

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Runaway Girl

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

TESSA BAILEY

Kaçak Kız

TESSA BAILEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif Hakkı © 2018 Tessa Bailey

Kindle Baskısı

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif

Hakkı Sayfası

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Üçüncü Dördüncü

Beşinci Altıncı

Onaltı Yedinci

Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Onuncu Onbirinci

Oniki Onüçüncü

On dördüncü

Onbeşinci Bölüm

Bölüm

Yirmi Onyedinci

Onsekizinci

Ondokuzuncu

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bölüm Yirmi Dört Yirmi

Beş Yirmi Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Dokuz Altı

Yirmi Yirmi Sekiz Yirmi Yedi

Sonsöz

Tessa Bailey Hakkında

BİRİNCİ BÖLÜM

Naomi

Dün geceki prova yemeğimizde bana yanlış beyaz şarap sipariş eden adamla evlenmeme ON BEŞ DAKİKA kaldı. Çekinmek için kesinlikle çok daha iyi nedenler var, ancak limonlu Pinot Grigio şimdi bir hatırlatma gibi boğazımın her tarafına yapışıyor.

O seni tanımıyor.

Aynadaki yansımamı tarayıp kusur arıyorum. En küçük şey bile önemli. Uçuşan sarı bir saç, özel Pnina Tornai gelinliğimdeki bir kırışıklık, pırlanta kolyemin biraz merkezden uzak olması. Ama hayır. Bir gelinlik dergisinden fırlamış gibiydim. Gerçek hayattaki bir Photoshop işi, hazırlanmış, fırçalanmış ve koridordan aşağı gönderilmeye hazır.

Bu tam olarak böyle hissettiriyor. Paketlenmişim. Tüm özelliklerim bir açılır menüden seçildi. Güzellik kraliçesi. Tamam. Ev sahibesi becerileri. Her Güneyli ev hanımı için olmazsa olmaz! İyi bir teşekkür kartı yazar. Neden, tabii ki!

Ne de olsa Charleston'ın bir sonraki belediye başkanıyla evlenmeye hazırlanıyorum. Hayatımın geri kalanı, eski paranın ve iki kat daha sert yargılayan kendi akranlarımdan titiz mikroskobu altında geçecek. Hayatım boyunca bunun için hazırlandım. Cotillion. Okulu bitirdim. Özel öğretmenler. Annemden aralıksız eleştiriler. Kazanmak için bu işin içindeyim.

Ama on dakika varken, artık kazanmanın ne olduğundan emin değilim.

Ne. Ne. Kazanmak mı?

Rahat bir divanın üzerine düşünüyorum -tabii ki nazikçe- ve havanın burnumdan girip ağzımdan çıkmasını sağlıyorum. İçeri. Dışarı. Boy aynasının yansımada, nedimelerimin arkamda bir şişe şampanyayı karıştırmasını izliyorum, düğün konuklarımdan büyük günde ne giyecekleri konusunda sessiz tonlarda spekülasyon yapıyorlar. Baharın sonuna geldik, bu yüzden sarılar, maviler ve pembelerin ortaya çıkması muhtemel. Hava durumu raporu gibi konuşuyorlar. Kalkıp onlara katılmalıyım, değil mi? Her an, çok uzun zamandır sessiz kaldığımı fark edebilirler. Çok uzun zamandır sessizim. Neredeler?

Terbiyem mi? Benim için buradalar. Onlara destekleri için teşekkür etmeli ve Tiffany bilekliklerini dağıtmalıyım ama tek yapabildiğim Pinot Grigio'yu düşünmek.

Ben bir Sauvignon Blanc kızıyım. Bunu herkes bilir.

Ağzımdan küçük bir hıçkırık çıkıyor ama bunu kibarca öksürerek gizliyorum ve elbisemin işlemeli sateninin kırıksıklıklarını düzelterek bir kez daha ayağa kalkıyorum. Baş nedimemin kırıışmış kaşlarıyla beni izlediğini fark ediyorum ve ona serçe parmağımı sallayarak gülümsemeye zorluyorum, ta ki o sağdıçlardan hangilerinin bekâr olduğu konusuna dönene kadar.

Beş dakika. Oh Tanrım.

O mide bulandırıcı narenciye tadı şimdi mideme doğru yol aldı ve gurulduyor. Dört yaşımdaki ilk yarışmamdan beri sinirden kusmamıştım. Şimdi de başlamayacağım. Başlayamam. Bu otuz bin dolarlık bir elbise. Kusmuk lekesi boncuklarla tam olarak uyuşmaz. Ve daha da kötüsü, arkadaşlarımdan kartal gözleri var. Kesinlikle fark ederler ve bilirler. Paniklediğimi anlarlar. Buna izin veremem. Müstakbel belediye başkanının karısı havalı bir müşteridir. Soğukkanlı. Her şeyi kolaymış gibi gösterir. İşte ben buyum. Sırtı terli, gergin bir kız değilim.

Yıllar süren görgü kuralları dersleri, düzenli bir diyet ve çok yönlü bir sosyal takvim, "Evet" dediğim anda elde edeceğim önemi garanti altına aldı. Yıllar boyunca etrafıma baktığımda hiçbir şey göremediğim anlar -şu anda olduğu gibi- olmuş olsa da bana verilen fırsatlar için minnettar olmalıyım. Ya da kendimi bir başkası tarafından şekillendirilmiş ve konumlandırılmış bir manken gibi hissediyorum. İşte takip edilecek bir örnek! Bakın nasıl poz veriyor!

Şu anda olduğu gibi poz vermek hiç bu kadar zor olmamıştı. Kafamın üzerinde bir kitabı dengede tutabilir ve aynı anda step dansı yapabilirim ama merdivenlerden inmek ve geleceğimi sadece mankeni tanıyan birine vaat etmek korkutucu. *Ben* korkuyorum.

Çünkü ben de mankenin içine hapsolmuş kızı tanıdığımdan emin değilim. Kim bu kız?

Dışarıdaki siyah bir ışık gözüme çarpıyor. Pek göz alıcı bir renk sayılmaz ama pastel tonların arasında, kilisenin önündeki caddeden geçen karanlık figür beni pencereye yaklaştırıyor. Meydan okuyan bir ifadeyle kilisenin merdivenlerini tırmanan siyah saçlı kadının kim olduğunu anlamam biraz zaman alıyor ama anladığımda ayaklarım soğuktan donmaya başlıyor.

Addison Potts.

Ayrı yaşadığım kuzenimin düğünümde ne işi var? Tanrı biliyor ya, davet edilmemişti. Ailenin onun tarafı on yıllardır Pazar brunch'ına bile davet edilmedi. Yirmili yaşlarımızdan beri onu Charleston'da görmedim. Muhtemelen bundan daha uzun süredir, çünkü hiç aynı çevrelerde bulunmadık. Benim çevrem şu anda ikinci şampanya şişesini patlatıyor ve Addison kilisenin kapısının dışında durakladığında benim orta bölgemde bir yerde cevap niteliğinde bir patlama oluyor. Tam olarak tereddüt etmiyor. Sadece konuklara ona bakmaları için bir şans veriyor. Onları cesaretlendiriyor.

Bir şeyleri sallamak.

İçimden küçük bir kahkaha ve camda buğulanma yaratıyor.

Nerelerdeydi? Ben birilerinin sosyal takviminin bekçisi olmaya hazırlanırken o ne yapıyordu? Yıllar önce Charleston'dan New York'a gitti, tek . Bu kadarını biliyorum. Şimdi ona bakıyorum, her hareketindeki o doğuştan gelen meydan okuma... Bahse girerim Güney Carolina'dan ayrıldıktan sonra ne yaptıysa kendisi için yapmıştır. Kendi şartlarıyla. Yaşıyordu. Bu çok açık.

Addison kaşlarını çatıyor ve pencereye bakıyor ama o beni görmeden geri çekiliyorum. Kalbim boğazımda çılgınca atıyor. Addison bana baksa ne görürdü? Tam olarak ne olduğumu. Uygun miktarda arkadaşı olan şımartılmış bir Güneyli dilber. Dört kişilik bir iç çevre, otuz iki kişilik bir yakın çevre ve iki yüz elli kişilik daha geniş bir dış çevre. İlgi alanları arasında scrapbooking yapmak, partiler için özel kokteyller hazırlamak ve süslü hediye paketleri hazırlamak olan sarışın bir güzellik kraliçesi. Uzun süredir kayıp olan kuzenim muhtemelen bana gülerdi.

Belki de yapmalı.

Tekrar kilisenin merdivenlerine baktığımda, Addison ardında bir heyecan bırakarak kilisenin içinde kaybolmuştu. Ve hayatımda ilk kez kıskançlığı anladım. Ben hiç heyecan yaratmadım. Bir kere bile. Sadece onaylandım. Eşleşen kazak takımları çeneleri düşürmez, değil mi?

"Naomi," diye seslendi nedimem Harper. "Annene saat tam üçte seni koridorda yürüteceğimize söz verdim. Aşağı inmeliyiz."

Bir nedime tembel kalçasını içki arabasına yaslayarak şişeleri itip kakıyor. "Evet, kadını geçmeyelim. Resepsiyona uzuvlarım sağlam gitmek istiyorum."

Karnımda kopan kasırgaya rağmen, çınlayan kahkaham odayı dolduruyor. "Hanımlar, Harper'la biraz yalnız kalmamın sakıncası var mı? Birazdan aşağı ineceğiz."

"Elbette," diye cıvıldıyor üç nedime, fazlasıyla parlak bir sesle.

Ne yapıyorum ben? Bu doğaçlama toplantı gündemde yok. Saate hızlı bir bakış kendi düğünüme geç kaldığımı söylüyor. Annem merdivenlerden çıkmak zorunda kalırsa, ateş püskürecek ve bu şu anda ihtiyacım olan son şey. Elijah'ı bekletmek istemeyiz. Hayır. Hayır, kurduğum bu mükemmel ideal hayatı bozacak hiçbir şey yapmak istemiyoruz. Hep istediğim şey buydu. Zengin, saygın bir adamın karısı olmak. Sokakta yürürken kıskançlık ve gurur uyandıran bir askeri kahraman.

İyi bir adam. Yemine sadık kalacak dürüst bir adam. Nazik, şefkatli bir insan. İşte Elijah Montgomery DuPont, bu güzel kasabanın bir sonraki belediye başkanı. Pinot Grigio'yu tercih ettiğimi düşünüyor. Bu sadece buzdağının görünen kısmı, değil mi? Dün geceki prova yemeği için saatlerce süslendim ve o beni süzdü. Elbette, yanağımı öptü ve ben konuşurken başını salladı. Yaralanmadan ya da saldırıya uğramadan bana ayrılan yere vardığımdan emin oldu. Elijah'ı seviyorum.

Sadece beni sevmiyor. Addison Potts'u kilisenin merdivenlerinde gördükten sonra nedenini çok iyi anladım. Kuzenim canlı ve heyecanlıyken, ben onun için belirlenmiş katı parametrelerin dışında hiç yaşamamış, kurabiye kalıbında, sıkıcı bir sosyete kızıyım. Biri benim için planlamadığı sürece hiçbir şey yaşamadım. Kimsenin ilgisini çekecek kadar ilginç ya da değerli değilim. Nişanlım muhtemelen şu anda mihrabın önünde duruyor ve önümüzdeki elli yıl boyunca şehir kulübü ve hayırseverlik planlama komiteleri hakkında göz kamaştırıcı konuşmalardan korkuyordur.

Ben. Sıkıcı olanı ben yapacağım.

Aman Tanrım. Hayır. Bunu yapamam. Yapmak istemiyorum. Buradan çıkmak zorundayım. Elijah'ı kurtarmalıyım.

Ve daha da önemlisi, sanırım dış manken kabuğumdan sıyrılıp biraz yaşamaya başlamalıyım. Son yirmi beş yıldır ailem için var oldum. Şimdi önümüzdeki beş yılı, havadan sudan konuşmalar ve meyve suyu temizleme önerilerinin ötesinde gerçekten ne sunabileceğimi bilmeden bir kocaya mı adayacağım? Gelecekten ne istiyorum? Onu bile bilmiyorum. Ama bunun bu olduğundan emin olmak için daha fazla deneyim yaşamam gerekiyor.

"Naomi." Harper elini yüzümün önünde salladı. "Sana tatlım. Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Oraya gitmiyorum," diye fısıldıyorum, gözlerim faltaşı gibi açılmış bir halde.

Evet, şimdi. İşte oldu. İlk çenem düştü. "Şimdi ne olacak?"

Bakışlarım odanın içinde geziniyor, yanıma almam gereken her şeyi listeliyorum. Cüzdan. Araba anahtarlarım iç cebinde fermuarlı. Onlara kesinlikle ihtiyacım var çünkü bavulum bagajda, dizüstü bilgisayarım ve balayı kıyafetlerim içinde. Bunlar yanımda olduğu sürece eve gitmeme ve annemin beni bağlayıp kiliseye sürüklemesi riskine girmeme gerek kalmayacak.

Gidebilirim.

Göğsümde bir heyecan oluşuyor. Bunu gerçekten yapıyorum. Korkmam gerekirken içimdeki düğümler gevşiyor. Bugün evlenmeyeceğim. Bu seçimi yapıyorum.

Titrek bir yutkunmayla köşedeki sekretere doğru ilerliyorum ve titreyen elimle bir not karalıyorum. *Üzgünüm, Elijah. Bunu yapamazdım.*

Bir sonraki bölümü yazmadan önce tereddüt ediyorum. Nişanlımla bağlarımı tamamen koparacak mıyım? Evet. Ve hayır. Elijah'a özgürlüğünü vermeliyim. Yapmak üzere olduğum şeyden sonra adil olan bu. Ben kendimi çözerken ondan beklemesini isteyemem. Bu adil olmaz. Ama biliyorum ki tüm dünyayı araştırırsam daha iyi bir adam bulamam. Yani ben nişanımızı bozarken mi? Kalbimde... Birbirimize geri dönebileceğimize dair umudumu canlı tutacağım. Eğer kaderimizde varsa, bir gün beni affedecektir, değil mi?

Bu şekilde bitmesini istemezdim ama en iyisi bu.

Saat dikkatimi başka yöne çekene kadar onlara bakarken bu son kelimeler birbirine karışıyor. Şimdi kendi düğünüm on dakika geç kaldım. Duyulmamış bir şey. Annem muhtemelen yoldadır - hayır, şu anda merdivenlerden yukarı çıkan ayak sesleri. Gitmem gerek.

Katlanmış notu Harper'ın eline tutuşturuyorum. "Bunu sana yaptığım için üzgünüm tatlım, ama bunu Elijah'a vermen gerekiyor." Başını sallamaya başladı. "Sen iyi bir arkadaş oldun, Harper. Keşke açıklamak için daha fazla zamanım olsaydı, ama şu anda, ben arka merdivenlerden kaçarken annemi oyalamana ihtiyacım var."

"Ama neden?" Harper notla kendini yelpazeleyerek nefes alıyor. "Elijah çok yakışıklı."

Yine de cevap verecek zamanım yok ve gözleri fal taşı gibi açılmış arkadaşşıma sırtımı dönüp çantamı kapıyorum ve merdiven kapısına doğru koşuyorum. Külkedisi'nin terliklerine uygun olarak tasarladığım kristal süslemeli ayakkabılarımla bunu başarmak hiç de kolay değil - ki şimdi bu çok basmakalıp ve klişe görünüyor. Sokak seviyesine inen yol karanlık, bu da bir rüya gibi hissettiriyor. Ya da bir

Hata. Karanlıkta olmamam gerekiyordu, koridorda kırılmış vitray ışııyla süslenmiş bir şekilde yürümem gerekiyordu. Saat üçü en uygun koridor zamanı olarak görmeden önce güneşin birkaç farklı konumunu test ettik. Annemin azı dişlerini gıcırdattığını şimdiden duyabiliyorum. Güneşi kaybediyoruz.

Kimin umurunda? Kendimi çıkış kapısından içeri atıp bir elimde cüzdanım, diğer elimde gelinliğimin etekleri, otoparkta hızla ilerlerken gülüyorum. Etrafta kimsecikler yok. Kimse kasabanın kahramanı ve onun ödüllü karısının üst sınıf nişanını kaçırmak istemez, değil mi?

Bu sert düşünce kızgın bir arı gibi sokarken, vale bölümüne park ettiğim beyaz Range Rover'ıma doğru daha da hızlı ilerlememi sağlıyor. Birinin sarışın Stepford Karısı olmaktan daha fazlası olmak istiyorum. Addison gibi olmak istiyorum. Kendisinden hoşlanmayan insanlarla dolu bir kiliseye çenesini kaldırarak giren kara koyun kuzen gibi. Onun gibi cesur olmak istiyorum. Bunun olabilmesi için önce cesur olmak için bir nedene ihtiyacım var. Görmeli, öğrenmeli ve yapmalıyım.

Geri dön, diyor kafamın arkasındaki bir ses. *Bunu gerçekten yapıyor olamazsın.*

Hayatta kalmak için gerekenlere sahip değilsin.

Bu doğru olabilir. Ama ne olursa olsun bunu yapacağım. Ben kaçak bir gelinim.

Birkaç dakika içinde otoparktan çıkıp otoyola doğru yola koyuluyorum, başörtüm rüzgârda savruluyor. Rampayı çıkmadan önce kenara çekip sesli navigasyon cihazımda Florida'ya giden mantıklı bir rota belirliyorum.

Bir düğünden kaçmakla spontane bir kadın olunmuyor.

Ondan sonra kendi yoluma gideceğim.

Ne için?

Sanırım .

İKİNCİ BÖLÜM

EndoftheInternet.net

Kullanıcı Adı:

IGotAnswerz9

Charleston'daki kaçak gelin olayını duyan oldu mu?

Kaçtı mı yoksa işin içinde cinayet mi var?

Teorilere açığız (tuhaf şeyler olmasın lütfen).

ConspiracyCrowd.org Kullanıcı

Adı: IWant2Believe2000

Soyunma odasında uzaylı madde olup olmadığını kontrol eden oldu mu?

Hayır, tabii ki değil. Görünüşe göre, gerçek bazı insanlar için ÇOK GERÇEK.

Naomi

Jacksonville'e vardığımda birkaç şeyin farkına varıyorum. Hepsini birden. Yüzüme soğuk bir kova su atılmış gibi. Bir, tuvaleti kullanmam gerekiyor, hem de acilen. İki, hala gelinliğimi giyiyorum, bu da bir benzin istasyonunda tuvalet ihtiyacımı gidermemi en hafif tabirle garip kılacak. Üç, pazarlanabilir hiçbir becerim yok.

Bu sonuncusu çok fena.

Clemson'dan Kadın Çalışmaları diplomam var. Ama kız öğrenci birliğindeki kız kardeşlerimle her yıl yaptığım araba yıkama işi dışında, aslında hiç işim olmadı. Bir tabela tutmak, biraz bacak göstermek ve yoldan geçen sürücülere en iyi gülümsememi vermek sayılmaz sanırım. Bu biraz acı veriyor, çünkü son sınıfta kazandığımız dokuz yüz elli sekiz dolarla, başarılarımın çoğundan daha çok gurur duyuyordum.

Cüzdanımda çalışmama gerek olmadığını söyleyen birkaç yüksek harcama limitli kredi kartı var, ancak bir ATM'ye gitmek veya hesaplardan alışveriş yapmak ailemi nerede olduğum konusunda uyaracaktı ve ben de bunu yapmamayı seçtim. Tıpkı Savannah'da hız yaparken çalan cep telefonumu camdan dışarı atmayı seçtiğim gibi. Ailem bu Range Rover'ı geri döndürmem için her türlü suçluluk duygusunu kullanacaktır,

Bu da onlarla konuşamayacağım anlamına geliyor. Bir yer durmak için yeterince davetkâr görüne kadar araba kullanmaktan daha iyi bir planım olana kadar olmaz.

Evet, resmen durumundayım.

Bu da paraya ihtiyacım olacağı anlamına geliyor. Balayı valizimde bir tomar para var ama benzin, konaklama ve yemekten sonra bu para beni bir haftadan fazla idare etmez.

Yoldaki bir tümsek mesanemi sarsıyor ve bir inilti çıkarıyorum. Pekâlâ. Sanırım bunu yapıyorum. Pnina Tornai'de bir benzin istasyonuna giriyorum ve sıhhi koşullar ne olursa olsun umumi tuvaletten yararlanıyorum. Muhtemelen biri beni cep telefonu ile çekecek, video viral olacak ve Amex'im aracılığıyla takip edilme konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak. İnternet sadece mahcup ailemi peşimden yalvar yakar gönderecek.

Benzin istasyonuna bağlı mini markete en yakın yere sonra rahat bir nefes alıyorum ve Rover'dan iniyorum-

Çabuk.

Sol topuğum altımda kaldı ve kırım betona çarptı. Ahh.

Ve Tanrı yardımcım olsun, külotuma biraz işedim. İtişip kakışmaya dayanamıyorum.

Önümde bir el beliriyor ve Jaguar şapkalı yaşlı bir beyefendi beni ayağa kaldırıyor. "İyi misiniz hanımefendi?"

"Evet." Gülümsüyorum ve elbisemin kırıksıklıklarını temizliyorum. "Göründüğü gibi değil."

Yaşlı beyefendinin karısı bir kenarda durmuş, bir paket Cheetos'u göğsüne bastırıyor. "Ne oldu o zaman?"

"Oh, bilirsin..." Zayıf bir sesle onları geçip markete doğru ilerliyorum. "Diğer tüm kıyafetlerim kuru temizlemecide."

Tıka basa dolu mini marketin halojen ışıklı koridorlarında tuvalete doğru yürürken, gerçekten de geri dönüp Charleston'a gitmeyi düşünüyorum. Kuyruk sokumum ağrıyor, sanırım gelinliğimin koltuğunu yırttım - çiş lekeli külotumun herkes görülmemesi için dua ediyorum. Kırık topuğum beni topal bıraktı. Dört saattir kendi halimdeyim ve şimdiden acınacak haldeyim. Ve hiçbir planım yok.

Tuvalete giderken Funyuns diye bir şey alıyorum ve açıyorum, çıtır çıtır, soğan aromalı bir halkayı

Ağzıma. "Oh," diye mırıldanıyorum ısırtıkların arasında, parlak sarı poşete bakıyorum. "Bunlar gerçekten çok güzel."

Banyoda kimse olmadığında, üst kattaki adama bir teşekkür fısıldıyorum ve Funyun'larımı dikkatlice sararak tezgahın üzerine bırakıyorum. Onları ödemek için arabadan para çıkarmam gerekecek, ikinci bir utanç yürüyüşü yapmaktan bahsetmiyorum bile, ama ödeyeceğim. Bir kilise dolusu insanı zor durumda bırakmış olabilirim ama hırsızlık konusunda sınırı çiziyorum.

Kendimi kabine kapatmadan bir saniye önce, benim yaşlarımda genç bir kadın içeri giriyor ve iki kez bakıyor. "Güzel elbise," diyor gözünün kenarını kaşıyarak. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Buna gerçekten gerek yok."

Yine de öne çıkıyor. "Yardıma ihtiyacın var yoksa eteğin yarısı tuvalete gidecek."

Açık sözlülüğü yüzümü kızartıyor ama terbiyem ikinci kez reddetmemi engelliyor. "Pekâlâ, teşekkür ederim." Devasa eteğim ve iki yetişkin kadının sığması gerektiği için mecburen engelli kabinine giriyoruz. Benzin istasyonundaki kurtarıcımın tüm bu operasyon hakkında çok saçma görünmemesine yardımcı oluyor, ben içimde biraz ölürken eteğimi çekiştiriyor. Çünkü yumuşak kıkırdaması bana kesinlikle çiş yerini gördüğünü söylüyor. "Biraz heyecanlandın, ha?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanıyorum, beyaz, ipek iç çamaşırımı arka bel bandından çekiştirerek indiriyorum. Kaybedecek bir şeyim olmadığına karar vererek yüzümü elbisemin büzgülü bolluğuna gömüyorum ve mesanem mücadeleyi bırakırken iç çekiyorum. *Oh Tanrım. Bu iyi hissettiriyor.* "Bu öğleden sonra düğün öncesi masaj yaptırıyordum ve bir çatı bahçesinde fotoğraf çekimi yapıyordum," diyorum, kelimelerim boğuklaşıyor. "Şimdi bir mini markette bir yabancıyla işiyorum -neredeyiz biz?"

"Arlington."

"Ne kadar güzel bir kasabanız varmış."

"Clearwater"lıyım." Konuşmamdaki aksaklıktan ve hâlâ bitirememiş olduğum gerçeğinden dolayı utanıyorum. Sessizliği doldurma ihtiyacıyla, kurtarıcım boğazını temizlediğinde havanın ne kadar mevsimsiz serin olduğunu söylemeye başlıyorum. "Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Konuşmak şu anda ilgilendiğim en son şey. Sadece elbisemin koltuğunda uçuyormuşum gibi ses çıkaracağım zaman değil. Ki öyleyim, ama yine de. Bu kadın bir yabancı olabilir ama beni plansız Nancy olarak hatırlamasını istemem. Başımı kaldırdım ve gülümsedim.

hiç bitmeyen vücut sıvıları akışı durma noktasına geliyor. "Aslında, bugünlerde insanların iş aramak için nasıl bir yol izlediklerini bana anlattırsanız çok memnun olurum."

Kurtarıcım şaşırmış görünüyor. Muhtemelen bir benzin istasyonunda gelinlik giydiğim ve iş bulmak başka bir günün sorunu gibi görüldüğü için. "Özgeçmişin var mı?"

"Elbette," diye yalan söyledim.

*

**Aranıyor: Huysuz genç için yarışma koçu.
Jason'a e-posta gönder.**

Şimdiye kadar okuduğum en cazip ilan değil. Sadece sekiz kelime ve yemin ederim ki Jason'ın patavatsız, sinirli ve nezaketten yoksun olduğunu şimdiden hissedebiliyorum. Yine de bu gösterişsiz iş çağrısına cevap vermekten başka çarem yoktu. Benzin istasyonundaki kurtarıcım, İsa Peygamber tarafından gönderilmiş olması gereken bir kamyon şoförü çıktı. Kendisi hoagie yerken kamyonetinin ön koltuğuna oturmama izin verdi ve ben de cep telefonundan üstünkörü iş arayışımı gerçekleştirdim.

İş arama motorunda yanıp sönen imleci izlerken bir an paniğe kapıldım. Ne yazacağım. Ne yazacağımı. Karalama defteri ya da hediye paketleyicisi olarak iş arayamam - Noel'e yakın bile değiliz. Çok iyi bir parti planlayıcısıyım ama profesyonel bir deneyimim ya da referansım yok. Geriye en eski ve en güçlü yeteneğim kaldı. Gösteriş.

Nişanlımı mihrapta terk edene kadar, balayımızdan döner dönmez onun Battery'deki abartılı malikanesine taşınmaya hazırdım. Ondan önce, ailemin evi ve kız öğrenci yurdu dışında hiçbir yerde yaşamamıştım, her ikisinde de yarışma taçlarım için sergileme alanları vardı. Tam olarak kırk sekiz tane. Dünyadaki ülke sayısından daha fazla mayo, balo elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabı giydim.

Yine de tek bir saniyesinden bile keyif aldım mı? Tek katlı, kırmızı kiremitli, dev bir müstakil garajı ve önünde bir teknesi olan bir eve doğru caddeyi geçerken, hiçbir fikrim olmadığını itiraf ediyorum. Birinin onayını almak için etrafta dolanmadığım bir zaman hatırlamıyorum; bu bana her zaman doğal gelmişti. Yapılması gereken şey.

Bir yarışma koçu ilanına yanıt verdiğimde, özgeçmişim olmadığı için hızlı düşünmem gerekti. Kimlik bilgilerimi ve iş tecrübelerimi içeren bir liste göndermek yerine - araba yıkmak da sayılır, değil mi? - neşeli bir mesaj ve geçmişte yarışmayı kazanmış biri olarak adımı listeleyen web sitelerine bağlantılar gönderdim. Beş dakika içinde ani bir cevap aldım ve beni Florida'nın St. Augustine kentindeki eski moda, palmiye ağaçlı, dar sokaklı, deniz kıyısındaki bu adrese gönderdiler. Umarım evdeki hiç kimse arka koltukta gelinlikten güreşerek çıktığımı ve çıplak, askılı sandaletlerle beyaz keten bir elbise giydiğimi görmemiştir. Bu kesinlikle olmazdı.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum ve yutkunmakta zorlandığımı fark edince duraklıyorum. Neşelen, Naomi. Bir iş görüşmesi, bir yarışmadaki soru turundan çok farklı olamaz, değil mi? Sadece gülümse ve en diplomatik cevabı ver. Parla. Parla. El salla. Woo. Waterloo Savaşı, bir güzellik yarışmasının sahne arkasıyla kıyaslanamaz bile. Huysuz bir gençle ve sert bir reklamcıyla başa çıkabilmeliyim.

Derin bir nefes alarak kapıyı çalıyorum ve bekliyorum. Ağır bir adımın yaklaştığını duyana kadar saniyeler geçiyor. Çok ağır. Biraz uğursuz, gerçekten. Yine de, kapı sarsılarak açılırken en göz kamaştırıcı gülümsememi takınıyorum.

Gülümsemem azalıyor ama tekrar toparlıyorum. Kapı çerçevesinin yüksekliğinden bana bakan gök gürültüsü gibi bir insana rağmen. Bir centilmen değil. Nazik bir şey değil. Kirli gri tişörtünün yakasından ve kollarından dövmele görünüyor. Çenesi kaba görünümlü siyah saçlarla kaplı, tıpkı acımasızca kestirdiği kafası gibi. Motor yağı ve puro dumanı kokusu bana doğru yayılıyor, neredeyse bir adım geri atmama neden oluyor, ancak altta yatan tarçın kokusu diğer kokuların altında garip bir şekilde hoş bir koku bırakıyor. Ve bu onun hakkındaki son hoş şey, yüzünde kamuflaj boyasıyla bir bataklıktan helikopter bıçaklarının müziği eşliğinde tırmanmaya uygun görünen bu adam. Sağ kolundaki dövmenin ordu logosu olduğunu fark edene kadar bu alışılmadık bir düşünce gibi görünüyor. Uygun. Bu adam o kadar iri ve kaslı olmasına rağmen, *kendi* ordusu olabilir.

Ağzı daha da derin bir kaş çatmaya dönüşüyor ve karnındaki uygunsuz çıkıntıları saydığımı fark ediyorum. Bunlar kıyafetlerin arasından açıkça görülebilmesi için mi?

"İyi akşamlar. Siz Jason olmalısınız," diyorum parlak bir sesle ve elimi uzatıyorum. "Ben Naomi Clemons. Charmed."

Etli ön kolunu kapının pervazına dayayıp başını sallıyor. "Evet. Bu işe yaramayacak."

Elimi uzatmaya devam ediyorum. Orada öylece asılı duruyor, sanki görmezden gelinme protokolü yokmuş gibi. Ne kadar işe yaramaz ve deneyimsiz olduğumu hissedebiliyor mu? Hissetmeli. "Özür dilerim?"

Tek bir kara kaş havaya kalkıyor. "Ne hakkında?"

Kasıtlı kalın kafalılığı canımı sıkıyor ve kendimi biraz sinirlenmiş bulduğuma şaşıyorum. En azından güvensizlikten hoş bir değişiklik. "Özür dilerim, yani 'bu iş yürümeyecek' derken neyi kastettiğinizi anlamadım. Tanışma faslının ortasındayız efendim. Daha elimi bile tutmadınız."

". "

"Onu burada bırakacağım," diyorum, söz konusu uzuvda giderek artan gerginliği görmezden gelerek.

Dağ gibi bir omuz silkiyor. "Misafirim ol."

Hiç bu kadar ayağımı yere vurmamak istememiştim. "Elini tut."

İçini çekti. "Peki."

Adam elimi tutup sıkıyor ve hemen ardından avucumu ve parmaklarımı kalın, siyah bir yağla kaplıyor. Bundan zevk alıyor, koyu renk sakalına karşı kesinlikle uygunsuz görünen bir dizi güçlü, beyaz dişi ortaya çıkaracak kadar gülümsüyor. Benim de sızlanmamı ya da onu uyarmamı bekliyor. Bunu anlayabiliyorum. Ve birinin bana karşı böyle bir kabalık sergilemesi şok edici. Özellikle de bir erkeğin. Benim geldiğim yerde erkekler beni hoş karşılamak için ellerinden geleni yaparlar. Şu anda hoş karşılanmaktan çok uzağım. Açıkça hoş karşılanmıyorum.

Kötü bir gün geçirdim. Yorgun ve açım. O lezzetli Funyun'lar beni idare etmeye yetmedi. Bu yabancı şehirde kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyorum ve bu gece başımı nereye koyacağımı bile bilmiyorum. Daha önce hiç yaşamadığım türden bir meydan okuma patlaması yaşamamın tek nedeni bu olmalı. En azından bu sabahtan beri.

Yüzüme hoş bir ifade yerleştirerek yağlı elimi beyaz keten elbisemin ön tarafına doğru siliyorum. Karasakal'ın gülümsemesi dişlerini gizleyecek kadar güç kaybettiğinde düşünebildiğim tek şey şükürler olsun. "Pekâlâ, şimdi. Baştan başlayalım." Derin nefes alıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. "Sen Jason olmalısın."

Görünüşe göre alacağım tek cevap onun homurdanması olacak. Bir irade karmaşası başladı. Bana Sumter Kalesi Savaşı'nı hatırlatıyor, çünkü bir kez kazanan ilan edildiğinde ve kaybeden teslim olduğunda, bitecekmiş gibi hissettirmiyor. Daha çok, lanet olası bir iç savaşı başlatacakmış gibi. Neyse ki ikimizin de beyaz bayrak çekmesi gerekmiyor. Yaklaşan bir başka ayak sesiyle bölünüyoruz, bu seferki Jason'inkinden çok daha hafif.

"Bu o mu?" diye seslenir genç bir kız. "Tanrım, Jason. Onu içeri davet et."

Jason kımıldamıyor. Bana ve yağ lekeme kaşlarını çatmakla meşgul.

"Çekil," diyor, elleri sekoya ağacından belinde beliriyor ve etkisiz bir şekilde çekiyor. "İlana cevap veren tek kişi o."

Üstünlüğü ele geçirdikten sonra ona göz kırpıyorum. "Bu kadar güzel yazılmışken ne kadar şaşırtıcı."

"Bu iş yürümeyecek," diyor, daha önceki düşüncesini tekrarlayarak, eve girmeden önce. Bunu yaparken, kapının çerçevesindeki, tüm piercingli, mavi saçlı, yırtık deri ihtişamıyla huysuz genç kızı ortaya çıkarır.

Tanrı merhamet etsin. Bu bir meydan okuma olacak. Ya buna hazır değilsem?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ReadtheComments.com Kullanıcı

Adı: TheRappingTheorist

Eğer kızlarla sorunların varsa, senin için üzülüyorum, evlat.

99 teorim var ve kendiliğinden yanma aslında tamamen uygulanabilir bir teori.

Jason

Sürprizlerden hoşlanmam.

Özellikle de küçük sarışın güzellik kraliçeleri şeklinde.

Arabasının arka koltuğunda üstünü değiştirdiğini görmem de yardımcı olmadı. Kendimi savunmam gerekirse, Rover'ının camları renkliydi ve etrafta kıpırdanıp durduğu için ilk başta evimin karşısındaki arka koltukta birkaç çocuğun öpüştüğünü düşündüm ve onları yollarına göndermeye hazırlandım. Tek başına, yarı giyinik bir kadın olduğunu fark ettiğimde, zaten tüm gösteriye tanık olmuştum. Bu, onu gün batımının soluk ışığında caddenin karşısında yürürken görmeden önceydi, bir eli eteğinin rüzgârda dalgalanan kenarını tutuyordu, ağzı başıboş bir moral konuşmasına benzeyen bir şekilde hareket ediyordu. Ne diyordu?

Kendi merakıma sinirlenerek kızları oturma odasına kadar takip ettim. Ve işte yine oradaydı. Hâlâ burada. Daha önce birinin kanepeye uzandığını hiç görmemiştim. Şu anda tam olarak bunu yapıyor. Dizlerini birbirine bastırmış, ayak bileklerini çaprazlayıp yana açmış, parmaklarıyla elbisesini düzeltiyor, saçlarını omuzlarının arkasına atmış, ellerini birbirine kavuşturmuş. Onu caddede süzülürken izlerken, vahşi çocuk kız kardeşimin bu gülümseyen Disney prensesini ezip geçeceğine dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu. Sonra gitti ve kıvrık siyah kirpiklerinden birini bile kırpmadan beyaz elbisesinin önündeki motor yağını sildi.

Eğer Bayan Clemons bu yağlı çizginin beni suçlu hissettireceğini düşünüyorsa, başka bir şey düşünüyordur. Ben de kendime böyle söylüyorum. Ama diğer eline de yağ aktardığını fark ettiğimde

Onları lanet bir Pazar okulu öğretmeni gibi katladıktan sonra, bir bez bulmak için banyoya doğru ilerliyorum.

Bu işe yaramayacak.

Birdie'nin mizacına uygun olsa bile, bu mavi gözlü Güneyli dilber evimi yönetemez. İsteddiği gibi gelip gidiyor, öyle görünüyor. Belki de bana gönderdiği linkleri biraz daha derinlemesine araştırmalıyım. Yarışmayı kazanan birinin çekici olacağını düşünmüştüm ama onu beklemiyordum. Sadece çekici değil. Parlayan cildi, yumuşak, şiş ağzı ve esnek görümlü vücuduyla delicesine güzel. Nasıl oluyor da tek bir kusuru bile yok? Mesleğim ve verecek bokum olmadığı için bu ev darmadağın. Buraya bir çemberin içindeki kare bir mandal gibi uyuyor.

Başka bir deyişle, bilmiyor.

St. Augustine'deki zamanım kısıtlı. Ordu, ailemizin acil durumu nedeniyle bana uzun bir izin verdi, ancak hızla sona eriyor. Dikkatimin dağılmasını istemiyorum. Başımı eğmek, önümüzdeki birkaç ayı atlatıp bir sonraki görev yerime gitmek ve tekerleklerimi yükseltmek istiyorum. Bayan Clemons'ın yanında birkaç dakika geçirdikten sonra, amacıma hizmet etmeye geri dönene kadar çevremden uzaklaşmanın o kadar kolay olmayacağını söyleyebilirim.

Evet. Gitmesi gerek.

Banyo dolabını açıyorum ve gördüğüm ilk el bezini alıyorum. Gerçi onunki gibi bir cilde çok sert gelecektir, bu yüzden nispeten daha yeni bir bezle değiştiriyorum. Yani, son on yıl içinde alınmış olanla. Üzerine tekne pisliğini bulaştırmamak için köşeye sıkıştırıyorum ve neden arabasında üstünü değiştirdiğini merak ederek oturma odasına dönüyorum.

"Neden arabanda üstünü değiştiriyordun?" Birdie ellerini yüzüne kapattı. "Tanrı yardımcımız olsun."

Naomi cümlelerin ortasında duraksıyor, bana ve sallanan beze bakakalıyor. "Gerçekten... üstümü değiştirdiğimi gördün mü?"

"Sakin ol. Önemli bir şey yakalamadım." Ona bezi fırlatıyorum ama bez kanepeye düştüğünde farkına bile varmıyor. "Sadece ne yaptığını anlamaya yetecek kadar hareket vardı."

bir kahkaha yükseliyor. "O zaman yanılıyor olmalısın." İçimi çekiyorum ve el bezini yaklaşıtıyorum. "Ben hata yapmam."

El bezine bir göz atıyor. "Bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Ellerini bununla temizle."

"Oh." Gülümsüyor ve başını bana doğru eğiyor. "Hayır, teşekkür ." Homurdanıyorum.

Birdie çizmeli ayaklarını sehpanın üzerine atıp bileklerinden çaprazlıyor. "İşte ben buna eğlence derim."

Naomi mavi gözlerini kırıştırarak beni başından savıyor ve yeniden kız kardeşime odaklanıyor. "Nerede kalmıştık?" Kirli ellerini birbirine vuruyor ve ben dişlerimi sıkıyorum. Bunu bilerek yapıyor, değil mi? "Doğru ya. Bana katıldığın yarışmadan bahsediyordun."

"Evet." Az önce güvenle masaya vurduğu aynı çizmeli ayaklar sarsılıyor ve Birdie daha dik oturuyor. Bir parmağını bileğindeki lastiğe doladı, bükte ve bir çırpıda bıraktı. Gündüz ve gece. İşte benim kız kardeşim. Bir an gezegenin en ukalası oluyor, ama bir düğmeyi çevirdiğinde çok küçük ve gergin görünebiliyor. Bundan nefret ediyorum. Ama Tanrı bana bunu düzeltecek aletleri bahşetmedi. "Bayan Saint John's County. Bu benim ilk ve son yarışmam. Sadece birini kazanmama yardım etmene ihtiyacım var."

"Oh, sadece bir tane mi?" Naomi'nin yüzünde alaycı bir gülümseme var -gülümsemeyi hiç bırakmıyor gibi görünüyor- ama Birdie'nin lastik bantla oynamasını izliyor, kaşlarının arasında küçük bir kırılganlık var. "Böyle açık bir soruyu peşinen sorduğum için beni bağışla tatlım, ama seni tek bir yarışmaya katılmaya iten neydi?" Bana şaşkın bir bakış gönderdi. "Bu kızların çoğu çocukluklarından beri yarışıyor olacak."

"Evet, biliyorum. aynı okula gidiyorum." Kız kardeşim gözlerini deviriyor ve bir avuç dolusu parmağını mavi saçlarının arasından geçiriyor. "Topuklu ayakkabılar içinde pastel cehennem."

"Gardırobuma bayılacaksınız," diyor Naomi hiç duraksamadan. "Yani yarışmaya katılmak... pastel cehennem kızlarını kızdırmak için mi?"

"Hayır. Bu sadece bir bonus." Naomi bekliyor ve ben de Birdie'nin kalan kabadayılığının korkunç bir dalgayla akıp gitmesini ve geride solgun bir yüz bırakmasını izliyorum. "İkiz kardeşim Natalie bu yarışmaya katılmak istiyordu. Seyirciler arasında oturup arkadaşlarını desteklerdi. Okulda sahnelediği oyunlar ve baton çevirme... Henüz yarışmaya katılmamıştı." Çenesi yükseliyor. "Ve şimdi yapamıyor, bu yüzden onun yerine ben yapacağım."

Odanın çevresine bir örtü yayılmış gibi görünüyor. Durum bu kadar berbat olmasaydı, Naomi'nin üzerine çöken farkındalığa gülebilirdim. Sete girdiğini sanıyordu.

Legally Blonde'un: *Müzikali*'ni izledim ama Shakespeare olduğu ortaya çıktı. Ve Broadway'e atıfta bulunacak kadar bilgi sahibi olmam, odadaki filin gerçek bir kanıtıdır. Kayıp kız kardeşim. Birdie'nin ikizi. Drama kulübünün kraliçesiydi, pembe gardırobu olan ve erkek gruplarına aşık olan. Naomi'ye hayranlık duyardı ama burada değil. Ancak onun hayaleti hayatta ve iyi durumda. Birdie'nin sert tavrına bakan herkes bunu anlar ve Naomi de farklı değildir. Mavi gözleri odanın içinde dolaşırken ikizlerin hayatlarının çeşitli evrelerinde çekilmiş çerçeveli fotoğraflarına takılır. Aradan birkaç saat geçer.

"Onu ne zaman kaybettiniz?"

"Altı ay." Birdie, Naomi'nin dikkatini olayın taze dehşetinden uzaklaştırmaya çalışır gibi ellerini sallıyor. Ancak çocukluk evimizde yaşadığımızı düşünürsek bu imkânsız bir başarı. Natalie'nin kaybına karşı hissizleştim, enerjimin her zerresini sıfırdan bir dalış işi kurmaya harcadım. Bir evi idare etmeye. Birdie'ye göz kulak olmaya. Kendi ailemi koruyamadım ve bu yüzden kendime yas tutma izni verdiğimden emin değilim. Bir yanım bunu hak etmediğimi düşünüyor. Ben ağabeyim. Oğul. İşimi yapamadım.

Burada bulunarak kimi hayal kırıklığına uğrattığımı unutmamın da bir yolu yok. Artık sahip olmadığım adamlarımın sırtlarını. Damarlarımda dolaşan savaşın görüntülerini, seslerini ve cesaretini. Özel Kuvvetler'le o kadar uzun süre denizaşırı görevlerde bulundum ki, etrafımdakilerin normallliğini algılayamıyorum. Öyle ki Birdie için doğru olanı yaptığımı bilsem bile bunu istemiyorum.

Nerede olursam olayım, yanlış yerdeyim gibi görünüyor. Ancak kendimi yeterli hissettiğim tek bir yer var ve o da buradan o kadar uzak ki, kendime sürekli olarak oranın var olduğunu ve orada bana ihtiyaç duyulduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum. Burada ihtiyaç duyulduğumdan çok daha fazla.

"Bakın," diye devam ediyor Birdie. "Nat'e yarışmaların aptalca ve sığ olduğunu söyledim ama o üniversiteden önce bir tane denemeye çok kararlıydı. Bu oydu. Elinde parıltılı, lamine edilmiş bir istek listesi vardı... ve bu yarışma en tepedeydi." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Bazen diğerinin ne hissettiğini hissederdik. İkiz hissi. Ölmüş olsa bile bu onun için bir şey ifade ederdi."

Naomi şok içinde donmuş gibi görünüyor, ama sadece başka bir yetişkinin fark edebileceği şekilde. Birdie'nin gördüğü tek şey endişe. Sanırım. Umarım.

Neden umut ediyorum ki? Birkaç dakika önce, bu güzellik kraliçesinin buradan gitmesini istiyordum. Hâlâ öyle, değil mi? Eğer tek bir kategoride kalsaydı.

karar vermeme yardımcı olacağını düşündüm. Bunun yerine, tek bir karşılaşmada bana düşmanca, savunmasız ve kararlı bir tavır takındı.

Sürprizlerle başa çıkmak için eğitildim, ama bu olduğum türden değil.

Naomi çantasından bir not defteri çıkarıyor ve onu kucağına, birbirine kenetlenmiş dizlerinin yerleştiriyor. Kirli ellerimin onları ayırıp am yeme maratonu yapacağını hayal etmenin sırası değil ama ben otuz iki yaşında, çalışan organları olan bir adamım ve o da hayatımda gördüğüm en inanılmaz şey. İşte. İtiraf ettim. Sahip olduğu ilkel ve uygun tavır beni sinirlendiriyor ve aynı zamanda beni tahrik ediyor. Oldukça acil bir kombinasyon, özellikle de aylardır bir kadına dokunmamışken, bu yüzden yeri ve zamanı değilse kusura bakmayın. Bahse girerim küçük sıkı kıcı yatakta o kadar çok kıpırdanır ki, onu sabit tutmam gerekir.

Ancak bunu düşünmekle yetinmek zorundayım çünkü her gün görüşebileceğim bir kadına bulaşacak ne zamanım ne de aptallığım var.

Bu ne zaman kesin bir olasılık haline geldi?

"Öyleyse konuşalım-"

Birdie onun sözünü kesti. "Bunun bir yarışmaya katılmak için aptalca bir sebep olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Naomi nefesini içine çeker. "Hayır. Hayır." Ağzını açar, sonra kapatır. "Düşünüyordum da... Onlara girmek için hiçbir nedenim olmadı. Hatırladığım kadarıyla yok. Bir şekilde oraya konmuştum. Ve Tanrım, olanlar çok korkunç olsa da ve çok üzgün olsam da, keşke senin gibi önemli bir nedenden dolayı bir şey isteyebilseydim. Şaşırdım."

Tüm o hazırlıksız konuşma boyunca kız kardeşimin tek bir nefes bile aldığını sanmıyorum. Benim de aldığımdan emin değilim. Natalie hakkında pek konuşmayız. Ya da keder ve ebeveynlik sorumluluklarını aynı anda kaldıramayan ve bu yüzden ayrılan annem ve babam hakkında. Pek konuşmayız. Bu kadın eve geleli beş dakikadan az oldu ama şimdiden yara bandını söktü.

"Jason?" Birdie beni yönlendiriyor. "Bana koçluk yapabilir mi?"

Kanepemdeki bu kadının Birdie'ye yarışmanın iplerini gösterecek nitelikte olduğu çok açık. Belki de fazla nitelikli. Ama arabasının arka koltuğunda üstünü değiştirdiği gerçeğini görmezden gelemem. Nereden çıktı bu? Neden toplantıya gitmeden önce üstünü değiştirmede? Giyinmeyi son saniyeye bırakan bir kadın değil bu. Bu işte bir terslik var.

durum hakkında oldukça haklı. Bir karar vermeden önce, manzaranın her ayrıntısını bilmem gerekir.

Kesinlikle onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğim için değil.
"Birkaç dakika yalnız kalabilir miyiz, Birdie?"

*

Birdie odadan çıktığında NAOMI dikkatli soğukkanlılığının bir kaybeder. Dizlerinde hiç kan kalmamıştı, birbirine öyle sıkı bastırıyordu ki, deftere biraz daha yapışırsa ortadan ikiye ayıracaktı. Sinirleri şaşırtıcı değil, ben korkutucu bir çocuğuyum. İşimde, cüssem ve genel havam bana iyi hizmet etti. Ve bunu kimse için kapatmam. Her ne kadar onun taze ve kırılgan görünümü, en azından görüşme için durulanmış olmayı dilememe neden olsa da.

"Kahve?"

Reddetmek için ağzını açtı. Anlayabiliyorum. "Hayır, teşekkür ederim-"

Karnı odanın öbür ucundan duyabileceğim kadar yüksek sesle gurulduyor. İki eliyle ağzını kapatıyor ve pembe bir gün batımı rengine dönüyor. "Aman Tanrım," diyor. Ya da buna benzer bir şey, çünkü kelimeler boğuk . "Devam edip bunu duymamış gibi yaparsan minnettar olurum."

"St. Louis'de duymuşlar. Hadi gidelim." Başparmağımı omzumun üzerinden salladım. "Mutfak."

"Hayır, teşekkür ederim-"

"Mutfak, güzellik
kraliçesi."

Tam bir dakika boyunca odanın içindeydim, sonra arkamdan içeri girdi, çenesi yukarıda, kollarını ortasının üzerinde kavuşturmuştu. "Sanırım ordudan ayrılalı uzun zaman olmadı, Karasakal. İnsanlara emir vermek çok doğal geliyor."

Bu lakap karşısında dudaklarım seğiriyor. "Askerlikten önce herkese patronluk taslamak doğal bir şeydi. Turta sever misin?"

"Tabii ki biliyorum." Kaşlarının arasında bir çizgi belirliyor. "Ama henüz yemek yemedim."

Buzdolabını açtığımda, tenime değen serin hava için minnettarım. Soğuk bir duştan sonraki en iyi şey bu ve onun kalçalarını ayırma fantezimden sonra, umutsuzca bir duşa ihtiyacım var. Bu kadında ne var böyle? Kadınlar söz konusu olduğunda bir tipim var mı bilmiyorum ama bu güzel prensesi tanıyorum.

Güneyli tınısı ile o değil. Ona bir barda rastlasaydım, kilise pikniğine giderken kaybolduğunu ve yol sormak için durduğunu düşünürdüm. Kesinlikle evli olduğunu düşünürdüm. Naomi evlenecek bir tip.

Bu kesinlik, elimin ikinci raftaki yarısı yenmiş elmalı turtaya ulaşmadan duraklamasına neden oluyor. Arabasında değişiyor, açlıktan ölüyor, iş arıyor ve kesinlikle yarışma biyografisinde ait olduğu söylenen Güney Carolina'da değil. Bir adamdan mı kaçıyor?

Ellerimin görünmemesi iyi bir şey. Muhtemelen aniden yumruğumda sıkıttığım plastik ketçap şişesi hakkında soruları olacaktı. Birden keşke ona karşı daha nazik olsaydım dedim.

En azından biraz.

"Peki, hikâye nedir?" Gergin bir sesle soruyorum. "Akşam yemeğinden önce hiç tatlı yemedin mi?"

Adanın diğer tarafındaki bir tabureye kayıyor ve yağa bulanmış ellerini önünde düzgünce birleştiriyor. "Fyunun'lar sayılıyor mu?"

"Belki teknik olarak."

Tüm yüzü aydınlanıyor ve sırtımdan aşağı sıcak bir ürperti yayılıyor. "O zaman, evet. Yaptım." Taburede daha da rahatlıyor. "Bir iki lokma turtadan zarar gelmez."

Turta kalıbını ve çatalı adanın diğer ucuna kaydırıp kollarımın üzerinde öne doğru eğildim. "Al bakalım."

Şüpheli bir ifadeyle çatalı eline alıyor. "Neden beni yanlış bir güvenlik duygusuna sürüklediğin hissine kapılıyorum? Bu, sorgu şüphelisine zor soruları sormadan önce kahve ve sigara getirmeye eşdeğer bir şey mi?"

İçimden bir kahkaha yükselmeye çalışıyor ama onu bastırıyorum. "Oldukça anlayışlısın."

Naomi bir geri çekilir. "Az önce bana iltifat mı ettin?" "Buna alışma."

"Bu kadar cüretkâr olmayı hayal bile edemezdim," diye fısıldıyor, sonunda turtayı kazacak bir yer buluyor ve bir çatal dolusu pembe ağzının önünde tutuyor. Bakışlarımız lokmanın üzerinde birleşiyor ve kasıklarım geriliyor. O kadar sert ki arkamı dönmek zorunda kalıyorum. Ama çevremde onun turtayı evine götürdüğünü ve çiğnediğini görebiliyorum. "Aman Tanrım," diye inliyor. "Bu inanılmaz. Bunu sen mi yaptın?"

"Fırın."

Elimde değil. Bakma ihtiyaı duyarak yüzümü ona dönüyorum. Kolu tezgâhın üzerinde gevmiş, çiğnerken başı geriye düşmüştü. Mutfağımda neredeyse orgazm oluyordu. Ve her nasılsa bunu yaparken masum ve tatlı görünmeyi başarıyor. Çok da güzel. "Muhtemelen önümüzdeki on yıl boyunca sana yetecek kadar iltifat duymuşsundur, değil mi?" Bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmiyorum, ta ki gözleri açılıp çatalı takırdayarak tezgâha bırakana kadar. Kahretsin, beni merkezden uzaklaştırmasından hiç hoşlanmıyorum. "İyi ki sadece Birdie'ye koçluk yapabilmeni önemsiyorum."

"Elbette," diyor hızla, saçlarını düzelterek. "Lütfen. Zor soruları sorun."

"Neden arabanda üstünü değiştiriyordun?"

"Ah, şu." Dudaklarını ıslatıyor, dikkati tavana kayıyor. "Bir süreliğine uzaklaşmam gerekiyordu. Bunu burada bırakabilir miyiz?"

"Hayır."

Bana kaşlarını çattı. "Belki de bir görgü koçu için ilan vermelisin."

"İşvereninizle bu şekilde konuşamazsınız, güzellik kraliçesi."

"Oooh." Başını sallıyor. "Kız kardeşinden hoşlandığım için şanslısın, yoksa hediye paketleme işi aramaya başlardım. Noel olmayabilir ama her gün *birinin* doğum günü. Yetenekli paketiler için bir talep olmalı _."

"Bununla bir yere mi gidiyorsun?"

Naomi cümlesinin ortasında duruyor ve iki zarif parmağının arasında burnunun köprüsünü sıkıştırıyor. Parmaklarını indirdiğinde arkasında bir yağ lekesi bıraktığını görüyorum ve açıkçası bu lekeyi görünce adada bir delik aasım geliyor. "zr dilerim. Çok yorucu bir gün geçirdim."

İtirafının -ve zrnn- içime işleyişini görmezden gelmeye kararlı bir şekilde lavaboya gidip bir kağıt havluyu ıslatıyorum. Yanına gittiğimde beni dikkatle izliyor ve ıslak Bounty kğidini kaldırdığımda irkiliyor. Hay sikeyim. Yakından bakınca daha da olağanüstü görünüyor. Kadınların bu kadar yumuşak ve güzel olduğunu bilmiyordum. Eğer biri bu kadına elini sürdüyse bunu ödeyecek. Bu bir söz. "Kıpırdanmayı bırak da burnunu temizleyeyim."

"Yapabilirim," diye mırıldanıyor Naomi.

Yine de kâğıt havluyu benden almak için bir hamle yapmıyor, ben de yapıyorum, yağı iki hamlede çıkarıyorum ve nabzımın gmbrtsn duymamasını umarak geri çekiliyorum. Dikkatini dağıtmalıyım. "Ne?"

St. Augustine'de ne yapıyorsun?" Bana şekerle kaplanmış ezberden bir şeyler söylemeden önce başımı sallıyorum. "Gerçek bir cevap."

Cevabını beklerken zaman akıp gidiyor. Hiç de beklediğim gibi değil.

"Sonsuza kadar sıkıcı olmak istemiyorum." Cilalı bir tırnağıyla çatalın kenarını çiziyor. "Her şeyi başkalarının planlarına göre yaptım. Mükemmel planlar. Bir süreliğine kendi kusurlu planlarımı yapmak istiyorum. Kendimi şaşırtmak istiyorum... ve en önemlisi... ilginç olmayı öğrenmek istiyorum." Yanaklarında pembelik yükseliyor, sanki kendi dünyasına yolculuk etmiş ve benim orada durduğumu unutmuş gibi. "Bu beni kız kardeşine koçluk yapmaktan alıkoymayacak, Jason. Sana söz veriyorum. Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Sana inanıyorum," diyorum yavaşça. "Bu bana neye mal olacak?"

"Ben...şey, eminim ki hiçbir fikrim yok. Benim paramı hep başkaları ödedi.

yarışma koçları." Alt dudağını çiğniyor. "Çok deneyimli bir koç olmadığım için, neden saati 200 dolar demiyoruz?"

"Delirdin mi sen?"

"Tamam, kırk. Artı kıyafet, ayakkabı ve diğer masraflar." Elini sıkmak için uzattı. "İşe alındım. Yarın başlıyorum."

Son kelime kadınsı bir kıkırdamaya dönüşür.

"Ne?" Boğazım gibi hissederek soruyorum. Bu kadın az önce benimle oynadı.

Ve hoşuma gitti.

"Şimdiden yapıyorum. Kendimi şaşırtıyorum." Uzanıp elimi tutuyor ve ayağa kalkarken sıkıca sallıyor. "İyi bir başlangıç, sence de öyle değil mi Karasakal?"

Dilimin ucunda milyonlarca şey var. Esas olarak ona sıkıcı olduğu izlenimini kimin verdiğini sormak istiyorum. Ama merakımın beni nereye götüreceğinden endişeliyim. Bilmek istediklerimin sonu gelmeyecek diye endişeleniyorum. "Kız kardeşim kolay biri değildir."

"Nereden aldığını merak ediyorum."

Bir homurtu kaçıyor. Yapmamam gerektiği halde ona bir adım daha yaklaştım. "Güvende misin, Naomi?"

Elini hâlâ hiç bitmeyen bir tokalaşma numarasıyla tutuyorum. Sorum karşısında nabızı atmıyor, gerçek bir şaşkınlık kaşlarını gölgeliyor. "Elbette öyleyim."

Şimdilik doğruyu söylediğine ikna olmuş bir şekilde onu bırakıyorum ve geri çekilip kendini düzeltmek için acele edişini izliyorum. Saçını, elbisesini, yakasını. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

"Evet."

Elinin şekli, o arka kapıdan çıktıktan çok sonra bile bırakmayı reddediyor.

Kendimi neye hazırladım?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ConspiracyCrowd.org Kullanıcı

Adı: UrdadsMyFave69 Hepiniz

ulaşıyorsunuz.

Kaçak Gelin tek eşliliğin uzun fıçısına baktı...

...ve siktir olup . Yolun açık olsun, dostum.

Naomi

KABUL EDİLDİ.

Hayatım boyunca milyonlarca kez duyduğum ama dün geceye kadar anlamını hiç kavrayamadığım bir cümle var. Görünüşte küçük olan pek çok şeyi hafife aldım ama aslında hiç de küçük olmadıklarını anladım. Örneğin şampuan almak. Bir bütçeyle.

Birdie'nin koçu olarak işe alındıktan sonra, kalacak yer bulmak için St. Augustine şehir merkezine gittim. Ne kadar zor bir iş olduğu ortaya çıktı. Balayına gelirken yanıma aldığım nakit para, denediğim tüm işletmelerde tek bir gece bile geçirmemi sağlayamazdı. Son otelde - geniş, İspanyol tarzı bir spa

-O kadar da kibarca şehrin başka bir yerine yönlendirilmedim.

Yüzüm biraz kızarmıştı, başımı dik tuttum ve parasını ödeyebileceğim bir yer bulana kadar sürdürdüm... ve sürdürdüm... ve sürdürdüm. Hatta fiyatı hemen dışarıdaki tabelaya yazacak kadar kibardılar. Çok uygun.

Yani, iyiydi. Halılar cızırtılıydı, her şey sigara kokuyordu ve lavabonun üzerindeki şampuan ve saç kremi şişeleri boştu. En azından ofise gittim ve odayı kendim kiraladım. Kendi valizimi ve gelinliğimi merdivenlerden yukarı taşıdım. Dışarı çıktım ve kendi yemeğimi kendim buldum. Bir gecede daha önce hiç yapmadığım üç şey. İş bulmayı da eklersem dört.

İşimden bahsetmişken.

"Koşu mu?" Onu kapının önüne doğru götürürken Birdie'nin ayakları parke üzerinde kayıyor. "Kimse bu konuda bir şey söylemedi."

"Fitness kategorisi, jürinin incelediğini söylemenin kibar bir yoludur. Egzersiz de işin bir parçası." Benim açıklamam sadece

Birdie'nin daha da sinirlenmesine neden oluyor. "Bu adil değil. Biliyorum. Bir kadının vücutunun mükemmel olması için beklentiler var ve kimse bunlara uymak zorunda olmamalı. Bunları kim belirliyor ki?"

Birdie umutla bana bakıyor. "Yani bu koşu için bir erteleme mi?"

"Olmaz. Güzellik yarışması dünyası affetmez. Tüm bunlar bittiğinde, bir daha asla koşmak zorunda kalmayacaksın ve mükemmel olacaksın, tatlım. Ama hedefimiz yarışmaya hazır olmaksa, biraz acı çekmeliyiz." Çoğunlukla erkeklerden oluşan ayakkabı yığınının arasında bir Nike swoosh ararken kendi etrafımda dönüyorum. "Koşu ayakkabılarının nerede?"

"Foot Locker'da. Satın alınmayı bekliyor."

"Ah canım. Bu bir engel."

"Converse'lerim var, işinizi görebilir." Birdie homurdanarak koridordan yatak odasına doğru ilerliyor ve bir dakika sonra bağcıkları çözülmüş siyah beyaz spor ayakkabılarıyla geri dönüyor. "Bekle, gitmeden önce kan şekerimi kontrol gerekiyor." Bileğindeki bileziği şingırdatıyor. "Evde şeker hastası var."

Tepki göstermemeye çalışıyorum.

"Bilmiyordum." "Genelde insanlara ilk söylediğim şey bu değildir."

Mutfakla oturma odası arasında arafta dururken, Birdie'nin mutfak tezgahının üzerine çıkıp dolaptan iki küçük, siyah cihaz çıkarmasını izliyorum. Birinin kapağını açıyor ve muhtemelen ucunda bir iğne olan mavi plastik bir parça yerleştiriyor. İkinci cihaza beyaz bir test şeridi sokuyor ve parmağını batırdıktan sonra parmağının ucunu oraya bastırarak ölçüm cihazının bip sesi çıkarmasını bekliyor.

"Bir yirmi dokuz. Hazır," diye sesleniyor Birdie, her şeyi kurduğu kadar hızlı bir şekilde parçalara ayırarak. "Umarım bu seni korkutmamıştır."

"Öyle olmadı. Sadece daha önce yapıldığını hiç görmemiştim."

"Tebrikler." Birdie tezgahtan kayıyor. "Diyabet kirazınız resmen patladı."

Boğuk bir ses çıkardım. "Sanırım eğitimimizi mülakat turuna odaklayacağım."

Birdie gülererek ayakkabılarını bağlamak için eğilir. "Bu muhtemelen kötü bir fikir değil." Sarkan mavi ve siyah saçlarının arasından bana bir bakış fırlatıyor. "Nasıl oluyor da bu kadar düz ve dar kafalısın ama yine de kardeşime üstün gelmeyi başarıyorsun?"

Geldiğimden beri Jason'ın ilk kez gündeme gelmesi, onu bir köşede gizlenmiş bana kaşlarını çatarken bulacağımdan emin olmak için omuzlarımin üzerinden arama dürtüsü veriyor. Onun varlığı evin her yerinde. Dev bir

Yağmurluk portmantoda asılı, askeri takdirnameler şöminenin üzerinde duruyor, puro dumanı ve tarçın havada asılı kalıyor. "Ona üstünlük sağladığımdan emin değilim."

"Hayır mı? Dün gece Mars'ta uyanmış gibi dolaşıyordu."

"Oh." Sürpriz karnıma bir tekme attı. Sürpriz...ve zevk. Evet, biraz kendimi tuttum, değil mi? "Bir dahaki sefere Merkür'ü hedef alacağız. Güneş'e daha yakın."

Birdie kıs kıs gülererek yanımdan geçip kapıya doğru ilerliyor. "Hadi şu işi bitirelim."

Kaldırıma ulaştığımızda hafif bir koşuyla başlıyoruz, Charlotte Place'in kuytu köşesinden çıkıp sola, Matanzas Nehri boyunca koştuğumuz Marine Caddesi'ne sapıyoruz. Gemiler masmavi suda salınıyor, bazıları uzaktaki Aslanlı Köprü ile daha güneydekiler arasında turist taşıyor. Palmiye ağaçları ve süslü elektrik direkleri, yolun karşısındaki parlak renkli tabelalar, içki spesiyailleri, gelişigüzel ışık dizileri ve arka bahçede yemek yemek için gelenleri çağıran kitschy restoranlarla tamamen çelişkili bir şekilde, eşit bir mesafeye yerleştirilmiş gibi görünüyor.

Birdie'nin yanında konuşmadan koşmak bana onu daha yakından inceleme şansı veriyor. Şimdi güneş ışığında olduğumuz ve rüzgâr saçlarını yüzünden geriye doğru savurduğu için, onun ne kadar eşsiz olduğunu görebiliyorum ki bunu dün gece zaten keşfetmiştim. Daha önce hiç bu kadar savaşı ruhlu biriyle birlikte olmamıştım. Çenesinin inatçı duruşu ve bakışlarının keskinliği bunu gösteriyor. Çok şey görüyor. Ona yöneltilen her kelime tartılır, incelenir ve bir değer biçilir.

Bana biraz kilisenin merdivenlerini tırmanırken gördüğüm Addisonı hatırlatıyor. Her şeyi üstlenmeye hazır. Herkesle. Evet, gerçek Birdie'yi henüz tanımıyorum ama bana çoğu yetişkinden daha fazla şey yaşamış ve on sekiz yaşında bir bedende sıkışıp kalmış biri gibi geliyor.

"Yarışmak için yeterince güzel olup olmadığımı mı karar vermeye çalışıyorsun?"

"Kesinlikle değilim." Alnımdaki teri gizlice sildim. "Bu arada, bence çok güzelsin. Bu elmacık kemikleri için Pazar günü bir rahibeye bile giderim."

Birdie'nin adımları aksıyor.

"Öyle mi?" "Evet, hanımefendi."

Birkaç dakika sessizlik içinde koşmaya devam ediyoruz. "Elmacık kemikleri gibi şeyler umurumda değil. Ben sadece Nat'in iyiliği için en iyi kazanma şansını istiyorum."

"Not edildi." Dudaklarım bir gülümsemeyle boğuşuyor. "Hepsine aynı şekilde sahipsin. Biraz şekillendirirsen Florida'yı kıskandıracaksın!"

"Her zaman böyle neşeli misin?"

Bunu düşünmek zorundayım. "Bilmiyorum. Söz konusu ağzım olduğunda, evet. Kafamda ise bazen bambaşka bir hikâyeyim." Birdie tam cevap verecekken uzakta bir şey görüyor ve gözleri dehşetle parlıyor. Ben daha ne olduğunu sormadan kolumdan tutup beni bir palmiye ağacının arkasına sürüklüyor. "Ne oldu? Neyin var?"

"Topuklularla pastel cehennem." Ağacın sivri gövdesinin etrafından bakıyor. "Ellerinde aptal dondurma külahlarıyla güneşin altında dolanıyorlar. Tanrım, Aeropostale reklamı gibiler."

Hızlıca bir göz atıyorum ve bir grup normal, sıradan genç gibi göründüklerine karar veriyorum. Lisedeki arkadaşlarıma çok benziyorlardı. Herkeste uyandırdığımız tepki bu muydu? "Gidip onlarla konuşmak ister misin?"

"Elinde makas olan biri tarafından Heimlich yapılmasını tercih ederim." "Onlar kötü mü yoksa-"

"Hayır." Birdie bu durumdan rahatsız olmuş görünüyor. "Onlar sadece... onlar kız kardeşimin arkadaşlarıydı. Bazıları yarışmalara katılıyor ve Nat de onlara tezahürat yapmaya gidiyordu." Sandığa yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Okulda onlarla her karşılaştığımda yüzlerinde bir anlık hayal kırıklığı oluyor."

"Neden hayal kırıklığına uğrasınlar ki?"

"Çünkü ben o değilim." Ağacı itiyor. "O çevreye pek uymasam da eskiden hepimiz arkadaştık. Şimdi sadece tanıdıklarız. Herkesi bir araya getiren Natalie'ydi. Arkadaşlarla ve aileyle. İkisini de. Aptalca bir oyun oynar ya da yere bir masa oyunu atar ve herkes bir tılsım seçene kadar mızızlanırdı. Tutkal gibiydi. Şimdi her şey... herkes ayrı çünkü yapıştırıcı yok." Nefes nefese kaldı. "Her neyse, bu yarışma saçmalığını Nat için yaptığımı bilselerdi muhtemelen bana acırlardı ve ben de ateşe atılmayı tercih ederdim."

"Biliyorsun..." Ona ayak uydurmak için geldiğimiz yöne doğru güçle yürüyorum. "Hayatımın en iyi işine atıfta bulunurken S-H kelimesini kullanmamışsın gibi davranacağım. Bunun yerine bir öneride bulunacağım, eğer kabul edersen."

"Evimden bir mil uzaktayız ve saklanacak hiçbir yerim yok. Başından beri planın bu muydu?"

"Öyle düşünmene izin vereceğim." Birlikte adım atıyoruz. "Er ya da geç öğrenecekler. Neden bununla yüzleşmiyorsun? Onlara ne yaptığını söyle. Bu şekilde nasıl ve ne zaman olacağını kontrol edebilirsin."

"Üzgünüm, seni duymadım. Yarınki koşu için farklı rotalar belirlemekle meşguldüm."

"Şimdiden bir sonraki koşumuzu mu planlıyorsun?" Adımlarımın ortasında bir sıçrama yapıyorum. "Eğleniyorsun. Bunu biliyordum."

Ağzının bir köşesi kalkıyor. "Öyle düşünmene izin vereceğim."

Birdie'nin sokağına varmamız on beş dakikadan az sürdü. Charlotte Place'e dönerken ikimiz de biraz oflayıp pufluyoruz. İleride bir motor sesi ve rock müziğin cızırtılı basını duyuyorum. Metallica çalıyor demek istiyorum ama bu bilgiyi nereden ve nasıl öğrendiğimi bilmiyorum. Muhtemelen annemin, Şeytan'ın zihinlerine sızmasına izin veren iyi kızların başına gelenlerle ilgili uyarıcı hikâyelerinden birinde. Bu olayda haklı olabileceğini kabul etmek zorundayım. Müzik azı dişlerimi çınlatacak kadar yüksek.

"Bu ses geliyor?" Birdie güler.

"Jason evde."

Bana neden kaldırımda kayarak durduğumu sormayın. Bu istemsiz bir tepki. Sadece terlerken görülmeyi beklemiyordum. Kadın ya da erkek, kime yaklaşıyor olursam olayım aynı şekilde hissederdim. Dün sabah, yıllarca çıktığım bir adamla evlenmeye hazırlanıyordum. Hâlâ Elijah'a fiziksel ve zihinsel olarak sadık kalmayı planlıyorum. Dün gece mutfakta bir an bile olsa, Jason'ın benim hakkımda iyi olmayan erkek düşünceleri düşündüğüne yemin edebilirim. Ve itiraf etmekten utanıyorum ki dün gece bana nasıl baktığını hatırlayarak çok fazla zaman geçirdim. Daha önce hiçbir erkeğin bana bu şekilde baktığından emin değilim. Sanki beni doğum günü kıyafetimle görmek istiyormuş ve bu konuda iyi ve kızgınmış gibi.

Ona karşı hatırladığım kızgınlığının kabarmasına izin veriyorum, ancak bu tam olarak kızgınlık gibi hissettirmiyor. Eve ayaklarının ucunda yaklaşan temkinli bir kediymi, gerekirse kibar bir uyarı tokadı atmaya hazırım. Garaj yoluna girdiğimizde, motor parçaları, can yelekleri ve oksijen tüpleriyle dolu ön bahçeye bakıyorum ve Jason'ı görüyorum.

Geri çekilin. Geri çekilme.

Kendimi durduramadan kaldırımda geri geri gitmeye başladım ve nedenini bilmiyorum. Belki de Jason'ın park edilmiş, yükseltilmiş teknede görüldüğü gerçeğidir. Gömleksiz.

Ancak sadece gömleksiz değil. Uygunsuz bir şekilde gömleksiz.

Birbirine kenetlenmiş dudaklarının köşesinde yanan bir puro var. Göğsündeki siyah kılların tek bir közün bile orman yangını çıkarmasına yetecek kadar çok olduğu düşünülürse tehlikeli. Tanrım, onun boyundaki adamların sadece İncil'de var olduğunu sanırdım. İlerde aslanlarla savaşmak ya da dağın tepesinden aşağı dev taş tabletler taşımak için yaratılmışlardı. Jason, İncil'deki savaşçıların modern bir versiyonu gibi, soyulmuş bir dalgıç giysisi içinde, kalçalarını ama çok aşağıya sarıyor. Ve dövmeleler. Her yerdeler. Girmemeleri gereken yerlere girip çıkıyorlar. Hayır. Hayır, efendim. Buna daha fazla yaklaşmayacağım.

Dehşet içinde ağzımın bir tabur arıyı yakalayacak kadar açık olduğunu fark ettim. Bala gerek yok. *Göbek deliğinin altındaki asi siyah saç çizgisine bakmayı bırak.* Nereye gittiğini biliyorum. Ben yetişkin bir kadını. O fermuarın daha aşağı inmesini istemediğimi bilecek kadar yaşlıyım. Ayak parmaklarımın şu anda spor ayakkabılarımın içinde kıvrılmaması gerektiğini bilecek kadar da yaşlıyım.

Neden bana öyle bakıyor? O puro dumanının arasından bana sırtıyor mu?

"Yarın görüşürüz," diyorum, Birdie'nin omzunu beceriksizce sıvazlayarak.

"Bekle, ne?"

Atkuyruğumu olabildiğince sıkarak Jason'ın görüş alanından uzakta, kaldırımda geriye doğru yolculuğuma devam ediyorum. "Yarın yarışmanın ana hatlarını belirleyeceğiz ve ne üzerinde çalışmamız gerektiğine dair daha iyi bir fikir edineceğiz. Birkaç telefon görüşmesi yapacağım ve bize uygun fiyatlı bir kapalı alan bulmaya çalışacağım. Gösteri yürüyüşünü mükemmelleştirmemiz gerekecek ve-"

"Neden şimdi yapamıyoruz?"

"Bu gece okul var."

Birdie bana deliymişim gibi bakıyor. Belki de . "Saat dört buçuk."

"Bu doğru, değil mi?" Birdie'nin omzunun üzerinden Jason'ın tekmeden aşağı atladığını ve ormanın devasa, çevik bir kralı gibi çıplak ayaklarının üzerine indiğini görüyorum. Purosu dişlerinin arasında kıpkırmızı parlayarak bize doğru geliyor ve ben birkaç metre daha geri çekiliyorum, karnımın karıncalanmaya başladığını fark edince dehşete kapılıyorum. Sinirler. Sadece sinirler. Her nedense, daha önce hiç kimsede olmadığı kadar bana ilham veriyor. "Uygun koşu ayakkabıları hakkında kardeşinle konuşmalısın."

"Tamam." Birdie omzunun üzerinden bakıyor ve yorumlamak istemediğim bilmiş bir bakışla geri dönüyor. "Jason'a bir şeyler giymesini söylememi ister misin?"

gömlek?"

"Ne dedin? Hayır. Neden sen... ne?" Jason'ın alçak sesle kıkırdaması omurgamı dikleştiriyor.

"Ben de tam eve gitmek üzereydim," diyorum ikisine de, arabama doğru caddeyi geçerken bir palmye ağacından büyülenmiş gibi davranarak. "Yarın aynı saatte döneceğim."

"Akşam yemeğine kalmak istemediğine emin misin?"

Birdie soruyu soruyor ve yüz ifadesine bakınca çektiğim acıdan zevk aldığını anlıyorum. Belki kibarca sorarsam, bunun kaynağını açıklar. Elbette, daha önce hiç bu kadar kaba saba bir adamla birlikte olmamıştım ama görünüşünün beni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlamıyorum. "Davetiniz için çok teşekkür ederim ama başka bir zamana kadar reddetmek zorundayım."

Jason ağzındaki puroyu çıkarıp küllerini kaldırıma savuruyor. "Altı buçukta görüşürüz güzellik kraliçesi."

Gülümsememin ardında dişlerimi gıcırdatıyorum. "Planlarım var."

Yine sırtıyor. Bana inanmıyor. "Artık inanıyorsun."

Bununla birlikte, bana bir ahırın geniş tarafına eşdeğer olan sırtının görüntüsünü bırakarak tekneye geri döndü. Eğer ahırlar kas ve benzeri şeylerden yapılsaydı. Yara izleri ve ilginç bir şekilde gölgelenmiş vadiler gibi. Omurgasından aşağıya doğru uzanan bir hançer dövmesi ve bir omzundan diğerine kas çıkıntıları boyunca uzanan bir çift çapraz ok, hançeri ikiye bölüyor. Bakışlarımın daha aşağıya inmesine izin vermiyorum.

"Biraz korkutucu olabiliyor," diyor Birdie beni dürterek. "Ama son beş yarışma koçumdan sadece ikisini öldürdü. İhtimaller senin lehine."

Eve doğru koşarken sadece bakabiliyorum. "Bu gece görüşürüz, altı numaralı koç!"

BEŞİNCİ BÖLÜM

EndoftheInternet.net

Kullanıcı Adı:

IGotAnswerz9

Açık konuşayım. Naomi'yi öldürmek için sebebi olan tek kişi annesiydi. Gelinzilla mı? Ha! Momzilla'yı dene. Kızının mükemmel gününü mahvetmesine izin vermeyecekti. Zaman kadar eski bir hikaye.

Jason

NAOMI, neşeli bir gülümseme ve bir şişe beyaz şarapla tam altı buçukta geldi. Asker doğam zamanında gelmesini seviyor. Erkek doğam giydiği beyaz şortu daha da çok seviyor ama ona karşı kimyasal tepkim üzerinde durmayacağım. Öğleden sonra beni tişörtlüz görünce korkmuş bir tavşan gibi kaçıışından sonra, bu kadınla fiziksel bir yakınlaşma olmayacağına daha da eminim. O benim tipim değil. Ben onunkinden bile uzağım. Onunla yatağa girme şeklim de muhtemelen onu çileden çıkaracak.

Bu öğleden sonra araba yolunda Naomi'de isteksiz bir ilgi kıvılcımı gördüğümü sandım ama kesinlikle yanılmışım. Elindeki şarap şişesini, kötü ruhları kovmak için haç çıkaran bir şeytan kovucu gibi önünde tutuyordu. Yeterince iyi. Böylesi daha iyi. Birdie bu öğleden sonra koşudan döndü. Heyecanlıydı. Eve geldiğimden beri onu böyle görmemiştim.

Naomi kapımıza gelmeden önce, Birdie Natalie için yarışmaya kararlı görünüyordu, ancak kazanma ihtimali yoktu. Evrakları imzalamak zorundaydım, bu yüzden "Neden Miss St. John's County Yarışması'nda yarışmak istiyorsun?" sorusunun altına kıkırdamak için yazdığını biliyorum. Yine de bir saat önce odasının önünden geçerken onu podyumda yürüyüş provası yaparken gördüm. Belki de yanında ne yaptığını bilen birinin olması büyük fark yaratıyordur. Dün yanında sadece ben varken sahip olduğundan daha fazla.

Sonuç olarak. Naomi Birdie'ye savaşma şansı veriyor ve ben bunu . Kız kardeşime verebileceğim tek şey bu. Ben başarısız oldum

Bu dünyada ona en yakın olan kişiyi koruyordum. Çalışma saatlerim ve sıcak duygulardan yoksun olmam nedeniyle ona sağlıklı ve sıcak bir yuva sunamadım. Birlikte yemek yemeyi başardığımız nadir gecelerde, televizyonun karşısında sessizce yemek yiyor ve ani bir iyi geceyle yollarımızı ayırıyoruz.

Kederiyle nasıl başa çıkması gerektiğine dair en ufak bir fikrim yok. O kadar çok kardeşimi kaybettim ki, bunun dehşetini anlamak için zaman ayırmayı bıraktım. Toparlan ve devam et. Her zaman yapılacak bir sonraki iş vardır. Kurtarılacak mahkumlar. Kazanılacak çatışmalar. Toplanacak istihbarat. Şu anda yapmam gereken şey bu. Ben bunun için yaratıldım, genç bir kızı rahatlatmak için değil.

Belki de budur. Belki de bu yarışma Birdie'nin "toparlan ve yoluna devam et" versiyonudur. Eğer durum buysa, ellerimi Charleston'dan gelen bu güzellik kraliçesinden uzak tutacağım. Sadece o beyaz şortu Naomi'nin bacaklarından aşağı sıyırmayı ve o bana omzunun üzerinden sert, onaylamayan bakışlar gönderirken ona iş vermeyi düşünerek mastürbasyon yapacağım. Bir kez daha. Dün gece mutfağında el sıkıştığımızdan beri bu fanteziye iki kez teslim bile. Beni açıkça itici bulmasına rağmen iki kez fiziksel bir zayıflığa teslim olmamı sağlaması, bildiğim tek yolla onu sinirlendirmek istememe neden oluyor. Pislik olmak.

Kolunun altındaki şaraba başımı sallıyorum. "Bunu kim içecek ki?"

Bir şekilde göz seğirmesini zarif göstermeyi başarıyor. "Bir ev sahibi olarak, uygun protokol beni evinize davet etmek, sonra da bana bir kadeh ikram etmektir. Her geldiğimde verandanızda münazara maçı mı yapacağız Bay Bristow?"

"Jason."

"Dostça anlaştığımız zaman sana Jason demeye başlayacağım." "Protokol böyle mi?"

"Aslına bakarsanız, öyle."

Bu kınayıcı surat ifadesi, fantezimde bana yaptığı surat ifadesinin aynısı ve bu da alt kattaki adam için işleri oldukça kafa karıştırıcı ve rahatsız edici hale getiriyor. "İçeri gel. Balık yiyoruz."

"Oh, yaşasın." Şişeye bakar ve küçük bir dans yapar. "Doğru şarabı seçmişim."

"Balığın tadı birayla gayet iyi. Hatta daha iyi."

"Hiç şarapla denedin mi?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman nereden biliyorsun?" Dudaklarını birbirine bastırıyor ve ben de gülümsememek için kendimi aynı şeyi yaparken buluyorum. Neden birden bu kadar heyecanlı görünüyor? Bu neden hoşuma gidiyor? "Harika bir fikrim var. Neden sen bir kadeh şarap den, ben de senin biranı denemeyeyim?"

Çiş içmeyi tercih ederim ama bunu yüksek sesle söylemeye dilim varmıyor. Birincisi, bu dostça bir oyun ve bana Jason diyebilmesi için dostça davranmam gerekiyor. Neden umurumda olsun ki? İki, bu Güneyli dilberin şişeden bir Budweiser içmesini gerçekten görmek istiyorum. "Tamamdır."

Naomi dizlerini biraz büküyor ve tekrar ayağa kalkıyor. "Eğlenceli." O mavi gözlerini bana kırıştırtıyor ve daha fazla yaklaşmamak için kendime komut vermek zorunda kalıyorum. "Teknik olarak bu bir bira içme yarışması. Bir çeşit. Öyle değil mi?" Nefesinin altında ekliyor, "Bu kesinlikle sıkıcı değil."

Kaşlarının çatıldığını hissediyorum. "Sana kim söyledi-"

"Jason," diye inliyor Birdie arkamdan. "Onu içeri al."

Kız kardeşimin araya girmesine kadar Naomi'nin hâlâ dışarıda durduğunu tamamen unutuyorum. Ve beni atlatıp eve girerken, bana bir kumaş parçasıyla bile dokunmamaya çok dikkat ederken, nabzım daha hızlı atmaya başlıyor. Muhtemelen şarap içmek zorunda kaldığım için sinirlenmişimdir.

Birdie ve Naomi yemek odasında otururken ben de fırında pişmiş pisi balığını fırından çıkarıp havuç ve kavrulmuş patatesle birlikte tabaklara paylaşıyorum. Her şey tabağa konduğunda, temel olarak her şeyin üzerine limon sıkıp biraz tuz ekliyorum. Ben kesinlikle şef değilim. Aslında yemek pişirme konusunda berbatım. Çoğu gece, marinadan eve dönerken yemek alırım-İtalyan, suşi, sandviç. Şu anda iki elim arkamdan bağlı, gözlerim de bağlı olabilir.

Birkaç dakika sonra, yemeği Naomi'nin önüne koyduğumda bir tepki arıyorum. Yemeye alıştığı şeylere kıyasla muhtemelen çöp olduğunu bildiğim halde, her gözeneğinden pozitiflikten başka bir şey yayılmıyor. Neden böyle bir varsayımda bulunuyorum ki? Bir bira, bir şarap kadehi ve bir tirbuşon almak için mutfaka döndüğümde, kendime Naomi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimi hatırlatıyorum. Belki de varsayımlarda bulunmayı bırakmalıyım.

Önüne koyduğum açık tomurcuğa Naomi gözlerini dikti. "Önce bayanlar."

Bana sivri bir bakış fırlattı. "Demek uygun olduğunda terbiyeli oluyorsun."

Cevap vermek yerine yemeğime yumuluyorum, Naomi'nin patatesleri yemeğinin geri kalanından dikkatlice ayırdığını fark ediyorum. "Bu senin ilk biran mı?" Birdie dikkati benimle koçu arasında gidip gelirken soruyor. "Hayatta olmaz."

"Yol." Naomi şişeyi dudaklarına götürüyor ve ben çiğnemeyi bırakıp yutkunurken boğazının hareketini izliyorum. Gözleri kapanıyor ve ağzının içindeki sıvıyı bir peçeteye hapsediyor. "Tanrım, bu korkunç." İçimden bir kahkaha yükseliyor ve Birdie neredeyse sandalyesinden düşüyor. "Şarabı şimdi içiyorsun."

"Nefret edersem yardımcı olur mu?"

"Evet."

Şarabı açıp yarım bardak doldururken iç geçiriyorum, sonra bir yudumda geri atıyorum. Serin, gevrek, meyvemsi. Bunu yüksek sesle itiraf edeceğimden değil ama görünüşe göre insanlar beyaz şarabın balıkla daha iyi gittiğini söylerken palavra atmıyorlarmış. "Şimdi değiştirmek ister misin?"

"Bize beğenip beğenmediğini bile söylemedin," diye mırıldanıyor Naomi, birasını yeniden doldurduğum şarap bardağımla değiştirirken, bu görevi yerine getirirken sessiz kalıyor. "Hoşuna gitti," diye soluk soluğa Birdie'ye dönüyor. "Beğendi, değil mi?"

Birdie bir ısırlıkla gülüyor. "Bunu itiraf etmesi için ona iyi şanslar."

"Oh, yapacağım." Balıktan zarif bir ısırlık alıyor. "Aklıma koydum artık."

Bir patates alıp ağzıma atıyorum. "Bu yeni spor ayakkabılar da neyin nesi?"

"Bristow'dan ince bir konu değişikliği," diye gülüyor kız kardeşim, elini birama doğru uzatarak. Bileğini yakalayıp uzaklaştırıyorum ve o da hiç vakit kaybetmeden devam ediyor. "Altı numaralı koç bana egzersiz yaptırıyor."

"Altı numaralı koç."

"Doğru. Çünkü diğer beşini sen öldürdün ya da kovdun. Sadece oynayın."

Biradan bir yudum alıp şişeyi yerine bırakıyorum. "Bunu hak etmişlerdi."

Naomi hâlâ patateslerine dokunmadı. "Sanırım tekneniz cesetleri denizde saklamanızı kolaylaştırıyor." Biz ona öylece bakarken çatalını bir havuca saplıyor. "Ne yani, siz hastalıklı olabiliyorsunuz da ben olamıyorum mu?" Cevap vermemizi beklemiyor. "Bugün ekipmanlarınızı fark ettim. Dalgıç mısınız, Bay Bristow?"

Bay Bristow'a yaptığı vurguyu görmezden gelmek imkansız. Bu alaycı resmiyetin beni ne kadar ateşlendirdiğini bir bilse. "Bir şirketim var. St. Augustine'de özel, rehberli dalışlar yapıyoruz. Kurumsal ekip oluşturma. Tatil yapan emekliler." Naomi çatalını bırakıyor, belli ki bitirmiş, ben de tabağını yaklaştırıp patateslerini yemeye başlıyorum. "Orduda usta bir dalgıçtım, Özel Kuvvetler'e yerleştirildim. Terhis olduğumda, pratik yapmaya devam etmek istedim..."

"Geri döndüğü zaman için," diye bitiriyor Birdie.

Kız kardeşim bana bakmıyor, bu yüzden sadece gerçekçi mi davranıyordu yoksa ses tonundan anladığım hissizlik gerçek miydi emin değilim. Yeniden konuşlanmam her zaman planlanmıştı ve bu konuda hiçbir zaman hoşnutsuzluğunu dile getirmede. Ait olduğum yer denizaşırı. Sonunda başımı salladım ve devam ettim. "Geri döndüğüm zaman için, evet. Birdie mezun olduktan sonra. Dalışlar için benim teknemi kullanıyorum. Bristow Diving ismini bölgedeki birkaç eğitime lisanslıyorum. Filoda toplam on yedi kişi var."

"Kulağa çok iyi gidiyorsun gibi geliyor."

Öyleyim. Ve bunu bilmesinden bu kadar hoşlanmamalıyım. "Peki ya sen güzellik kraliçesi? Her zaman bir yarışma koçu muydunuz?"

"Hayır, bu benim ilk seferim." Şarabından ilk yudumunu alıyor, zevkle iç çekiyor ve ben o sesi bacaklarımın arasında hissediyorum. "En azından resmi olarak. Bazı arkadaşlarıma danışmanlık yaptım."

"Koç olmak için Charleston'dan ayrılmadan önce ne yapıyordunuz?"

Birdie çatalının tabağına çarpmasına izin verdi. "Tanrım, Jason. O şüpheli bir terörist değil. Sorgulamayı bırak."

"Sadece sohbet ediyorduk."

Kız kardeşim gözlerini devirerek aynı fikirde olmadığını belli ediyor. "Sen yalan makinesini bağlatana kadar biz burada bekleyeceğiz."

Naomi huzurlu ellerini kaldırarak, "Hayır, sorun yok," diye nefes alıyor. Endişeli görünüyor. "Sorun değil. Meraklı olman çok doğal. Neredeyse bir yabancıyım."

Neredeyse tartışmanın Naomi'yi sarstığı çok açık. Parmaklarında çok hafif bir titreme var ve rengi kremden pembeye dönmüş. Eski bir profesyonel gibi hemen barışı koruma rolüne atladı. Onu rahatlatmak için konuyu kapatma niyetiyle ağzımı açıyorum ama ben fırsat bulamadan o devam ediyor.

Dikkatimi dağtır diye endişelendim.

Yine de bana bakmaya tenezzül ettiğinde, onu muhtemelen çok yakından incelediğimi güzel dudaklarını büzdüğünde, dikkat dağınıklığının yetersiz bir ifade olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

ALTINCI BÖLÜM

ColdCaseCrushers.com Kullanıcı

Adı: StopJustStop

Soru: Hepiniz NUT'unuzdan çıktınız mı? Muhtemelen bir arkadaşının evindedir.

Ya da uzun uzun düşünmek. Bir ara deneyin!!!

Dedikodular böyle başlar ve yollar böyle kapanır, millet. Sizin gibi aptallar tarafından

sağlanan saptırmalar. Ara veriyorum. Bir sonraki duyuruya kadar çevrimdışı

olacağım.

Güzel. Gidelim.

Naomi

Çeyrekliği ankesörlü telefona dokunduruyorum ve kaderle bir oyun oynuyorum. Eğer bozuk para kendiliğinden yuvaya girerse, annemi arayacağım. Eğer girmezse, yarına kadar bekleyebilirim. Dokunun, dokunun, dokunun.

Dün gece motele döndüğümde odamdaki telefonu kullanarak bira fabrikasını aradım ve bira yapımı dersine kayıt yaptırdım. Öğleden sonra motelden buraya yürümem on beş dakika sürdü, ama yarım saat ayırdığım için, bu korkunç telefon görüşmesini aradan çıkarmak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. Bunu gerçekten yapmak istemiyorum. O kadar ki küçük kızların odasını ziyaret etmem gerekiyormuş gibi hoplayıp zıplıyorum. Bu ana kadar, dün günümdeki tüm felaket hiç yaşanmamış gibi davranmak mümkündü. Hepsi krem ve lacivert renkli bir rüyaydı. Ama değildi. Ve muhtemelen Charleston'daki büyük salonumuzda altın ağızlı, fildişi saplı antika telefonun başında volta atıyorlardır.

Ailemin evindeki zenginliği özlediğim düşünülebilir, ama Tanrım, gerçek bundan daha uzak olamaz. Tüm cazibesinden yoksun, şüpheli dekoru ve itibarsız müşterileriyle motelimde olmayı tercih ederim. Çünkü durmadan sorgulanmadan istediğimi giyebiliyor, yemek almak ya da alışveriş yapmak için dışarı çıkabiliyorum. Daha önce sahip olmadığım özgürlüğü simgeliyor ve henüz ondan vazgeçmeyeceğim. Seçimleri sembolize ediyor.

Annemle konuşmam Güney Carolina'ya dönmem gerektiği anlamına gelmiyor. Ama bunun gerçekleşmesi için elindeki tüm taktikleri kullanacaktır. Suçluluk duygusu, gözyaşları, tehditler. Bunu deneyimlerimden biliyorum. Yıllar süren

yemek masasında babamla onun arasındaki tartışmalar, sadece onun kozunu oynamasını beklemek. *Bir ilişkin vardı.* Babama karşı olan her tartışmanın galibi. Başarılı bir arabuluculuk yapamadığım her tartışmanın. Tanrım, geri dönüşü olmayan o noktaya, yani ilişkiye varmadan önce herkesi sakinleştirme baskısı o kadar yoğunlu ki, kafamda konuşma noktalarıyla oturdum. Dikkatlerini başka yöne çekecek konular. Şakalar. Dedikodular. Gençliğimde kart numaraları bile yapmıştım.

Geçmişin anılarıyla dikkati dağılan bozuk para yuvaya düşer.

"Lanet ," diye mırıldanıyorum, tam numarayı çevirene kadar yapışkan tuşları kurcalıyorum ve çalmaya başladığında dinliyorum. "İşte bir şey çıkmıyor."

"Clemons malikanesi."

"Merhaba, Martha." Şaşkın bir sessizlik. "Annem ya da babam evde mi-"

"Naomi Elizabeth Clemons."

Bedenimi bir ürperti sarıyor ve bununla mücadele etmek için güneşe çıkıyorum. "Merhaba anne."

"Bu kadar mı? Tüm söyleyeceğin bu mu? Son kırk sekiz saatin nasıl geçtiği hakkında bir fikrin var mı? Neredesin sen?"

"Charleston'da değilim," diye zorluyorum sert dudaklarımı. "Güneye gittim. Düğün gibi bir şey."

Sessizlik. "Bunun bir tür şaka olması mı gerekiyor?"

"Hayır. Özür dilerim." Hâlâ üşüyorum, yüzümü gökyüzüne çeviriyorum ve güneşin üzerime vurmasına izin veriyorum. Bu zaman ve mekânda burada olduğumu hatırlatması yardımcı oluyor. Çünkü burada olmayı ben seçtim. "Özür dilemek için aradım. Her şey hakkında. Neredeyse düğün organizatörü kadar çok çalıştın-"

"Hayır, hayır. Hayır. Ben çok daha fazla çalıştım. Sen çocukluğundan beri bu düğün için çalışıyorum. İşimi yaptım. Avantajlı bir evlilik yaptım, doğru bağlantıları sağladım - bir sonraki belediye başkanıyla evlenmenizi sağlayacak türden bağlantılar. Bir savaş kahramanı. En iyi arkadaşımın oğlu. Ne cüretle bu işten sıyrılıp beni zararlar baş başa bırakırsın Naomi? Bu ne cüret?"

"Beni sevmiyor," diye fısıldıyorum. "Bunu göremiyor musun? Herkes göremiyor mu?"

Bir süre geçti. "Sence baban beni seviyor mu Naomi? Ne yaptığını çok iyi biliyorsun." Nefes almak için çırpındığını duyabiliyorum. "Eski sevgilisinin çocuğu -o Potts denen kız- düğüne gelmeye cüret etti. Damadınla birlikte gitti. Damadınızla birlikte kaçtı.

nasıl bir aşağılanmaya neden oldu? Babanın yaptığı kötülükler herkesin zihninde hâlâ taze ve inan bana kimse ironiyi kaçırmadı."

Gözlerim açıldı ama oğlum tarafından kör edildim. "Elijah Addison Potts ile mi gitti?"

"Sakin bana onun adını söylemeye cüret etme."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, Güneyli centilmen Elijah'ı deri pantolonlu ve hayranlık uyandıran Addison'la hayal etmeye çalışarak. "Onlar... onlar düğünden önce birbirlerini tanıyorlar mıydı?"

"Merak etme," diye homurdanıyor annem. "Magazin basını bunu öğrenmek için çok çalışıyor."

Bu beklenmedik haber karşısında o kadar şaşırdım ki ne hissedeceğimi bilemiyorum. Elijah ve Addison. Gündüz ve gece. Heyecanlı, spontane bir gece, benim bir fincan papatya ile saat dokuzdaki mantıklı yatma saatimden çok farklı. Eminim ilginç konuşmalar yaparlardı. Addison'a sanki görünmezmiş gibi bakmazdı. Bakardı. Muhtemelen çenesi düşerdi. Kıskanıyor muyum? Evet, kıskanıyorum. Tabii ki kıskanıyorum. Elijah'ın bana öyle bakmasını istiyorum, değil mi?

Jason'ın mutfağında kapüşonlu gözlerle beni yiyip bitirdiği bir görüntü beni hazırlıksız yakalıyor, ama bunu atlatıyorum. Patronumu düşünmek için ne tuhaf bir zaman. O etrafta yokken onu hiç düşünmemeliyim. Kısacık bir beyin dalgası bile.

"Belki şimdi birlikte dirler? Belki..."

Annemin homurtusu kulağıma çarpıyor. "Kendini duyuyor musun? Hayatımdan bir ders aldıysan Naomi, o da bizim eş olduğumuzdur. Potts kızları geçici dikkat dağıtıcılardan başka bir şey değildir. Sonunda erkekler parıltıdan bıkar ve sınıfa geri döner. Elijah da farklı olmayacak." Bir an durdu. Dramatik bir vurgu, bundan eminim. "Bu olduğunda burada olsan iyi olur Naomi. Beni duyuyor musun? Charleston'a dön ve bunu bizim için kurtar."

Düğüm deliğinden geriye doğru çekilmiş gibi hissederek telefonu kapatıyorum. Makul mavi sandaletlerim bira fabrikasının otoparkından geçerken toz topluyor ve içeri girmeden önce onları nemli bir havluyla silmekten neredeyse vazgeçiyorum. Bekleme salonunda bir kalabalık var, bazıları fotoğraf makinesi taşıyor, eyalet dışı şapkaları turist statülerini işaret ediyor. Yalnız olan bir tek ben varım, ama şu anda bu muhtemelen iyi bir şey. Annemle yaptığım telefon görüşmesinden sonra, uygun bir arkadaş değilim.

Charleston'a dön ve bunu bizim için kurtar.

Elijah'ın durumu düzeltilemez hale gelmeden önce St. Augustine'de ne kadar zamanım var? Birdie'nin yarışmasına daha altı hafta var. Tecrübesizliğiyle, yarışmaya kadar geçen günlerin her birine ihtiyacı olacak. Ama annemin beni bundan çok daha önce beklemeye başlayacağını tahmin ediyorum. Mesela yarın. Deri önlüklü, keçi sakallı iki genç adam orta büyüklükteki grubu bekleme odasından çıkarıp yedi ayak yüksekliğinde metal tanklarla dolu bir depoya yönlendirirken bu beklenti başıma bir kaya gibi oturuyor. Büyük damıtım odası bana neredeyse tüm çatıyı kaplayan eğimli tavan pencereleri olan bir serayı hatırlatıyor. Güneş ışığı, makinelerin gürültüsü ve rehberin alçak sesle konuşması telaşlı telefon görüşmesi sinirlerimi yatıştırıyor.

Artık buradayım. Başka hiçbir yerde değilim. Buradayım çünkü olmak istiyorum.

Bu doğaçlama mantrayı, tarih dersi ve bira yapımı eğitiminin karışımına gerçekten dikkatimi verebilecek hale gelene kadar tekrarlıyorum.

Rehber ekibinin üçüncü bir üyesi elinde bir tepsi mini bira ile bize katılıyor ve ben de dahil olmak üzere güneşten yanmış turistlere birer birer dağıtıyor. Birdie'yle daha sonra bir antrenman için buluşacağım, o yüzden planım sadece birkaç yudum içmekti ama soğuk sıvıdan çikolata kokuları yükselince hoş bir sürprizle karşılaştım. Çikolatalı bira. Böyle bir şeyin var olduğunu kim bilebilirdi? Ne olduğunu anlamadan küçük bardak kayboluyor ve ben sadece damlacıklara bakıyorum.

Bir tepsi daha getiriliyor ve bu sefer kesinlikle pas geçeceğim. Ta ki sağımdaki kadın kaburgalarımın hafif bir dirsek atana kadar. "Bunu denemelisin. İçinde şarap var."

"Şarap mı? Geldiğimi bir mil öteden gördüler," diye mırıldanıyorum, tepside bir bardak alıyorum ve bana göz kırpan rehber onaylamayan bir baş eğme hareketi yapıyorum. "Yine de bu kesinlikle sonuncusu."

Bu benim değil.

Tur boyunca iki tane daha var; biri siyah meyan kökü alt tonlu, diğeri ise daha cevizli bir bira. Yine de elimde değil. Tuscaloosa'dan yeni dostum, dirseğinden mutlu bir yardımcı ile güneş ışığında güneşlenmek çok baş döndürücü bir cazibe. Kanımın ısınmasına, zihnimin Charleston'da geride bıraktığım enkazdan daha da uzaklaşmasına izin vermek çok kolay. Elijah ve Addison. Annem haklıysa ve anlaşırlarsa... bu konuda ne hissederim?

Bir bira daha içmeye ve bir cevap bulmak için derinlere inmeye karar verdim.

Annemin telefonunun acısı, her zaman nefret edeceğimi düşündüğüm içkiden aldığım her yudumda hafifliyor. Jason ne içiyor?

Karamelli bira varken Budweiser-

Hay aksi. Altıncı küçük pint'aldım, değil mi?

Bana söylendiği gibi gevrek sıvıyı dilimin üzerinde bekletirken, patronumla ilgili düşüncelerimi artık uzak tutamıyorum. Aklıma gelmesine izin vermek bile beni suçluluk duygusuna sürüklüyor ama onun gibi biriyle hiç tanışmadığım için bunun sadece hafif bir merak olduğunu biliyorum. Jason gibi adamlar benim için sadece aksiyon filmlerinde var oldular. Birdie'yle randevumdan önce biraz kestirip kahve içsem iyi olacak çünkü beni kovmaktan büyük zevk duyacaktır. Devasa adam beni işe aldığı anda, tırnaklarını tükürüyormuş gibi görünüyordu. Hayır, Jason bana bağışlayıcı bir adam gibi gelmiyor.

Elijah gibi değil.

Charleston'ın en uzun süre görevde kalan belediye başkanının oğlu olan Elijah'a sokakta zaman zaman babasının politikalarına karşı çıkanlar yaklaşıyordu. Onlar da her zaman dostça davranmıyordu. Hayır, Elijah'a karşı düpedüz aşağılayıcı olabiliyorlardı. Ama o hiçbir zaman öfkesine yenik düşmedi ve her zaman sabırla onların endişelerini gidermek için zaman ayırdı. Böyle bir olay biz bir akşam yemeğindeyken gerçekleşti. Yerel bir toplum havuzunda çalışan bir gönüllü birkaç yıldır havuzun yeniden açılması için fon başvurusunda bulunuyor ve reddedilmeye devam ediyordu. Bu arada daha varlıklı bir mahallede *yeni* bir toplum merkezi inşa ediliyordu.

Bir ay sonra haberleri izliyordum ve belediye başkanının müdahalesi sayesinde kapalı toplum merkezinin kapılarını yeniden açtığını ilan eden bir bölüm çıktı. Elijah bir kez bile övgü almadı ama araya girdiğini biliyordum.

Çoğu kadının, kendilerini mihrapta terk ettiği için bir erkeğin affını kazanma şansı yoktur, ama nişanlım... öyleydi? Halkın algısına çok az önem veren çok merhametli bir insan.

Annem haklı. Yaptığım şeyi doğru yapmak mümkün. Sadece henüz hazır . Kendimi keşfetmek için tam olarak bir sefere çıktım ve bu sadece taburemde sallanmama neden oldu. Bir gün tek başıma hayatta kalabilecek kapasitedeyim. Whoopeedoo.

"Naomi, değil mi?" Ana tur rehberi -sanırım Keith- kafamı kaldırıyor, çünkü bir kez daha boş bardağıma bakıyordum. "Neden buraya gelip arpayı karıştırmıyorsun?"

"Ben mi?" Herkesin bana baktığı şu anda çakırkeyif halimin son derece farkında olarak bardağımı yere vuruyorum. "Neden, elbette..."

Odanın önüne doğru yürüyorum ve Keith'in gösterdiği sandığın üzerine çıkıyorum. Başıma deri bir önlük geçiriyor ve neredeyse beni yere düşürüyor.

ama Tuscaloosa'nın Dirsek Kraliçesi'nden bir başparmak işareti alarak toparlanıyorum. Elime kabaca bir kürekle aynı boyutta büyük bir tahta kürek veriliyor ve çelik bir türbinin içindekileri karıştırmaya başlıyorum. Sıvı ve arpanın saat yönünde dönmesi o kadar hipnotik ki, Keith'in de sandıkta bana katıldığını hemen fark etmiyorum. Omzumun üzerinden hızlı bir bakış bana çok yakın olmanın sınırında olduğunu söylüyor, ama odaya hitap ederken onu bölmek istemiyorum, bu yüzden karıştırmaya devam ediyorum. Vücut ısısı yaklaştığında, ona raketle vurmanın yararlarını tartmaya başlıyorum. Bu düşünce beni kıkırdatıyor.

Keith'in sıcak nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Şakayı paylaşmak ister misin-"

Eller beni belimden kavıyor ve sandıktan kaldırılıyorum, ayaklarım yere inene kadar havada sallanıyor. İlk başta Keith'in beni tartakladığını düşündüm ve şok içinde donakaldım.

-Jason?

"Burada ne yapıyorsun?"

Sorum daha çok "Ne yapıyorsun?" gibi geliyor. Jason fark etmedi.

Keith'e ters ters bakmakla meşgul.

Ve şimdi bir iş günü öğleden sonra sarhoş olduğum ortaya çıktığına göre, yeni patronumun beni kovarken büyük ya da küçük bir olay çıkarıp çıkarmayacağını merak etmekle meşgulüm.

YEDİNCİ BÖLÜM

EndoftheInternet.net

Kullanıcı Adı:

IGotAnswerz9

Açık konuşayım. Öldürmek için sebebi olan tek kişi eski nişanlısıydı.

"Yeni" sevgilisini saklamaya bile çalışmıyor. Dava kapanmıştır.

Jason

Burada ne işim var benim?

Şaşkın bir resepsiyon görevlisini görmezden gelmek ve sanki kurallar benim için geçerli değilmiş gibi devam etmekte olan bir tura elini kolunu sallayarak girmek normal bir davranış değil. Ama bana göre öyle değil. Altı aydır ABD topraklarına geri döndüm ve hala etrafımdaki dünya bir anlam ifade etmiyor. Kurallar keyfi görünüyor. Kız kardeşimin yarışma koçunun başka erkeklerle bira içmesini istemiyorum, bu yüzden onu almaya geldim. İşte oldu. Bitti. Özel Kuvvetler beni içgüdülerimi takip etmeye şartlandırdı. Kırmızı banda lanet olsun. Çölde patlayıcıları yerleştirdikten ya da okyanusa sessizce dalıp zifiri karanlıkta beş mil yüzerek keşif yaptıktan sonra, bir *sonraki turun saat dörtte* olduğunu söyleyen dayanıksız bir kapı gülünçtür.

Yine de arkasından gelecek sorulara verecek cevabım yok. Naomi açık bir şaşkınlıkla bana bakıyor. Aslında tüm oda bana aynı şekilde bakıyor ve bu durum enseme terletiyor, gözlerimin önünde küçük ışık kırıntıları belirliyor. Kendime kaç kez düşünmeden hareket etmeyi bırakmamı söyledim? Bir sivil böyle mi davranır? Bu davranış alışılmışın dışında mı? Kendime sormam gereken sorular bunlar.

Kazançlı, kurumsal bir personel dalışını son dakikada iptal etmem ve bunu istemeyen bir kadına hak iddia etmek için cehennemden çıkmış bir yarasa gibi şehrin öbür ucuna gitmemem gerekiyor. Lanet olsun, onu talep etmek istemiyorum. İstiyor ? Kanım kaynıyor, nabzım rehberi çok yakınımda gördüğüm için kızgın bir çingiraklı yılan gibi titriyor. Naomi hakkındaki ilk şeyi bile zar zor biliyorum.

Hala.

Bildiğim tek şey onun muhteşem olduğu. Bu öğleden sonra güneşinin altında çok güzel ve seksi, gözleri kesinlikle içtiği biradan dolayı biraz cam gibi. Yine de hiçbir şey gözlerinin çarpıcı peygamber çiçeği rengini bozamaz. Tişört görünümlü elbisesinden başlayıp ayakkabılarına kadar uyumlu bir kıyafeti var. Saçları her zamanki gibi düzgün bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış ve parmaklarım düğümü çözüp avuçlarıma dökmek için kaşınıyor. O beni gördükçe soluk soluğa kalırken saçlarını kucagımda sürüklüyorum.

Her ne kadar bu çekimin kimyasal bir reaksiyonla başlayıp bitmesini istesem de, öyle değil. Dün gece yemek masamda olmasından hoşlandım. Çok fazla hoşuma gitti. Bir tür sihir yaptı ve bana birkaç saatliğine o dört duvarın anne-baba ve bir kız kardeşten yoksun olduğunu unutturdu. Hiçbir şeyin hatırladığım gibi olmadığını ve kaçacak bir savaşım olmadığını. Onun kahkahası dün geceki yanlışların üzerinde durmamamı sağladı. Her şeyin yolunda olduğunu hissettirdi.

İyiden de iyi.

Ama bu? Buraya davetsiz gelmem normal değil. Kalabalık odanın önünde öylece durup bu kadına bakamam ama fısıltılara rağmen bunu yapıyorum. Girişte rehber ve resepsiyon görevlisi arasında gerçekleşen sessiz toplantıya rağmen. Kurallar ve doğru davranışlar benim için kayıp ve onları nasıl geri kazanacağımı bilmiyorum. Sadece bu kadını şu anda burada istemediğimi biliyorum. Çoğu zaman bu aidiyetsizlik hissi çıktığında, gülüp geçebiliyorum. Ya da umurumda değilmiş gibi davranarak çekip giderim. İsteddiğimi yaparım. Bununla başa çık.

Ama bazen yapamıyorum. Bir kâbustan uyandığımda sakinleşmenin tek yolunun su kenarında son sürat koşmak olması, sürücülerin ön camlarından şaşkın yüzlerle beni izlemeleri gibi. Ya da şu anda, ait olmadığım bir odaya daldığımda ve Naomi bana bakarken... artık dehşetle bakmıyor. Her şeyden çok düşünceli görünüyor, dikkati yumruklarıma, üst dudağımdaki tere kayıyor.

İfadesini tanımlayamadan yaklaşıyor ve yumruğumu avucunun içine alıyor. Sanki bir roller coaster'ın en yüksek noktasından düşer gibi.

"Millet, bu arkadaşım Jason. Gelebileceğinden emin değildim." Yüzü geniş bir gülümsemeye dönüşerek girişe bakar.

"Tur bittikten sonra giriş ücretini halledebilir miyiz? Bir yığın İncil üzerine yemin ederim ki bu iş için çok iyi."

Rehber ve resepsiyon görevlisi birbirlerine boş boş bakıyorlar. "Elbette," diyor rehber, ben geldiğimde Naomi'ye çok yakın duran arkadaşına işaret ederek. "Devam et ve işine dön Keith."

Siktiğimin Keith'i.

İsmi hafızama kazıyorum ama Naomi'nin o güzel, elmalı turta ve Cool Whip gülümsemesini bana çevirmesi dikkatimi dağıtıyor. Bir refleksle elimi geri çekip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Birinin beni korumasına ihtiyacım yok ve bunu ona bir bakışla belli ediyorum. Bu onun gülümsemesinde bir çentik açıyor ve yanımdan geçip bana yol verdiğinde, keşke hâlâ elimi tutuyor olsaydı diyorum.

Sessizlik içinde onu boş bardaklarla dolu uzun ahşap masanın sonuna kadar takip ediyorum ve bacak bacak üstüne atarak oturduğu taburenin arkasında duruyorum. Bira bardaklarından beşinin üzerindeki pembe ruj izleri Naomi'nin onların sahibi olduğunu ilan ediyor ve itiraf etmeliyim ki şaşıyorum. Bir yudum Bud içtikten sonra yüzünü buruşturunca turun sonuna kadar dayanabileceğini sanmıyordum.

Naomi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve omzunun üzerinden bana fısıldıyor. "Oturabilirsin, biliyorsun."

"Ayağa kalkacağım."

Yine de onun yanına yaklaşıyorum, böylece surat asışını ön sıradan izleyebiliyorum. "Peki," diye mırıldanıyor beni izlerken. "Eğer herkesi sinirlendirmek istiyorsan."

Turun diğer üyelerine bir bakış fırlatıyorum, hepsi de sarhoşluğun farklı aşamalarında. Naomi'nin beni korumasından hoşlansam da hoşlanmasam da işe yaramıştı. Benim tuhaf girişimi çoktan unutmuş görünüyorlar. "Gergin görünen bir tek sen varsın."

"Daha önce hiç kovulmamıştım."

"Kovulmak mı?"

Hıçkırır ve yanakları pembeleşir. "İş gününde sarhoş oldum. Öyle olmak istemezdim ama şarap birası yaptıklarını nereden bilebilirdim ki?"

"Her şeyden önce, bu iğrenç-"

"Yalancı. Sen şarap seven bir yalancısın. Kovulduğum için bunu rahatlıkla söyleyebiliyorum."

İç çekişim alnındaki ince tüylerden bazılarını oynatıyor, bu da farkına varmadan ona yaklaştığımı gösteren bir ipucu. "Kovulmadın, güzellik kraliçesi."

"Buraya bu yüzden gelmedin mi? Beni kupalarımın içinde yakalamak için mi?"

İstemedenden de olsa bana bir çıkış yolu verdi, kabul etmemem mümkün değil. "Evet, ama sadece eğlence için. Böylece kafanın üzerinde tutabilirim."

"Tuhaf bir eğlence anlayışınız var." Nefes alıyor ve biraz çöküyor - ki bu kadın için çok fazla. "Muhtemelen bir tanede durabilirdim ama annemle bir telefon görüşmem vardı."

Hala gidiyorum. İlk üç buluşmamızda Naomi'den bir şey öğrenmeyi başaramadım. Yarışma unvanları ve posta kodu dışında tam bir gizem olarak kaldı. Daha fazla bilgi edinmek için bu fırsatı değerlendirdiğim için kendimi neredeyse suçlu hissediyorum, çünkü ayık olmanın ders kitaplarındaki tanımını o değil, ama böyle bir fırsat bir daha elime geçmeyebilir ve lanet olsun, merakım her geçen dakika artıyor. "Öyle mi?" Yakındaki tepsiden bir bardak bira alıyorum ve kokluyorum, süzüyorum, tadı çikolataya benzeyince neredeyse tükürüyorum. "İyi gitmedi mi?"

Naomi ses tonumdaki çikolatadan kaynaklanan acıyı yakalıyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor. "Budweiser'a devam mı?"

"Bir daha asla yoldan sapmayacağım." Parmağımla masaya vuruyorum.

"Telefon .

Git."

Benden emir almaktan hoşlanmadığını öğrendim, ama bu nefretini birayla bastırması gibi görünüyor, çünkü devam etmekte tereddüt etmiyor. "Bahse girerim kafalarında kitaplarla dolaşan kızların sadece eski filmlerde olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Bu doğru değil. *Moby Dick*'i dengelemede o kadar iyiydim ki, orada olduğunu unutturdum."

Sik şakası yapmaktan tamamen vazgeçmem merakımın bir kanıtı. "Bunun annenle ne ilgisi var?"

Orioles şapkalı bir adam bize sessiz olmamızı söylemek için dönüyor ama ben ona kötü kötü bakınca bir kez daha düşünüyor. "Çünkü o üç yüz mil uzakta ve şu anda balınay başımın üzerinde hissedebiliyorum."

Elimi başının tepesine götürme isteğimi yutuyorum. Orada bir şey olmadığını bilmesini sağlamak için. "Sana baskı yapıyor," diyorum sessizce. "Neden? Ne konuda?"

"Benim verdiğim kararlar."

"Kötü kararlar verecek bir tipe benzemiyorsun."

"Neredeyse buraya tozlu ayakkabılarla geliyordum." "O zaman lanet olası idam mangasını çağır."

Bileğinin içine doğru gülüyor ve midemde ağır bir şey hareket ediyor. "Daha iyi hissediyor gibi görünüyorsun."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. "İyi hissetmediğimi kim söyledi?"

"Buraya üflediğinde titrek terler döküyordun." Hâlâ zayıflığımı fark edip bunu belirtmesi karşısında nasıl hissedeceğime karar vermeye çalışıyorum

-Elini omzuma koyduğunda kızgın ya da daha az kızgındı. "Büyükbabam titrek terler dökmüş ve tek yardımı savaş hikayeleri anlatmak olurmuş. Ne kadar ironik değil mi? Hepsini avucumun içi gibi hatırlıyorum. Sana bir tane anlatabilmem için beni kaşlarını çatarak öldürmeye çalışmaktan vazgeçmek ister misin?"

"Artık iyiyim," diye .

"Ama daha önce iyi değildin ve ilk adım bunu kabul etmektir." Ellerini çenesinin altına sıkıştırıyor ve masumca göz kırpmıyor. Sanki bana herhangi bir şey söyleyecek kadar cesur olan ilk kişi o değilmiş gibi. Yüzüne vurup geri çekilmesini söylemeliyim. Bunun yerine, orada öylece durup onun cazibeli, yay dudaklı ağzına bakarak daha fazla kelime çıkmasını bekliyorum. "Birinci Bull Run Muharebesi ile başlayalım -İç Savaş'ın ilk büyük muharebesiydi ve Stonewall Jackson'ın lakabını kazanmasıyla sonuçlandı-"

"Lütfen biraz daha yüksek sesle konuşabilir misiniz?" Orioles şapkalı sahne masanın altından fısıldıyor. "Bunu duymak istiyorum."

göre, herkes de öyle. Savaşla ilgili gerçeklerin otuz saniye kala herkes kız kardeşimin yarışma koçuna dönmüş, biraları ağızlarının önünde duruyor ve Keith hayalperest bir gülümsemeyle onu izliyor, belli ki sözünün kesilmesinden çok memnun. Naomi'yi kapıp sessiz bir köşeye götürmemek için masanın kenarına tutunmak zorunda kalıyorum, böylece hikayeyi -ve onu- tamamen kendime saklayabileceğim. Sonunda, yine de, sadece devam etmesini istiyorum. Her detayı duymak istiyorum. Ve lanet olsun, heyecanlandığında daha da güzel oluyor. Herkesin tüm dikkatini üzerinde topladığı ve kendini hikayeye kaptırdığı için yanaklarında şeftali rengi bir kızarıklık var, ancak sonunda hava almak için ayağa kalktığı anda ve herkesin sessizlik içinde onu izlediğini gördüğünde şaşırılmış görünüyor.

"Jackson taştan bir duvar gibi duruyor. Burada ölmeye karar verelim ve fethedeceğiz. Virginialıların arkasında toplanın.' Tuğgeneral Bee, Jackson'la ilgili bu ilk bölümü söylemişti; lakabını da oradan almıştı." Naomi çikolatalı biramı alıyor ve hatırlattığı kadarını . "Moral konuşması pek de anlamlı değildi, değil mi? Ne yazık ki hemen ardından karnından vuruldu ve ertesi gün öldü. Yani kimse ne demek istediğini gerçekten bilmiyor. Belki o bile bilmiyordu." Boş bardağa bakıyor. "Az önce bunu mu içtim?"

"Gitme zamanı." Bardağı elinden alıp masanın üzerine koyuyorum. "Haydi, güzellik kraliçesi. Eve gidiyorsun."

 tiraz edecek oluyor ama vazgeçiyor. "Muhtemelen en iyisi bu." Tabureden kayarken dirseğini yakalıyorum, hayran kalabalığa el sallayarak dengesini kaybediyor. "  leden sonrayı hepinizle geçirmek çok güzeldi. Benim favorim şarap birasıydı. Hepinizin favorisi neydi?"

"Bugün   renmeyeceksin," diyerek onu çıkışa doğru yönlendiriyorum. "Oh." Parmaklarını sallayarak bir kez daha el sallıyor. "Bir dahaki sefere o zaman!" "Ho  a kal Naomi," diye koro halinde ba ırıyorlar.

Kapıdan  ıkarken Keith'in sesi bize ulaşıyor. "Hikaye anlatmak bir dahaki gelişinizde size indirim sa lar. Cuma gününe ne dersin?"

Kapıyı arkamızdan tokatlayarak kapattım ve onun sözünü kestim.

Giriş biletimi resepsiyonda hallediyoruz, resepsiyonist hala otoritesine saygı g stermedi im için açıkça kızgın. Naomi hemen gülümsemeye başlıyor, yerel butikler hakkında uzun bir sohbet başlıyor ve Naomi'yi kamyonetime götürene kadar bir on beş dakika daha geçiyor. Yolcu tarafına tırmanmadan hemen önce durdu. "Oh, hayır. Teklifiniz için teşekkür ederim, Bay Bristow-"

"Jason."

"Ama bence yürüyüş kulağa hoş geliyor." "Atla."

"değil," diyor neşeyle.

Gözlerim kısıldı. "Benimle arabaya binece in için gergin misin?"

Bir eli boğazına gider. "Hayır, tabii ki hayır. Sadece... oh, işte şimdi kendimi kaba hissetmeme neden oluyorsun." Homurdanarak arabaya tırmanıyor ve zarif bir elle emniyet kemerini takıyor. "şimdi mutlu musun?"

Homurdanarak yanından ayrılıp sürücü tarafına dönüyorum ama bir şeyler hâlâ yolunda gitmiyor. Birincisi, Naomi çok gergin. Dizlerini birbirine biraz daha bastırırsa patlayacak gibi. Avuç i leri gergin bir şekilde kalçalarında aşağı yukarı geziniyor; elbise yerine bir tişört giydi i ve tişörtün o uçsuz bucaksız, bronz kalçaları açıkta bıraktığı düşünülürse, bu oldukça dikkat dağıtıcı bir durum. İnsanın tertemiz, beyaz tenis etekleriyle ilişkilendirdi i türden kalçalar. *Bu kadar düşünce yeter.* Nedense benimle araba sürerken gergin, en azından kamyonu binecek kadar bana g vendi ine göre onu becerme fantezisi kurmayabilirim.

Ne kadar uzağa gidersek, çapkın düşüncelerim için dikkatimi dağıtacak bir şeye o kadar az ihtiyaç duyuyorum. Gittiğimiz yol tüm dikkatimi topluyor. Şehir merkezinden otoyol yönünde ilerliyoruz. Zincir moteller görünmeye başladığında şehrin kenarındayız, buna kesinlikle burun kıvrırmıyorum, ama her geçen blokta daha da harap oluyorlar. İşte o zaman çenem de karnımla birlikte şişmeye başlıyor. "Güzellik kraliçesi..."

"Burası iyi." Issız yolun kaldırımını işaret ediyor ve çantasını omuzluyor. "Burası mükemmel, teşekkürler. Yolun kalanını yürüyebilirim."

"Nerede kaldığını görmemi istemiyorsun." Midemdeki o cıvatalar daha da sıkılaşıyor. "Bu yüzden kamyonu binmek istemedin."

"Konaklama yerimle gurur duyuyorum ama bana sorular sormak isteyeceğinizi biliyorum ve..." Sert bir iç çekişle dibe vuruyor. "Ağzı sıkı olamayacak kadar çok bira içtim. Hemen ileride sağda. Budget Max."

"Aman Tanrım." Otoparka girdikten sonra kamyonun motorunu durdurdum ve etrafa baktım. Soyulan boya. İşaretlenmemiş kapılar. Saatlik ücretlerin reklamını yapan bir tabela. Naomi'yi burada bırakmamın mümkünatı yok ama zaten çenesini kaldırıp savunmaya geçmediyse ne olayım. İçimden onu konsolun karşısına sürüklemek ve çenesi gevşeyene kadar ısırarak geliyor. "Savaş bölgelerinde bundan daha güzel uyudum," diye mırıldanıyorum, ellerim direksiyon simidinde esniyor. "Komşu olmak üzereyiz, bebeğim."

"Pardon?"

"Seni burada bırakmaktansa kolumu kesmeyi tercih ederim." Kapımı iterek açtım ve dışarı çıktım. "Hadi gidip eşyalarını alalım."

"Ne?"

Dışarı atlıyor ve ben de onu korumak için harekete geçiyorum, kalbim gırtlığıma kadar haykırıyor. *Hay sikeyim. Sakin ol. Sakin ol.* Acil bir tehdit yok. Florida'dayım, Afganistan'da değil. Kendimi sakinleştirmek sadece kısmen yardımcı oluyor. Belki de acil bir tehdit vardır. Adı Naomi ve kıcımdan bir şerit koparmaya hazır görünüyor. Onu ilk kelimeye kadar dövmek tek suçum.

"Bay Bristow-"

"Jason. Ben Jason'ım. Sen Naomi'sin ve..." Samimi olma pratiğim yok, bu yüzden devam etmek için boğazımı temizlemem gerekiyor. "Gidiyorsun

ve ben yardım etmek istiyorum." Sözlerim Naomi'nin içindeki mücadelenin bir kısmını alıp götürüyor. "Yardıma ihtiyacım var," diye sessizce bitiriyorum.

Başını bir yana eğiyor. "Neden?"

Gerçek burada bir seçenek değil. Bu kadında korumacı doğamın çıtasını yükselten bir şey var. Onu başka erkeklerle düşününce kıskanıyorum. Ondan deli gibi etkileniyorum. Siktir et, ondan hoşlanıyorum, birbirimize laf atarken bile. Buz prensesi gibi geliyor. Sonra göz açıp kapayıncaya kadar yumuşuyor ve aptallaşıyor. Öğleden sonra sarhoş olup savaş hikayeleri anlatıyor. Onda bir şeyler var. Onunla ilgili çok şey var. Ama bunların hiçbirini ona anlatma şansım yok.

Bu öğleden sonra bana bir şey hatırlattıysa, o da normalliğin hala benden kaçtığıdır. Adabımuaşeret duygum ve sosyal işaretlerim geri gelmedi ve muhtemelen hiçbir zaman da gelmeyecek. Özellikle de Birdie mezun olup bağımsız olduğunda yeniden askere gitmeyi planladığımdan beri. Naomi sosyal zarafetin timsali. Kız kardeşime nasıl cazibeli ve diplomatik olunacağı konusunda koçluk yapıyor. Tebeşir ve peynir gibiyiz - ki bu tartışmalı bir nokta, çünkü bana karşı hiçbir ilgi belirtisi göstermedi.

Gerçeğin biraz farklı bir versiyonuyla devam etmek daha iyi. Geçerli bir gerçek. Onu görebileceğim bir yerde ona ihtiyacım olduğu gerçeğini dışarıda bırakan bir gerçek... çünkü o bana bir şeyler hissettiriyor.

"Uzun süre deniz aşırı ülkelerdeydim. Nasıl yaşadığımı gerçekten kapatamadım. Nasıl çalıştığımı. Sana gelince tüm bu işaretleri aldım, güzellik kraliçesi. Arabanda değişiyorsun, evinden çok uzakta yıkık dökük bir motelde yaşıyorsun, oysa belli ki bir tür paradan geliyorsun. Bulunmak istemiyorsun. Bir sorun var ve güvenliğini nasıl şansa bırakacağımı bilmiyorum. Bildiğim tek şey düzeltmek, korumak ve kötü şeylerin olmasını engellemek."

Samimiyete yaptığım kör hamlenin nasıl sonuçlandığını görmek isteyip istemediğimden emin olamadan başımı arkaya eğip gözlerimi kısarak güneşe bakıyorum. "Lütfen bunu yapmama izin verir misin?"

"Ben... tam olarak nerede ikamet ediyorum?" diye mırıldanana kadar yaklaştığını fark etmedim.

Sesinin yumuşaması, yakınlığı ensemde sıkı bir desen örüyor. "Garajın üstünde bir misafirhane var. Gösterişli bir şey değil ama buradan çok daha iyi."

"Çok nazıksınız ama ben kendi başıma olmayı seviyorum. Kendi kararlarımı verebilmeyi seviyorum." Uzanıp elimi sıktı.

"Teklifiniz için teşekkürler ama hayır."

"B planı o zaman."

Bana soru sormadan onu omzuma attım. "Hangi oda?"

"Bay Bristow!"

"Jason. Hangi oda? Kapıları tekmelemeye başlamadan önce bana söylemek için üç saniyen var."

"Bu çok çirkin!" "Üç, iki..."

"İkinci kat. Köşedeki! Bir saksı bitkisi var. Ya da ölmeden önce vardı... Görünüşüne bakılırsa bir süre önce."

Merdivenlere yöneldim. "Sulamayı denedin, değil mi?"

"Sen beni omzunda taşıırken bahçecilik hakkında konuşmayacağım Karasakal." Göğüs kafesi omzuma doğru bir hışımla genişliyor. "Düzeltmek ve korumak istediğinle ilgili tüm o konuşmada ciddi miydin yoksa-"

"İstemediğim şeyleri söyleme."

"Sauvignon Blanc'ımı sevmediğin konusunda yalan söyledin," diye homurdanıyor. "Adı bu muydu?"

"Evet. Bu benim favorim. Asla başka bir şey sipariş etmem. Asla." Nedense içki seçimi hakkında konuşmak onu üzüyor gibi görünüyor. Onu kanunsuz bir dev gibi omzumda taşımamdan bile daha fazla.

Onu merdivenlerin tepesine çıkarmak için hiç çaba harcamıyorum - ta ki kıpırdanmaya başlayana kadar. Ona tutunmak işin kolay kısmı. Elbisesinin ince pamuğunun altında seksi poposunun nasıl kaydığını görmezden gelmek pantolonumdaki çekici düşürüyor. Boğazımın toz gibi kuruması için tek bir an yetiyor. Üst kata çıkarken onu sabit tutmak için kalçalarının arkasını tutan ellerim şimdi elbisesinin eteğiyle savaşıyor. Onu aşağıda tutmak için. Asıl yapmak istediğim, havadar, mavi şeyi beline kadar kaldırmak ve avuçlarımı kış yanaklarının pürüzsüz tepelerinde gezdirmek. Bahse girerim, çıplak ellerimle yırtılmayı bekleyen, saçma sapan, beyaz pamuklu külot giyiyordur. Eminim nefesi kesilir ve amını saklamak için kalçalarını birbirine bastırır.

Kapısına vardığımızda bir iniltiyi bastırıyorum. Hâlâ aşağı inmeye çalışarak yer değiştiriyor ve ben de onu önümde sabitleyerek kaymasına izin veriyorum. O mavi gözler ateş püskürüyor ve durduğunda üzerime boşalmaya hazırlanıyor. Durdu, açık bir şekilde

Yüzümdeki kontrolsüz açlık. Kapıma geldiğinden beri oradaydı ve onunla her birlikte olduğumda daha da güçlendi. Şimdi şehrin gizli bir bölgesindeki bir motel odasının önünde duruyoruz ve sadece bu bile seksi sahneye çağırıyor. Düşüncesi bile. Olasılığı. Ve Naomi şu anda bunu düşünüyor. Benimle birlikte. Bu fikri itici mi yoksa çekici mi buluyor bilemiyorum ama en azından ağzıma, göğsüme, dirseklerini kavramak için kendi iradeleriyle hareket eden ellerime bakıyor.

"Öpülmek mi istiyorsun, güzellik kraliçesi?"

Boğazından bir ses yükseliyor. "Bilmiyorum," diye nefes alıyor ve onu kapıya doğru götürmeme izin veriyor. "Kızgın olmam gerekiyordu."

"Bunun üzerinde çalışabiliriz." Ağzımı boynunun kıvrımına götürüyorum, nefesimi ve dişlerimi hissetmesine izin veriyorum. "Ya da kızgın kalabilirsin. Sonrasında iyi bir kız olarak kalmana yardımcı olacaksa bana kitaptaki her ismi söyleyebilirsin."

Ağırlaşmış gözleri benimkilere kayıyor. "Hâlâ öpüşmekten mi bahsediyoruz?"

Boynunun pürüzsüz derisini ağzıma alıyorum, hıçkırarak kapıya yaslandığında hırlıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Naomi'yi odaya götürmeliyim. Şimdi. Zevkinden dolayı dikkatim çok dağınık, onu burada açıkta güvende tutamam. Örtü yok. Ağzımı onun boynundan ayırmadan çantasına uzanıyorum ve elimi bir anahtara dolayarak paslanmış pirinç kilide sokuyorum. Bir bilek hareketiyle içeri giriyoruz, Naomi bana yaslanmış, ben de geriye doğru yürüyoruz. Yine de bir odaya tehdit aramadan girmek doğama aykırı, bu yüzden ağzımı onunkine doğru sürüklerken, şu anda hayattan daha çok ihtiyacım olan öpücüğü şimdiden beklerken, odayı tarıyorum.

Ve açık dolapta asılı bir gelinlik buldum. "Bu da ne böyle?"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ReadtheComments.com Kullanıcı

Adı: LittleMissMorbid

Peki, tamam. Çocuklar. Garip olmaya çalışmıyorum. Hiç de değil.

*Ancak Kaçak Gelin'in aslında nedimleri tarafından bir pagan ayininde kurban
edilmiş olma ihtimalini araştıran oldu mu?*

Naomi

Ne... Dünyada ne... oluyor?

Ben çocukken, annemin tarafındaki huysuz kuzenlerim gözlerimi bağlar ve beni döndürerek duvarlara çarpmamı izleyip gülerlerdi. Tabii ki yetişkinler odaya girer girmez mükemmel birer melek olurlardı. Hanımefendi şöyle, beyefendi böyle. Kuzenlerin en küçüğü olarak, bana bu tür eziyetlerin olağan olduğu açıklanmıştı. Şimdi bir yetişkin olarak, bunun ne kadar saçma olduğunu anlıyorum.

-Ve o kuzenler hâlâ yılan gibi acımasızlar.

Şu anda gözlerim bağlanmış ve Disneyworld'de dönen çay fincanlarının içine bırakılmış olabilirim. Daha önce hiç bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar çok duygu arasında gidip gelmemiştim. Kamyon yolculuğu sırasında Jason'ın motelimi görmesinden dolayı gergindim. Sonra açık dürüstlüğünden etkilendim. Beni bir çamaşır çuvalı gibi omzuna attığında sinirlendim. Ve sonra... ve sonra ben... Ne olduğumu bilmiyorum.

Ağzı gerçekten boynumda mıydı?

Neden titriyorum?

Muhtemelen üşüyorum çünkü Jason'ın vücut ısısı artık benimkine değmiyor. Sorduğu soruyu -bu (f) kelimesi de ne?- algılamaya fırsat bulamadan yanımdan geçip dolaba doğru ilerliyor ve beni pencereden yansıyan güneş ışığı altında titrerken bırakıyor. Ne gördüğünü anladığımda midem sandaletlerimin içine çöküyor.

Gelinliğim orada Perili Köşk'teki bir hayalet gibi asılı duruyor.

Neden her şeyi Disneyworld ile ilişkilendiriyorum? "Naomi."

"Biliyorum."

"Ne var biliyor musun?"

"Bunun bir gelinlik olduğunu biliyorum ve sen de merak ediyorsun." Kaşlarını kaldırarak dönüyor. "Açıklama için teşekkürler."

Aman Tanrım. Neredeyse Jason'ı öpüyordum, değil mi? Ağzı boynuma oldukça uygunsuz ve güzel, oldukça lezzetli bir şey yaptı. Tüm bunlar bir yere varıyordu. Planlamadığım ya da tahmin etmediğim bir şekilde. Kontrol beynimde bile değildi. Ama sağduyu şimdi direksiyona geri döndü ve bana öfke çılgınlıkları atıyor. Haklı olarak. Gerçekten de bir adamla evlenmeye niyetlenip üç gün sonra yepyeni birini öpecek kadar vefasız bir kadın mıyım?

Hayır. Hayır, kararsız değilim. Elijah Montgomery DuPont'u seviyor ve saygı duyuyorum. O iyi bir adam. Benim için en iyi adam. İlgi alanlarımız aynı, ailelerimiz kuşaklar öncesine dayanıyor, evimiz için mobilya aldık bile. Meditasyon odamı suya bakacak şekilde seçtim. Planlar yapıldı. Evet, çekingenliğim ve fevri kararlarım her şeyi askıya aldı. Belki de her şey bittiğinde Elijah'ı geri getirme şansım olmayacak. Ama deneyeceğim. Tekrar aileye kabul edilmek istiyorsam başka şansım yok.

"Kendi düşünümünden kaçtım," diye törpüledim ve bunu yüksek sesle söylediğimde kulağa çok daha kötü geliyor. Bacaklarım tutmuyor ve yatağın kenarına düşüyorum, yaptığım şeyin ağırlığı sonunda içime çöküyor. Zor. "Çocukluğumdan beri tanıdığım herkes oradaydı, bir yıllık planlama, toplantılar ve tadımlar... ve ben bir not yazıp arka merdivenden kaçtım."

O kadar sessizlik oluyor ki, Jason'ın odadan ışınlanmadığından emin olmak için bir göz atmam gerekiyor. Ama işte orada, tamam. Uzun, geniş, heybetli. Yoğun. Kılırla kaplı çenesindeki kasların tik takları dışında hiçbir şey kıpırdamıyor. "Ne zaman?"

"Cumartesi."

"Üç gün önce mi?" Ölümcül görünen parmağıyla gelinliği işaret ediyor. "Bunu evimin önünde mi değiştiriyordun?"

"Şey, giyebilirdim ama bu garip bir görüşme olurdu."

Daha fazla çene çizgisi tıklaması. "Şu anda pek şaka havamda değilim."

"Üzgünüm." At kuyruğumu acımasız bir çekişle sıkıyorum. "Sadece biliyordum ki eğer

Kalacak bir yer ve beni geçindirecek bir iş bulmadan önce taşınmayı bıraktım... Durup ne yaptığımı düşünseydim, gerçeklik yüzüme vuracak ve büyük bir hata yaptığımı anlayıp Charleston'a geri dönecektim."

Bir süre geçti. "Bu bir hata mıydı?" Oda ürkütücü bir şekilde hareketsiz. "Keşke düğünü yapsaydım diyor musun?"

"Evet. Ve hayır."

Mizahtan eser kalmadan gülüyor. "Önce evet hakkında konuşalım. Çünkü bu dolap kapısı kapalı olsaydı, şu anda bu lanet yatakta üçüncü aşamayı tamamlıyor olurduk güzellik kraliçesi ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Tanrıya şükür kapı o zaman açıldı, çünkü *üçüncü üs* gibi terimler kullanan erkeklerle ilişki kurmuyorum. Ve *lanet*." Bir hüsrana patlamasıyla ayağa fırladım. "Şimdi mutlu musunuz Bay Bristow? Bana *siktir* dedirttiniz."

"Mutlu görünüyor
muyum?" "Hiç
mutlu oldun mu?"

Göğsü ölçülü bir nefesle genişliyor. Zihninden ona kadar saydığını neredeyse duyabiliyorum ve buna sebep olduğum için memnunum. Sırf bir sonraki raundumuza hazırlanmak için biraz zaman ayırabileyim diye. Gerçi bu adamla neden içki içmeye devam ettiğim beni aşıyor. Birbirimize hiçbir şey borçlu değiliz, değil mi? Neden borçluymuşuz gibi hissediyorum? Ağzı boynumdayken, bir an için "nihayet" diye düşündüğümü inkâr edemem. Sanki bilinçaltımdaki bir parça kendimi onun kollarında bulmayı bekliyordu. Ama bu delilik, değil mi? O kaba ve hoyrat biri ve geçmişte hayranlık duyduğum erkeklere hiç benzemiyor.

"Ne olduğunu açıkla."

Oh. Oh wow. Buna ihtiyacım vardı. Her şeyi başka bir insana yüksek sesle söylemeye ihtiyacım vardı. O kadar kötü ki, gerçekler hayvanat bahçesinden kaçan maymunlar gibi ortaya dökülüyor. "Mükemmel elbisemle orada duruyordum, en uygun vitray ışığına girmeye hazırdım-"

"Beni kaybettin."

"Ben evlenemedim. Hiç sınanmadım ya da denenmedim. Deneyim, cesaret ve güç bakımından çok eksikim. Sıkıcıyım. Daha yaşamamışken İlyas'a eş olmaya hazır değilim. Ona kimi sunuyorum ki? Yeminini okuyacak kızı bile tanımıyorum." Dudaklarımı birleştiriyorum. "Ve sonra onu kilisenin merdivenlerinden çıkarken gördüm. Kuzenim Addison. Babamın yirmi yılı aşkın bir süre önce bir ilişkisi olmuş ama tanrım, dün olmuş gibi. Addison, babamın birlikte olduğu kadının kızı. Aile Addison'ın annesine sırtını döndü. Addison'a da. Ama hiç bu kadar her şeyle dolu birini görmemiştim. O yaşadı. Sınandı. Buna ihtiyacım vardı. Yaşamaya ihtiyacım var."

Kendi başıma ne yapabileceğimi öğrenmek için. Aksi takdirde bir evliliğe ne getireceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

"Annem, olay olduğundan beri her gün babamın ilişkisini gündeme getirdi. Biz eşleriz. Addison ve annesi gibi kızlar sadece dikkat dağıtıcıdır. Ben daha anlayacak yaşta bile değilken bana bunu tekrar tekrar söylerdi." Başımı sallıyorum. "Sanırım Addison'ı görene kadar bir parçam annemin bizim sadece eş adayı olabileceğimize dair saçmalıklarına inanıyordu. Amacın eş olmak olduğuna inanmıştım. Ama... *hem eş hem de* dikkat dağıtıcı olamaz mıyım? *O* olamaz mı?" Jason'a dönüyorum ve onun gözlerinde gölgelerle beni izlediğini görüyorum. "Kutulanmak ve bir yayla bağlanmak istemiyorum."

Sessizlik uzuyor. "Planın nedir?"

"Beni öğrenmek için biraz zaman harcayın. Sadece... olmak." Bir omzumu kaldırıyorum ve bırakıyorum. "Belki geri döndüğümde Elijah bana doğru bakmaz. Denemek zorundayım, değil mi?"

Bu son kısmı Jason'a söylemek doğru gelmiyor. Bu yüzden kendimi söylemeye zorluyorum. Jason'ın içimde uyandırdığı tepki kafa karıştırıcı ve bunun devam etmesine izin veremem. Bu kadar kısa bir süre önce başka birine söz vermişken bu yanlış. Ve gelecekte de olabilir.

"Tüm bunlar sona erdiğinde ona geri döneceksin."

Soru o kadar düz bir tonda soruldu ki, bunun bir soru olduğundan emin değilim. Öyle olsa bile, Jason beni izlerken olumlu cevap vermek doğru gelmiyor. Bu yüzden sessiz kalıyorum ve cevabımı yorumlamasına izin veriyorum. Evet. Gerçekliğimden sonsuza kadar kaçamam.

Jason'ın elleri iki yanında esniyor. "Bizim evden de istediğin gibi gelip gidebilirsin. Sana engel olmayacağım." Bavulu motel yatağının altından çıkarıp üzerine atarken sesi paslanmış gibi geliyor. "Toplanman bitince bana haber ver, aşağıya taşıyayım."

Bununla birlikte, kapıyı kapatarak odadan çıkar.

Ve bu tıklamanın kesinliğinin beni biraz korkuttuğunu görünce şaşırdım.

* JASON

VE BEN eve giderken konuşmadık.

Bavulumu garajına bitişik merdivenlerden yukarı taşıırken konuşmuyoruz, burada tekne sessiz bir yargılama içinde oturuyor gibi görünüyor. Ya da onun arkasından orta büyüklükteki stüdyoya girdiğimde, bir kolumun üzerinde kıyametin gelinliğini taşıırken. Eşyalarımı tam boy yatağın yanına bırakıyor ve

Birkaç dakika sonra elinde nevresimler ve birkaç havluyla geri dönüyor ve eliyle homurdanarak bunları küçük yemek mutfığının tezgâhına koyuyor.

Jason'la aramızda başından beri bir gerilim vardı ve bunu hiçbir zaman anlayamadım, şimdi de anlamaya çalışmayacağım. O kontrol sorunları olan karmaşık bir adam. Ben sadece onun yetki alanına girecek kadar şanslıydım. Bu kadar yeter.

Elini ensesinde gezdiriyor, başını sallıyor ve stüdyodan çıkıp gidiyor, beni toz zerrecikleri ve çam kokulu oda spreyi arasında tek başıma bırakıyor.

Onu eve girerken yakalamak için tam zamanında pencereye koşuyorum, kapıyı arkasından çarptığında menteşeleri takırdıyor. Beynimden gelen bir komut olmadan sağ ayağımı kaldırıp sertçe yere vuruyorum, kafatasımın arkasından bir baş ağrısı giriyor.

Pekala, belki de bavulumu boşaltmadan önce Jason'la aramızdaki gerginliğin nedenini *biraz* açmaya çalışacağım.

Ne kadar çılgınca görünse de, sanırım Jason benimle seks yapmak istiyor. Bunu açıkça söyleyebilirim. Süper alfaların çiftleşme ritüellerine alışkın olmayabilirim ama yakın zamanda başka bir erkeğe ait olduğumu öğrendikten sonra verdiği tepkiden sonra -ki tekrar olabilir- onun... cazibesini inkar etmek mümkün değil. Her şeye kadir savaş tanrısının ilgi kırıntıları için minnettar bir şekilde ayaklarına kapanmamamı kabul edilemez bulduğunu varsayabilirim.

Beynimin kendi kendine yalan söylemesini dinleyerek mutfaktaki tekli koltuğa yığılıyorum. Bira turunda nasıl donup kaldığını, aceleci girişini açıklamaktan aciz göründüğünü hatırlıyorum. Motelin dışında beni korumasına izin vermemi istediğini hatırlıyorum. Jason Bristow bir kadının ilgisini hakkı olarak kabul edecek türden bir adam değil. Ama benim ilgimi istiyor olabilir ve ben bunu ona vermekte özgür değilim.

Bu nereye varacak ki? Ben bir Charleston kızıyım. Burası sadece benim geçici evim. Birdie'nin geçen yemekte söylediklerine bakılırsa, burası Jason'ın da kalıcı evi değil. Birdie liseyi bitirdiğinde göreve başlayacak. St. Augustine sadece dolambaçlı bir yol.

Kapının çalınmasıyla zıplayarak ayağa kalktım. "Evet?"

"İçeride çıplak mısın?" Birdie geri seslendi.

Gerginlik kaslarımdan sızıyor ve beni masaya doğru yığılmış halde bırakıyor. "Hayır, ben iyiyim. Lütfen içeri gelin."

Birdie bir çift çizgili çorap giymiş, sırt çantasını bir omzuna asmış bir şekilde içeri giriyor. "Duyduğuma göre resmen birlikte yaşıyormuşuz."

"Evet, oldukça uzun bir gün oldu." Dudağımı çiğniyorum. "Bu seni rahatsız ediyor mu? Benim burada kalmam?"

"Hayır, sadece şaşırdım." Mutfak tezgahının üzerine zıplıyor. "Seni buradan çok daha güzel bir yerde kalırken hayal etmişim. Okyanus manzaralı. Oda servisi."

"Lobide bedava kahve vardı."

"Bedava kahvemiz de var ama Jason gelmeden önce hazırlamanız gerekiyor." Titriyor. "Çok sert yapıyor."

"Bu onun yapacağı bir şey değil."

"Alaycılığınız gerektiği gibi not edildi." Bir şeyler düşünüyor gibi görünüyor, ağzı düşünceleriyle aynı anda hareket ediyor. "Her şey yolunda mı? Eve geldiğimde Jason her zamankinden daha az konuşkan biriydi."

"Evet, her şey yolunda." İki parmağımı alnıma bastırarak artan ağrıyı masajla geçirmeye çalışıyorum. "Ama bugün koşuya çıkmasak olur mu? Sana yalan söylemeyeceğim Birdie, bugün şarap ve çikolata aromalı birayı keşfettim ve her şey o andan itibaren içler acısı bir şekilde yokuş aşağı gitti."

Bu onu gülmekten kırdı geçirdi. "Ve bu yokuş aşağı kayış, kardeşimin kafana vurup seni eve sürüklemesini de içeriyordu?"

"Çok değilsin."

Birdie'nin ayak bileği sallanmaya başlar. "Kardeşimin yıkılmaz bir baş belası gibi görüldüğünü biliyorum, çünkü öyle. Bu yüzden evde olmak onun için zor oldu. Terminatör'ü örgü çemberinin içine atmak gibi bir şey. Sokakta yürürken bile kendi elementinin dışında. Şimdi o da benim bebek bakıcımı oynamak zorunda."

Jason'ın son derece sakın bir caddede tehlike aradığını düşününce kalbim küt küt atıyor. "Sen basit bir zorunluluktan çok daha fazlasısın." Şüpheli görünüyor ve aynı zamanda konunun kapanmasını istiyor gibi. "Her neyse, kardeşinin durumunun benimle ne ilgisi var?"

Omuz silkiyor. "Senin onun himayesinde olduğuna karar verdiğinde, Jason'ın tamamını alırsın."

Burada belirtmeliyim ki, kimsenin himayesinde olmayı ben istemedim ve kendi başıma da gayet iyiyim, çok teşekkür ederim. Ama bunu kendime saklamayı başarıyorum. Aslında o kadar da zor değil, çünkü beni kırık dökük motelde bırakacak fiziksel kapasiteye sahip olmayan adam için küçük bir sempati balonu besliyorum. "Sokak hayvanlarını toplama alışkanlığı var mı?"

"Hayır. Sadece bu odadaki ikisi." Tezgâhtan kayıyor ve sırt çantasından bir not defteri çıkarıp açıyor ve önümdeki mutfak masasına bırakıyor. Kalın, eğik harfler elbiselerin, ayakkabıların, taçların kaba taslak çizimleriyle karışmış. Bana Birdie'nin kendisini hatırlatan bir sanat eseri. İlk bakışta biraz kaotik ama dikkat ederseniz akıllı ve odaklanmış. "Bugün etüt salonunda fazladan zamanım vardı ve istediğin gibi yarışma vizyonumu yazarak geçirdim. Yürüyüşümü şekillendirebileceğini ve beni soru-cevap turuna hazırlayabileceğini düşünüyorum ama küçük bir kısımda takıldım."

"Hangisi?"

"Yetenek kısmı için yeteneğim yok."

"Affedersiniz. Kesinlikle öyle." Defteri elime alıp ona doğru çevirdim. "Ben çubuk figürler bile çizemem. Çizdiğin bu elbiseler profesyonel bir tasarımcının zihninden çıkmış olabilir."

Birdie homurdanır. "Şüpheli. Ama her halükarda, sahnede çizim yapabileceğimden değil." Nefesini dışarı üflüyor. "Her neyse, bu Natalie'nin tarzı değildi. Şarkı söylemek ya da dans etmek gibi daha geleneksel bir şey yapardı."

"Şarkı söyleyebilir misin?"

Yanaklarında kırmızı bir renk belirir. Muhtemelen yüzündeki renk artışını hissederek, duvara hayranlık duyuyormuş gibi yaparak uzaklaşıyor. "Bilmiyorum. Daha önce hiç kimsenin önünde şarkı söylemedim."

"Natalie bile mi?"

"Hayır, ben daha çok dinleyiciydim. Umursadığımdan değil," diye eklemek için acele ediyor. "Şu anda benden şarkı söylememi istemeyeceksin, değil mi? Bu, kırık cam üzerinde koşmakla eşdeğer olurdu."

Tanrım, bu kızıdan gerçekten hoşlanıyorum. Yarışmayı kazanması için yeterli zamanımız var mı bilmiyorum ama başarılı olması için mümkün olan her şeyi yapacağım. Artık gündüz bira içmek yok. Bunun maceralı bir yanı olduğunu sanmıyorum zaten. Ben hala aynı tahmin edilebilir Naomi'yim. Yine de önemli değil. Küçükten başlayıp yükseleceğim. "Bir keresinde bir yarışma koçu bana şarkı söylediğimde şarabın suya söylemişti. Sesime mucize karşıtı demişti."

"Sert."

"Yarısını bilmiyorsun. Ölçülerimi kontrol etmek için elinde bir bantla beni takip ederdi. Özellikle kötü hissediyorsa, öğle yemeğinden sonraya kadar beklerdi."

Genç kız yüzünü buruşturur. "Ne kaltak ama."

Ağzımdan şaşkın bir kıkırdama dökülüyor. "Dil." Gülmeden konuşabilene kadar bekliyorum. "Ben şarkı söylemeye başlasam ve sen de rahatladığında katılsan nasıl olur?"

Elleriyle yüzünü kapatıyor ve bir an sonra ellerini bırakıyor. "Aman Tanrım. İyi."

Ayağa kalkıyorum ve ellerimi belimin önünde birleştiriyorum. Hâlâ biranın etkisinde olmasaydım daha utangaç olabilirdim. Gerçi bugün annemle berbat bir telefon görüşmesi yaptım, limitimi aşan bir yudum aldım ve Jason tarafından neredeyse öpülüyordum. Benim yüzümden biraz gülmenin zararı olmaz. Ve güldü de. "America the Beautiful "un berbat başlangıç notası ağzımdan çıkar çıkmaz kahkahadan iki katına çıkıyor ve ben de *geniş* kelimesinin üzerine homurdanıyorum.

Birdie, sesini karışıma eklemeden önce şarkının neredeyse ortasına gelmeme izin veriyor.

O da kadar berbat.

Ben mutfak sandalyesine çöküyorum, o da yere yığılıyor, ikimiz de neşemizi bastırmak için yanlarımızı tutuyoruz. Neredeyse güldüğüne şaşırmış gibi görünüyor, muhtemelen biradan kaynaklanıyor ama nedense onun şaşkınlığı beni çileden çıkarıyor. "O kadar kötü olduğunu bile bilmiyordun. Bunu söyleyebilirim."

"Yüce ." Gözlerini siliyor. "Bunu bir sır olarak bırakmalıydım."

"Valsle devam ederiz."

Birdie tekrar yere yığılana kadar kapıda duran heybetli figürü fark etmiyorum. O Jason'dı. Ne kadar zamandır bizi izlediğini bilmiyorum ama yüz ifadesini okumak imkânsız. Ama ağzının etrafındaki çizgilerin öğleden sonra olduğundan daha derin görüldüğünü fark ediyorum ve bu gözlem eğlencemin hızlı bir şekilde ölmesine neden oluyor.

"Akşam yemeği bir saat içinde." Bana mülayim bir bakış attı. "Geliyor musun?"

Ben de gitmek istiyorum. Geçen sefer çok eğlenmişim. Gerçek eğlence. Sanırım tam da bu yüzden yemek davetlerini kabul etmemeliyim. St. Augustine'deki görevim, doğduğumdan beri hazırlandığım geleneğin görev hayatına dönmeden önce kendim için yapmayı, yaşamayı öğrenmek. Jason ve Birdie'ye fazla yakınlaşmanın bu rolü kabullenmemi zorlaştırabileceğinden endişe etmekten kendimi alamıyorum. Kendime sakladığım bir parçam olmalı.

"Teklifin için teşekkür ederim ama sanırım geceyi yerleşerek geçireceğim." Parmaklarımı Birdie'nin defterinin yüzeyinde gezdiriyorum. "Bu gece bende kalabilir mi?"

Birdie ayağa kalkarken bana ve kardeşine bakıyor. "Elbette." Kapıya doğru bir adım attı. "Yarın görüşür müyüz?"

"Buna güvenin."

Jason, Birdie onu atlattıktan sonra birkaç dakika kapı aralığında kalıyor ve gitmeden önce gölgeli gözlerle beni izliyor. Bir süre sonra kapım çalındı. Cevap vermeye gittiğimde, en üst basamakta folyo kaplı bir tabak duruyordu. Ve bir Budweiser.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ConspiracyCrowd.org Kullanıcı

Adı: IWant2Believe2000

Kaçak Gelin'i kaçıran uzaylı muhtemelen düğünün konuklarından biriydi.

Göz önünde çalışırlar. Onlar usta .

Jason

Elimde birayla mutfak lavabosunun önünde durmuş, Naomi'nin dairesinde yaşam belirtisi arıyordum. Hiçbir şey yok. O ve Birdie prova programlarını benimle paylaşmıyorlar - ben sadece parayı ödüyorum - ama kardeşim burada olmadığına göre, koçuyla çalıştığından eminim.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim. Güzellik kraliçesinin garajın üstünde yaşaması ve onu görememek. Ya da bir çöplükte yaşayıp sürekli onunla karşılaşmak. Her iki düzenlemenin de kendine göre dezavantajları var. Örneğin, göz göze gelmeyeli bir haftadan fazla oldu ve ben gün geçtikçe daha da sinirleniyorum. O öpücükle ilgilenen tek kişi ben değildim. Öyle miydin? Diğer her şeyde yaptığım gibi çok mu zorladım ve şimdi benim yanımda gergin mi?

Buraya taşındığı gecedan beri içimi kemiren endişe bu. Zorla. Benim sorun çözme tarzım aşındırıcıdır. Kesin ve kuru mantık. A noktasından B noktasına giden en hızlı yol. Ama diğer insanların benim çözümlerimi aynı şekilde görmelerini bekleyemem. Naomi'nin onu güvenli olmayan bir yerde bırakmanın uykuma mal olacağını anlamasını bekleyemem.

Doğru. Sanki uyuyormuşum gibi.

Gözlerimi her kapattığımda boynunun tadını alıyorum. Tatilde çok fazla egzotik yere gitmedim ama boynundaki kan portakalı, sedir ağacı ve greyfurt kokuları bana göldeki tekneleri, çiçeklerle dolu büyük ağaçları düşündürüyor. Onu bir sahil evinde, bileğinde gevşek bilezikler birbirine vururken görebiliyorum. Elinde bir kadeh şarap. Ve daha ilkin bitirmeden ona bir tane daha getirecek smokinli bir beyefendi. Onu nasıl rahat ettireceğini ve normal, düşmanca olmayan bir sohbete nasıl dahil edeceğini bilen biri.

Klas biri.

Orospu çocuğu. O internet aramasını hiç yapmamalıydım.

Naomi'nin nerede olduğuna dair spekülasyon yapan tuhaf komplo teorisi siteleri yeterince kötü değilmiş gibi... Artık eski nişanlısının yüzünü görebiliyorum. Skoru öğrenmek için tek gereken düğün duyurularıydı. Charleston Clemons'lardan Naomi Clemons, müstakbel belediye başkanıyla evlenmeye hazırlanıyordu. Benim dahil olduğum türden acımasız koşulları ve çatışmaları görmemiş olsa bile, onurlu bir hizmet geçmişi olan bir milyoner. Gerçi çok az erkek gördü. Bu yüzden öldür ya da öldürül savaşlarının şu anda yaşandığını unutmam imkansız. Şu anda. Her an. Ve ben burada durmuş bira içerken, muhtemelen ağzımın değiştiği yeri temizleyen bir kadının boynunu .

Bir küfür savurarak bira şişesini tezgâha bırakıyorum. Görünüşe göre kendime olan saygımı kaybetmişim, çünkü Naomi'nin ilgilenmemesi önemli değil gibi görünüyor. Ya da nişanlısına geri dönmeyi kafasına koymuş olması. Onu düşünmeden edemiyorum. Yolda birbirimizden kaçmak için yaptığımızı hissettiğim garip dans içimi kemiriyor. Geçen hafta boyunca Birdie'deki değişimi izledim. Natalie'yi kaybetmenin hala üzerinde taşıyor ama okula gitmek için kapıdan daha erken çıkıyor, kan şekerini daha düzenli ölçüyor, daha iyi besleniyor. Aynı anda mutfağa girdiğimizde hala birbirimize söyleyecek pek bir şeyimiz yok ama ben dikkat ediyorum. Farkı yaratan güzellik kraliçesi.

Bu yüzden, çaba göstermem gerektiğini hissediyorum. Naomi ağzımı ona yakın bir yerde istemiyor mu? İyi, tamam. Bu, dairesinin merdivenlerinden gizlice çıkması ve ortadaki gıcırtılı basamağa basmamaya çalışması gerektiği anlamına gelmiyor. Onu sinirlendirmek istemiyorum. Misafirperver bir adam olsaydım, hoş karşılandığını hissetmesini bile isteyebilirdim.

Boğazıma bir hırıltı düğümleyerek pencereden uzaklaşıyorum. Şu anda evden çıkmam gerekiyor. Burası çok sessiz. Zihnim sessizliği tehlike olarak yorumluyor, bu yüzden kabuslar gecenin ölü sessizliğinde içeri sızıyor. Dün geceki rüyalarımın görüntüleri göz kapaklarımın arkasına yansıyor, ancak şimdi internette bulduğum resimlerle örülmüşler. Görkemli bir evin önünde poz veren yakışıklı çift, her şeye rağmen hala tatmak istediğim kadınsı dudaklara kıvrılan yumuşak bir gülümseme. Lanet olsun.

Nereye gittiğime dair bilinçli bir karar vermeden önce, askıdan evimin anahtarlarını alıp ön kapıdan çıkıyorum.

Birkaç gün önce bir kiliseye çek yazdığımı hatırlıyorum. Bodrum katında kiralık yer mi? Evet, sanırım buydu. Bu tür şeyleri sorgulamam, ama şimdi sağlam hafızam için minnettarım. Birdie'nin yürüyüşünü pratik etmek için daha fazla odaya ihtiyaç duyduğuna dair açıklaması o zamanlar bir kulağımdan girip diğerinden çıkmıştı ama şimdi yerin adını araştırıyorum. Antik Şehir mi? Kesinlikle Baptist. Telefonumda hızlı bir adres araması yaptıktan sonra kamyonete binip kiliseye doğru yola çıkıyorum. Erkeklerin gösteri provasına kabul edilip edilmediğinden emin değilim ama öğrenmek üzereyim.

Öndeki çift kapıdan içeri girdiğimde kilise çoğunlukla boştu. Bir kadın ortadaki podyumun etrafına ipek çiçekler diziyor, kulağında kulaklık olan bir görevli halıyı süpürüyor. Koridorda bodruma doğru ilerlerken ikisi de bana bakmıyor ve çenem sıkılıyor. Güvenliğin iyi durumda olduğunu bilmek güzel. Güvende olduklarından emin olmak için Naomi ve Birdie ile gelmeliydim.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda, ancak kargaşa olarak tanımlanabilecek bir şeyin içine giriyorum. Naomi doksanlardan kalma bir müzik seti ve bir iPhone adaptörüyle girdiği savaşı kaybediyor. Birdie gözyaşlarıyla aynı derecede zor bir savaş veriyor ve tanımadığım genç bir adam volta atıyor, yüzünü kızarmış bir öfke kaplıyor.

Birdie bileğinin arkasını gözlerinin altına götürerek, "Daha yürüyüşümü bile öğrenmedim," diyor. "Neden şimdiden dansı öğreniyorum ki?"

"Yarışma bir ay sonra Birdie. Bunları aynı anda öğrenmeliyiz." Naomi'nin yüzü kız kardeşime dönük olduğu için gözlerinin kapalı olduğunu ve ağzının sessiz bir sabır ricasıyla hareket ettiğini bir tek ben görebiliyorum. "Koreografi şu anda imkânsız gibi görünebilir ama başaracağız. Eninde sonunda vals tutacak."

"Ayak parmaklarını kırmadan olmaz."

Naomi'nin garajın üstündeki daireye taşındığı gece, mutfağımda şarkı söylediğini duydum. O kadar kötüydü ki, şaka yaptığını düşündüm. Ama kapı aralığından içeri girip gözlerinin arasındaki konsantrasyon çizgisini gördüğümde teorim suya düştü. Korkunç bir şarkıcıydı, bunu milyon yıl geçse de tahmin edemezdin, çünkü onunla ilgili diğer her şey neredeyse bir hataya kadar ince ayarlanmıştı. Duruşu, tavırları, görünüşü. Eşikte dururken, Naomi'nin Birdie'nin yararına kusurunu ortaya çıkardığını fark ettim. Bu yüzden ona yemeğe gelmeyi teklif etmeden gidemedim. Bunu yapamazdım.

Onlar gülüşürken, benim orada dikilip izlediğimi fark etmeden, Naomi'nin Birdie'ye onunla vals yapması için bir partner tutacaklarını söylediğini hatırlıyorum. Ayak parmaklarına masaj yapmak için eğilip Birdie'ye sivri bir bakış attığında ondan hoşlanmadığıma karar veriyorum.

Naomi müzik setini çalıştırır ve keman tınları bodrumu doldurur. "Hadi tekrar deneyelim." Gülümsemesi parlak ve olumlu. "Pozisyonlar lütfen."

Birdie inliyor. "Pozisyonum yüzüstü olabilir mi?"

Bay Toes gözlerini deviriyor. Evet, ondan gerçekten hoşlanmıyorum.

Rutinin ilk birkaç adımı etkileyici. Kız kardeşimi hiç dans ederken görmemiştim ama eğitmen iyi olmalı çünkü sahip olduğunu bilmediğim bir duruşu ve ritmi var. Ancak on beş saniye kadar sonra hızlarını kaybediyorlar ve Birdie'nin ayağı eğitmeninin ayağına çarpıyor. Bir iniltiyle ağır bir şekilde yere yığıldı.

Naomi birkaç hızlı adımla müzik setine dönerken hayal kırıklığını iyi gizliyor. İşte o zaman beni fark etti. "Oh. Bay Bristow."

Ona adımın Jason olduğunu hatırlatma dürtümü bastırıyorum. "Evet." Birdie'nin şaşkınlığını hissederek ona başımı sallıyorum. "Selam."

Ayağa kalkıyor, kot pantolonunun koltuğundaki yer tozunu siliyor ve bana ikinci sınıf öğrencisi olduğu, Natalie ile ön bahçede Barbie'ler Canavarlara Karşı oynadığı zamanları hatırlatıyor. Ben askere gitmeden önce. Ailem taşınmadan çok önce. O kadar uzun zaman önceydi ki, o zamanlar ilk tekne ve ne kadar hızlı askere gidebileceğim dışında ne düşündüğümü ya da endişelendiğimi hatırlamıyorum.

Öncesi ve sonrasının keskin odağı beni çok etkiliyor. Gittiğimde neleri kaçırdığımı hatırlatıyor. Natalie'nin baton yarışmalarının, okul oyunlarının ve ilk erkek arkadaşlarının olduğu o son yılları. Birdie büyüyor ve demir gibi bir iradeye sahip, kıvrak zekalı bir top toplayıcıya dönüşüyor. Bir de şu anda özlediğim şey var. Savaş sesleri her zaman aklımın bir köşesinde, beni çekiyor. Bu bayat bodrumda kendimi tamamen yersiz ve çaresiz hissetmeme neden oluyor. İyi idare ettiğim bir duygu değil. Hem de hiç.

"Sana oturman için para ödemiyorum," diye çıkışıyorum, göğsümdeki gerginliğe bir delik açmaya çalışarak. Odadaki hava buz gibi oluyor. Naomi yavaşça iPhone'u yere bırakıyor ve kollarını kavuşturuyor. Birdie hiç hareket etmiyor. Partnerimin tepkisi umurumda bile değil... Sadece her şeyi berbat ettiğimi ve kız kardeşimin duygularını açıkça incittiğimi biliyorum. Ben kim oluyorum da onu eleştiriyorum, o kendini konfor alanının dışına atarak

Kardeşin mi? Tek bildiğim çalışmak, sağlamak ve tekrarlamak. Natalie'nin kaybını hissetmesine izin vermekle kalmadı, buna boyun eğdi.

Bunu hemen düzeltmeliyim. Ama nasıl?

Naomi dikkatimi çekti. Dalgalı sarı bluzu ve beyaz kot pantolonuyla çok mükemmel ve güzel. Ama o mükemmel değil, değil mi? Hayır, boğulan bir kedi gibi şarkı söylüyor.

Bana bu fikri veren de bu. Berbat bir fikir tabii ki. Dans etmek zarif olmak anlamına geliyor ve liseden beri dans etmeye çalışmadığım için sahip olduğumdan emin olmadığım türden bir koordinasyon gerektiriyor - ve o zamanlar hala on dört numara ayaklarıma alışmaya çalışıyordum. Eğer bu denemeyi yaparsam, kendimi aptal durumuna düşürme ihtimalim çok yüksek. Hayır, bu kesin. Birdie saniyeler geçtikçe daha da içine kapanıyor ve benim harekete geçmem gerekiyor.

Bunu yapmak üzere olduğuma inanamıyorum.

"Bana nasıl göster." Boynumu döndürüyorum. "Hadi bir ."

"Ne?" Birdie'nin gözlerindeki buzların bir kısmı eriyor. "Kapa çeneni."

Kız kardeşimi daha iyi hissettirmek için vals ya onunla ortak olmam gerekeceğini çok geç fark ettim. Ya da Naomi'yle. Güneyli dilberimizin bir haftadır benden kaçtığını düşünürsek, benimle eş olmaksızın dev bir kertenkeleyle dans etmeyi tercih edeceğinden oldukça eminim. Bu yüzden müzik tekrar başladığında ve o öne çıktığında şaşırıyorum. "Bence bu çok hoş bir fikir."

Naomi ne yaptığımı anlıyor. Sesinin yumuşaklığı bunu gösteriyor. Bana doğru yaklaşıp sağ elimi sol eliyle birleştirerek diğer elini omzuma koyduğunda nabzımın üç katına çıktığını inkar edemem. Tanrım, ne kadar güzel olduğunu unutmamıştım, ama nüansları - burnundaki hafif çiller, yay dudaklarının üst ortasındaki seksi girinti - şimdi beni uçuruyor. Gerçekten bu kadını neredeyse öpecek miydim? Denemek için deli mi olmalıydım?

"Öğretme uğruna liderlik edeceğim," diye mırıldanıyor, mavi gözleri benimkilere kayıyor. "Biraz daha yakın olmamız gerekecek."

Sertçe yutkunuyorum. "Hadi o zaman."

Bir anlık bir tereddüt geçiriyor. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı kayıyor, alnının etrafındaki uçuşan sarı saçlar titriyor gibi görünüyor. Yine de bir adım öne çıkınca göğüsleri karnıma yaslanıyor, nefesi boğazımın çukurunu yıkıyor. Ben de tam tersini yapıp nefes almayı tamamen kesiyorum ama greyfurt sediri kokusunu engelleyecek kadar hızlı değil.

ve kan portakalı kokuları burnuma giriyor. Bana karşı çok küçük ama sağlam hissediyor. Kadınsı. Canlı.

Bir araya getirin.

Şimdi Naomi'yi arzulamanın sırası değil. Kız kardeşim ve o serseri beni izliyor, aletimin sertleşmesi için çok yanlış bir zaman. Belki burada da ilerleme kaydedebilirim. Naomi bana onun gibi olmam için bir şans daha veriyor... ne? Arkadaşı mı?

Naomi öne çıkarken küfretme isteğime karşı koyuyorum. Daha da yaklaşıyor. Vücutlarımız birbirine o kadar sıkı yapışıyor ki, onu daha yukarı çekmeyi, bacaklarını kalçalarımın dolamayı düşünmeden edemiyorum, smokinli müstakbel belediye başkanına lanet olsun. *Seni daha iyi becerirdim.*

"Ben öne çıktığımda," diye fısıldıyor, yüzü pembeleşiyor. "Geri adım atmalısın."

"Doğru," diye törpüledim. "Anladım."

Ayak parmaklarının üzerinde biraz yükseliyor ve tişörtümün içinden sert meme uçlarını hissediyorum. Sikeyim. Sürtünmeye karşı basit, fiziksel bir tepki mi yoksa daha fazlası mı? Boğazıma bakmasından hiçbir şey anlayamıyorum. "Bir kutu içinde hareket ediyoruz. Bir, iki, üç. Hissediyor musun?"

"Evet," diyorum, ellili yıllardan kalma bir talip gibi yanağımı saçlarına bastırma isteğimi kontrol ederek. "Onu terslemek istememiştim."

"Biliyorum," diye cevap veriyor hemen. "Ona bir baksana. Her şeyi unutmuş."

O haklı. Naomi'nin başının üzerinden, kız kardeşimin konsantrasyon içinde kaşlarını çatıldığını ve ikisinden daha deneyimli olduğu belli olan partnerine ayak uydurmakta oldukça iyi bir iş çıkardığını görebiliyorum. Mister Toes'a topuklu ayakkabılarla dans edenin Birdie olduğunu belirtmek isterdim ama bu sefer çenemi kapalı tutmam daha iyi olacak.

İç çekişlerim Naomi'yi daha da yaklaştırıyor, parmakları benimkilerle birleştiği yerde esniyor ama sadece beni rahatlatmaya çalışıldığını biliyorum. Olmasını istediğim şey bu değil. Belki de sahip olduğumuz şeyin kaderinde başka bir şey olmak vardır. Eşsiz bir arkadaşlık ve ben bununla mutlu olmayı öğrenmek zorundayım.

Elbette.

*

Yüzümden ve göğsümden akan terle uyandım. Patlayıcılar üzerimde patlamaya devam ediyor, kıvılcımlar suyun yüzeyine çarpıyor. Hayır,

Su değil. Tam orada, yatak odamdalar, kıyı şeridinden dumanlar yükseliyor. Sesler bağırıyor, tavan vantilatörümün yerinde helikopter kanatları vızıldıyor. Yatağımdan yere atlama dürtüsü çok şiddetli ve daha önce birçok kez bunu gerçekleştirdim ama bu sefer parmaklarımı yatağa gömüp nefes alıyorum. Bir, iki, üç, dört...

On'a ulaştığımda, barut ve kum tadıyla birlikte duman da solmaya başlıyor. Her zaman olduğu gibi, kafamın arkasında kendini tekrar eden bir yalvarış var. *Lütfen herkes dışarı çıksın. Lütfen herkes dışarı çıksın.* Yatak odama kapandıktan çok sonra bile bu mantra devam ediyor çünkü binlerce kilometre ötede bir yerlerde bunun bir anlamı olduğunu biliyorum. Orada olmam gerekiyordu. İşimi yapıyor olmam gerekiyordu.

Siper alma refleksinin aksine, bedenimi eforla cezalandırma ihtiyacı sarsılmaz. Yataktan kalkıp ayaklarıma spor ayakkabılarımı geçirirken bir yandan da katlanmış çamaşır yığınını karıştırıyorum. Havlular. Bütün havlular. Homurdanarak gömleği çıkarıyorum ve karanlık yatak odasından sessizce kapıya doğru ilerliyorum. *Çık dışarı. Dışarı çık. Kimilda.*

Saniyeler içinde mutfaktan geaip arka kapının tokmağını çeviriyorum. Bu beni araba yoluna çıkarıyor; orada Naomi'yi neredeyse bir okyanus gemisinin bir sandalı biçmesi gibi biçiyorum. "Ne oluyor be?"

"Oh ateş. Aman Tanrım." Titreyen ellerini göğsüne bastırıyor, ki ona deli gibi bağırdığım için buna şaşmamalı. "Ödümü kopardın."

"Burada ne yapıyorsun? Bu..." Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Geç oldu."

"Erken aslında. Tekrar uyuyamadım, bu yüzden arabama koştum..." Bakışları keaeleşmiş saçlarımla tamamlanmış terli göğsüme düşüyor. "Yoga matım bagajdaydı. Koşudan yeni mi döndün? Seni geçmedim..."

Cevap verdiğimde sesim titriyordu. "Hayır."

"Yine titrek terler mi döküyorsun?" Naomi fısıldar.

Hiçbir şey söylemiyorum. şimdiye kadar genellikle yarım mili geçmiş oluyorum ve hala normale yakın değilim. Sohbet etmek şu anda bana göre değil. O bebek mavisi geceliğiyle taze ve muhteşemken ben sinir, suçluluk ve hayal kırıklığı içinde terliyorum. Tanrım, gerçek bile görünmüyor, siyah araba yolumda, düşüncelerimin kasırgası arasında o kadar yersiz ki. Ama onu öylece görmezden gelemem. Yoldan geaipken mutfak penceresinden birbirimize el sallamaya başladık.

her gün onun evine gidiyorum. Hiç yoktan iyidir. Bundan vazgeçmek istemiyorum.

Naomi kolunun altına sıkıştırdığı yoga matını yere bırakıyor. Geceliğini dikkatlice poposunun altına sokmasını ve arka tarafındaki sahanlığa oturmasını izlerken kendimi hiç bu kadar büyük ve garip hissetmemiştim. Yanındaki tuğlada bir noktaya vuruyor. "Sana hiç Normandiya çıkarmasından bahsetmiş miydin?"

Derimin altında elektriklenmiş bir diken yükseliyor. Nefes alışım hızlanıyor. Bana bir iyilik teklif ediyor ve nedense bunu kabul etmek varoluşumun özüne aykırı geliyor. Bunu hak etmiyorum. Hiçbir görevi tamamlamadım. Bir iyiliği hak edecek hiçbir şey yapmadım. "Yardımaınıza ihtiyacım yok. Ben istemedim."

Dizlerini ellerinin arasına alıp bekliyor, ay yüzünü her zamanki krem si şeftali rengi yerine gümüş rengi gösteriyor. "St. Augustine'e giderken, gelinliğimle tuvaleti kullanmak için bir benzin istasyonunda durdum. Kığımın üzerine düştüm ve..." Burnunu çekerek geceliğinden görünmez bir leke seçiyor. "Biraz altına işedim. Bir yabancı gördü ve her şeyi. Tuvaletimi yaparken elbisemi tutmama yardım eden kadın bana heyecanlanıp heyecanlanmadığımı sordu."

Evden çıktığımda hala kulaklarımda çınlayan uzaktan gelen patlamalar biraz azaldı. Sebebin o olmasını istemiyorum. Bu korkunç gürültüden kendim kurtulmak istiyorum. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Burada aşağılanma ticareti yapmıyoruz. Ben aşağılanmadım."

"Öyle olduğunu söylemedim. Olmamalısın." Onu tersliyorum ama yine de göğüslerinin yumuşak yükselişi ve alçalışı başımı oraya koymak istememe neden oluyor. "Gitmemi ister misin?"

Yutkunmam kalın. "Hayır."

"Tamam."

Yanına oturmam tam bir dakikamı alıyor. Damarlarım gerilmiş ve kopmaya hazır hissediyor, bacaklarım hala daha fazla gidemeyene kadar koşmak için ağrıyor. Yine de içimdeki diğer her şey ona çekilmiş gibi görünüyor ve bu çekim gücü kazanıyor. Her zamanki sedir ve kan portakalı kokusu her zamankinden daha yumuşak, muhtemelen uykuda yıpranmış. Konuşmaya başladığında sabah çiynin ve tuzlu suyun kokusu etrafımızı sarıyor, hafif sesi hafif esintiyle taşıyor.

"Normandiya çıkarması tarihteki en büyük amfibi çıkarmasıydı. Sen bir dalgıcsın, muhtemelen bunu zaten biliyorsundur." O bilmiyor.

Evet, biraz biliyorum ama ince detayları değil, diye cevap vermemi bekliyor. Hikayelerine eklediği ilginç gerçeklerin küçük külçelerini değil. "Başarılı bir istila için havanın uygun olması gerekiyordu. Coğunlukla sahili aydınlatacak bir dolunay. Müttefik kuvvetler işgal için bir tarih üzerinde anlaşılamadılar. Amerikalılar beşinci gün gitmek istiyordu ama İngilizler çekingen davranıyordu. Sonunda, batı kıyısındaki İrlandalı bir deniz feneri bekçisi onlara ayın altısına kadar beklemelerini tavsiye etti..."

Serçe parmağı benimkini dürttüğünde Naomi'nin sözlerinde kaybolmanın yarısındayım. O kadar silikti ki, acaba hayal mi ettim diye düşündüm. Ama aşağı baktığımda elini orada buluyorum. Bekliyordu. Aklımın beni vazgeçirmesine fırsat vermeden elini kendi elimle kapatıyorum. Avucunu yukarı çeviriyor ve parmaklarımızı birleştiriyoruz. Arkadaşça. Sadece arkadaşça. Görünüşe göre gözlerimin kapanmasını, tenimin onun sıcak zarafetinin tadını çıkarmasını engelleyecek kadar zararsız değil. Güneş uzaktaki evlerin üzerinden doğmaya başlarken anlattıkları beni sarıp sarmalıyor. Ve eve döndüğümünden beri ilk kez kendimi kırmak zorunda kalmadan normale dönüyorum. Güzellik kraliçesinin elini elimde tutarken, onun yerine beni kırıp kıramayacağını merak etmeye başlıyorum.

ONUNCU BÖLÜM

ReadtheComments.com Kullanıcı

Adı: TheRappingTheorist

Avuçları terli, dizleri güçsüz, kolları ağır...

...ve eğer ilgileniyorsanız, bunların hepsi ön yanma belirtileridir.

Naomi

Florida'ya KAÇTIĞIMDA, kendimi yaşamı onaylayan başarılarla katılırken hayal ettim. Paraşütle atlamak, sığır kementi atmak, bir limuzinin sunroof'unda kollarımı havaya kaldırarak durmak gibi. Ancak son birkaç haftadır, bir restoranda tek başıma yemek yemenin yeterince panik yarattığını fark ettim. Toplum içinde hiç yalnız yemek yemedim. Bir kere bile. Bu, şimdiye kadar kendime tuhaf olarak kabul ettiğim bir şey değildi. Her zaman yanımda birileri vardı. İster bir hayır işi planlamak, ister bir doğum günü kutlamak ya da bir öğle yemeğine katılmak olsun, dışarıda olmak için bir nedenim vardı.

Dağ evine taşındığımdan beri - Jason'ın garajının üstündeki stüdyoma sevgiyle atıfta bulunuyorum - eve yiyecek getiriyor ve küçük mutfakta yeni tarifler deniyorum. Yaptıklarım benim için bir gurur kaynağı haline geldi. Bakın! Tacolar! Yenilebilir tacolar yapabiliyorum! Çocukken bize yemek yapan bir aşçımız olurdu. Şef bazen annemin fırına atması ve kendini aşçı ilan etmesi için önceden hazırlanmış yemekler bırakırdı. Dolayısıyla kendi yemeğimi hazırlamak benim için yeni bir şey ve bunu seviyorum. Ama dağ evinin konforunda saklanmama da izin veremem. İşte buradayım, bir deniz ürünleri restoranının önünde bir ileri bir geri volta atıyorum. İçeri girmeye korkuyorum.

Gülünç, değil mi?

Hızlı bir nefes alarak, dışarıya monte edilmiş plastik bir çerçeve içinde asılı olan menüyü tarıyorum. Ön pencerenin diğer tarafında, bir garsonun birinin masasına bir kadeh şarap bırakmasını izliyorum. O şarabı içiyor olabilirdim. Tek yapmam gereken içeri girip oturmak.

Birdie beni bu akşam yine yemeğe davet etti ve ben de davetleri geri çeviren korkunç bir cadı gibi hissetmeye başladım. Jason'ın karşısında oturma düşüncesi beni ürkütme, evet demeyi düşünebilirdim.

arada bir. Yine de Jason'ı göreceğimi bildiğim her an kendimi hazırlıyorum. İster mutfak penceresinden olsun, ister garajda ağzında purosuyla ağırlık kaldırırken, ayak parmaklarımın kıvrıldığını fark ediyorum. Bu, tüm vücudumun kızardığını ve hassaslaştığını, kollarımdan aşağı yukarı karıncalanmalar olduğunu söylemenin kibar bir yolu. Gün ışığında çok korkutucu. Geniş ve mürekkeple kaplı ve ne giydiğime bakarak kaşlarını çatıyor.

Bu yüzden gerginim. Onun tavrı. Neredeyse öpüştüğümüzü düşündüğüm için değil. Ya da sonrasında benimle nasıl konuştuğunu. *Eğer bu dolabın kapısı kapalı olsaydı, şu anda bu lanet yatakta üçüncü kaleyi yuvarlıyor olurduk güzellik kraliçesi ve ikimiz de bunu biliyoruz.* Üçüncü kale. Ne demek istediğini net bir şekilde anlayabilmek için Google'da arattım. Ve...vay canına. Bu kadar çabuk mu oldu? Tabii ki Jason hızlı ve sert seks yapar. Onun nazik bir aşık olduğuna dair hayallerim mi var?

Bana değil tabii ki. Başka birine. Müsait birine.

Jason'ın güçlü, dövmele sırtını esneterek yataktaki bir kadını alt ettiği, ağzından çıkan uygunsuz sözcükleri kadının kulaklarında çınlattığı bir görüntü geliyor aklıma. Asit boğazıma tırmanıyor ve ağzımda öyle hızlı ekşiyor ki gözlerim yaşıyor. Eminim bu yüzden merakım irademin önüne geçiyor ve kadının yerine kendimi koyuyorum. Benim inleyen, dağınık, zorlanan bir versiyonum, tırnaklarım Jason'ın sıkı tıraş edilmiş kafa derisini kazıyor. Daha da aşağıya, keskin sırt kası dağlarının üzerinden geçerek

Adımlarımın ortasında, engebeli kaldırıma takıldım. Aklımdan ne geçiyordu?

Düşünmüyorum. Jason'ı düşünmüyorum. O şekilde değil.

Belki de ihtiyacım olan şey annemle bir telefon görüşmesi yapıp bana uzatmaları oynadığımı hatırlatmasıdır. Bu kadar uzun süre uzak kaldığım için beni kurtların önüne atmaya hazır olduğuna eminim. Ve daha da kötüleşecek, çünkü henüz Charleston'a dönmeye hazır değilim. Birdie ve ben nihayet yürüyüşünde ilerleme kaydetmeye başladık. Dansın son dönemeci henüz gelmedi ama bir dönüm noktasına yaklaşıyoruz. Bunu hissedebiliyorum. Birdie'nin başarılı olmasına yatırım yapıyorum.

Elijah ile ilişkinizi kurtarmaya sizden daha mı çok yatırım yaptınız?

Elijah'ın hatırlattıklarının aklıma yerleşmesine izin verdim. Eski nişanlımla tanıştığım günden beri Elijah nazik ve şefkatliydi ama mesafeliydi. Çok mesafeliydi. Gülümsüyor ve söylediğim her şeye uygun bir sözle karşılık vermeye çalışıyordu

ama asla hazırlıksız yakalanmadı. Benim ona yapmaya çalıştığım gibi beni asla sorularla sıkıştırmadı. Bu nedenle - bu kadar az ateş yakan biri için özlem duyduğunu hayal edemediğim için, beni özleyip özlemediğini çok fazla merak etmedim. Düğünü iptal ederek onu incittim mi yoksa rahatladı mı?

Bu olasılığı çok yakından incelemek istemediğim için binanın duvarına yaslanıp yeni cep telefonumu çantamdan çıkardım. Neredeyse üç haftayı telefonsuz geçirmeyi başarmıştım ama Birdie'yle antrenman seanslarını dumanla işaret yöntemiyle planlamak çok zor olmaya başlamıştı. Tamamen hayatta kalma içgüdüleriyle henüz e-postalarımı senkronize etmedim, çünkü alt metninde şu olan mesajları okumaya hazır değilim: Delirdin mi sen? Parmağımı bir süre ekrana dokundurduktan sonra internet tarayıcısını açıyorum ve adımları aratıyorum. Duyduğum en klasik çaylak hatası ama kendime çok olumsuz şeyleri görmezden geleceğime söz veriyorum. Hakkımda ne söylendiğini merak etsem de, bir restoranda tek başıma yemek yemekten korkuyorum - kesinlikle başka bir komplekse ihtiyacım yok.

Arama tuşuna bastığımda, başlığın varyasyonlarını içeren düzinelerce web sitesi açılırken tek yapabildiğim ekrana bakmak oluyor: Naomi Clemons'ın Kaybolması Üzerine Teoriler.

Aman Tanrım. Bu oldukça dramatik.

İlk linke tıklıyorum. Beni Conspiracy Crowd adlı bir siteye götürüyor.

Naomi Clemons gerçekten kendi düğününden mi kaçtı? Yoksa zorla mı götürüldü? Clemons'a yakın bir tanık onun bir not bıraktığını ve kendi isteğiyle ayrıldığını iddia ediyor ama bu nedime ne kadar güvenilir? Clemons'ı kimin kaçırdığını biliyor mu?

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, başka bir siteye tıklıyorum. Bu sitede bir hayır etkinliğinde çekilmiş eski bir fotoğrafım var. Tanımadığım bir adamın yanından geçiyorum ama çekim açısı birbirimize bir not veriyormuşuz gibi gösteriyor. Fotoğrafın altında şöyle yazıyor: *Naomi Clemons kendini neyin içine sokmuştu? İçerideki kaynaklar içki yasağına kadar uzanan bir organize suç çetesine işaret ediyor. Debutante mi yoksa mafya avukatı mı?* "Ciddi olamazsın."

Daha iyi bir karar vermeme rağmen üçüncü bir siteye geçiyorum ki telefonumda Birdie'nin yüzü beliriyor ve titremeye başlıyor. Ortadan kayboluşumla ilgili ortalıkta dolaşan komplo teorilerinin şokuyla, uyuşmuş dudaklarımla cevap veriyorum. "Alo?"

"Naomi, lütfen, lütfen eve gelebilir misin?"

Genç kadının sesindeki gözyaşlarını duyunca duvarı itiyorum. "Neyin var Birdie?"

Titrek bir nefes üflüyor. "Natalie'nin arkadaşlarına yarışmaya katılma planlarımdan bahsetmemi önerdiğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Tavsiyene uyduğum ve nedense iki katına çıktım. Kendime çok güveniyordum ve kontrol bendeydi, bu arada bu tamamen senin hatandı. Ve onları davet ettim. Geliyorlar. Buraya. Takılmak için."

"Bu harika, Birdie. Aferin sana!"

"Hayır. Şimdi geliyorlar. Şimdi geliyorlar."

"Oh. Çok yakında. Peki, biraz pizza sipariş et ve..." Etrafımdaki insanlara saygı göstermek için sesimi alçaltıyorum. "Jason'a söyle gömlek giysin."

"Daha eve bile gelmedi. Naomi, bunu tek başıma yapamam." Duraksıyor. "Natalie'yle nasıl konuşacağımı bile bilmiyordum, tamam mı? Arkadaşları da kardeşlik zorunluluğu yüzünden bana katlanmak zorunda değiller. Beceriksizliğimi göstermek için kendimi zorladığımda, çekip gidecekler."

"Garip değilsin."

"Okulda değilsin. Herkesin bana nasıl baktığını bilmiyorsun."

Birdie haklı tabii ki. Onun lise deneyimine dair bir bakış açım yok. Benimki tam da olması gerektiği gibiydi. Küçükler komiteleri, mezuniyet baloları ve futbol maçları. Yıllık resimleri için gülümsemek ve ders aralarında dedikodu yapmak. Sanki kendim yaşamak yerine birinin hayatını anlatan bir film izlemişim gibi. Birdie şu anda benim koridorda yürümeye hazırlanana kadar ulaşamadığım bir farkındalık içinde yaşıyor. Hayatının bu evresinde ona rehberlik edecek kimse de yok. Jason kendi şeytanlarıyla savaşıırken gençlerin dramıyla başa çıkmaya hazır değil, değil mi?

Bir an için, elimi tuttuğu ve terinin geceliğimin kenarından akıp gitmesine izin verdiğim o sabahta takılıp kalıyorum. Daha önce hiç bu kadar gerçek hissettiğimi hatırlamıyorum. Hayati. Yardımsever. Daha önce hiç olmadığım bir şekilde. Jason ve Birdie'ye fazla yaklaşma korkusu yüzünden akşam yemeklerini yalnız yiyorum. Bu yüzden günlerimi St. Augustine'i keşfederek ve kendi başıma rahat ederek geçiriyorum. Kendi tenimde. Elimde değil ama çizdiğim çizgiyi aşmak üzereymişim gibi hissediyorum... ama yine de gözlerimi kapatıp geçiyorum, gelecekte işleri kendim için daha da zorlaştırdığımı çok iyi biliyorum.

"Ne kadar zamanımız var?"

Bir amaç patlamasıyla kaldırımdan aşağı inmeye başladım. Artık yarışma koçluğundan yarışma koçluğundan biraz daha fazlasına geçmeye karar verdiğime göre (okuyun: karmaşık bir durum), bu gençlerin hayatları boyunca gözlerini kamaştırmaya hazırım. Eğlenceli ve gösterişli bir hayattan kaçtığım için, Birdie'nin ev sahibi olmasına yardım edeceğim için bu kadar heyecanlı olmamalıydım. Ama heyecanlıyım. Belki de güzel şeyler yapmaktan ve eğitimini aldığım klasik Güneyli ev sahibi olmaktan hoşlanmama izin var. Daha fazlasını istememe de izin var. Daha fazlasını.

Markette kısa bir mola verdikten sonra ana evin arka kapısında duruyorum. Ellerim dolu olduğu için ayağımla kapıya vuruyorum. "Birdie?"

Ayağım vuruşun ortasındayken Jason kapıyı açıyor ve neredeyse eşikte iki büküm oluyorum. Yine de düşmeden önce beni belimden yakalıyor ve ayaklarımın üzerinde sabitliyor. Uzuvarın ve market poşetlerinin karmaşası arasında parmak uçları göğsümün alt tarafına değiyor ve de nefes alıyoruz.

"Kahretsin," diye homurdanıyor, derin gri gözleri yüzümde geziniyor. "Özür dilerim."

"Sorun yok," diyorum tiz bir sesle, meme uçlarımın sertleşmemesi için dua ederek. Sertleştiklerini hissediyorum. Tanrım, sertler. Öyle olmalılar. O fark etmeden önce hareket etmeye çalışarak Jason'ın yanından geçmeye başlıyorum ama çantaları taşımama izin vermiyor, teker teker elimden alıyor. Bakışları gök gürültüsü bulutlarının gölgesine dönüşürken nefesim boğazımda düğümleniyor ve atletimin ince, kırmızı pamuğunun arasından sivri meme uçlarımı kesinlikle gördüğünü anlıyorum. "Çantalarla başa çıkabilirim," diye fısıldıyorum. "Çok sıkı değil. Yani hafif."

Göz temasını kesmeden, elindeki poşet dolu yumruğu uzatıp en yakındaki tezgâha bırakıyor. "Ben etraftayken çanta taşımayacaksın."

Bu neden bacaklarımın arasındaki özel yerin bir kuşaktan daha sıkı bir şekilde kıvrılmasına neden oluyor, bilmiyorum. Sesimin soluğumun kesilmesine neden oluyor. "Teşekkür ederim Bay Bristow. Çok centilmence davrandınız."

Dikkat et, Scarlett O'Hara. Kasabada yeni, yapmacık bir Güneyli dilber var.

"Jason." Yavaşça, diliyle yanağının içini ovuşturuyor. "Ve bunun centilmenlikle hiçbir ilgisi yok."

"Oh hayır mı?"

"Hayır." Sırtışı büyüklük taşıyor -ve çok yakın, çok yakın- ama onu uyaramayacak kadar telaşlıyım. "İçini boşaltmak istiyorsan, sana izin veriyorum."

Bunu yapmanıza yardım etmek için burada olduğumu bilin."

Daha önce nemli olsam da şimdi tehlikeli bir şekilde sıırsıklam olmaya yaklaşıyorum, göbek deliğimin altındaki bölge sürekli bir sıkışma içinde. Bana böyle hissettirmemesi gerekiyordu, değil mi? Bu vahşi ve ahlaksızca... Bunu daha önce hiç yaşamamıştım. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Öyleyiz." Bir adım daha yaklaşırken bir döşeme gıcırıyor, gözleri ağzıma kayıyor. "Yaslanacak bir omuzdan bahsediyorum güzellik kraliçesi. Sen neden bahsediyorsun?"

"Yok bir şey," diye nefes alıyorum ve onun kısık kıkırdaması eşliğinde yanından geçip gidiyorum. "Misafirler henüz gelmedi mi?"

"Hayır," diyor Birdie, tepinerek odaya giriyor ve alışveriş torbalarını karıştırıyor. "Bütün bu şeyler de ne? Sakinleştirici mi? Lütfen sakinleştirici olduğunu söyle."

Ellerini uzaklaştırıyorum. "Bekleyip görmen gerekecek. Oturma odası temiz mi?"

Jason çantaları aramak için omzumun üzerinden uzanıyor. Ben de onun elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Eee?" Ellerim kalçamda soruyorum.

Jason omuz silkerek, "Bu iyi," diyor. "Bana tek işimin gömlek giymek olduğu söylendi."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum ve onu bir adım ötemde bulunca tezgâha çarpıyorum. "Senin de bir tane olduğunu bilmek güzel."

Dişlerini gösteriyor. "En az altı tane var bende."

Tanrım, keşke gülümsemese. Rahatsız edici. Sürekli kaş çatmasına alıştım. "Sırada bir demir üzerinde çalışacağız."

", bebeğim."

Birdie'nin iniltisi beni geri döndürüyor. "Kardeşimin birine *bebek* dediğini duyduğumu unutmak için kafamı bir kapıya çarparken BRB."

Bu konuşma beni endişelendiriyor. Ya da belki de arkamdaki dev askerin tişörtü kaslarını zar zor tutarken yaydığı ısıdır. Bilemiyorum. "Birdie, bu limonları küçük dilimler halinde kes. Bay Bristow, kokteyl bardağınız var mı?"

Ön kolunu adaya yaslıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Normal gözlükler yeterli olacaktır. Kaç arkadaşınız geliyor?" "Altı."

"Yedi bardak lütfen, Bay Bristow."

Jason iç çekerek uzaklaşıyor ve bir saniye sonra bardakların küçük şingirtılarla tezgâha çarptığını duyuyorum. Biraz hızlı bir el işi gerekiyor ama

Kapı zili çaldığında, Birdie'nin şeker hastalığına hürmeten tatlı şeyleri içkisinden çıkarmış olsam da, yedi tane yaban mersinli Moskova katırı kokteyli hazırlamayı başarmıştım. Ve sırf yapabildiğim için sevimli pembe pipetler ekliyorum. Çalışırken nefesimi tuttuğumun farkında değildim. Ancak geri adım attığımda Jason ve Birdie'nin çeneleri yere yakın bir şekilde beni izlediklerini görüyorum.

Birdie başını sallar. "Vay anasını. İlk defa bir yiyecek ya da içeceği Instagram'a koyma isteği duyuyorum. Beni bir lemming'e dönüştürdün."

"Bunu bir iltifat olarak kabul etmeyi seçiyorum." Kaymakta olan bir kireci düzeltiyorum. "Peki. Sen git kapıya bak. Uygun selamlaşmalar yapıldıktan ve herkes oturduktan sonra bunları bir tepside getireceğim. Florida'da Mayıs ayı olduğu için paltolarını almayacaklar. Size üç dakika süre veriyorum."

"Üç dakika. Tamam, bunu yapabilirim." Birdie gitmeye başlar ama geri döner. "Uygun bir selamlama şekli nedir?"

"Hava durumu hakkında yorum yapın. Onlara okul hakkında sorular sorun. İnsanlar başkalarının evlerinin içini aval aval seyretmeye bayılır, bu yüzden zaten sadece yarı yarıya dinleyeceklerdir."

"Doğru."

Birdie koşarak odadan çıkıyor ve ben Jason'ın bakışlarını artık görmezden gelemiyorum. Sahte içkileri yapmaya başladığımdan beri kafamın içinde bir delik açılmıştı. "Evet?"

"Bütün bunları yapmak zorunda değildin." "Yapmaktan zevk aldım."

Jason boğazını temizler. "Harika görünüyorlar. Muhtemelen onlara içecek bir şeyler ikram etmek aklıma gelmezdi." Mutfak kapısına doğru bir bakış gönderir. "Kahretsin, gerçekten ne halt ettiğimi bilmiyorum. Ebeveyn malzemesinden en uzak şey benim."

Jason'ın yenilmez asker görüntüsünün altında ne kadar karmaşık katmanlar olduğunu merak etmeye başladım. Onu iki kez panik atak geçirirken gördüm ve denizaşırı ülkelerde geçirdiği zaman nedeniyle ciddi bir zihinsel savaş verdiğini bilmek için diplomaya ihtiyacım yok. Bu adam kendini yetersiz hissetmeye alışık değil ve Birdie'nin vasisi olmak ona bunu fazlasıyla hissettiriyor. Sanırım kendi huysuz üslubuyla bana bunu anlatmaya çalışıyor.

"Bir şeyler düşünecektin. Ben sadece senden önce ."

Gözlerini bana dikti. "Şarabını sevdim. O gece yemeğe gelmiştin."

Parmağım kendi kendine uçarak göğsüne saplanıyor. "Biliyordum," diye nefes nefese kaldım. "Bekle. Bunu bana şimdi neden söyledin?"

"Bilmiyorum. İyi bir şey yaptığında..." Jason içki tepsisine başını sallar. "Karşılık vermek için içimde sinir bozucu bir dürtü var. O yüzden kes şunu."

"Gerçekten istemiyorsun."

Kollarını kavuşturuyor, savaşa hazırlanan bir savaşçı gibi hazırlanıyor.

"Öyle değil mi?" "Hayır." Bu kadar dikkat ettiğimi bilmesine izin vermekte tereddüt ediyorum.

"İnsanları güvende tutmayı seviyorsunuz. Sence de bu hoş değil mi?"

Çenesinde bir kas zıplıyor. "Bu daha çok bir zorunluluk. Kapatamıyorum."

"İnsanların kendilerini güvende hissetmelerini sağlıyor. Bana şarabı sevdiğini söylemek ve Birdie için vals yapmak..." Dönüp tekrar garnitürlerle uğraşıyorum. "Bu jestler insanları güvende hissettirmenin bir uzantısı. Belki de her şeye rağmen iyisinizdir."

Kafasının içinde dönen çarkları duyar gibiyim ama büyük ihtimalle sadece susmamı istiyor. "Üç dakikam doldu." Tepsiyi kaldırıyorum. "Benimle gel. Evin erkeği olarak ortaya çıkmalısın."

Homurdanıyor. "Bırak ben taşıyayım."

"Kesinlikle olmaz." Bir damla bile dökmemeye dikkat ederek geri çekiliyorum. "Bu market poşetleriyle aynı şey değil. Bu bir sunum."

"Benim hatam."

Beni takip ederken kıkırdıyor ve ağzım cevap veren bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kapıyı açmanıza izin vereceğim, Bay Bristow."

"Önden buyurun, güzellik kraliçesi."

Mutfak kapısından geçiyoruz, yemek odasından sallanıyoruz ve oturma alanına giriyoruz. Yedi genç odanın çeşitli yerlerine yayılmış, Birdie de onların ortasında durmuş televizyon kanalları arasında geziniyor. Omuzları çift düğümlü ayakkabı bağcıklarından daha sıkı toplanmış. Karnımdaki gerginlik beni şaşırtıyor. Birdie'ye iyi bir izlenim bırakmak için endişeli miyim, emin değilim. Ya da ergen sürülerinin bir yırtıcı kuş sürüsünden daha korkutucu olduğu bir yaşa mı geldim.

"Merhaba!" Tepsiyi sehpanın üzerine bırakıyorum, gençler biraz daha dik oturunca memnun oluyorum. "Kim susamış? İçinde alkol yok."

Bu yüzden beni polise ihbar etmeyin. Bunu hak edecek eğlenceli bir şey yapana kadar olmaz. Herkesin günü nasıldı?"

Odanın dört bir yanından "mallar" dağıtılıyor. Kızlar kesinlikle erkeklerden daha ilgili, telefonları mocktaillerimin fotoğraflarını çekmek için hazır, ancak içlerinden biri ağzı açık bir şekilde Jason'a bakıyor.

Fark ettiğini belli etmek için bana sırtıyor. Ben de ona kaşlarımı çatarak karşılık veriyorum. "Dinleyin, acıkırsanız seslenmeniz yeterli.

Ben Naomi ve bu da

Birdie'nin kardeşi, Jason."

Dirseğimle onu dürtüyorum ve öksürüyor. "Hey."

"Görüldüğü kadar korkutucu değil," diyorum.

Birdie homurdanıyor. "Duş giderine ne bıraktığını gördün mü?"

Odada kahkahalar yükseliyor ve omuzları gevşiyor. Jason'ın pahasına buzları eritmesi zerre kadar umurumda değil ve onun umursamaz omuz silkişi de daha az umursamadığını gösteriyor.

"Aman Tanrım, bunlar çok güzel," diye inliyor kızlardan biri. "Birdie, senin evin yeni rahatlama noktası. Benim evim glütensiz, atıştırmalıklarımız berbat."

Ciyaklama isteğime zorlukla karşı koyuyorum. "Çikolata kaplı kajularımız var. Gidip alayım mı?" Birdie'ye göz kırpyorum. "Etrafta biraz dondurma da olabilir."

"Gelatoya bayılırım."

"Lütfen. Kulağa harika geliyor."

"Birdie, hiç gitmeyecek gibiyim."

Mutfağa geri döndüğümde gördüğüm son şey Birdie'nin kanepedeki iki kızın arasına girdiği oluyor. Biraz rahatsız görünüyor ama herkes okul müdürünün şüpheli hijyeni hakkında rahat bir sohbete dalınca rahatlıyor. Oturma odasından gelen bir kahkaha sesi duyduğumda kollarımı zafer işareti yaparak havaya kaldırıyorum, tam o sırada Jason arkamdan mutfağa giriyor. Omzumun karşılıklı gülümsüyoruz ve sıcak bir şey karnımdan aşağıya doğru kıvrılıyor, bir yılan gibi uyluklarıma doğru kayıyor.

Hiç iyi değil. İçimde uyandırdığı bu dikkat dağıtıcı hislere bir isim koymakta zorlanıyorum ve bu hisler gittikçe güçleniyor.

"Ben sadece dondurma alacağım..." Dondurucuya doğru ilerleyerek idare ediyorum. Çıplak omuzlarımin üzerinden akan serin hava için şükrediyorum ama beyaz dallar uzaklaşıp daha önce attığım dondurmaya uzandığımda, elim onun yerine soğuk, sert camın etrafına dolanıyor. Dondurmayı çekip çıkarıyorum.

açılmamış şarap şişesi, yabancı bir nesne gibi aşağı bakıyordu. "Bu da ne?"

Jason sert bir sesle, "Onu orada tutuyordum," diye cevap verdi. "Akşam yemeğine gelmeye karar verirsen diye."

"Bu Sauvignon Blanc."

"Bu senin sevdiğin, değil mi?"

"Evet, ama sen hatırladın."

Arkama dönüp baktığımda beni kaşlarını kaldırarak izlediğini görüyorum. Sanki "ve" der gibi. Oh, ve bu çok tehlikeli, bu özel hareket. Elijah ve Jason karşılaştırmalarını sınırlamaya çalıştım. Ama bu seferki çok abartılı. Çaresizlik içinde Elijah'ın yüzünü aklıma getirmeye çalışıyorum ama Jason bana baktığı sürece o yüz görünmüyor. Bana doğru geliyor. Şişeyi elimden alıp dondurucuya geri koyuyor. İyi niyetime rağmen, onu yakınımda bulmak için başımı kaldırıp arkama bakıyorum. İfadesi sorgulamadan bilmeye dönüşmüştü. Yine de bilemez. Ona en sevdiğim içkiyi hatırlamasının neden önemli olduğunu söyleyemem.

Bu noktada, Elijah ile olan ilişkim hakkındaki bilgisi sınırlı. Öyle de kalmalı, değil mi? Eğer Jason'a eski nişanlımın iyi bir adam olduğunu ama ne yazık ki beni Jason gibi fiziksel olarak heyecanlandırmadığını söylersem... bu açıklama onu cesaretlendirebilir. Bu dikkatlice dengelenmiş arkadaşlığı daha fazlasına itmek için.

Dokunmak için.

Dokunmak için, şu an yaptığı gibi. Arkamda duruyor, avuç içleri kalçalarımı sıyrıyor, ağzı ensemden geziniyor. Neler oluyor? Neden bunu yapmasına izin veriyorum?

Külotum hala ıslak ve cinsel organımı daha da fazla nem kaplıyor, ince iç çamaşırlarımın malzemesini ağırlaştırıyor. Dondurucu hâlâ açık ve soğuk hava nefesimle çarpışıyor, havada beyaz puflar oluşturuyor ve ağır nefes aldığımı bana bildiriyor. Jason'ın sıcak ağzı boynumda öpmek, hareket etmek için hazır beklerken başka seçeneğim yok... ama hareketsiz kalıyorum. Bir işaret bekliyorum. Sessizliğim bile başlı başına bir sinyal çünkü ikimiz de ona hayır demekte bir sorunum olmadığını biliyoruz. O da dinlemekte hiç zorlanmıyor.

Yine de hayır diyemem. Diyemiyorum. Parmak uçları kalçalarımın sıkışıyor ve onları geriye doğru çekerek arka tarafımı kucağının beşiğine getiriyor. Aman Tanrım. Hayır. Beşik yumuşak bir kelime ve Jason'da yumuşak olan hiçbir şey yok. Erkekliği uzun, kalın ve kıkımın yarıkları arasına baskı yapabiliyor.

"Sana şarap aldığım için iyi biri olduğumu söylemeden önce..." diye saçlarımı törpülüyor. "Göbek deliğinden içmek istediğimi anla. O mükemmel teninde ısıtmak, ağzımda yudumlamak, sonra da amına damlatmak istiyorum. O güzel pembe noktayı iyice ıslatmak isterdim, böylece sertçe içeri itebilirdim."

Kalçalarımın arasındaki ağrı o kadar yoğun ki zar zor konuşabiliyorum.

"Bayım.

Bristow."

"Bay Bristow, ne?" Dili enseme yalıyor, sıcak nefesi nemli noktamda geziniyor. "Seni yatağa götürmek mi? Yoksa gitmene izin mi vereyim?"

"Bilmiyorum."

"Ne istediğinizi biliyorsunuz. Mesele bunu kabul etmek."

"Kabul edemem."

Sağ eli eteğimin önüne gidiyor, külotumun bel bandının hemen üzerinden geçiyor. "Bana küçük amını sıkmamamı söyle." Bir sıcaklık saldırısı altında sallanıyorum ve Jason'ın göğsüne geri dönüyorum... ama ağzımdan hiçbir kelime çıkmıyor. "Bunu da söyleyemezsin, ha?"

Eli aşağıya inip eteğimin altından beni sertçe kavradığında vereceğim tepkiye hazırlıklı değilim. Elektrik sinir uçlarımda dolaşıyor, meme uçlarım keskin, ağrıyan tepeler halinde toplanıyor ve ben... neredeyse orgazm oluyorum.

"Seni istiyorum. Bunu istiyorum." Kavrayışı sıkılaşıyor. "Seni burada bir J ile damgalamak istiyorum."

Gözlerim cam gibi oluyor ve titremeye başlıyorum, çünkü işte doruk noktam geliyor. Bunun olmasına izin verebilir miyim? Hayır. Hayır. Yıllar süren bir ilişkiyi bu kadar rahat bir şekilde bir kenara atıp hemen başka bir adamın kucağına düşen bu kadın kim?

Bunu yapamam. Bu bana göre değil. Bu doğru değil.

Annemin telefon konuşmamızdaki sözleri kulaklarımda çınlıyor. *Sen çocukluğundan beri bu düğün için çalışıyorum. Ben işimi yaptım. Avantajlı bir evlilik yaptım, doğru bağlantıları sağladım - bir sonraki belediye başkanıyla evlenmeni sağlayacak türden bağlantılar. Bir savaş kahramanı. En iyi arkadaşımın oğlu. Ne cüretle bunu bırakıp gidersin ve beni hasarla baş başa bırakırsın Naomi? Bu ne cüret?*

Yıllarca kurduğum ilişkiyi bir kenara atmıyorum. İçime o kadar işlemiş bir görevi unutuyorum ki, nerede bitip nerede başladığını bilmiyorum. Bundan nefret ediyorum ama doğru.

Bir irade patlamasıyla dönerek uzaklaşıyorum ve kendimi yakındaki tezgâhta yakalıyorum. Jason dondurucuyu çarparak kapatıyor ve sanki mutfak penceresinden aşağı atmayı düşünüyormuş gibi aleti kavlıyor. Kollarındaki kasların şiddetli esnemesini izlerken, bunu yapabileceğinden hiç şüphem yok. Kot pantolonunun önü kabarıyor, kalın et bir pantolon paçasının içine doğru tünel açıyor. Bana söylediği o sözler, yapmak istediği şeyler... Bu tür kaba konuşmalardan iğrenmem gerekirdi, değil mi? Yine de burada durup onları hatırladıkça, daha fazlasını istememek daha da zorlaşıyor.

Ben artık kimim?

"Git. Dondurmayı ben yaparım." "Bu gelato," diye nefes alıyorum, faydasızca.

Bir saniye sonra mutfaktan çıkıp dairemin merdivenlerini çıkarken Jason'ın bakışlarının her adımımı takip ettiğini hissediyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ConspiracyCrowd.org Kullanıcı

Adı: UrdadsMyFave69 Günaydın

internet.

Başka bir gün, Pussy Freedom Operasyonu'na desteğimi bir kez daha dile getiriyorum. Eğer oradaysan, Kaçak Gelin, çıldır.

Jason

HER PAZAR SABAHİ, aynı dükkândan simit alırım. Her zaman aynı saatte. Portakal suyu alıyorum ve çok lüks olmasına rağmen eve giderken içiyorum. Yine de kendimi kutuyu açmaya ve içinden içmeye zorluyorum. Kendimi, gardımı düşürmenin bana ya da adamlarımdan birine kapak attırmayacağı yerde olduğumu anlamaya zorluyorum. Henüz bu basit şeyin ötesine geçememiş olsam da bu benim bebek adımı versiyonum. Birkaç ay içinde gözlem gücümü yeniden canlandırmam gerekecekken neden yapayım ki? İhtiyacım olacak.

Şimdilik yürümek ve portakal suyu içmek, zihinsel bir zayıflığı zımparalamanın ve çok kabalaşmadığından emin olmanın bir yolu. Çok güçlü. Çünkü bir gün -Tanrı bilir ne zaman- tehlike ve güvenlik arasındaki farkı ayırt etme becerisine ihtiyacım olacak.

Neredeyse simitçiye varmak üzereyken kendimi çatıları aramaktan, geçen herkesin yüzüne bakıp niyetlerini anlamaya çalışmaktan alıkoyamıyorum. Vücudumdaki ağır teçhizatın eksikliği beni fazla ağırlıksız bırakıyor ve ter damlacıkları omurgamdan aşağı kayıyor. Gerçek ve sahte arasındaki bu bulanıklığın ortasında, yine de değişmeyen bir şey var - ki bu yeni. Naomi gerçek. Biliyorum çünkü onu avucumun içinde tuttum. Kucağıma oturttum. Gözlerimi kapatırsam, sıkıldığımda aldığı küçük nefesi duyabiliyorum.

Attığım her adımda düşüncelerim daha da ahlaksızlaşıyor. Şekil de değiştiriyorlar. Bir an Naomi' külotunu dizlerine kadar indirip ıslaklığını test ediyorum. Ve sonra... Güvende olduğundan emin olmak için kapısını çalışıyorum. Onun savaş hikayelerinden birini dinliyorum. Zihnimin her köşesini kaplıyor, bu yüzden onu ileride gördüğümde

Beynimin bana oyun oynadığını düşünüyorum. Ama hayır. Bir adım daha, bir adım daha ve o hala orada. Hızlanıyorum. Bu istemsiz. Burada tek başına ne yapıyor? Gergin görünmesi de yardımcı olmuyor. Neden?

Tıklım tıklım dolu bir restoranın dışında durduğu yerde ona ulaştığımda bir yutkunmanın ortasında yakalandım. Sağduyudan geriye kalan bir parça, onu bedenimle işletmenin duvarı arasında konumlandırıp sırtımı sokağa vermemem gerektiğini hatırlatıyor. Birkaç gece önce mutfakta beni reddetmişti ve bu kadar yakın durmamalıydım, buna ne kadar ihtiyacım olursa olsun -onu koklamak, sıcaklığını hissetmek için- ama hareketlerimi tam olarak kontrol edemiyorum. Onu korumaya çalışıyorum.

"Jason?" Gümüş çerçeveli güneş gözlüklerini indiriyor. "Burada ne işin var?"

"Simit alıyorum." Sesim normalden çok uzak geliyor ama omzumun üzerinden rahat bir başparmak atmaya başarıyorum. "Ben... Pazar günleri Holy Doughers'tan simit ve portakal suyu alıyorum. Krem peynirleri adından daha iyi."

"Oh." Dili dudaklarını ıslatmak için dans ediyor, gözleri benimkilerle tam olarak buluşmuyor. "Tamam, seni tutmama izin verme."

Gitmemi istediği çok açık. Göğsümdeki acının saçma kaymasını görmezden gelerek, bu kadar çabuk gitmemi istemesinin nedenlerini sıralıyorum. Evet, ona buzdolabımın karşısında teklifte bulundum ama başından beri seksle ilgilendiğimi açıkça belirttim. Ellerimi hiç gitmedikleri yerlere koymuş olabilirim, ama sadece onları orada istediğinden emin olduktan sonra. Daha önce istemiyordu. Olanlar bir yana, Naomi'nin ani davranması hoş değil. Gitmemi istemesinin başka bir nedeni var mı?

Kıskançlık için bir şey söyleyeceğim. İstenmeyen paranoya durduruyor. Son zamanlarda ne zaman kıskanç olmadım ki? *O neredeyse evleneceği adama geri dönüyor ve sen brunch randevusu için mi endişeleniyorsun?* "Biriyle mi buluşacaksın?"

"Ne?" Naomi narin parmaklarını sallayarak soruyu geçirir. "Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Ben sadece... Tanrım, bu çok utanç verici. Beni gördüğünü unutabilir misin?"

"İmkânsız," diyorum, gerginliğim o kadar hızlı azalıyor ki bir an için sözlerimi korumayı Neyse ki dikkati benim kaymamı fark etmeyecek kadar dağınık görünüyor. Ben de bunun üzerinde durmuyorum, çünkü daha çok parmaklarını eteğinin kumaşında neden döndürdüğüyle ilgileniyorum, yüzü

pamuk şeker. "Neden utanıyor olabilirsin ki güzellik kraliçesi?"

"Benimle dalga geçeceksin."

Midem bulanıyor. Onu çok mu kızdırdım? "Hayatım  zerine yemin ederim ki yapmayacağım."

Naomi birkaç saniye daha kıpırdandı, sonra g r n  e göre yeminimi ciddiye aldı, Tanrı'ya     r. "St Augustine'deki en iyi brunch mekanlarını ara tırdım ve bir liste yaptım, artılarını ve eksilerini tarttım. Speckled Hen'de Nutella dolgulu Fransız tostı vardı ve bu onları listenin başına ta ıdı. Ama buraya geldim ve... Hiç tek başıma bir restorana gitmedim. Bu fikir beni korkutuyor."

"Hiç tek bir restorana gitmedin mi?"

"Bu çılgınca değil mi? Her zaman bir arkada ımla bulu uyorum ya da yanımda biri oluyor. Ve her zaman rezervasyon yaptırıyorum ama Speckled Hen rezervasyon kabul etmiyor. Rezervasyonum olsa bile oraya gidip tek başıma oturabileceğimden bile emin değilim. Herkes bu zavallı yalnızlığa bakmaz mı?" Yüzünü yelpazeliyor. "Başka tarafa bak, Karasakal. Sanırım terlemeye ba lıyorum."

 lk defa bu yaratığa nereden geldiğini sormak istiyorum. O tipik değil. Charleston'da ya da başka bir yerde. Bunu tamamen inanarak söyleyebilirim. Şu anda, onu yere yatırıp zaman sınırı olmadan incelemek için bir uzvumu verebilirim. Ona nereden geldiğini sormak şu anda pek yardımcı olmazdı. Onunla dalga geçtiğimi d   necektir, oysa gerçekte ona daha içten bir iltifat edemezdim. *Başka kimseye benzemiyorsun.*

"girmem bir ayımı aldı. Eve geldiğimde," diyorum onun yerine, kendimi yüksek sesle if a ettiğim için  a ırarak. Hem de yatmak için can attığım bir kadına. " ok fazla seçenek vardı. Sırada etrafımda çok fazla insan vardı. Arkamda duruyorlar. Tüm sipariş verme ve ödeme süreci baştan yeniydi ve o kadar emindim ki... hayır, hala herkesin tuhaf davrandığımı düşündüğünden eminim."

Naomi gözünü bile kırpmadı. "Tüm bunlar doğru mu yoksa beni daha iyi hissettirmeye mi çalışıyorsunuz? Her iki durumda da çok nazıksınız Bay Bristow."

"Karasakal." Gülerek burun kemiğime masaj yapıyorum. "Yani, Jason."

Ağzı bir gülümsemeye d n  yor, teninin pembesi krem rengine dönüyor. "Simit dükkanındaki hiç kimse davranı ınızın tuhaf olduğunu düşünmüyor. Eminim

merak ediyorlardır. Muhtemelen bir oturuşta kaç tane simit yiyebileceğinizi merak ediyorlardır."

"Dört buçuk." Elimi omzunun üstündeki duvara koyuyorum, eğilip onu içime çekmek üzereyken duruyorum. "Oradaki hiç kimse senin zavallı bir yalnız olduğunu düşünmeyecek."

"Hepsi kafamızda," diye mırıldanıyor, içeri girmek için bekleyen gürültülü müşteri kuyruğuna bakarak. "Teorinizi bir hafta boyunca düşünsem ve gelecek Pazar tekrar denesem beni yargılar mısınız?"

"Hayır, güzellik kraliçesi. Ben olsam yapmazdım." Nadiren fevri davranırım ama aklım başıma gelmeden elini tutup onu insan kalabalığının arasından hostes istasyonuna götürmezsem namerdim. "Yine de yemek yemeliyiz."

"Benimle brunch mı yapacaksın?"

"Yumurta yiyeceğim. Süslü bir isme ihtiyaçları yok." Hostes istasyonunda durdum ve hızımın bir kısmını kaybettim. Ne yapıyorum ben böyle? Her Pazar simitçiye gidiyorum çünkü bu rutini arzuluyorum. Rotayı test ettim ve yemeği yedim. Güvenli. Süreç güvenli. Speckled Hen'e şöyle bir bakınca içeriğinin tıklım tıklım dolu olduğunu ve kimseyi tanımadığımı görüyorum. Bana tamamen yabancı. Gömleğimin altı yine terliyor. İçgüdülerim Naomi'yi buradan çıkarmam ve eve çekilmem için bana bağırıyor.

Yine de buna ihtiyacı var.

Sanırım benim de ihtiyacım var. Naomi yeni bir şey deneyecek kadar cesurdu. Benden daha cesur. Onun geri çekilmesini istemiyorum, bu yüzden ben de yapamam.

"Kahvaltı için iki kişi," diyorum boğazımı temizleyerek.

"Brunch mı?" diye cıvıldıyor ev sahibesi ve Naomi kıkırdıyor. "Elbette," diye mırıldandım. "Ne derseniz deyin."

"Otuz dakikalık bir bekleyişimiz var. Ya da barda yer var." Ona döndüğümde Naomi yavaşça başını sallıyor. "Elbette. Barda."

Ev sahibesinin ya yalancı olduğunu ya da *mekân* kelimesine farklı bir anlam yüklediğini hemen anlıyoruz. Bar, ağızlarına yumurta atan yerlilerle dolup taşıyor ama yumurtaların hiçbirisi benim alışık olduğlarıma benzemiyor. Hazırlanmışlar, üzerlerine bok serpilmiş ve başka bokların üzerine dizilmişler.

"Çırpılmış ya da kızartılmışa ne oldu?" Naomi'ye bakıyorum ve yine gergin fark ediyorum.

Ellerinde tepsilerle hızla geçen garsonlar ve telefonlarına bakarken yanlarından hızla geçen müşteriler. "Buraya gel, bebeğim."

Onu barda oturacak yer olmayan, sadece ayakta durulabilecek bir gün ışığı şeridine yönlendirmeme izin verdi. Bu da benim işime geliyor, çünkü onu açıklığa sıkıştırabiliyor ve sırtım kaotik restorana dönükken onu koruyabiliyorum. Ne yazık ki, kalabalık alan vücutlarımızı da yakınlaştırıyor. Gerçekten yakın.

Pazar sabahı olabilir ama sikim uyumuyor.

Naomi'nin sırtı bara yaslanmış, iki yanımızdan da görüşümüz engellenmişken, ellerimin eteğinin altından yukarı tırmanmasının ne kadar kolay olacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Esnek kışını ellerimin arasına almak, onu ayak parmaklarının ucuna kaldırmak ve o tatlı amcığını kucağımda sallamak. Kulağına tek bir şey yemek istediğimi ve bunun brunch olmadığını fısıldardım. Bu kesinlikle doğru olurdu, değil mi? Vücudumdaki her hücreyi harekete geçiriyor.

Telaşlı barmen menüleri barın üzerine bırakıyor, ama ihtiyacım karşısında kendimi yersiz hissetmeyi unutarak onu el sallıyorum. "Benim için yumurta. Basit, çırpılmış yumurta ve varsa bir simit-"

"Dilimlenmiş challah olur mu?"

İçimden homurdanıyorum, neyi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Tabii. Nutellalı Fransız tostunu istiyorsun." Naomi'ye baktığımda onu tişörtümün yakasına yapışmış halde buluyorum. "Kahve?"

"Çay."

"Bana kahve. Ona da çay," diye barmene iletiyorum. "Teşekkürler."

Adam uzaklaştığında tuttuğumu bilmediğim bir nefes verdim ve Naomi bana gülümsedi. "Bu senin için kolay değildi. Bu da değil. Yalan söylemiyordun."

"Anlayabildin mi?"

Uzanıyor ve parmağıyla boynumun dibindeki nabza dokunuyor. "Sadece bu yüzden." Elini tutup daha sıkı bastırmak istiyorum ama sobaya dokunmuş gibi geri çekiyor. "Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkürler." Naomi'ye beni konfor alanımın dışına ittiğini söylemek istiyorum. Bir bakıma beni sonsuza dek sürebilecek saçma portakal suyu rutininin kurtardığını. Ama dikkatimi dağıtıyor. "Size kişisel bir şey sorabilir miyim Bay Bristow?"

"Ateş et."

"Neden Birdie'ye bakmak için eve geldin? Ailen nerede?"

Tanıdık bir öfke dalgasıyla karşılaşıyorum ve cevap vermem bir anımı alıyor. "Nat'in cenazesi için eve gelmek üzere izin aldım. Sadece bir hafta sürecekti ama ailemin Birdie'ye nasıl baktığına inanamadım. Onu tedavi ettiler. Onlar..." Dilimi ısırarak için ara veriyorum. "Odaya girdiğinde yüzleri buruştu. Ve bunun keder olduğunu biliyorum. Anlıyorum. Ama kız kardeşimi o ortamda bırakamazdım. Uzun bir izin aldım ve kendilerini toparlayana kadar St. Augustine'den gitmelerini söyledim. Anne tarafımdan teyzem Dallas'ta yaşıyor, bu yüzden ona yakın bir daire buldular."

"Zavallı Birdie. Bu çok zor olmalı. Kendi ailesi..." "Evet." Boynumdaki bir kıvrımı ovuyorum. "Sanırım tüm bunlarla başa çıkmaya çalışıyor hemen şimdi."

Naomi başını sallıyor, düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatarak beni inceliyor. "Ona nasıl olduğunu sordun mu?"

Elimi bırakıyorum, espi yapmadan gülüyorum. "Yapabileceklerimin sonuna geldim. Bir genç kız yetiştirmek için biçilmiş kaftan değilim. Yemek, bir çatı, bir yarışma koçu. Bunlar benim sağlayabileceğim şeyler."

Bana baskı yapmak istiyor. Ya da karşı çıkmak. Ama yapmıyor. "İyi pisi balığı pişirebildiğini unutma," diyor, onu yemeğe gelmeye ikna ettiğim bir kereye atıfta bulunarak.

"Görünüşe göre kızarmış patateslerimin işe ihtiyacı var. Onlara dokunmadın." "Elbette dokunmadım," soluk soluğa , şaha kalkarak geri döndü. "Onlar yapılmış karbonhidratlar."

"Az önce Nutellalı Fransız tostı sipariş ettin," diyorum.

"Brunch sırasında karbonhidrat sayılmaz. Bunu herkes bilir."

Gülümsememi bastırma zahmetine girmiyorum. "Seni hafta içi patatesinden kim korkuttu?"

"Şey..." Burnu kırışıyor. "Akşam yemeğinde masada hep patates olurdu ama ne zaman bir tane yesem annem kaşlarını çatardı, ben de bıraktım."

Bu beni sinirlendiriyor ama yanımda duruyor ve benimle konuşuyor. Bu anı mahvetmemeye ya da onu kaçtırmamaya kararlıyım. "Demek seni korkutan ben ve Birdie değildik, nişastaydı."

"Beni korkutup kaçırmadın." Bunu söylerkenki yapmacıklığı bana bunun tam olarak doğru olmadığını söylüyor. "Neden böyle düşündün ki?"

Bunun bariz bir cevabı var -kesinlikle ilgimi saklamıyorum, tıpkı onun kendi ilgisini saklamaya çalıştığı gibi- ama başka bir şey daha var

O yemekten beri merak ediyordum. "Tartıştığımızda gergin görünüyordun."

"Öyle mi yaptım?" Dalgınca kollarını düzeltiyor, sonra da kaşlarını çatıyor. "Sanırım arabuluculuk yapmaya alıştım." Dikkati ipliği bırakıyor ve ne söylediğini fark ediyor gibi görünüyor. "Annemle babama. İlişki konusunda çok tartıştılar. Tanrım, bu konuyu ailemden başka biriyle yüksek sesle konuşmaya hala alışamadım."

"Büyük bir gibi anlattın. Charleston'da hiç kimse

Bu

mu "Sadece kibar bir şekilde. Arkamızdan."

"Sessiz bir paylaşıyoruz. "Zorunluluktan mı arabuluculuk yaptınız yoksa Hoşuna gitti mi?"

"Ne tuhaf bir soru." Saçlarını okşayarak bir o yana bir bu yana kayıyor. "Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmedim. Özellikle de bu şekilde." Bir süre geçti. "Zorunluluktan sanırım."

"Öyle mi?"

"Evet. Çocukken kavgalar beni korkuturdu. Korkmak istemedim," diye fısıldıyor ve göğsümü ikiye ayırıyor. "Bu yüzden onların dikkatini dağıtmak için elimden geleni yaptım. Bazen işe yaradı. Bazen de işe yaramadı. Sonra yaşlandım ve bu korku uyandıran bir şey olmaktan çok bir yük haline geldi. Sadece suya atlamaya ve suları sakinleştirmeye şartlanmış olmalıyım." "Bir çocuğun önünde tartışmamalıydılar. Özellikle de bu konuda." Yutkunuyorum, keşke daha yakına çekip alnından öpebilme özgürlüğüne sahip olsaydım. "Özür dilerim. Suları sakinleştirmek senin işin değil. Kaçtığın gün evleneceğin için heyecanlanmamış olabilirim ama ben heyecanlıyım."

Bu sefer dalgaları aştığına sevindim. Aferin sana, bebeğim."

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyor ve sanki beni ilk kez görüyormuş gibi başını kaldırıp bana bakıyor. Gözle görülür bir şekilde kendine gelip daha dik bir şekilde ayağa kalkmadan önce uzun süre öylece kalakalıyoruz. "Bildiğim bir şey var. Bir dahaki sefere boğulacak kadar patates yiyeceğim."

"Aferin kızıma."

Sesimdeki sıcaklık dozu gözlerini tekrar benimkilere dikmesine neden oluyor ve yapacak bir şey yok, yaklaşmak zorundayım. Bu kadın benim için uygun değil ama yine de onu istiyorum. Açıkçası ona sahip olabilecek başka birini hayal edemiyorum. Özellikle de dudaklarını ıslattığında, onu öpmem gerektiğinin açıkça farkındayken. Tanrım, o savunmasız, komik, cesur ve empatik olmanın çok etkili bir bileşimi. Ve cidden, empati ne zamandan beri sikimi sertleştiriyor? Eğer onu öpmek için

kalçaları, Naomi onun yakınlığıyla ortaya çıkan ereksiyonu hissedecekti. Tekrar.

"Birdie'yle evde kaldığın için iyi bir adamsın," diye fısıldıyor ve beni duymak için eğilmeye zorluyor. "Kendi görevinden vazgeçip onunkine odaklandığın için. Sen yarattığın farkın farkında bile olmayabilirsin ama ben farkındayım."

Onu öpeceğim. Eski nişanlısını öpüp aklından çıkaracağım. Yaklaştığım her santimde göz kapakları biraz daha düşüyor. Bunu istiyor-

Naomi'nin arkasındaki barda tabaklardaki fincanların şangırtısı duyuluyor ve Naomi öne doğru sıçırıyor, göğüsleri karnımın üzerinde düzleşiyor. Refleksle onu sabitlemek için uzandım ama çoktan sertleşmiş sikimi kucaklamıştı, dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı.

"Hadi bebeğim, orada olduğunu biliyordun," diye başının tepesini törpölüyorum, ellerim elbiseyi kalçalarına doğru kaydırıyor. "Her zaman orada, ihtiyacın olacağını umarak."

Naomi iradesini toplayıp bara doğru dönüyor gibi görünüyor. Ama bu sadece kıcını kucağıma sürüklüyor ve içinden geçen iniltiyi hissediyorum. Yemekler geldiğinde benim alçak sesle verdiğim cevabı duyuyorum. Bu uygunsuz ve lanet bir işkence ama biz yemeklerimizi böyle yiyoruz. Kalabalık büyüyor, bizi birbirimize yaklaştırıyor. Daha yakına. Naomi'nin küçük, sıkı poposu sikime yaslanıyor, bir elim kalçasını kavırıyor, diğeri çatalımı tutuyor. Hayatımda hiç olmadığım kadar tahrik olmuşken hiçbir şeyin tadını alamıyorum.

Aldığı ve verdiği her nefesi hissedebiliyorum. Yutkunduğunu hissedebiliyor, nefes alış verişlerini duyabiliyorum. Ensesini ısırarak ve yalamak için ağzım sulanıyor ama kötü bir şey yaptığını hatırlatacak herhangi bir şey aradığını hissediyorum. Uzaklaşmak ve başkasına sadık kalmak için herhangi bir bahane. Bu sadece onu daha fazla becermek istememe neden oluyor. Onu sahiplenmek.

Rekor sürede yiyoruz ve ön cebime girip cüzdanımı alırken kıcının kıvrımlarını sıyrıyorum. Bir inilti daha onu sarsıyor ama parayı bara fırlattığımda büyü bozuluyor ve ayrılmak zorunda kalıyoruz. Bu bir ıstırap. Artık onun kıvrımlarının kucağımda olmaması acı veriyor. Onun da acı çektiğini bilmem gerekiyor ama çıkışa kadar ona rehberlik ederken bana bakmıyor. Ateşler içinde onun yanında eve yürüyorum, pantolonumun içindeki et kızgın ve bakımsız. Eve yaklaştıkça, yalnız başıma acı çekeceğim daha da belirginleşiyor. Benim ateşli ve rahatsız olduğum yerde o sakin ve dingin. Araba yoluna girer girmez apartman merdivenlerini koşarak çıkarak beni haklı çıkarıyor.

Eve girerken kapıyı menteşelerinden koparmak dışında her şeyi yaparak kötü bir şekilde küfrediyorum. Evin kesinlikle boş olduğuna karar verir vermez, kot pantolonumun fermuarını açıp sikimi ellerime alıyorum, yatak odama körlemesine tökezleyerek girerken, işkencecimin adını inleyerek kökten uca, kökten uca sarsıyorum.

"Naomi."

ON İKİNCİ BÖLÜM

ColdCaseCrushers.com Kullanıcı

Adı: StopJustStop

İnterneti terk ettiğimde böyle oluyor.

Kıyamet kopuyor. Sizi yalnız bırakayım, sizi koca kaçıklar sürüsü. Ara veriyorum. Buna ihtiyacım yok!!

Naomi

Kendimi yelpazeleyerek dairemi arşınıyorum. Az önce ne oldu?

Aklımı mı kaçırdım ben? Bir erkeğin mahrem yerlerine utanmadan bastırırken halka açık bir yerde yemek yemek. Fiziksel bir karşılaşmadan iyi bir şey çıkmayacağını çok iyi bildiğim halde onu baştan çıkarmak. Ne kadar hatalıyım.

Ama vücudum heyecanlanmaya kararlı görünüyor. Baştan çıkardım. Baştan çıkarıcıydım.

Meme uçlarım sıkı boncuklar halinde çekiliyor ve onları huzursuz avuçlarımla ovuşturup kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Yıllarca Pazar okulunda verilen sıkı vaazlar ve ailemin çatısı altında yaşamamanın libidomu köreltici gerçekliği sayesinde kendime sık sık dokunmuyorum. Ama şu anda başka seçeneğim yok, değil mi? Serbest bırakılmazsam küçük parçacıklar halinde patlayacağım. Şimdiden o kadar ıslağım ki, restoranda sadece Jason'ın kalınlığını hissettiğim için mi orgazm olmadığımı merak ediyorum, kalçamdaki o büyük pençe beni geri çekiyor. Çekiştiriyor, çekiştiriyor.

Kalçalarını yuvarlıyor. Boynuma doğru nefes alıyor.

"Tanrım," diye hıçkırdım, mutfak masasının üzerinde öne doğru eğildim, eteğimi yukarı çekmek için geriye uzandım. Az sayıdaki mastürbasyon seanslarım genellikle karanlıkta, kaz tüyü yorganımın altında olurdu. Ama Jason'ı saatlerce arkamda hissettikten sonra bu pozisyonu istiyorum. Nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da arkadan alınmayı simüle etmem gerekiyor.

Daha önce hiç bu şekilde yapmamıştım. Elijah ile seks, yoğun programı nedeniyle nadiren oluyordu ve gerçekten olduğunda da yabancılar gibi hareket ediyorduk, konuşmuyorduk, nadiren göz teması kuruyorduk. Her zaman onun

Fiziksel olarak bana karşı kendini tuttu, ancak bunun teyit edilmesinden ve ardından *nedeninin* açıklanmasından çok korktuğum için bu konuyu hiç açmadım. Hayır, ona beklediğimi verdim ve bunun yeterli olacağını umdum. Her şey bittiğinde gülümser ve mükemmel bir beyefendi olmaya devam ederdi, bu da kendime aptallık ettiğimi söylememi kolaylaştırırdı.

Ama değildim, değil mi? Seksin şu an hissettiğim gibi olması gerekiyordu. Biri acımı dindirmezse ölecekmişim gibi. *Şimdi*. Sadece biri değil ama. Belirli bir adam.

Gözlerim masanın üzerinde duran bir şeye takılıyor. Bu sabah merdivenlerde bulduğum gazete. Erkenden oraya düşmüştü ve Jason'la Birdie'yi uyandırmak istemediğim için onlara götürdüm. Rulonun üzerinde bir abone etiketi var. Jason Bristow, adresiyle birlikte. Birden omzumda gazeteyi geri vermemi söyleyen bir şeytan belirdi. Hemen. Onun yakınına geri dönmek için her şeyi yaparım. Vücudum bana yalvarıyor. Hiç sağlıklı düşünemiyorum. Kalçamdaki o elin anısının, sıcak bir şeyin teklifinin hizmetkârıyım. Sert.

Gazeteyi kaptığım gibi titrek bacaklarımın üzerinde merdivenlerden aşağı inerken kendime on kez aptal diyorum.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum. "Ne yapıyorsun? Geri dön."

Evin içinden gelen acı dolu bir hırıltı, mantramı ikiye böldü. Birisi yaralanmış. Hayır, Jason yaralandı. Onu daha birkaç dakika önce bıraktım. -Bu kadar kısa sürede ne olmuş olabilir? Bilmiyorum ama belli ki yardıma ihtiyacı var. Bencil muhtaçlığımı aceleyle bir kenara bırakıp gazeteyi garaj yoluna bırakıyorum ve kendimi eve bırakıyorum.

"Bay Bristow?" Ben aradım. "İyi misiniz?"

Nefes nefese koridorda sürükleniyor. Yüksek sesle. Rasping. Acil.

Ona doğru ilerliyorum, Jason'ın ilk yardım çantasını nerede sakladığını bulmaya çalışıyorum. Banyo lavabosunun altında mı? Mutfakta mı?

Yatak odasının kapısına ulaştığımda bir an tereddüt ettim. Bu bir giriş, ama kesinlikle acil bir durum bu görgü ihlalinin mazur gösterir. Evet, öyle. Kesinlikle öyle olmalı. Kapıyı itip açıyorum.

Jason'ın geniş, dövmeli, en az altı buçuk metrelik gövdesi pencerede siluet halindeydi, tıka basa dolu kaslı göğsü bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Ayaktaydı. İpli uyluklar esniyor. O halde yarası çok kötü olmamalı-

Nefesimi tutmak için bir elimi ağzıma kapatıyorum.

Jason'ın başı kapıya doğru savruluyor, vücudu yarı yüzüme bakacak şekilde dönüyor. Hareket etmiyorum. Nasıl hareket edebilirim ki? Kalçaların gerilmesi ve gevşemesi, kalçaların itilmesi, mutlak bir acı ifadesi... ve onun eli. Jason'ın eli

ilerleyişinin ortasında durakladı...kocaman. Ereksiyonu çok büyük. Jason okşamaya devam etmeden önce birkaç kez kısık gözlerle beni izliyor, başparmağı damarlı başın üzerinde geziniyor.

Sırtım kapının pervazına çarptı. "Yaralı olduğunu sanıyordum."

"Öyle de olabilir," diye homurdanıyor, başını öne eğiyor, eli daha hızlı, daha hızlı pompalıyor. "Hiç bu kadar acı çekmemiştim bebeğim ve özür dilerim. Beni duramayacağım bir noktada yakaladın, o yüzden ya kapıyı kapat ya da gelip bana yardım et."

"Yardım etmek mi?"

Hâlâ burada durduğuma inanamıyorum. Jason'ın kendini tatmin ettiğini fark ettiğim anda kapıyı çarpıp Range Rover'ıma koşmalı ve doğruca bir manastıra gitmeliydim. Evet, sessizlik yemini etmek ve yıllarca kendi kendime düşünmek önümdeki bu manzaranın üstesinden gelebilmemin tek yolu. Bu özel erkek ritüeli tahmin ettiğimden çok daha ham ve tahrik edici.

Çünkü bunu yapan Jason, diye fısıldıyor kafamın arkasından bir ses. *Ona yardım et.* Tanrım, omzumdaki şeytan geri döndü ve saçma sapan konuşuyor. Bırakın katılmayı, yaklaşmamın bile imkânı yok. Ne yazık ki, kalçalarım kıvranıyor ve ben bakmıyorken ellerim göğüslerime doğru sürünmeye başladı. Nefes alıyorum. Nefesim ne zaman bu kadar sığılaştı?

"Naomi," diye inledi dişlerinin arasından. "Git. Ya da buraya gel."

Bunu yaptığımı inanamıyorum. Ama tıpkı restoranda olduğu gibi, sırf bedenim istediği için bir şey yapmak için bahaneler bulmaya çalıştığım o askıya alınmış gerçeklik durumuna geri döndüm. Evet, kendimi durduramadan titrek bacaklarımla yatağa doğru yürüyorum. Jason'ın kafası havaya kalkıyor, burun delikleri açılıyor. İlkel. Aç. Birinin bana böyle bakması sarhoş edici ve heyecan verici.

Biri mi? Ya da Jason?

Buna cevap veremem. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Belki kendime bu konuda bir şans verebilirim. Brunch'taki karbonhidratlar gibi. Ulaşma mesafesine girer girmez, boştaki eliyle elbisemin arkasından tutup beni yatağa doğru itiyor. Çok ihtiyacım olan o pozisyona. O kadar çok istiyorum ki, inleyerek dirseklerimin üzerine düşüyorum ve popomu ona sunuyorum. Bu uygunsuz. İnanılmaz bir şey.

Jason elbisemin arkasını kıvrıp kaldırıyor ve belimde toplanmış halde bırakıyor. Boğuk bir ses . "Lanet olsun, Naomi." Tırmıkları

Ellerini popomun yanaklarında gezdirip sıktı. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz şeysin."

"Lütfen..."

Ona ne sorduğumu bilmiyorum ama o bir şekilde yorumluyor. "Bu küçük külotu çıkarmam için henüz hazır değilsin, değil mi?" Parmağını en mahrem yerimi saklayan dar pamuklu şeridin altında gezdiriyor, bir boğumuyla klitorisimi sıyrıyor ve nefes almamı sağlıyor. "Aletimi yaklaşacak kadar merak ediyorsun, ama darbelere dayanacak kadar değil."

"Bilmiyorum. Bilmiyorum."

"Bilmediğim için çok büyük, bebeğim." Açık ağzı popomun ortasında geziniyor, dişleri sırtımın küçük kısmını ısıırıyor. "Yardım etmeme izin vermenin suçluluğu olmadan boşalmak mı istiyorsun? O zaman kendine dokun Naomi. Daha sonra o amcığı tatmin etmekle hiçbir ilgim yokmuş gibi davranmana bile izin vereceğim." Arka tarafımı kalçalarının beşiğine sıkıştırıyor ve bana sert, noktalı bir itiş veriyor. "Biz sadece kazara aynı anda aynı yerde sevişen iki kişiyiz."

Şehvet beynimi, dünyamı, duyularımı örtüyor ve bu cinsel sözcüklerin ardından kendime dokunmaktan başka hiçbir şey yapamıyorum. Sol elimle kendimi destekliyorum ve sağ elimin parmaklarını külotumun içine kaydırıyorum, şişmiş klitorisime temas ettiğimde inliyorum.

"Siktir, bebeğim. Siktir. Aferin kızıma." Jason'ın elinin ereksiyonunda aşağı yukarı yaptığı ıslak vuruşları duyuyorum, odaya girdiğimden daha hızlı, gırtlaktan gelen homurtular eşliğinde. "Külotunu indireyim de göreyim, kadın. *Kadın, lütfen.*"

Kadın. Çok temel. Çok temel. Cevabım bir inilti ve serin hava yanaklarımı selamlıyor, pozisyonlarımıza dair yüksek bir farkındalık taşıyor. Yatağa yüzüstü uzanmışım, bu delicesine güçlü erkek beni görerek mastürbasyon yapıyor. Parmaklarımın klitorisimi umutsuzca okşamasını yakından izliyorum. Orgazma yaklaştıkça etini daha sert ve daha sert istismar ediyorum. Tanrım, Tanrım, Tanrım. Bu çok günahkârca. En çılgın fantezilerimde bile böyle bir sahne hayal edemezdim ve hiç yaşayıp yaşamadığımı merak ediyorum. Kesinlikle hiç bu kadar kötü bir şekilde doruğa ulaşmaya ihtiyacım olmamıştı, kalçalarım şu anda olduğu gibi titriyordu.

"O muhteşem amcığa bir parmak sok ve hayatımı değiştir," diyor Jason düzensiz bir şekilde, içgüdüleri bana yakın olduğunu söylüyor. En az benim kadar yakın. "Hadi bebeğim. O güzel pembe yarığın içinde kayboluşunu göreyim."

Ben seksiğim. Yıkıcıyım. O anda bir tanrıçayım. Ağzımın bir kıvrımıyla, gözlerimi başımın içinde geriye doğru yuvarlayarak bir parmağımla kendimi işgal ediyorum. İçimde biriken his patlıyor ve Tanrı için yatak örtülerine feryat ediyorum, vücudum spazmlarla sarsılıyor. Biri diğerinin hemen ardından. Kalçalarımın arkasına, popoma ıslaklık iniyor, arkamdaki adamın boğuk iniltileri bir senfoninin kreşendosu gibi. Sertçe dönüyorum, çılgınca nefesler alırken ciğerlerim sıkışıyor, alt bedenim tatmin ve açgözlülük için bir savaş alanı olmaya devam ediyor. Daha fazla mı?

Evet, daha fazlasını istiyorum. Onun içimde olmasını, beni doldurmasını, ikimizi de tatmin etmesini istiyorum.

Biz.

Daha şaşırtıcı olan bir başka gerçek ise, onun beni bir araya getirmesini istediğimidir.

yakınımda ol ve benim çapam ol. Bana sarılsın, beni sarsın, uyusun. Beklemeye aldığım yükümlülüklerimi unutmak, onların uzak anılar haline gelmesine izin vermek istiyorum. Bu farkındalık beni Jason'ın yatağına yığıldığım, külotumun kalçamın ortasına kadar sıyrıldığı, açlığının ürünü kıcımda kuruyan şimdiki zamana geri gönderiyor.

Ayağa kalkmaya başlıyorum, Jason beni bir havluyla kurulayıp külotumu nazikçe yerine kaldırırken durup gözlerimi kapatıyorum. Kapalı odada nefes alış verişlerimiz hâlâ sert ve Tanrı yardımcım olsun, bu ses beni yeniden tahrik etmeye başladı bile. Bu zayıflık anını tekrarlayan bir hataya dönüştürmeden önce buradan çıkmalıyım.

Yüz hatlarımı sabit tutarak doğruldum ve elbisemin kalçalarımın etrafında dalgalanmasına izin verdim. "Ben... şey... dediğim gibi, yaralandığınızı düşündüm-"

Onun esprisiz kahkahası sözümü kesiyor. "Dediğim gibi, aynı anda aynı yerde inen iki kişiydik sadece." Bir adım daha yaklaşırken dili yanağının iç kısmına baskı yapıyor, dizlerimin arkası yatağa çarpacak kadar yakın. Kahve ve puro karışımı ılık nefesi yüzümde geziniyor. "Ne zaman kazara beni bir daha doğru düzgün göremeyeceğim kadar sert bir şekilde boşaltmak istersen, bebeğim, burada bekliyor olacağım."

Jöleden yapılmış bacaklarımın üzerinde trans halinde evden çıkıyorum. Masada bu teklif varken nasıl dinlenebilirim ki? *Görmezden gel, Naomi.*

Daireme girmeden önce eve doğru bakıyorum ve Jason'ın yatak odasının penceresinden beni izlediğini görüyorum. Jason'la ilgili bir şeyi görmezden mi geliyorsun?

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ReadtheComments.com Kullanıcı

Adı: LittleMissMorbid

Peki, tamam. Çok karanlık olmadan, kimse kilisenin duvarlarında bir ceset var mı diye baktı mı?

Jason

BUGÜNKÜ DALIŞ KOLAYDI. Grubum deneyimliydi ve çok fazla rehberliğe ihtiyaçları yoktu, sadece birinin onları suya çıkarması yeterliydi. En iyi günümde bile konuşkan değilim, bu yüzden dört adamın otuz dakika içinde tekneye geri dönme talimatıyla dalmadan önce sadece sualtı manzarasının temel bir taslağına ihtiyaç duymaları iyi bir şey. Yeni dalgıçlar olsalardı, ben dalgıçlara katılırken tekneden oksijen seviyelerini izlemesi için bir mürettebat üyesi getirirdim, ancak deneyimleri bugün teknede yalnız kalmama izin verdi.

Belki de o kadar iyi bir şey değil, çünkü bu sessizlik bana hayatımın en ateşli mastürbasyon seansını düşünme fırsatı veriyor. Dokuz ömür yaşasam da Naomi'nin görüntüsünü aklımdan asla çıkaramam. Neredeyse onun gergin kışını, açılmış kalçalarını unutmak isteyecektim. Parmağını şimdiye kadar gördüğüm en pürüzsüz, en sulu görünen amcığa . Tanrım, yatağında kendini parmaklamadan önce bile, uyandığım andan gece uykuya daldığım saniyeye kadar şehvetten hasta oluyordum. Şimdi yürüyen, konuşan bir ereksiyonum. Son birkaç gündür benden kaçıyor ama onu hâlâ hissedebiliyorum. Bazen yolun karşısından çarşafının içinde hareket ettiğini duyduğuma yemin edebilirim. Bunu umarak pencereyi açık uyuyorum.

Ne zaman bu kadar mazoşist oldum?

Kendini başkasına adanmış bir kadına *ihtiyacım* var. Kur yapmaktan anladığı şey, muhtemelen daha sonra onu silmek olmayan birine.

Tiksinti dolu bir lanetle saatimi kontrol ediyorum ve oksijen seviyelerinin olması gereken yerde olduğundan emin olmak için güverteyi geçiyorum. Dalış günlüğüme hızlıca bir not düşüyorum ve volta atmaya devam ediyorum.

Flört, kadınlar ve seks benim için yabancı şeyler değil. Huzursuzluğum, iletişim kurmadaki yetersizliğim ve seçtiğim kariyerim sayesinde kısa da olsa ilişkiler yaşadım. Askerdeyken kıyı izninin o kısa bulanıklığı sırasında kadınlarla tanıştım. İlk aşkının sancılarını çeken, kulaklarının arkası ıslak bir çocuk değilim. Daha önce hiçbir kadın beni bu kadar etkilememişti. Ona sarılmak, onu öpmek ve kafasının içine girmek istiyorum, neredeyse onunla yatmak istediğim kadar kötü bir şey.

Onu soymayı düşündüğüm anların arasına sıkışmış bir şekilde, kız kardeşimin ilk arkadaş buluşmasını başarılı kılmaya kararlı ve şen şakrak bir ev kadını gibi oturma odama girmesini düşünüyorum. Bir ahır kedisi gibi çılgık attığını ve buna şarkı söylemek dediğini düşünüyorum. Boş bira bardaklarıyla dolu bir masaya yaslanıp savaş hikayeleri anlattığını düşünüyorum.

İtiraf edeceğim. Güzellik kraliçesine karşı ciddi bir şeyler hissediyorum. Ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Dalgıç grubu teker teker tekneye biniyor ve ben de tekneye marinaya geri dönmesi için rehberlik ediyorum. Bu işe başladım çünkü dalış benim kanımda var ve yeniden göreve çıktığımda pratik yapmak istedim. Garajımda deadlift yapıyorum, koşuyorum, dalıyorum, odaklanıyorum, böylece geri döndüğümde hiçbir şeyi kaçırmıyorum. Zayıf halka olmak benim için bir seçenek değil. Burada olduğum şey bu. Belki zayıf değilim ama uyumsuz bir halkayım.

İnsanları güvende tutmayı seviyorsun. Sence de bu hoş değil mi?

Naomi'nin sesi kristal berraklığında bir çan gibi zihnimde çınlarken bir ipi yanlış kullanıyorum. İyiliği daha önce hiç bu açıdan düşünmemiştim. Hoşluk süslü içecekler yapmak, gülümsemek ve sahilde piknik yapmaktır. Kendimi asla yaparken bulamayacağım şeyler. Ama ya Naomi haklıysa ve kız kardeşim için güçlü bir bağ olmak için kendi yolum varsa? Tam burada, Florida'da?

Burada yurtdışında olduğum kadar etkili olmamın imkânı yok ama belki de Birdie ile daha fazla konuşmayı denemeliyim. Zararı olmaz, değil mi?

Ayak sesleri arkamdan yaklaşıyor ve soyulmuş dalgıç kıyafetimin içinde kesinlikle olmayan bir silaha uzanma dürtüsünü kontrol ederek kendimi destekliyorum. Çaba sarf etmeme mal oluyor ama gelen kişiyi karşılamak için yavaşça, tehditkâr olmayan bir şekilde dönüyorum ve kim olduğunu gördüğümde topuklarımın üzerinde geri sallanıyorum.

"Musgrave?"

"Lanet olsun." Görev yaptığım Özel Kuvvetler grubundaki en yakın arkadaşlarımdan biri aynalı güneş gözlüklerini çıkarıp sarı kaşlarını kaldırıyor. "Sana böyle gizlice yaklaşarak hayatımı kendi ellerimle aldım. Sanırım aksiyonu kaçırıyorum."

"Sen de ben de." Elimi uzattım ve sertçe tokalaştık, normalden daha uzun bir süre çünkü birbirimizi gördüğümüze sevindik ama kesinlikle sarılma konusunda rahat değiliz. "St. Augustine'de ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum. Yerimde duramıyorum - nasıl olduğunu bilirsin." Omuzlarını geriye atıyor. "Hafta sonu için Nashville'den arabayla gelmeye karar verdim. Biraz hava almak için."

"Biraz hava almak için uzun yoldan geldim. Bir şey mi oldu?"

"İşlerime burnunu sokacak mısın yoksa bana bira mı ısmarlayacaksın?"

Birkaç hafta öncesine kadar, kalabalığın içine girip arkam dönük bir şekilde bir barda oturma ihtimali beni çok duraksatırdı. Yabancıların arasında oturmak, sonsuz değişkenler üzerinde kontrol sahibi olmamak. Silah ya da plan yok. Bu beni terletirdi ve muhtemelen altılı bira alıp eve gitmeyi önerirdim. Evet, Musgrave'in yanımda olması işleri kolaylaştırıyor ama bundan daha fazlası var. Naomi ile brunch'a gitmek mührü kırdı. Yumurtaların içinde kişniş olmasına rağmen üstesinden geldim. Artık daha yetenekliyim... onun sayesinde.

"Bira kulağa hoş geliyor." Çenemi iskelenin soyunma odasına doğru salladım. "Gidip üzerime bir şeyler giyeyim ve yola koyulalım. Arkam dönükken teknemi çalma."

"Uzmanlık alanımı hatırlıyorsun o zaman," diyor Musgrave içten bir kahkaha atarak. "Hey, dostum. Kuşu karşılamak için iki dakikan varsa ya da yabancı otların arasında kalırsan, doğaçlama yaparsın."

"O tekneyi sahibine hiç iade , değil mi?"

Tembel bir omuz silkme. "Hızlı çıkış için şikayet ettiğini duymadım. Sırtına bıçak yediğin görev bu değil miydi?"

"Öyleydi." Yarayı kabul etmek bile sırtımın o bölgesinde, sol kürek kemiğimin hemen üstünde nabzımın daha sert atmasına neden oluyor. "Beni doktora götürdüğün için teşekkür ettim mi hiç?"

Bana, benim de onun için aynı şeyi yapacağımı ve yaptığımı hatırlatan bir bakış attı. "Siktir git, Bristow. Git üstünü değiştir."

Rıhtım boyunca ofise doğru ilerlerken ikimiz de gülüyoruz. Benimle aynı yerlerde bulunmuş olan Musgrave'in yanında kendimi iki dakika öncesine göre daha eski halimde hissediyorum. Kara mayınlarının etrafından dolaşmış, hayatını ve uzuvlarını riske atmış, erkeklerle göğüs göğüse çarpışmış. Tıpkı benim gibi, bize emir verildiği için savaşılan adamlarla. Tıpkı benim gibi aileleri olan ama o kısa, acımasız karşılaşmaların ötesinde asla tanıyamayacağım adamlar. Bundan sonra normal olmak zor.

Birdie'ye mesaj atarak akşam yemeğinde evde olmayacağımı ve para klipsimdeki parayı kullanarak pizza sipariş etmesini söyledim. Bu akşam yemeğini ilk kaçırışım değil ama ilk kez kendimi suçlu hissediyorum. Evde onunla olmalıydım, şimdiye kadar olduğundan daha fazla çaba göstermeliydim. Onunla yarışma hakkında konuşmadım bile. Şu anda hayatındaki en önemli şey bu ve gergin olup olmadığını bile bilmiyorum. Ya da iyimser. Yarışma için elbiseye ihtiyacı yok mu? Onları finanse ettim mi?

Musgrave'le happy hour'a başlayalı otuz dakika oldu ve bu endişelerin çoğunu Budweiser'da boğdum, ama yine de kalıyorlar ve bana uygun bir saatte evde olmam gerektiğini hatırlatıyorlar. Sabah kalkıp kız kardeşime kahvaltı hazırlamam gerekiyor. Naomi o gün beni çıldırtmak için seçtiği kıyafetle merdivenlerden aşağı süzülürken pencerede olmalıyım.

"Wallace'dan haber aldın mı? Hirschberg'den?"

Başımı sallıyorum. "İzne çıktığımdan beri hayır. Ayrıca hiçbirimizin Facebook'ta olduğunu da sanmıyorum. Paslı bir kuruş gibi bir gün ortaya çıkacaklarını varsayıyorum. Tanıdık geldi mi?"

Ani ziyaretinden bahsettiğimi anlayan Musgrave gülümsüyor. "Eski alışkanlıklar zor ölür. Hâlâ hamlelerimi telgrafla bildirmekten hoşlanmıyorum." Bira şişesi ağzına doğru giderken duraksıyor. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ortamımda bir çimdik var. "Evet. Bir yerde bu kadar uzun süre kalmak doğal gelmiyor."

Diğer adam bir an derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. "Hâlâ geri dönmeyi düşünüyor musun?"

"Her zaman." Cevabımın eskisi kadar inandırıcı olmadığını fark edince şaşırıyorum. "Bazen görevdeymişim ve emirleri görmezden geliyordum gibi geliyor."

"İlk yıl ben de öyleydim. Bazen hâlâ öyleyim. Yani, bir hevesle yarım gün araba kullandım çünkü hayat bana çok rahat geldi."

"Ve kayıtsız kaldığınızda kötü şeyler olur. Seni duyuyorum." Sessizce yudumluyoruz. "Kanepem bu gecelik senin. Şu anda bir kiracı var. Yoksa sana daireyi doğru düzgün kullanman için gereken süre kadar teklif ederdim."

"Kiracı mı?" Dirseğini bara dayadı ve yüzünü bana döndü. "Söylemeliyim ki, bu hiç sana göre değil, Bristow. Bir keresinde Wallace'a, içine bacak kılı çıkarıcı koymadığımıza inanmadan önce şampuanınızı saçında test ettirmiştiniz."

"Evet. Ve test etmedi. Çünkü içinde bacak kılı çıkarıcı vardı."

Attığı kahkaha barda dikkatleri üzerine çekiyor. "Yine de bazı güven sorunlarınız olduğunu kabul etmelisiniz."

Tamam. Şimdi şu konuşmayı yapacağız. "Adı Naomi. Küçük kız kardeşimin yarışma koçu."

"Eski yarışma kızı mı yoksa sahne annesi tipi mi?"

Naomi'nin kıcı havada yatağıma doğru inlediği bir görüntü beni boğazımı temizlemeye zorluyor. Sertçe. "Eski."

Kaşlarını sallıyor. "Bekar mı?"

"Hayır," diye içgüdüsel olarak cevap veriyorum. Arkadaşım da dahil olmak üzere herkese yasak. Mantıklı olup olmaması umurumda değil. Yine de midemde asit çalkalanıyor çünkü takım arkadaşına fiziksel olarak yalan söyleyemiyorum. Bu benim doğama ve eğitimime aykırı. "Evet, o bekâr. Ama geleneksel anlamda değil."

Musgrave bir an için yüzümü inceliyor. "Kahretsin. Kulağa karmaşık geliyor." Yüzünde mizah parıldıyor. "Bekâr ya da değil, senden öyle bir elektrik alıyorum ki, onunla flört edersem dalağımı koltuk sökeceksin."

"Bu ürkütücü derecede doğru."

Bir kahkaha atıp cüzdanını çıkararak gecenin sonunu işaret ediyor. "Vay canına. Hadi gidip onunla tanışalım."

Musgrave'i çok iyi tanıyorum. Bundan kaçış yok.

Musgrave'den önce kendi cüzdanımı çıkarıp bara para atıyorum, iç çekiyorum ve kalabalığın arasından çıkışa doğru ilerlemeye başlıyorum.

"Bu ilginç olacak."

Ne kadar haklı olduğum hakkında hiçbir fikrim yok.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EndoftheInternet.net

Kullanıcı Adı:

IGotAnswerz9

Açık konuşayım. Öldürmek için sebebi olan tek kişi Naomi'nin babasıydı.

Gayrimeşru çocuğunu ortaya çıkarmakla tehdit ediyordu. Ders kitabı!

Naomi

VÜCUT BOYASI GEÇİT TÖRENİ.

Böyle bir şeyin var olduğunu kim bilebilirdi?

İnsanların -çıplak olanların- mütevazılıklarını korumak için sanat eserlerinden başka bir şey giymedikleri parlak resimler arasında geziniyorum. Bazılarında boyalı çiçekler göğüsleri örtüyor. Diğerlerinde ise özenli tasarımlar baştan ayağa dolanıyor ve öznenin teninin her santimini kaplıyor. Hayretten ağzım açık kalıyor. Bir insan sokakta kıyafetsiz yürümek için ne tür bir özgüvene ihtiyaç duyar?

Bir durgunluk içindeyim. Yarışmaya ve kendi şartlarımda yaşama arayışında bebek adımları atmaya o kadar odaklandım ki zaman bir sorun haline geldi. Başka bir deyişle, yeterince zamanım yok. Charleston'a döndüğümde kendi şampuanımı almak, taco yapmak ve rezervasyonsuz bir restoranda yemek yemek dışında hiçbir şeyde ustalaşmamış olursam, tüm bu misyon boşa gitmiş olacak. Daha çok denemeliyim. Konfor alanımın dışında bir şeylere ihtiyacım var. Belki de vücut boyası geçit töreni tam da ihtiyacım olan şeydir. Ne de olsa yalnız olmayacağım, değil mi? Geçen yıl Daytona Beach'te binlerce insan katıldı... ve St. Augustine'den arabayla sadece birkaç saat uzaklıkta.

Belki St. Augustine'den bir iki günlüğüne uzaklaşmak bana biraz huzur verir. Jason'ı o zamandan beri görmedim. Yaptığım şeye inanamıyorum bile. Ben kendime dokunurken onun seyirci gibi davranmasına izin verdim. *Gerçekten, Naomi.* Hissetmem gereken şey utanç. Ne yazık ki, o öğleden sonrayı her düşündüğümde, sarmaşıklar kalçalarımı sarıyor, tırmanıyor, tırmanıyor ve ben nabızı atan, yasak bir ihtiyaç bahçesine hapsoluyorum. Bu uygunsuz ve... bunu tekrar yapmak istememeliyim. Her gece yatağında yatıp kapı kolumun dönmesini, Jason'ın içeri girmesini ve tüm o dövme kasları üzerime bırakmasını dilememeliyim.

Yüzümü yelpazelediğimi fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum.

Evet, bir süreliğine şehir dışına çıkmak harika bir fikir.

Gelecek hafta sonu yapılacak geçit töreninden önce bir pro-con listesi yapmaya karar vererek web tarayıcımın penceresini kapatıyorum. Yeni bir pencere açıp e-postamda oturum açmadan önce yanağımın içini çiğneyerek işaret parmağımı birkaç saniye tıklama pedine dokunduruyorum.

Dört yüz doksan mesaj.

Öngörülebilir bir gelecek için mutlu bir cehalet içinde yaşamaktan memnun bir şekilde neredeyse dizüstü bilgisayarını kapatıyordum, ama bir şey beni durdurdu. Ya Elijah bana e-posta gönderdiyse? Ona bir cevap borçlu değil miyim?

Nefes nefese, gelen kutumun en altına kadar ilerliyorum, birkaç arkadaşımın ve tanıdığımın isimlerini tanıyorum, konu satırlarının hepsi soru işaretleriyle dolu. Haber kaynakları ve şu saçma komplo teorisi sitelerinden birkaçı da iletişime geçmeye çalışıyor. Ama Elijah yok. Başa dönüp annemden gelen yeni bir e-posta bulduğumda boğazımda bir kalınlık oluşuyor, konu satırı: Eğleniyor musun?

"Pasif-agresif aşamaya geçtik, değil mi?" Mırıldanıyorum. Okumazsam bütün gece mesajın içeriğine takılacağımı bildiğimden tıklıyorum.

Sevgili Naomi,

Charleston'a dönmek için lütfen acele etmeyin. Arkadaşlarımızın amansız sorularına ve basının istenmeyen ilgisine rağmen baban ve ben iyi durumdayız. Önemli olan sizin mutlu olmanız. Bizim yaşam kalitemizin pek bir önemi yok.

Bayan DuPont ile yakın temas halindeydim ve Elijah'ın eve dönüşünüzü sabırsızlıkla beklediği ancak işleri yoluna koymanız için size zaman tanımayı tercih ettiği konusunda teminat aldım. Bu hepimizin çocuklarımızdan görmeyi umduğumuz türden bencil olmayan bir davranış değil mi?

İmza, Annen

İçimden bir titreme geçiyor. "Her zamanki gibi tam isabet, anne," diyorum titreyerek.

Ben bencilim, değil mi? Hayatım boyunca her şey elime tutuşturuldu. Nişanlımı gözyaşlarına boğduğumu bilmeme rağmen koridorda yürüdüm,

minnettarlığımı gösterme yolum olurdu. Ailemin bana verdiği her şey için. Bu saygılı bir kız çocuğunun davranışı olurdu, ki ben de öyle yetiştirildim. Bana her şeyi verecek bir adamla evlenirdim.

Ama hayır. Elijah'a her şeyi veremezdim. Heyecan yok. Eşsiz bir şey olmazdı. Bu yüzden burada değil miyim? Neler yapabileceğimi öğrenmek istediğim kadar, Charleston'a deneyim kazanmış olarak dönmek istiyorum. Bu uzak zaman beni içinde yaşadığım Mattel kutusundan çıkaracak. Böylece daha iyi bir eş, anne. Kişi.

Canım acısa da annemden gelen e-postayı tekrar okumak için kendimi zorluyorum. Elijah ve Addison'ın arası bu kadar çabuk mu bozuldu? Hayal kırıklığı karnıma çöküyor. Şaşkın bir baş sallamasıyla, derinlerde bir yerde onları destekliyor olmam gerektiğini fark ediyorum. Tanrım, ben bu gezegendeki en az sadık eski nişanlıyım. Eve gitmeden önce bunun üzerinde gerçekten çalışmalıyım.

Şimdilik annemin beni etkilemesine izin veremem. Ancak Elijah'la temas kurmam gerekiyor. Ona kilisede bıraktığım not acınası ve çaresizdi, üstelik neredeyse bir ay önce bırakmışım. Nerede olduğumu ve onu düşündüğümü bilmeyi hak ediyor.

Ama yeni e-postayı açıp üstteki çubuğa onun adresini yazdığımda, aklımdaki Elijah değil. Jason'dı. Sanki arkamda durmuş, başka bir adama e-posta gönderirken beni izliyormuş gibi tüylerim diken diken oluyor. Bundan hoşlanmazdı. Hem de hiç. Suçluluk duygusuyla parmaklarım tuşların üzerinde kıpırdamadan duruyor, iki nedenden dolayı. Birincisi, Jason'ı düşünmek bile tüm vücudumu harekete geçiriyor, meme uçlarım acı veren zirvelere ulaşıyor, kalçalarım koltuğun üzerinde sallanıyor. Eski nişanlımla iletişime geçip sabırlı olduğu için ona teşekkür ederken içinde bulunmam gereken bir durum değil bu. İkincisi, Jason'la onun yatak odasında yaptıklarımızdan sonra... karmaşık işverenime karşı dürüst davranmıyormuşum gibi hissediyorum. Ve bu çok korkutucu.

Dışarıdan gelen sesler beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Adamlar. Biri Jason'dı ama diğerini tanıyamadım. Kaşlarımı çatarak mutfak masasını itiyorum ve pencereye doğru ilerliyorum, Jason'ı evinin arka kapısını açmış, Birdie'yi çağırırken buluyorum. Jason'da farklı bir şeyler var ve ben bunun ne olduğunu anlamaya o kadar odaklanmışım ki, ikinci adamın garaj yolundan bana baktığını fark etmiyorum. Bir sarsıntıyla kendime geliyorum ve ona belli belirsiz bir el sallıyorum, o da başını sallayıp gülerek karşılık veriyor.

Birdie evden pijama pantolonu ve kapüşonuyla çıkıyor, ikinci adamla el sıkışıyor. Birlikte merdivenlere doğru ilerliyorlar ve ben buraya geldiklerini anlıyorum. Benim evime. "Hay aksi." Bir gıcırtyla pencereden geri atlıyorum, ipeksi pembe balayı bornozumu çıkarıp bugün giydiğim mavi maksi elbiseyle değiştiriyorum. Aynada yanaklarıma birkaç çimdik atıyorum ve çoktan kapıyı çalıyorlar. "Haber verseler iyi olurdu," diye mırıldanıyorum, ön kapıya doğru ilerliyorum ve bir gülümseme yapıştırıyorum. "Basit bir telefon görüşmesi. Herhangi bir şey."

"Numaranız bende yok," dedi Jason kapıdan içeri girerken.

Yüzümü ellerimin arasına gömüp bir süre bekledikten sonra kapıyı açıyorum. "Merhaba!" Birdie davet beklemeden yanımdan geçip mutfak tezgâhına atlıyor ve Jason ile tanımadığı adamı kapıda bırakıyor. Ona elimi uzatıyorum ve o da sıcak bir şekilde sıkarak elimi tutuyor. "Naomi Clemons. Sizinle tanışmak bir zevk."

"Kyle Musgrave hizmetinizde." Çekici bir şekilde gülümsüyor ve yarık çenesi ve açık renk, güneşten kavrulmuş saçlarıyla oldukça yakışıklı olduğunu fark ediyorum. Jason'ın karanlık, insan ya da ayı olabilecek görünümünün antitezi. "Son dakika ziyareti için özür dilerim," diyor. "Sizinle tanışmak da bir zevk."

Bunun için bir yardım yok. Jason'a bir bakış göndermeliyim. *Gördün mü? Düzgün bir selamlama o kadar da zor değil.* "Hiçbir şey düşünme. Lütfen içeri gelin." Kolumu sallayarak geri çekiliyorum. "Anladığım kadarıyla Bay Bristow'un arkadaşısınız?"

Jason'a sırtıyor, o da ona gözlerini devirerek karşılık veriyor. "Bay Bristow ve ben birlikte askerlik yaptık. Bugün habersizce marinaya geldim ve o da bir sokak köpeğini bu gece misafir edecek kadar nazık davrandı."

Jason'ın kaşları bir şeye sabitlenmiş, ben de dönüp baktığımda yerde yığın halinde duran şeyin ipek bornozum olduğunu görüyorum. Gülümsememi koruyarak onu alıp yatak odama fırlatıyorum ve kapıyı arkasından kapatıyorum. Yerinde olmadığını düşünmek beni huzursuz ediyor, bu yüzden yatak odasına girip onu bir askıya asıyorum ve Jason'ın titreyen kafasıyla yeniden karşılaşıyorum. Onda merakımı cezbeden şey ne? Bir süre sonra bira kokusu bana ulaşıyor ve onun dışarıda olduğunu anlıyorum. Bir barda içiyor. Bu iki sert savaşçı adam şehre inmişler. Jason'ın dans eden kadınlarla çevrili olduğu bir görüntü zihnimde beliriyor ve onu gevşetmek için başımı sallıyorum. Nerede olduğu beni ilgilendirmez.

Yine de ensem bir turşu kavanozundan daha sıkı duruyor.

"Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?" Jason'a akşamının tadını çıkardığı için kızmanın saçma olduğunu kendime söyleyerek küçük mutfak alanına girip buzdolabını açıyorum. Bir an tereddüt ettikten sonra iki şişe Budweiser'ı karton altılı paketlikteki kılıflarından çıkarıyorum. Jason'ın bakışları neredeyse bir delik açacaktı ama oyunu elime yüzüme bulaştırmadan şişeleri açmayı başarıyorum. "Kola ister misin, Birdie?"

Çıplak ayakları alçak bir ritimle alt dolaplara çarpıyor. "Ben iyiyim."

Dönüp biraları adamlara uzatıyorum, Jason'ın parmak uçları benimkilere değdiğinde nefesim . Hayal mi görüyorum yoksa Jason dünden beri birkaç santim mi uzadı? Belki de onu normal boyda başka bir adamla omuz omuza görünce ne kadar iri ve korkutucu olduğu daha iyi anlaşılıyor. *Bira şişesinin etrafındaki eline bakma ve ne yaptığını gördüğünü hatırlama. Yapma... çok geç.*

Sanki aklımı okuyormuş gibi bana göz kırpmıyor.

Ben de kaşlarımı çatıyorum. "Nerede ikamet ediyorsunuz Bay Musgrave?" "Lütfen bana Kyle deyin."

"Nefesini boşa tüketme," diye mırıldandı Jason. "Birbirimizi bir aydır tanıyoruz ve hâlâ ilk isimlerimizi bile bilmiyoruz."

Jason ve ben birbirimize kabaca bakarken, Kyle birasından uzun bir yudum alıyor. "Bunun nedenini sormamın sakıncası var mı?"

Çenem kendiliğinden kalkıyor. "İstedğini çok sık elde ediyor." Jason homurdanıyor. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Yüzümün pamuk şeker rengine olduğuna eminim. Tanrım, onu tokatlamak istiyorum. "Ee, *Kyle*. Burada yaşadığını söylüyordun...?"

"Oooh," diye mırıldanıyor Birdie arkamdan. "Oraya gitti." Jason'ın gözleri birasının boynundan bana bakıyor.

Kyle gülmemek için kendini zor tutuyor gibi görünüyor. "Nashville, hanımefendi. Müzik şehri. Ben orada büyüdüm, annem bir country şarkıcısıydı. Babam onun gezici grubunda bas çalardı."

"Birbirlerine aşık aptallar olup olmadıklarını sormama gerek yok. Sesinden belli" diyorum ve uzanıp kolunu sıkıyorum. "Seni de yanlarına alıp yola çıktılar mı?"

"Hayatımın ilk on yılı dönüştürülmüş sarı bir okul otobüsünün arkasında geçti." Bana büyüleyici bir gülümseme veriyor. "Muhtemelen bu yüzden şimdi yerimde duramıyorum."

"Sizin sıkıntınız bizim kazancımız. Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Tanrım, bunca zamandır benimle böyle mi konuşuyordun, eğer ben-"

"Kapıyı bir beyefendi gibi açtım ve ellerime motor yağı bulaştırmadım mı?" Omzumdan hayali bir tiftik lekesi seçiyorum. "Büyük ihtimalle. Evet."

Jason birasını kaldırır. "Tanrıya şükür bir centilmen değilim o zaman." Nefesim öfkeyle doldu.

"Hep midirler?" Kyle, Birdie'ye sorar. "Sadece sonu Y ile biten günlerde."

Jason masanın etrafında tek bir yöne doğru ilerliyor, daha önce fark ettiğim yavaş, kale kralı tavrıyla hareket ediyor. Gevşek ve rahat ama bir yandan da çok çeşitli ölümcül yetenekler sergiliyor. Bu gece her zamankinden daha da aldatıcı bir havası var çünkü belli ki bu onun ilk Budweiser'ı değil. Sarhoş olduğundan ya da kelimeleri gevelediğinden değil ama enerjisi daha rahat.

"Burası farklı görünüyor," Jason. "Meşgulumuşsun."

Bunun bir iltifat mı yoksa şikâyet mi olduğundan emin değilim, o yüzden "King Caddesi'nin hemen dışında çok güzel bir kapalı çiftçi pazarı var. Taze çiçek alma alışkanlığı edindim."

"Güzeller." Gözlerimiz buluştuğunda onun yumuşadığını görüyorum ve içimden bir ürperti geçiyor. Jason'ın hangi yönü beni daha çok endişelendiriyor bilmiyorum. Tatlı mı yoksa ekşi mi? Tam bir şeyler daha söyleyecekken dikkati dizüstü bilgisayarımın ekranına kayıyor ve orada gördüğü şey yüz ifadesini bir şimşekten daha hızlı karartıyor. "Görünüşe göre çalışmanı böldük." Ben daha cevap veremedenden birasını boşaltıp masaya bırakıyor. "Onu kendi haline bırakmalıyız. Ev sahibinin misafiri olan bir kiracıyı ziyaret etmesi pek de standart bir protokol değil, değil mi?"

Benden kiracı olarak bahsetme şekli, karnıma saplanan kızgın bir sopa gibi. Bu mesafe, onlarla benim aramdaki ayrılık, başlangıçta başarmaya çalıştığım şeydi ama gerçekçi değildi. İşe yaramadı çünkü Birdie'yi önemsiyorum. Ve Jason'a yaptığım gibi, zayıf bir anında birinin elini tutup... endişeli bir taraf haline gelmemek imkansız, değil mi? Sırlarımızı paylaştık. Bu yüzden onun küçümseyici tavrına cevap verirken boğazım düğümleniyor.

Kafamda bir ışık yanıyor.

E-posta. Elijah'a göndermeye başladığım e-postayı gördü.

Belirtilerim on kat artıyor, boğazımın iki yanında cıvatalar sıkılıyor, midem çöküyor. Suçluluk duygusu. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim, lütfen?"

Bu öneriyi neden yaptığımdan emin değilim. Burada birbirimize ne söyleyebiliriz ki? Ama o çoktan kapıya doğru yürümeye başladı. "Evet."

"İzninizle," diye nefes alıp takip ediyorum. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz kapıya yapıştım. Jason'ın vücuduyla değil. Hayır. Bana yönelttiği saf öfkeyle. "Bunu gördüğün için üzgünüm."

Kelimeler kör bir telaşla dökülüyor.

Onu duraksatıyorlar. Beni duraklatıyorlar. Maksatlı bir adım daha yaklaşıyor. "Neden?"

"Bilmiyorum," diyorum dürüstçe.

"Seni güzel, küçük yalancı," diye dişlerinin arasından itiyor.

Jason'ın bana güzel demesi dikkatimi dağıtmakla tehdit ediyor ama dayanıyorum. "Yalan söylemiyorum. Çoğunlukla tartışmaktan ibaret bir ilişkimiz var. Birbirimizi sürekli iğneliyoruz... ve bu yüzden... aradaki kavgasız anlar benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Nereden geliyorlar? Sevgiğin bir kadınla hep böyle misin..."

"Sikişmek ister misin? Hayır, bebeğim. Bu sadece ters etki yaratır. Ama genellikle gözünü başka yere dikmiş bir kadından kuyruk almak istemem."

Sözleri bir tokat niteliğindeydi ama ben tamamen başka bir nedenden dolayı acıyı hissediyorum. "Bu gece yaptığın şey bu muydu, Karasakal?" Fısıldıyorum. "Bir kadın mı arıyordun?"

Aman Tanrım. Bunu sorduğuma inanamıyorum. Az önce yaptığı açıklamanın en önemsiz kısmı bu. Ve buna hakkım yok, özellikle de Elijah'ya gönderdiğim e-postanın başlangıcını gördükten sonra. Jason'ın öfkeli ifadesi yerini tam bir inançsızlığa bıraktığında içimden bir ses yine de sakinleşiyor. "Bakmamış olmam bile beni ne kadar derinden etkilediğinin bir kanıtı, değil mi?" Ellerini başımın üzerindeki kapıya bastırıyor ve ağzını boynumun kıvrımının hemen üzerindeki boşluğa bırakıyor. Bir santim ötemde sıcak nefeslerini hissedebiliyorum. "Kıskanç. Değil mi güzellik kraliçesi?"

Hafifçe başımı sallıyorum, vücudum neredeyse yüksek sesle mırıldanarak beni ele verirken dürüst olmaktan başka bir şey yapamıyorum. Ben kıskancım. Ve ikiye bölünmüşüm.

"Güzel," diye kulağımı tırmalıyor, dili hassas lobu fırçalıyor, dişleri aynı noktayı endişelendiriyor, ta ki ben karşı tarafa geçmeye hazırlanana kadar.

Kapıya. "Kıskanç uyumayı dene. Haftalardır bunu yapıyorum."

Jason geri çekilir ve kapıya iki kez vurur. "Musgrave. Birdie," seslendi, hâlâ bana bakıyordu. "Hadi gidelim." Sonra sadece kulaklarım için. "Dönüp durmayı bırakıp bu sert sakin sorumluluğunu üstlenmek istiyorsan beni nerede bulacağını biliyorsun."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ColdCaseCrushers.com Kullanıcı

Adı: StopJustStop

Güzel sos. Bir bakmışım, Kocaayak teorileri ortaya atmaya başlamışsın.

Ben gidiyorum. Hoşça kal, internet, sonsuza dek. Ve bu sefer ciddiym!!

Jason

Şaka benim üzerimde. Dün gece Naomi'ye kıskançlığı yüzünden dönüp durduğu için sataşmama rağmen gözümü bile kırpmadım. Birkaç kez, kapısını tekmeleyip özür dilemekten kendimi vazgeçirmek zorunda kaldım. Ya da muhtemelen başka bir tartışma başlatmaktan. Muhtemelen o kapıyı açana kadar kararımı . Peki ya kapımı o ipek, pembe bornozla açmaya cesaret edebilseydi? Başka bir adama e-posta gönderdiğini gördükten sonra mı? Onu dizlerimin üzerine yatırabilirdim. Bir elimle o ince, pembe giysiyi parçalayıp, diğer elimle de yogadan sıkılmış poposunu tokatlardım.

İşte bu kadar. Lanet olası aklımı kaybettim.

Çünkü çok iyi biliyorum ki Naomi kıskandığını itiraf ederken takındığı o savunmasız ifadeyle kapısını ikinci kez açsaydı, dizlerimin üzerine çöküp af dilerdim. Bir geceyi gereksiz yere kıskanç geçirmiş olabileceği gerçeği, sabah koşumu bırakıp okyanus duvarına yaslanmak ve kahvaltımı kaybetmek istememe neden oluyor. Ve başka bir adama dönmeyi planlamasına rağmen böyle hissediyorum.

Bunun beni aptal yerine koyduğuna eminim.

Ya da bu kadın için o kadar uzun zamandır azdım ki, kendime olan saygım azalıyor.

İkisi de olabilir.

Geriye dönüp dün geceyi tekrar yaşayabilseydim, bu kadar hızlı çekip gitmezdim. Kendi kıskançlığımı kontrol eder ve Naomi ile konuşurdum. Aramızda bir şeyler olduğunu itiraf ederek kendini ifşa etti ve ben de onun kafasının içine girme fırsatını değerlendirmek yerine kirli oynadım. Şimdi kaydettiğimiz ilerleme kavganın enkazında kayboldu.

Peki ben ne zaman ilerlemenin mümkün olduğuna inanmaya başladım? Ne zaman istemeye başladım?

Tanımadığım bir sıra ev beni kısa kesiyor ve sokağımızın sapağını kaçırdığımı fark ediyorum. Lanet okuyarak dönüyorum ve Birdie gitmeden önce eve varmak için hızımı artırıyorum. Dün gece geç saatlere kadar Musgrave ve benimle poker oynadı - ta ki masada yüzüstü uyuyakalana kadar, fişler alına yapışmıştı. Onu yatağına götürüp yorgani üzerine örttüğümde, daha önce onunla daha fazla konuşma kararımı hatırladım. Son çare bir koruyucu olmak yerine daha çok bir kardeş olmaya çalıştım. Bir saatlik uykumdan sonra denemeye daha da kararlı bir şekilde uyandım. Cumartesileri yarışma günleri olduğu için genellikle sekizde kalkıp kapıdan çıkıyor, Naomi'yle koşuyor ya da kilisenin bodrumunda prova yapıyor. Belki onu yakalamak için zamanım vardır.

Arka kapıda yavaşça durup eşofman altımdan evin anahtarını çıkarırken Naomi'nin dairesine bakıyorum. Ondan bir iz yok. Tanrım, şu anda pencereden bana burun kıvrması için her şeyimi verirdim, böylece nerede durduğumuzu bilirdim. Duygularının incinip incinmediğini merak etmek öğlene kadar bana felç geçirtecek.

İçeri girdiğimde, Birdie'nin yatak odasından koridora yayılan müzik sesi dışında ev çoğunlukla sessizdi. Çamaşır dolabından bir havlu alıp sırtımda ve göğsümde kuruyan teri siliyorum ve birkaç dakika sonra bir bardak portakal suyuyla mutfak sandalyesine çöküyorum. Tahmin ettiğim gibi, Musgrave bu sabah biz uyanmadan gitmiş. Bir not bırakma zahmetine bile girmemiş, piç kurusu. Muhtemelen bir yıl içinde bunu tekrar yapacaktır. Fazla derine inmeden anılarını tazeleyecek kadar uzun görünecek, sonra da çekip gidecek.

Bir yıl içinde burada olmayacaksınız.

Genelde kendimi sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bir başka görev turuna atmayı düşündüğümde hissettiğim amaç duygusunun içime dolmasını bekliyorum. Bu sefer daha çok bir damlama gibi. Birdie yüksek topuklu ayakkabılarını kolunun altına sıkıştırarak koridorun sonunda durduğunda kafam karışıyor. "Hey." Etrafına bakınıyor. "Kyle gitti mi?"

"Gün batımına doğru. Uzun süre kalmayacağını biliyordum."

"Görünüşe bakılırsa aranızdaki tema bu."

"Evet." Boğazımdaki yeni rahatsızlığı temizliyorum. "Ama şimdi buradayım. Neler oluyor?"

Kahve cezvesinden bana bir kaşını kaldırıyor. "Ha?"

"Bugün ne yapıyorsun?" Mutfak tezgahının üzerinde duran topuklu ayakkabılara başımı sallıyorum. "Yürüme alıştırması yaparken onları giymek zorunda mısın?"

"Her zaman. Hiç çıkmazlar. Onları kaynak yaptırsam da olur."

"Kulağa zor geliyor."

"Bu..." Kız kardeşim sanki sohbet ettiğimizi yeni fark etmiş gibi bana iki kez bakıyor. "O kadar da kötü değil. Onlara alıştım ve şimdi kendimi süslü hissediyorum."

"Danstan ne haber? O nasıl?"

Kupasına biraz süt döküyor. "Neden bu kadar ilgileniyorsun?"

"Hey, seni vals yaparken izlemek için geldim."

"Koçumu izlemeye gelmişsin." İki elini de havaya kaldırdı. "Tamamen anlaşılabilir. Yargılamıyorum. İki meleğin bebeği olmuş gibi görünüyor, ama şeytanın DNA'sının bir kısmı araya girmiş ve sırf seninle uğraşmak için ona gerçekten güzel göğüsler ve bacaklar vermiş." Bu sola dönüş beni sandalyemde kaydırıp ve Birdie'yi kahkaha krizine soktu. "Bu planladığın gibi gitmiyor, değil mi?"

"Hayır." Naomi'nin göğüslerini düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Kolay değil. "Sanırım bu konuda oldukça açık davrandım..."

"Koçu yatırmak ister misin?"

"Tanrım, Birdie."

"Özür dilerim." Kahvesinden bir yudum alırken gülümsüyor. "Eve geldiğinden beri benimle en uzun konuştuğun an bu ve ben bunu mahvediyorum."

Göğsüme bir ağırlık çöküyor. "olmasını istemiyorum. Daha iyisini yapmalıyım."

Kaşları birbirine çarptı. "İhtiyacınız var mı yoksa istiyor musunuz?" Kahvesini indiriyor ve ağzının köşelerinin aşağıya doğru çekildiğini gösteriyor. "Buraya kendi isteğinle gelmediğini biliyorum. Senden sihirli bir şekilde mutlu bir kampçı olmanı beklemiyorum. Annem ve babam, al bakalım Jason, diyorlardı. İşte senin garip ve rahatsız edici derecede duygusal kardeşin. İyi şanslar."

"Olaylar böyle gelişmedi ve ben de böyle görmüyorum." Ayağa kalkıyorum ve sanki ona sarılmaya çalışacağımdan korkmuş gibi gözlerini kocaman açıyor. "Burada seninle olmak istedim, tamam mı?" Ona bir anda çok fazla kardeş sevgisi göstermiş olabileceğimden endişelenerek çenemi dolaplara doğru salladım. "Sana biraz şekersiz çikolata şurubu aldım. Hâlâ mısır gevreğinin üzerine dökmeyi seviyor musun?"

"Evet. Natalie bunu her yaptığımda öğürürdü."

Naomi'nin annesinin patates yemesini engellemesiyle ilgili hikayesini düşününce, bir kadının ne yemeyi seçtiği konusunda asla yorum yapmamayı aklıma not ediyorum. Tek bir aptalca hareket ve bütün bir yiyecek grubu onlar için sonsuza dek mahvolabilir. "Sıkıştığım da son kullanma tarihi geçmiş MRE'leri yedim, evlat. Öğürmeye dayanıklı biriyim."

Birdie başını sallıyor, kan şekeri test etme ve insülin enjekte etme işleminden geçerken göz ucuyla beni izliyor.

"Endokrinologu en son ne zaman gördünüz?"

Kağıt parçalarını topluyor ve iğneyi atıyor. "Birkaç ay önce mi?"

Kaşlarını çattım. "Bunu biliyor muydum?"

"Hayır, daha yeni gittim. Lise başladığından beri yalnız gidiyorum." Dolaptan mısır gevreği çıkarırken omzunun üzerinden bana bir sırtıma gönderiyor. "Doktorların randevudan sonra lolipop dağıtmadığı tek hastalığın bende olması çok boktan bir durum, değil mi?"

"Evet. Berbat bir durum." Gerçi lolipoplardan bahsetmiyorum. Kız kardeşim hiç şikâyet etmeden birçok şeyi tek başına omuzluyor. Ve ben bundan habersizdim.

Naomi o anı seçerek mutfağa girer, omuzları için küçük kesikleri olan tüllü yeşil gömleğiyle inanılmaz görünmektedir. "Oh." Ellerini beyaz kot pantolonunun baldırlarında gezdiriyor. "Seni koşuya çıkarken gördüm. Düşündüm ki..."

"Sorun yok," diyorum. Çünkü birdenbire kendimi yüzde yüz kadınlara güven vermeye adadım. Yine de Naomi'nin eğitimli ifadesinden hiçbir şey anlayamıyorum. "Ben de Birdie'ye o günkü planlarını soracaktım."

Naomi'nin gözleri benimkilere kayıyor. "Oh," diyor usulca. "Elbise alışverişine gidiyoruz. Fiyatlar üzerinde pazarlık etme, ağlama ve bayılma zamanı. Bu büyük bir olay."

"Gelmek ister misin?" Birdie bana bunu soruyor ve bunu yaptığı için şok olmuş görünüyor. "Şaka yapıyorum tabii ki. Bu senin dünyadaki olur."

"Sanırım yaşayacağım."

"Ne?" Birdie nefesini tuttu ve büyük bir telaşla dışarı verdi. "Elbise alışverişine mi geliyorsun?"

İmkânsız hale geldiğinde gülümsememi saklamaya çalışmayı bırakıyorum. "Öyle ."

Birdie Naomi'ye döner. "Duş almasını bekleyebilir miyiz?"

Yarışma koçu düşünceli bir şekilde beni izliyor ve gözlerimizi kaçırdıkça nabzım artık tanıdık gelen bir kalınlıkla ağırlaşmaya başlıyor. Şimdiye kadar sadece bir kadın tarafından esinlenen ve bir ton komplikasyonla gelen bir şey. "Tabii ki," diyor. "Gideri tıkamamaya çalış."

"Söz vermiyorum."

Onları mutfakta gülerek bırakıyorum, eşofman altımdaki dinmesi imkânsız ağrı dışında kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. İki saat sonra, elbise alışverişine gitmeyi kabul ettiğimde kendimi neye bulaştırdığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

*

TAM BİR KARGAŞA.

Mağazada balo elbiselerinde yüzde otuz indirim var ve Naomi'nin bana para kazandırma çabasını takdir etsem de, askıların giysi raflarında ciyaklamasından ve ciyaklamalardan kaçınmak için memnuniyetle tam fiyatını ödeyebilirdim. Çok fazla ciyaklama var.

Bunların hiçbirisi kız kardeşimden gelmiyor. Bu ifadeyi daha önce de görmüştüm, genellikle pusuya düşmüş erkeklerin takındığı bir ifadeydi. Kendini geri çekilmekten vazgeçirmeye çalışıyor ama bir gözü de çıkışta. Naomi, Birdie'nin omzuna aldaticı bir şekilde rahat bir kol atmış, onu ısıltılı, pofuduk elbiselerin bulunduğu sonsuz rafların arasından geçiriyor ve kaçmaya kalkarsa kız kardeşimi yakalamaya hazır olduğunu biliyorum. Sanki hayatının her günü gerçek bir sanatoryumda elbise alışverişini yapıyormuş gibi soğukkanlılığından bunu anlayamazsınız.

Dairesel bir rafın etrafında onları takip ediyor, diğer müşterilerin meraklı bakışlarını ve fısıltılarını duymazdan gelmeye çalışıyorum. "Tam olarak ne arıyorsunuz?"

"Bulduğumuzda anlayacağız," diye esiyor Naomi. "Ama bence Birdie bir kış."

"Yine mi geldin?"

"Ten rengi kış renkleriyle iyi uyum sağlayacaktır. Lacivert, menekşe, dut... hatta şok edici bir pembe bile olabilir."

"Sürüden ayrılmış bir gotik gibi görünmememe yardım eder misin?" Birdie mavi saçlarını ovalayarak tedarik ediyor.

Naomi kıkırdayarak kız kardeşimi çekti. "Şimdi, Birdie. Kot pantolon ve sweatshirt ile harikasınız, ama sadece bekleyin. Balo elbiseleri

daha yüksek güç. Bir şeyleri güçlendirir, diğerlerini uzaklaştırır ve aradaki kırıksıklıkları düzeltirler-"

"Sana katılmak için onca gün arasından bunu seçtim," diye mırıldandım.

"Ama bu daha çok elbisenin size hissettirdikleriyle ilgili. Doğru elbise özgüveninizi artıracaktır." Mırıltıyla ekliyor, "Eğer doğru olanı bulursak, sonunda benim gördüğümü sen de göreceksin."

"Pembe." Birdie omuzlarını dikleştirir. "Natalie pembeyi seçerdi."

"Ne renk istiyorsun?"

Naomi bu soruyu sorduğunda minnettar oldum çünkü ben de aynısını yapmak üzereydim. Birdie bana gelip Natalie'nin anısına yarışmaya katılmak istediğinde, bunun ona odaklanabileceği bir şey vereceğini ummuştum. İkizini hatırlamak için olumlu bir yol. Doğru şeyi mi yaptım? Bu deneyimi tam da Natalie'nin seçeceği şekilde gerçekleştirme konusunda neredeyse tek başına kararlı görünüyor. Bu süreçte kendini gözden mi geçiriyor?

"Ben de pembe istiyorum," diyor Birdie sıkı bir gülümsemeyle. "Şok edici türden."

Birdie uzaklaşırken Naomi kolunu bırakır, üç annenin etrafından dolanarak başka bir rafa doğru ilerler. Bir dakika sonra, Naomi teklifleri gözden geçirmeye geri döner, ancak kaşlarının arasında bir endişe kırıksıklığı vardır.

"Ne oldu?"

Mırıldanıyor ve en az dokuz bin pulla kaplı mavi bir elbiseyi incelemek için kaldırıyor. "Bu çok garip. Tüm bunları Natalie için yapıyor ama benimle sadece bir kez kız kardeşi hakkında konuştu. Onun dışında, orada duyduklarınız. Natalie şunu ya da bunu isterdi." Bana bakmadan önce bir süre dudağını çiğnedi. "İlişkilerinin nasıl olduğunu biliyor musun? Bu olay olmadan önce?"

"Hiçbir yok." Ensemde yüzeye çıkan soğuğu ovalıyorum. "Onları çoğunlukla çocukken hatırlıyorum. Aileme geç katılmışlardı. Onlar daha ilkokuldayken ben ayrıldım." Ağır bir şey yutuyorum. "Her geri döndüğümde daha uzun boyluydular, saçları yeni kesilmişti, sesleri farklı geliyordu."

"Garip olmalı. Birdie'yi bir yetişkin olarak tanımak."

"Henüz bildiğimi sanmıyorum," diye itiraf ediyorum, Birdie'nin Pepto renkli bir eseri alıp hemen yerine asmasını izlerken. "Yaklaşamadım bile."

"Bugün bunun için mi geldin?" Naomi usulca sorar.

Başımı sertçe salladım. "Muhtemelen çok geç. Zaten altı aydır aynı şeyleri yaşıyoruz. Bunu değiştirmek isteyeceğimi düşünmesi için hiçbir neden yok. Sadece kendimi buna mecbur hissediyorum."

"Hangisi doğru?"

"İstiyorum," diyorum kesin bir ifadeyle.

"Bunu görecektik kadar zeki olduğuna güven."

İkimiz de elini kolumda bulmak için aşağı bakıyoruz. Gerçekten yapmadan önce onu geri çekeceğini biliyorum, bu yüzden bileğini yakaladım. "Hey."

Nabızı parmak uçlarımda altında atıyor. "Evet?"

"Dün geceki ayrılış şeklimizden hoşlanmadım."

"Hoşlanmıyor musun?"

İşleri yoluna koymaya niyetli olmasaydım, onun nefes nefese verdiği küçük cevaplara gülebilirdim. "Hayır. Açıkçası her gece bir şeyleri bırakma şeklimizden hoşlanmıyorum. Ama dün gece daha kötüydü çünkü sen... ben seni üzdüm." Rafın üstünden bizi izleyen bir kadın fark ediyorum ve o hareket edene kadar ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Dost ateşi iyi ve güzel bir şey. Ama seni üzme hoşuma gitmiyor."

Yer değiştiriyor ve kot pantolonunun dikişlerinin birbirine sürtündüğünü duyuyorum, ağzım kuruyor. "Beni kandırabilirdin. Yine de özrünü kabul ediyorum," diye fısıldıyor yüzüme bakarak. "Bugün farklısın. Gece yarısı bir tür aydınlanma mı yaşadın?"

"Fazla uyumadım, bu yüzden kesinlikle zamanım vardı." Gözlerimiz birkaç atım boyunca kilitli kalıyor. "Açıklaması zor ama... Olayları takım arkadaşlarımdan bakış açısından görmek için eğitildim. Musgrave'in etrafımda olması kendime bakmamı sağlamış olabilir."

"Ve onun yanında olmak bir bayana s.k dememen gerektiğini fark etmeni mi sağladı?" Naomi'nin eli tuttuğum yerden fırlayarak doğrudan ağzına çarptı. "Ben öyle bir şey demedim."

Göğsümde kahkahalar yükseliyor. "Şimdi yaptın işte. Balo elbiseleri seni ve her şeyi duydu. Payetlerde skandal yarattın."

"Kes şunu." Koluma vurdu. "Birdie'ye söyleme. Her nefes alışında S'li kelimeyi söylemeyi bırakmasını sağladım."

"Hangi F kelimesi bu?"

"Oh hayır. Bana ikinci kez çelme takamayacaksın, Karasakal." Kırpıklarını abartılı bir şekilde kırıştırarak elbise rafı için bana sırtını dönmeye başladı ama ciddi bir ifadeyle tekrar yüzüme baktı. "Musgrave'in ziyaretinin seni daha fazla ilgilenmeye itmesine sevindim." Dudaklarını ıslatıyor. "Bugün gelmen Birdie için çok anlamlı. Bunu söyleyebilirim."

"Musgrave'in burada olması, bir pislik olarak tatlı Naomi'yi kaçırdığımı fark etmemi sağladı." Elim ona dokunma ihtiyacıyla hareket ediyor, parmak uçlarım çıplak kolunda geziniyor. "Birdie'yle daha fazla ilgilenmem gerektiğini fark etmem... bunu sen yaptın güzellik kraliçesi."

Elbise yarışması cehenneminin ortasında onu öpmeye çalışmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce oradan uzaklaşıyorum. Ve soyunma odasının dışındaki oturma alanında uzun süredir acı çeken beyefendilerin arasındaki yerimi almak için ilerliyorum. Tanrım, öpüşmek için müsait değil. Zihnimin zaten bildiği şeyi geri kalan kısmım ne zaman kabul edecek?

*

Naomi

"BIRDIE, orada her şey yolunda mı?" Sessizlik devam ediyor. "Eee. Evet mi? Bilmiyorum."

Bizimkinin yanındaki soyunma odasında kızına yardım eden kadın bana meraklı bir bakış atıyor. Ben de ona, bana hemen annemi hatırlatan kötücül bir bakış gönderiyorum.

"O inilti de neydi?" Birdie arıyor. "Genetik."

Kendimi silkeliyorum. "İçeri geliyorum."

"İnleme sırası bende."

Tiyatrosunu görmezden gelerek, perdeyi içeri girecek kadar araladım. -Ve ağzım açık kalıyor. Birdie gül pembesi straplez elbisesiyle küçük kaidenin üzerinde duruyor, solgun bir yüzle dirseklerine sarılıyor. Ancak onun garip duruşu elbisenin etkisini azaltmıyor. Yarım saattir bu soyunma odalarına girip çıkan kızları izliyorum ve hiçbirisi Birdie gibi nefesimi kesmedi. Evet, önyargılıyım. Yine de elbisenin içinde göz kamaştırıcı; ancak sevinçten çok sıkıntılı görünüyor.

"Birdie Bristow," diye nefes alıyorum. "Bu inanılmaz. Sen inanılmazsın. Nasıl bir his?"

"Sadece çıkarmak istiyorum."

Sesindeki titreme karnımdaki alarmı harekete geçiriyor. "Tamam. Hadi çıkaralım. Mavi olanı deneyebiliriz." Hareket etmiyor. Yan fermuara ulaşmak için elimi kolunun altından geçirmeye çalıştığım da kaskatı kesiliyor ve . Donup kaldı. "Birdie, sorun ne?"

Ağızından bir hıçkırık yuvarlanıyor. "Bunu yapamam." Daha önce hiç olmayan gözleri yaşlarla doluyor. "Bu elbisenin içinde tıpkı Natalie'ye benziyorum ama ben o değilim. O olamam."

"Olmak zorunda değilsin. Kimse senin Birdie'den başkası olmanı istemiyor." "Yanıyorsunuz. Eğer o olsaydı kalırlardı. yaşa." Gıcırdayan dişlerimin arasından çıkan sözcükleri zar zor seçebiliyorum ama anlıyorum ve kalbim boğazıma kadar çarpıyor. Ailesinden bahsediyor olmalı. Aman Tanrım. Burada elbisesini beğenmeyen bir kızıdan çok fazlası var. Bu zarar verici düşünceleri ne kadar zamandır içinde tutuyor? "Çıkarın beni bu şeyden. Ucuz bir taklit gibiyim."

"Hayır. Bu doğru değil." Titreyen ellerimle nihayet fermuara ulaşıyorum ve onu aşağı çekiyorum, o nefes alırken yüzüm buruşuyor. "Lütfen bana bak."

İki elini saçlarının arasından geçiriyor ve elbisesi hâlâ ayak bileklerine dolanmış bir halde, kayarak kaidenin üzerine oturuyor. "İyi olacağım. Bana sadece birkaç tane ver."

"Tatlım, benimle konuşabilirsin."

Birdie'nin sesi birkaç oktav yükseliyor ve uğultulu soyunma odasının geri kalanına sessizlik getiriyor. "Konuşmama gerek yok."

Arkamdaki perde açılıyor ve aynada Jason'ın yansıması beliriyor. Kız kardeşini bariz bir sıkıntı içinde görünce kaşları çatıldı. "Birdie?"

Beni tek bir adımda geçip kız kardeşinin hemen önünde duruyor, ne yapacağını bilemediği belli. Parmakları iki yanında bükülüyor, göğsü kalkıyor. Sonunda dizlerinin çöküyor ve yavaşça onu kucaklıyor. Yapmacık vücut dilleri bana bunun çok uzun zamandır ilk sarılmaları olduğunu ve benim de gitmem ve bu anı yaşamalarına izin vermem gerektiğini söylüyor. Gidiyorum ama Jason'ın gözleri aynada benimkileri buluyor ve kalmam için yalvarıyor. *Buna sahip değilim*, diyorlar bana. *Kal*.

"Bunu onun gurur duyacağı bir şekilde yapmaya çalışıyorum." Birdie'nin yüzü Jason'ın gömleğine dönük, sözleri boğuklaşıyor. "Onun gibi seçimler ve kararlar vermeye çalışmak çok fazla baskı yaratıyor. Hiçbir zaman yapamayacağımı hatırlatan koca bir hatıra gibi. O her zaman daha iyiydi."

"Daha iyi değil, Birdie. Farklı," diye homurdanıyor Jason. "Siz çocukken Nat asla senin kadar uzun süre hula hoop yapamazdı. Bir keresinde kendini yüzüstü çimlere atmış ve bunun için ağlamıştı. Hatırladın mı?"

Burnunu çekiyor. "Belli belirsiz."

"İlk sen yürüdün. Dördüncü sınıfta bir heceleme yarışması kazanmıştın ve Nat sonuncu olmuştu. Bunu hatırladığım için utanıyorum ama sen bebek saçlı örmede daha iyiydin." Onu daha sıkı kucaklıyor. "İnsanlar farklı zamanlarda parlar. Belki de ölmeden hemen önce o anlardan birini yaşıyordu, o yüzden hep öyle hatırlayacaksın. Kendini nasıl daha az parlak hissettiğini hatırla. Ama o bir vadiye doğru gidiyordu. Hepimiz eninde sonunda oraya gideriz ve sonra oradan çıkarız. Tıpkı senin çıkacağın gibi. Sen de parlayacaksın. Şu anda parlıyorsun."

Jason'ın sözleri nabzımı hızlandırdı. İki kere. Üç kez. Kız kardeşi için en mükemmel kelimeleri bulmasını dinlerken nabzım durmadan atıyor. Mükemmeller çünkü prova edilmiş ya da yapmacık değiller. Birdie'ye Natalie kadar harika olduğunu söylemeye çalışmadı. Dürüsttü. Belki de kız kardeşlerden biri güneş ışığında, diğeri ise gölgede duruyordu ve belki de bugünü atlatmanın en iyi yolu bu gerçeği kabul etmek ve bir sonraki engele doğru tökezleyerek ilerlemektir.

Jason, Birdie'nin mavi saçlarını karıştırarak, "Hadi eve gidelim," diyor. "Bu gece ben yattıktan sonra gizlice bira içmek zorunda değilsin. Sana bir tane bedava ve temiz vereceğim. Bir tane."

Birdie sulu bir kahkaha patlattı. "Biliyor muydun?"

"Bir biranın kimseye zararı olmaz." Ayağa kalkar ve Birdie'nin ayağa kalkmasına yardım eder. "Giyin. Acele etme. Seninle dışarıda buluşuruz."

Derin bir nefes alarak kadife bir tabureye uzanıyor. "Tamam. Beş dakika sonra görüşürüz."

Jason'ı perdeli bölmeden çıkarırken duygularım kurbağa sıçraması oynuyor. Birdie için endişeleniyorum. Onun koçluğuna verdiğim yön için. Perde arkasında çok şey kaçırdım. Ya mizahın ardında sakladığı acıyı fark etmeyerek yarardan çok zarar verdimsem? Bunun için gerekli donanıma sahip olmayabilirim.

İşin ilginç yanı, kız kardeşini teselli etme görevini Jason üstleniyor ve bu anda ona duyduğum hayranlık sonsuz. İşte bu duygu, kendime olan güvensizliğimi aşarak liderliği ele geçirdi. Orada inanılmazdı. Soyunma kabinlerinin önünden geçerken omzumun üzerinden ona baktığımda, tıpkı benim kendime yaptığım gibi onun da Birdie'yi nasıl idare ettiğini sorguladığını görüyorum. Günü kurtardığı gerçeğinden tamamen habersiz.

Ona gösterme ihtiyacıyla nabzım kulaklarımda çınlıyor. Yüzündeki belirsizlik ifadesini için. Yürümeyi bırakıp sağa dönüyorum ve

yalnız konuşmak için bir yer arıyordu. Ama yaklaştıkça Jason'ın güvenceye ihtiyacı olduğunu görüyorum. Yakınlık. Topraklanmaya ihtiyacı var. Hareketlerim kendiliğinden gerçekleşiyor, sanki bedenimin Jason'ın eksikliğini telafi etmekten başka seçeneği yokmuş gibi. Onu boş bir soyunma odasına çekiyorum ve perdeyi kapatıyorum.

Ve ben daha nefes alamadan ağzı benimkinin üzerindeydi.

Beni tekrar duvara yaslıyor, ağzımız birbirine yaklaşıyor ve emiyor, kalçaları benimkilere çarpıyor ve bastırıyor, bastırıyor. "Lütfen bebeğim," diye inliyor soluk soluğa kalmış ağzımın içine, yüzü acı içinde. "Lütfen."

"Evet."

Öpücük, içini göremediğiniz bir yağmur sağanağıdır, güçlü, hipnotik ve sarhoş edicidir. Dönme dolabın etrafındaki ilk yolculuk gibi, ama saatte yüz mil hızla hareket ediyoruz. Onun, tütünün, kahvenin ve naneli diş macununun tadı anında başımı döndürüyor. Kollarımı boynuna doluyor ve yapışıyorum, ağzı tekrar tekrar benimkine dayanırken beni vücudunun kırılmaz duvarına çarpmasına izin veriyorum. Dudaklarımızı birbirine yaklaştırıyor, beni yudumluyor, yön değiştiriyor, burnundan noktalı hava çıkıyor, sanki kontrolden çıkmış gibi. Koptu.

Aynen böyle.

Dillerimiz ilk kez birbirine değdiğinde, boğuk iniltilerle birbirimizden ayrılıyor, Jason'ın elleri kalçalarımın üzerinde vizör gibi duruyor. Altıma doğru kayıyorlar ve beni yukarı kaldırıyorlar, böylece kalçalarımı onun kalçalarına sarabiliyorum. Soyunma odasının duvarı onun itiş gücüyle titriyor ve ben çılgılık atmamak için dudağımı ısıırıyorum. O kadar kalın ve hazır ki, tam orada. Tam ihtiyacım olan yerde.

Ağzlarımız tekrar birbirine dolanıyor ve bu sefer daha fazla keşif var. Zemin için savaşıyoruz, birbirimizi en iyi şekilde tatmaya çalışıyoruz. Doyamıyorum. Ben-

"Sakin ol," diyerek ağzımı törpülemek için geri çekiliyor. "Sakin ol, bebeğim. Sana sahip olamadığım zaman beni böyle öpemezsin. Bu çok zalimce."

Başımı sallıyorum, sağduyu yavaş ama emin adımlarla beliriyor. "Ben sadece..." Tanrım, ağzı çok seksi. Ve tam orada, erkeksi ve ıslak. O da benimkine bakıyor. "Orada harikaydın. Bir kahramandın." Gözlerini bulmak için dikkatimi sürüklüyorum. "Seninle gurur duyuyorum."

"Yani bu bir çeşit...ne? Ödül mü? Ben hak etmiyorum. Başından beri yapmam gereken şey buydu." Yüzünde bir çatışma var ama bir lanetle geçiriyor. "Lanet olsun, senden alabileceğimi alırım." O

alnını benimkine yaslıyor ve birlikte nefes alıyoruz. Bir kere, iki kere. "Doğru şeyi söylediğimden emin değildim-"

"Sen yaptın."

"Bu tür şeylerle aram iyi değildir."

"Bull honkey."

Gülüğü tepeden tırnağı tüm bedenimi ısıtıyor. "Bu seni bırakıp gitmem gereken kısım, değil mi?"

İstediğim son şeyin bu olduğunu kendime itiraf etmekten korkarak başımı sallıyorum. Bacaklarımı Jason'ın kalçalarına doluyorum ve o da beni yüzünü buruşturarak yere bırakıyor, kot pantolonunu düzeltiyor. Perdelerin arasından geri döndüğümde başını sallayıp bana homurdanıyor... ve bizi soyunma odasındaki tüm annelerin ilgi odağı olarak buluyor. Birdie kabinden çıkmak için o anı seçiyor ve bize yöneltilen onaylamama karşısında kaşlarını kaldırıyor.

"Jason puro yakmaya çalıştı. Tam orada, mağazanın ortasında." Yalanı ağzımdan geçiriyorum, Birdie'yle kol kola girip onu soyunma odasından çıkarıyorum, çenem havada. "Onun küstahlığına inanıyor musun?"

Omzumun üzerinden geriye baktığımda gülmemek için kendini zor tuttuğunu görüyorum ama gülümsemesi hızla daha sıcak bir şeye dönüşüyor ve nefesimizi yavaşça bırakarak birbir taklit ediyoruz. Yüzündeki açlık ifadesi muhtemelen günlerce aklımdan çıkmayacak. Tıpkı o öpücük gibi.

Kimi kandırıyorum ki? Bundan çok daha uzun sürecek.

ON ALTINCI BÖLÜM

ConspiracyCrowd.org Kullanıcı

Adı: IWant2Believe2000

Koca Ayak bir uzaylı mı? Size daha iyi bir sorum var.

Koca Ayak bir uzaylı değil mi? Bunu bir düşünün.

Naomi

Bir süreliğine uzaklaşıp kafamı boşaltmam gerekiyor.

Bir geçit töreninde çıplak yürümekten daha iyi bir dikkat dağıtıcı olamaz.

Evet. Bugün vücut boyası geçit törenine gidiyorum ve aktif bir katılımcı olarak katılacağım. Şimdiden bir tasarım ve yerel bir sanatçı seçtim. Önce biraz planlama yapmadan spontane olmanın bir anlamı yok, değil mi?

Özellikle de hayatımdaki diğer her şey bir anda havada kaldığından beri.

Birdie'nin dün mağaza soyunma odasında yaşadığı sinir krizinden sonra yarışmacı ve koç olarak ne durumda olduğumuzdan emin değilim. Natalie hakkındaki ifşaatlarının ışığında yarışmak onun için çok zor olabilir. Eğer durum buysa, memnuniyetle çekilir, ona iyi dileklerde bulunur ve yoluma devam ederim. İsteyeceğim son şey, sağlığını ve refahını olumsuz etkileyecekse eğitime devam etmesidir. Onu özleyeceğim. Hiç yarışma şansı bulamadığı için üzüleceğim, çünkü onun sandığından daha iyi olduğunu düşünüyorum, ama zorlamayacağım.

En azından çok zor değil.

Her koç-yarışmacı ortaklığı bir noktada duvara toslar. On yedi yaşımdayken, antrenman yapmak zorunda kalmamak için bir hafta boyunca su çiçeği geçiriyormuş gibi yaptım. Bu lekeleri inandırıcı kılmak için pembe ve kahverengi boyanın çok özel bir kombinasyonunu karıştırmak gerekiyordu ve bu lekeleri çıkarmak çok zordu. Sonunda fark edildim. Ailem iki hafta boyunca arabamın anahtarlarına el koydu ve beni yarışma antrenmanına yürüyerek gidip gelmek zorunda bıraktı. Bugün hâlâ bu cezanın bir hafta boyunca yatakta yatıp *Glee* maratonunu izlemeye değdiğini düşünüyorum.

Birdie'ye baskı yapmayacağım ama kötü bir öğleden sonra ondan vazgeçtiğimi düşünmesine de izin vermeyeceğim. Hayır, hanımefendi. Dün yarısı bir yerde, dank etti. Buna yaklaşıyorduk.

başından beri yanılttı. Doğru yapmak için fazlasıyla vaktimiz var, eğer Birdie de isterse. Sanırım yakında öğreneceğim.

Ön kapımdan çıkıp merdivenlerden aşağı inmek iyi bir ilk adım olacaktır.

Dizüstü bilgisayar kollarımda, sandaletlerimin içinde bir o yana bir bu yana sallanıyorum. *Her an gelebilir, Naomi.*

Jason'la karşılaşmak beni hep germiştir. Şimdi fark şu ki... Nedenini biliyorum.

Kendime sessizce itiraf ettiğim bu duygular bir gecede yok olmadı ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ne zaman Jason'a karşı romantik duygular beslemenin yararları üzerine zihinsel bir artı/eksi listesi yapmak için otursam, soyunma odasındaki o anda kaybolup gidiyorum. O ne muhteşem bir kahraman ve kardeşti. Jason pek çok açıdan, ön kapıyı kaşlarını çatarak açan adamla aynı. Diğer açılardan ise, daha iyiye doğru değişiyor.

Kendini dinle. Sadece bir adama karşı bir şeyler hissetmekle ilgili bir artı/eksi listesi yapıyordum. Eğer Jason'a karşı bir şeyler hissetmemin sorun olmayacağına karar verirsem... o zaman ne olacak? Hiçbir şey, olan bu. Evet, bir öpücük paylaştık, bu bir şekilde yatak odasında popomu havaya kaldırıp kendimi tatmin etmekten daha samimiydi. Daha hayalperest olsaydım buna büyüğü bile diyebilirdim. Ancak. Augustine'de kalmayı planlıyor olsa bile -ki planlamıyor- yarışma biter bitmez Charleston'a gideceğim.

Tabii Birdie artık yarışmayı planlıyorsa.

Charleston'a beklediğimden çok daha erken dönebilirim.

Sonunda, sırf göğsümde büyüyen düğümden kendimi uzaklaştırmak için ön kapıyı açıyorum. Bir elimde dizüstü bilgisayar, diğer elimde eteğimin alt kısmı, ayağım takılmasın diye, merdivenlerden aşağıya iniyorum ve uzun süredir sigara dumanı kokan araba yolundan geçiyorum. Keskin ve tatlı. Mutfığa girdiğimde Jason ve Birdie'yi mutfak masasında oturmuş kahve fincanlarına bakarken görünce şaşıyorum. Birdie'nin üzerinde uzun bir gecelik, Jason'ın üzerinde ise her zamanki gibi sadece sörf şortu var, dövme ağı sabah ışığında keskin ve mavi görünüyor. Göğüs uçları gözlerinin önündeyken kim nasıl rahatlatıcı bir fincan kahve içebilir, aklım almıyor. Neyse ki benimkini çoktan içmiştim. Kahve. Meme uçlarını değil. Ve ben meme uçları ve kahve hakkında düşünürken tam on beş saniye geçti, üçümüz birbirimize bakıyorduk.

"Bölüyor muyum?"

"Hayır." Birdie ayağa kalkmaya başlar ama tekrar oturur. "Dünkü sinir krizimle seni korkuttuğumdan endişelendim."

Jason sandalyesinde tembel bir aslan gibi arkasına yaslanmış, kahve fincanını dudaklarına götürüyor. Şimdi öptüğüm dudaklarına. "Ona senin bu kadar kolay korkmayacağını söylemiştim."

Sakin ol. Nabzının hızlandığını duyamaz. Bu da diğer günler gibi. Hiçbir şey değişmedi. "Jason haklı. I-"

Kahve fincanı masaya çarpıyor ve yavaşça öne doğru oturuyor. "Az önce bana ne dedin sen?"

Aman Tanrım. Her şey değişti, değil mi? Bu adama karşı karmaşık duygular beslediğimi itiraf ettiğim için ağzım işbirliği yapmıyor. "Evet, şey... bir insanla kıyafet alışverişine çıktığında, sadece ilk isim bazında olmak doğru olur. Florida'da işleri nasıl yürüttüğünüzden emin değilim ama... sistem böyle. Ve eğer bozuk değilse düzeltmeyin." Jason'ın açık incelemesini görmezden gelerek mutfak sandalyesine kaydım. "Şimdi, Birdie. Benden o kadar kolay kurtulamazsın. Geceyi beni yollayacağını düşünerek geçirdim. Her ihtimale karşı Charleston'a giderken trafiği kontrol ediyordum."

Birdie rahatlamıştır. Jason yeşilin soluk bir tonuna döner ve kahvesini elinden bırakır.

"Birdie, hala bu yarışmaya katılmak istiyor musun?"

Kahvesinden bir yudum alıyor. Hareket edişinden bacağının masanın altında sallandığını anlıyorum. "Sanırım öyle."

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" "Evet."

Masanın öbür ucuna uzanıp kahvenin ısıttığı elini tutuyorum. "Sanırım Natalie için bu yarışmayı kazanmaya o kadar odaklandık ki, yarışan kişinin o olmadığını unuttuk. Bu işe emek veren sensin. Kız kardeşini ve seni aynı anda onurlandırmanın bir yolunu bulabiliriz." Sıkıyorum. "İkiniz de kazanmayı hak ediyorsunuz."

Birdie uzun süre cevap vermiyor, vereceğinden de emin değilim. "Dizüstü bilgisayarın nesi var?" diye soruyor sonunda.

"Sorduğuna sevindim." Ellerimi kapağın üzerine koyup kaldırıyorum. "Sen orijinal birisin. Dün o dükkânda yeterince iyi bir şey yoktu. Ben de biraz araştırma yaptım. Birkaç tavşan deliğine düştüm. Koli bantlı balo elbisesi modası olduğunu biliyor muydun? Her neyse, alternatif elbiseleri, el yapımı tasarımları araştırdım. gibi şeyler." Sekme

Dün gece kaydettiklerim açılıyor ve ekranı ona doğru çeviriyorum. "Şöyle bir şeye ne dersin?"

Dün gece internetin dibinde bulduğum retro, kırmızı ve siyah kareli elbiseye ağzı açık bakarak öne doğru oturuyor. "Vay be."

Zevk içimde dolaşıyor. "Hoşuna gitti."

"Adı Punk Rockin' Pretty değilmiş gibi davranırsam, kesinlikle arkasında durabilirim." Gülümsemekten korkuyor gibi görünüyor. "Böyle bir şeye yarışmama bile izin verirler mi?"

Omuz silkiyorum. "Eğer bize hayır derlerse, kardeşini peşlerinden göndeririz." "Yardımcı olabildiysem ne mutlu," diyor o paslı sabah sesiyle. "Elbise

benim de oyumu alır. Daha çok senin tarzın gibi görünüyor,

Birdie." "Evet." Uzun bir nefes veriyor. "Teşekkürler, Naomi."

"Sadece işimi yapıyorum." Dizüstü bilgisayarı kapatıp ellerimi üstüne koyuyorum. Ne kadar rahatladığımı göstermemeye çalışıyorum. Ama bundan daha fazlası var. Kendimden memnunum. Bir sorun vardı ve ben eşsiz bir çözüm buldum. Belki Birdie koçluk yaptığım ilk ve son kız olmak zorunda değildir. Bunu tam zamanlı bir iş olarak başarılı bir şekilde yapabileceğimi düşünmek delilik mi?

Bu düşünceyi daha sonrası için bir kenara bırakarak şimdi ve buraya dönüyorum. "Yetenek bölümü için farklı bir şey seçmek ister misiniz?"

"Hayır, dansa devam edelim. Oyunun sonlarına doğru değişiklik yapmadan yeterince zorlanıyoruz." Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. "Yeni elbiseleri ve biraz da benimle ilgili olmasını seviyorum. Ama yine de çoğunlukla Natalie hakkında olmasını istiyorum, tamam mı?"

"Elbette. Nasıl istersek öyle dengeleriz." Kolunu okşadım. "Bulduğum tüm web sitelerini açık bıraktım, neden bugün için dizüstü bilgisayarımı tutmuyorsun? Hangilerinde karar kıldığınızı bana bildirin, sipariş edelim."

"Harika." Birdie saçlarını toplar ve başının diğer tarafına doğru iter. "Artık konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?"

Jason masaya bir yumruk vurur. "Bugün tekneyle açılıyorum. Kim geliyor?"

Birdie parlıyor. "Öyle mi? Dalış yapmama izin verecek misin?"

"Tam bir ders aldıktan ve güvenlik önlemlerini anladıktan sonra-"

"Evet ya da hayır, kardeşim."

"Evet." Bana bakıyor, kaşları neredeyse meydan okurcasına kalkık. "Geliyor musun?"

Evet demek istiyorum. Evet demek için o kadar çok sebep var ki. Jason'ı teknesini temizlerken ve yarım fermuarlı dalgıç kıyafetiyle etrafta uygunsuz bir şekilde dolaşırken gördüm ama bu bir Özel Kuvvetler dalgıcının suda ustalıkla hareket etmesini izlemek için tek şansım olabilir. Sözüne sadık kalıyor ve kız kardeşiyle birlikte çaba sarf ediyor ve o tek kelime etmeden, yardım etmek için benim de gelmemi umduğunu biliyorum. Yardım etmek *istiyorum*. Onların yakınlaşmasını izlemek istiyorum. Üstüne üstlük, Florida'da tüplü dalış yapmak bir macera olurdu. Konfor alanımın tamamen dışında bir şey ve bunun için soyunmam bile gerekmeyecek.

Jason bana göz kırparak, "Çok yakında kulaklarından dumanlar çıkacak," diyor.

Bana neden evet diyemeyeceğimi hatırlatan şey, göz kırpması ve ardından uyluklarıma tırmanan yanma. Bu adamın çekiminden uzakta zamana ihtiyacım var. Tarafsızlığımı ve sağduyumu yeniden kazanmak için, böylece ilişkimizin sınırlarını korumaya çalışabilirim. Okyanus suyunun onun büyük kıllı göğsünden aşağı yuvarlanmasını izlerken bu sınırları kesinlikle geri kazanmayacağım.

"Çok özür dilerim, dalışa gelmeyi çok isterdim," diyorum en neşeli Bayan Manners sesimle. "Ama bir sebepten dolayı erken uğradım. Bu öğleden sonra bir sanat festivali için Daytona Beach'e gidiyorum. Sanat." Beceriksizliğimden dolayı içim burkularak ayağa kalkıyorum ve kalçamı sandalyeyi itmek için kullanıyorum. "Birdie, Pazartesi akşamı her zamanki gibi okuldan sonra buluşuruz. Bu arada ben de elbiseyi sipariş edeyim."

"Evet, koç."

"Peki, şimdi. İyi eğlenceler," diyorum ve arka kapıya doğru ilerliyorum. "Güle güle!"

Sandalyenin sürtünmesi Jason'ın beni evden çıkarken takip ettiğini söylüyor ve ben de daha hızlı yürüyüp merdivenleri kullanmak yerine verandadan atlıyorum.

"Naomi."

Sesindeki uyarıyı duymamış gibi yaparak nötr bir ifadeyle dönüyorum. "Evet?"

"Yalnız mı sürüyorsun?"

"Evet. Ve beni bir kadının tek başına araba kullanmasının tehlikeleri konusunda uyarmadan önce, lütfen buraya bu şekilde geldiğimi unutmayın."

"Not edildi." Çenesinde bir kas patladı. "Nerede kalıyorsun?" "Bay Bristow."

"Oh, hayır. O boka geri dönmeyeceksin." Yaklaşıyor ve ben de saçma sapan bir vücut yıkama kokusu ve hafif bir puro kokusu alıyorum. "Jason de ve devam edelim."

"Bazen hangimizin ko olduğunu hatırlamak zor oluyor." Bekliyor.

Dişlerimin arkasını gıcırdatıyorum. "Bir hata oldu." Kollarını kavuşturuyor.

"Oh, iyi. Jason."

Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Aksanıyla Jyson gibi konuşuyorsun."

Alçak ve memnun bir ses tonuyla yaptığı yorum beni şaşırtıyor. "Kafamda böyle canlanıyor."

"Adımı kafanda çok mu söylüyorsun bebeğim?"

Kalçalarımın içi biraz daha ısınırsa alev . "Bu konuşma benden uzaklaşıyor." Geri çekiliyorum ve hemen serin sabah havasının ısırığını hissediyorum, onun vücut ısıyla tam bir tezat oluşturuyor. "Acil bir durum olursa diye Birdie'ye otelin adını mesaj atarım."

Ondan uzaklaştıkça, neşesi yerini daha çok paniğe bırakıyor. "Bu kadar endişeli olmanın normal olmadığını biliyorum." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Ama nasıl duracağımı bilmiyorum."

Sempati beni sarsıyor. İçimden iptal etmek geliyor ama bunu yapamam. Onun adına korkuya boyun eğerek Jason'a iyilik yapmış olmam. Ve başkası için istediklerimi bir kenara bırakarak kendime kötülük etmiş olurum. Florida'ya bunun tam tersini yapmak için geldim. "Her şey yoluna girecek," diyorum. "Sonra kontrol edeceğim, tamam mı?"

Daytona Beach'e giderken yüzündeki endişeli ifade hiç değişmedi.

*

Jason

Kız kardeşimin aklında bir şey var.

Her zamankinden daha acil bir şey.

Marinaya doğru gidiyoruz ve o dudağını çiğniyor, yolcu koltuğunda kıpırdanıyor. Eve geldiğimden beri bu şekilde takılmadığımızı kabul ediyorum, bu da ağzımda kötü bir tat bırakıyor. Ama benimle bir yere gideceği için gergin olmamalı, değil mi?

"N'aber?" Zıplayan dizine başımı sallıyorum. "Ayak kuyusunda bir delik açacaksın."

"Ah. Özür dilerim." Saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Daha önce hiç tüplü dalış yapmamıştım."

"Evet." Boğazımı temizliyorum. "Bunun için özür dilerim. Son zamanlarda tüm dalışlarım işle ilgiliydi ama bu bir mazeret değil. Seni dışarı çıkarmalıydım."

"Önemli bir şey değil." Bir anlık sessizlikten sonra yarım bir gülümsemeyle bana döndü. "Natalie senin başının etini yerd. Bizi götürene kadar sana sessiz davranırdı. Sonra da herkesin telefonuna Google takvim uyarıları gönderir ve tişörtler yaptırırdı. Bristow Dalış Günü 2018."

Gülümsemeye çalışsam da ağzımın kenarları aşağı doğru dönüyor. "Her şeyi bir olay haline getirme eğilimindeydi. Hatırladığım kadarıyla."

Birdie başını sallar. "Onun hakkında ne hatırlıyorsun?"

Birdie bugün ikinci kez Natalie'den bahsediyor ve sanırım kız kardeşimiz hakkında konuşmaya ihtiyacı var. Kendince bana anlatmaya çalıştığı şey bu. "Saçını kestirmekten nefret ettiğini hatırlıyorum. Makası yanına yaklaştırsalar çılgık çılgıca bağırırdı. Sonu uzun muydu?"

"Evet. YouTube'da takıntılı bir şekilde örgü dersleri izliyordu. Her gün yeni bir örgü çeşidi. İçinden kurdeleler geçiyordu ve..." Sözünü kesiyor. "Hepimize izletirdi ve ben şikayet ederdim ama hoşuma giderdi. Hepimiz kanepede birbirimize sokuluyor ve onun gevezeliklerini dinleyerek ve her şeyi eleştirerek kendimizden geçiyorduk."

Marinaya vardık ve her zamanki yerime çekiyorum, klima açık kalsın diye motoru çalışır durumda bırakıyorum. "Noel sabahı renklerle kodlanmış listeler yapardı," diyorum, anıları iplik dizileri gibi sepetten çıkararak. "Sütunlar . Hangi hediyenin kimden geldiğini takip etmek için."

Birdie'nin gülümsemesi yayılır ve azalır. "Böyle biri nasıl olur da bir gün uyanmaz? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Sertçe yutkunuyorum ve haberi aldığım da ne kadar şaşkın olduğumu hatırlayarak suya bakıyorum. Ve bu kafa karışıklığının yerini, on yedi yaşında sağlıklı bir kızın nasıl olup da yatağa iyi hissederek girip bir gecede kalp yetmezliği yaşayabildiğine dair hayal kırıklığına bıraktığını. Ağrı yok, uyarı işareti yok. Düzensiz bir elektriksel dürtü kalbinin ritmini bozdu. Kalbi durdu. Ani Ölüm Sendromu. Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Çok kolay ama imkansız. "Bunun için iyi bir cevap yok."

neden oldu, evlat. Sadece bunun adil olmadığını biliyorum." Nereden geldiğinden emin değilim ama birden içimde bir genişleme oldu. Sert dış derisi olan bir balon gibi, göğsümün iç köşelerini itiyor ve boğazıma doğru ilerliyor. Ağzım bu basıncın tek tahliye vanası ve boğuk bir nefes şeklinde dışarı çıkıyor. Küçük kız kardeşim gitmişti. "Onun yerini ben alırdım. Bir kalp atışında."

"Biliyorum." Birdie dizlerini ovuşturuyor.

"Biliyorum, Jason." "Burada olamadığım için üzgünüm."

Birdie'nin emniyet kemerinin klik sesini duyuyorum ve sonra koltukta ilerleyip başımı omzuma koyuyor. Hiçbir şey söylemiyor. Bana sorun olmadığını söylemiyor ya da kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışmıyor. Buna seviniyorum. Natalie'nin öldüğü telefonunu aldığımdan beri ilk kez bu kadar sarsılıyorum. Nihayet onu bir daha göremeyeceğim gerçeğini idrak ediyor ve atmosferde bıraktığı boşluğu kabulleniyorum. Onun yokluğu günün her saatinde kendini hissettiriyor ama ben başımı öne eğdim ve devam ettim. O bundan daha iyisini hak ediyor.

Kamyonetimin ön koltuğunda, klimanın gürültüsü ve Birdie'nin omzuyla gözlerimi kapatıyorum ve Natalie'ye direndiğim şeyi veriyorum. Yas tutuyorum.

Orada otururken ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ama gözlerimi açtığımda Birdie'nin ayaklarını gösterge panelinde çaprazlamış, düşünceli bir ifadeyle karşılaşıyorum. "Dalışı başka bir güne saklayalım."

"Evet," dedim, sesim paslanmıştı. "Tarihi sen seç, biz de ayarlayalım."

"Yine de yürüyüşümü prova etmeliyim. Sonunda topuklu ayakkabı giyen bir T-Rex'ten çok şu yeşil, şişme araba satıcısı adamlara benzemeye başladım."

Sessizce kıkırdayarak kamyoneti geri vitese taktım ve park yerinden çıktım. "Eminim ikisine de benzemiyorsundur."

Aynı fikirde olmadığını homurdanarak belirtiyor. "Ayrıca, internetten elbise alışverişi yapmam gerekiyor." Tıpkı marinaya giderken olduğu gibi yine dudağını çiğnemeye başladı. "Aslına bakarsan Naomi'nin dizüstü bilgisayarında açık bıraktığı sekmelere biraz göz attım bile."

İşkencecimin adını duymak ellerimin direksiyonda esnemesine neden oluyor. "Öyle mi?"

"Evet. Dalışı başka bir güne taşımak kesinlikle iyi bir fikir, çünkü sana söylemek istiyordum..." Dizin zıplamaya başlar. "Bazıları

Naomi'nin açık sekmeler merak uyandırıcı. Evet. Merak doğru kelime."

"Çıkar ağzındaki baklayı evlat."

"Sanırım Naomi çıplak vücut sanatı geçit töreninde olabilir."

Frene basıyorum ve kamyon kayarak sert bir şekilde duruyor, bir kükreme boğazımı tırmalıyor. "Ne?"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ConspiracyCrowd.org Kullanıcı

Adı: UrdadsMyFave69

*Ülkedeki çıplaklar kamplarında Kaçak Kız'ı aramak için gönüllü
oluyorum. Taş üstünde taş bırakmayacağıma söz veriyorum.*

Naomi

İç çamaşırımı üzerimde bırakmayı tercih ediyorum. Sanatçının kadın bölge ne kadar yakın ve kişisel olduğunu gördüğümde bu kararım fazlasıyla onaylanıyor. Şu anda dizlerinin üzerinde, elinde bir hava fırçasıyla, ayak bileklerimden başlayıp boynumda biten bir sürü kelebeği tenime püskürtüyor. Bulduğum noktadan renk sıçramaları gibi görünüyor ama adam sonunda hepsinin bir araya geleceğine dair bana güvence veriyor. İlk kez değil, gizlice saate bakıyorum. Son ne zaman? Pembenin acımasız bir tonundayım ve odanın diğer ucunda aynı muameleyi gören iki üniversiteli kız olmasaydı, otel yatağında yorganın altına saklanıyor olurdum.

Aman Tanrım. Şimdi arka tarafa doğru ilerliyor. Sanatçıya daha fazla tuval vermek için düşünceli olmaya çalışarak çok kısa bir çift külot seçtim. Daha fazla tuvalin daha fazla popo yanağı anlamına geldiği gerçeğini inkar ediyor olmalıydım. Şimdi onlarla aynı seviyede. Daha önce hiç kimsenin popoma bu kadar yaklaştığını sanmıyorum, elindeki mezura ile yarışma koçum hariç.

Ve Jason.

Soğuk boya belime indiğinde ağzımdan küçük bir gıcırta çıkıyor. "Sadece biraz soğuk," diyorum, rahat olmaya çalışarak. "Bunu uzun zamandır mı yapıyorsun?"

Başı kalçamın etrafından dolanıyor ve kulağındaki kulaklığı çıkarıyor. "Pardon, ne dedin?"

"Yok bir şey." Göğüslerime kelebekler çizen bir adamla konuşuyorum. "Müzik dinlediğini fark etmemiştim."

"Odaklanmama yardımcı oluyor."

Omzunu okşadım. "O zaman dinle bakalım."

Tomurcuğu yerine koymaya başlıyor, sonra iki kere düşünür gibi oluyor. "Bu senin ilk vücut sanatı geçit törenin, değil mi?"

"Bu kadar belli mi?" Saçımı düzeltmeyi bırakmak için kendimi zorluyorum. "İnsanların bunları tekrar tekrar yaptığını fark etmemiştim. Sadece bir kez yaptıktan sonra sisteminizden çıkaracağınız bir şey gibi görünüyor."

"Olamaz. Bağımlılık yapıyor." Pistole fırçasını kalçamın üzerinde gezdiriyor ve arkasında kanat şeklinde eflatun bir iz bırakıyor. "Böyle özgürce dolaşmak bir bakıma sembolik. Birincisi, lanet cep telefonunu taşıyabileceğin hiçbir yer yok, bu da dünyayı kesiyor. Sadece siz varsınız. Herkes çıplak, yani aynı seviyedeyiz. Olması gereken de bu."

"Hiç böyle düşünmemiştim," diye mırıldanıyorum, sonunda sinirlerim bozulduğunda unutmamak için sanatçının söylediklerini zihnimde tekrarlıyorum. "Çoğunlukla kendimi rahat küçük kutumdan şok ederek çıkarmayı umuyordum, ama daha büyük anlamı daha da iyi."

"Oh, bunun için de iyi. Bir daha asla okulun ilk gününe çıplak gittiğin o rüyayı görmeyeceğini garanti edebilirim."

"Çünkü artık korkutucu değil."

"Aynen öyle."

Konuşmamız boyunca burada çıplak durduğumu unutmayı başardım. Ama kalçama dokunup öne doğru eğilmemi istediğinde hatırlıyorum. "Kıçının kıvrımının altına girmem gerekiyor."

Üstüm aranıyormuş gibi ellerimi duvara dayadım. Keşke annem beni şimdi görebilseydi! "Ah, tabii ki."

"Mükemmel."

Alt dudağımı ısırarak gergin gevezeliğin akışını durdurmaya çalışıyorum ama bu beni caydırmıyor. Bu sabah St. Augustine'den ayrıldığımdan beri aklımda olan bir şey var ve sanatçıyla konuşmak çok kolay. "Sizce bir insan kötü bir alışkanlığı ne kadar hızlı edinebilir? Bir kere mi? İki mi?"

"Ne hakkında konuştuğunuza bağlı. Uyuşturucu, Chick-Fil-

A..." "Bir şey seni korkuttuğunda kaçmak."

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturur. "Bu zor bir soru. Ama uzman olmayan görüşüme göre, bu özel alışkanlığın oldukça hızlı oluştuğunu söyleyebilirim. Anında tatmin olmak gibi bir şey."

Boğazımda bir uğultu, bir kez daha Jason'ın garaj yolunda durup beni izlediğini düşünüyorum. Şu anda Birdie ile teknede mi? Birbirlerine bağlanıyorlar mı? İçimden beklenmedik bir özlem dalgası geçiyor, o kadar yoğun ki nefes almak zorunda kalıyorum.

"Um, açabilir misiniz, bayan?"

Alnım duvara çarpıyor. "Sonunda başka bir kadının iç çamaşırımın önündeki çiş lekesini görmesinden daha kötü bir şey buldum."

"Neydi o?" "Hiçbir şey," diye mırıldandım.

On beş dakika sonra airbrush makinesinin yumuşak vızıltısı kesiliyor ve sanatçı ayağa kalkarak ellerini boya lekeli kot pantolonuna siliyor. "Bu şimdiye kadarki favorim olabilir. Hadi gel." Çenesini soyunma alanına doğru sallıyor. "Hadi aynaya bir bakalım."

"Tamam," diyorum, bastırılmış bir nefesin ciğerlerimi terk etmesine izin vererek. Odadan geçerken üniversiteli kızlar bana gülümsüyor ve ben de onlara evrensel *nasıl görünüyorum* yüz ifadesini gönderiyorum. Onlar da başparmaklarıyla beni onaylıyorlar, böylece boy aynasının karşısına geçtiğimde kendime güvenim geliyor. Yine de tasarımın karmaşık güzelliğine hazırlıklı değilim. "Oh. Oh, bu inanılmaz. Hiçbir fikrim yoktu..." Pembenin çeşitli tonlarında kelekler istemiştik ama bu hareketli sanat eserine dönüştürülmeyi beklemiyordum. En güzel bahçeden koparılmış bir yama gibi görünüyorum. "Bunu yıkamaya nasıl dayanacağım?"

Sanatçı güler. "Seneye tekrar gelin. Boş bir tuvalle başlamak eğlencenin yarısıdır."

"Eğer bugünü atlatabilirim, bunu düşüneceğim. Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum o istasyonunu temizlemek için uzaklaşırken. Ne yazık ki, ön kapıyı düşündüğümde kendime olan güvenim azalıyor.

Sonunda, sanatçı işini bitirdiğinde dükkandan ayrılmam neredeyse bir saatimi alıyor. Kurutma bahanesiyle arka tarafta çalışanlarla gereğinden takılıyorum ve geçit törenine katılmaya cesaret ettiğimde, tören tüm hızıyla devam ediyor ve güneş batıyor.

Kaldırıma ilk adımımı atarken kalbim kulaklarımda çınlıyor. Üzerimde kamufle edilmiş bir külot dışında hiçbir kıyafet yok. Evet, uzaktan renkli bir kostüm giymişim gibi görünüyor ama yakından bakınca pembe boyanın arasından meme uçlarımdan görüldüğünü biliyorum. Her santimetreme yayılan tasarım sayesinde, iç çamaşırım boyayla ağırlaştırılmış ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayacak şekilde göbeğime kalıplanmış. Tüm niyet ve amaçlar için, parmak arası terlikten başka bir şey giymeden insan içine çıkıyorum.

Ve bir yarışmada yürürken tam olarak eskiden nasıl hissediyorsam öyle hissediyorum. Ne güzel değil mi? Kalp atışlarım hızlanıyor ve dudaklarım ıslak kalmıyor. Bir başparmak gibi göze battığımdan eminim ve bunu hayatımda yüzlerce kez yaptım. Sergileniyor. Fark şu ki, kontrol bende.

Bu. Bunu seçtim ve... bu sefer kimse beni yargılamıyor. Evet, buradaki en büyük oyun değiştirici bu. Bu geçit töreninin bir ucundan diğerine yürüyebiliyorum ve kimseyle rekabet halinde değilim. Kendimle bile.

Caddenin ortasına doğru ilerleyip noktalı beyaz çizgiden dümdüz yürürken, Karayip müziğinin sesi ılık rüzgârda süzülürken dudaklarımı bir gülümseme gıdıklıyor. Uzanıp at kuyruğumu sallıyorum ve serbest bırakıyorum. Güneş batana kadar beklediğime memnunum, çünkü geçit töreninin atmosferi büyüleyici, elektrikli. Herkesin elinde bir içki var ve ben de onlara katılmakta tereddüt etmiyorum, külotumun kalçasına sakladığım yirmiliği çıkarıp bir sokak satıcısından meyveli ve yeşil bir şeyler alıyorum. Alkol boğazımı yakıyor ve şeker dudaklarımı tatlandırıyor. Berbat ve çok sert ama sırf içebildiğim için hepsini içiyorum.

Dükkândan fazla uzaklaşmak istemiyorum, kıyafetlerimi orada bırakmıştım. Bu yüzden yaklaşık on blok sonra etrafta dolanıyorum ve birlikte yürüyebileceğim kelebek kanatlı bir grup kadın buluyorum. Beni kanatlarının altına alarak, tabiri caizse, bir başka berbat yeşil içki içmeye ikna ediyorlar, ama bu sonradan edinilmiş bir tat olmalı. Bu çok daha iyi gidiyor... Jason'ı düşünmeye başlayana kadar. İşte o zaman alkolün sıcaklığı rahatsız edici bir hal alıyor, karnımdan aşağıya doğru yayılıyor ve kalçalarım birbirine sürtündüğünde beni hiperfarkındalık sahibi yapıyor. İtiraf etmeliyim ki. Göğüslerimi seviyorum. Aşağıya bakıp onları pembeyle süslenmiş görmek, dokunmak ve avuçlamak istememe neden oluyor. Sıkamak.

Hayır. Hayır, bu doğru değil. Onların üzerinde daha büyük eller istiyorum. Talepkar olanları.

Öyle değil mi?

Kendime yalan söylemenin bir anlamı yok. Tüm bu özgürlüğün ortasında, kendi düşüncelerimin tutsağıyım. Onları yumuşatamam ya da görmezden gelemem. Özellikle de insan doğası etrafımda tüm hızıyla devam ederken. Bu geçit töreni her ne kadar kendini ifade etmekle ilgili olsa da, o asil niyetler yavaş yavaş yerini insan doğasına bırakıyor. Cinsel olana.

Geçit töreninin karanlık bölümlerinde çıplak, boyalı bedenler birbirine yaklaşıyor, ağızlar bir arada hareket ediyor. Kendimi çiftlerin kibarlıktan çok daha uzun süre öpüşmesini izlerken buluyorum, endorfinlerim göbek deliğimin güneyinde tekerlekli sandalyeler patlatıyor. Ellerim kendiliğinden hareket ediyor, kalçalarımın kıvrımını takip ederek karnımdan yukarı çıkıyor. Müzik daha yüksek sesle çalıyor ve nefes alışım tempoya uyuyor, kahkaha ve davul sesleri birleşerek beyaz bir renk oluşturuyor

kulaklarımda gürültü. Anonimlik duygusu da hislerimin isyanına katkıda bulunuyor. Burada kimse beni tanımiyor. Ben sadece bir bedenim.

zevke ihtiyacı olan, her yeri ağrıyan bir vücutJason.

Yutkunuyorum.

Jason'ın elleri. Orama dokunması. Kulağıma söylediği kötü sözler. Kes şunu. Kendimi ıslatıyorum.

Bir el benimkini yakalamadan bir saniye önce arkamda bir fısıltı duyuyorum.

Bir korku sarsıntısıyla elimi çekip etrafımda dönmeye başladım.

"Affedersiniz

."

Bu o. Jason burada mı? Renkli bir denizin içinde duran o mu?

Çıplaklık, herkesi utandırmak, on kat daha zorlayıcı olmak? Hayır, o yeşil içeceklerin içinde bir şey vardı ve ben halüsinasyon görüyorum. Aman Tanrım. Sauvignon Blanc'dan asla ayrılmamalıyım. "Gerçekten burada değilsin."

Çok kızgın. Onu hiç görmediğim kadar kızgın. Çenesi kasılmış ve tıkrıyor, o kocaman, yontulmuş göğsü gri tişörtünün altında fırtınadaki beyaz kepler gibi yükselip alçalıyor. Yine de bu öfke çok daha sarhoş edici bir şeyle kesilmiş. Şehvet. Bir kasırganın ortasındaki deniz feneri gibi, ondan kaçınmam gerekirken beni ona doğru yönlendiriyor, pürüzlü kayalarla çevrili olduğunun ve kesin bir yıkım olduğunun farkında.

Koyu renk gözler beni baştan ayağa uzun bir taramayla sarıyor, bacaklarımda kalan, göğüslerimi yutmak için karnımı tırmıklayan o dikkat. "Eğer burada olduğuma dair bir kanıtı ihtiyacın varsa, bebeğim, sana bunu vereceğim." Jason yakasının arkasından tutup tişörtünü kafasının üzerinden çıkarıyor ve birkaç yönden ılık sesleri yükseliyor. Hiçbirinin farkında değil gibi görünüyor, ki bu beni zaten olduğumdan daha fazla tahrik etmemeli. Ama ediyor. O bir çiçek tarlasının ortasında duran bir boğa gibi ve ben de kırmızı bayrak gibiyim. Onun gerçekliğinden o kadar etkileniyorum ki, kollarımı uygun deliklerden geçirmeye bile zahmet etmeden tişörtü başımdan aşağı çekerken öylece durabiliyorum. "Senin nüdist olduğuna dair komplo teorilerinin abartılı olduğunu sanıyordum."

Nefes nefese kalışım sokakta birkaç kişinin başını döndürdü. "Bana söylemeden bunları okumaya nasıl cüret edersin? Bunlar tamamen saçmalık!"

"Öyle mi?" Jason yaklaşıyor. "Kocaayak tarafından kaçırılmana iki saniye kaldı."

"Affedersiniz bayan," diye kekeliyor sağımdaki adam. Döndüğümde bisiklet şortu giymiş, gövdesinde ejderha resmi olan gözlüklü bir adamla karşılaşıyorum. Adam

Jason'ın yarısı kadar ve ondan en az on beş yaş büyük ama yine de kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Bu koca pislik seni rahatsız mı ediyor?"

"Dinle, orospu çocuğu..." Jason içini çekmeden önce öfkeleniyor. "Bu cesaret ister. Ben burada olmasaydım ve bir adam onu taciz ediyor olsaydı, birinin müdahale etmesini isterdim." Ejder Adam'a başıyla selam veriyor. "Teşekkürler."

Ejder Adam burnunu çeker ve şortunu yukarı çeker.

Jason dikkatini bana çeviriyor ben onun sıcaklığı ve şefkati altında neredeyse su topluyorum. "Naomi, lütfen bu adama söyle, senin yaralanmanı önlemek için hayatımı seve seve feda ederim."

"," diye fısıldadım. "Hiç tereddüt etmeden."

"Tereddüt etmeden," diye tekrarlıyorum, titreyerek.

Birbirimize fark ettiğimden daha uzun süre bakıyor olmalıyız çünkü tekrar odaklandığımda Ejder Adam çoktan gitmiş, Jason yaklaşmıştı. Daha da yaklaştı, ta ki beni kollarının arasına alana kadar. Korku ve beklentinin hınzır bir karışımı kulaklarımda gümbürdüyor. Hayır. Hayır, nabız her yerde. Derimin altında. Ayak parmaklarıma kadar iniyor. Seksim ağırlaşıyor ve zonkluyor, sinir uçlarım Jason'ın güvenli göğsüne bastırılmaktan öyle bir cennette ki neredeyse inleyeceğim. Beni bırakması için ona bağılıyor olmalıydım. Beni nereye götürdüğünü öğrenmek istemeliyim ama umurumda değil. Karar vermeyi bırakmam için bana izin verdi. Ve bu tam da ihtiyacım olan şey. Vicdanımdan arınmaya ihtiyacım var.

Etrafımı algılamak için çenesinin kararlı duruşuna zar zor bakabiliyorum ama kalabalıktan uzaklaştığımızı görüyorum. Bir ara sokakta ilerliyor, bir yöne dönüyor, sonra iki restoran arasındaki kısa bir kaldırım şeridine gelene kadar başka bir yöne gidiyoruz. Her iki işletme de tüm hızıyla çalışıyor, müzik ve kahkahalar kapılarından dışarı taşıyor, ama biz aradaki boş sokakta varız, yoldan geçen biri yeterince yakından bakarsa görülebiliriz ama karanlık bizi tamamen yutacak kadar sokaktan uzaktayız.

Jason beni ayağa kaldırıyor ama hiçbir şekilde bırakmıyor. Beni geriye doğru yürütürken tek bir vücut gibi hareket ediyoruz ve pek de nazik olmayan bir eliyle yüzümü yukarı kaldırıyor. "Şu anda pek çok şey yapmak isterdim Naomi. Beni delirtmek için mi gönderildiğini sormak gibi. Ya da geçit törenine geri dönmek ve benden önce seni çıplak görme şansı olan her erkekle dövüşmek - bir aydır göğüslerini düşünmekten kendini alamayan adamlarla. Evet, şu anda pek çok şey yapmak isterdim."

"Neden yapmıyorsun?"

Dudaklarımızı birleştiriyor ama beni öpmüyor. Sadece nefes alıyor, nefes alıyor, dişlerini gösteriyor. "Çünkü benim için ıslandın, değil mi? Seni o yolda gördüm. Bacak bacak üstüne atmış, sırtını benim için kamburlaştırmıştın. Sonunda seni bu sikin üzerine atmama ve sesin kızarana kadar üzerinde zıplatmama izin verecek misin?"

"Jason, öylece..." Sözlerim sert ağzı tarafından boğuluyor ve elleri belimde dolanırken, başparmakları göbek deliğimin girintisine masaj yaparken bir inilti takip ediyor. "Beni henüz öpmedin. Bu işlerin bir düzeni var ve benim kafam yeterince karışık-"

"Hadi bakalım güzellik kraliçesi," diye homurdanıyor Jason.

"bak." Dudaklarımız sürtünüyor.

Anında . Zihinsel ve fiziksel olarak. Her şey çok hızlı oluyor.

Bir saniye önce ayaklarım yerdeyken bir saniye sonra ayak parmaklarım Jason'ın dizleriyle aynı hizaya geliyor. Bu, bir hız trenine bağlanmış, her taraftan desteklenmiş -güvende- ve midem hareket halindeyken kaybolmuş hissi. Kanat çırpınışlarıyla sürüklenip gidiyorum. Bu öpücüğü verenin ben olacağıma dair herhangi bir kuruntum varsa bile, bu düşünce yerden kalkışımdan daha hızlı yok oluyor. Jason'ın kucağında, göğsüne yaslanmış, büyük bir eli saçlarımda, diğerkolu arkamı destekliyor ve beni uygunsuz bir şekilde yakın tutuyor.

İçinden bir ürperti geçiyor. "Seni öpmek beni en çok siken şey bebeğim. Kalıcı olarak." Beni bir adım geri çekip duvara yaslıyor ve alnımızı birbirine bastırıyor. "Tanrım. şu haline bak. Yine de yapacağım."

Ben daha konuşmamı bitirmeden ağzı benimkinin üzerine eğiliyor, dili iddialı bir vuruşla ağzıma giriyor. Jason'ın beni öpüşünde kibar ya da çekingen hiçbir şey yok. Toprak gibi. Dağınık. O aç ve benim kadınlığım onun akşam yemeğı. Dilinin amaçlı hareketleriyle, başını benimkiyle dans edercesine çevirerek ziyafet çekiyor, böylece ağızlarımız yeniden konumlanmaya, yeniden çiftleşmeye, bir ritme girmeye, durmaya ve her şeyi baştan yapmaya zorlanıyor. Biz hareket ettikçe boğazında bir hırıltı dolaşıyor, her geçen saniye daha da yakınlaşıyor, dillerin birleşmesinin, bedenlerin sıkıca birbirine yapışmasının yarattığı baskıyı hafifletmeye çalışıyor. Nefes nefese. Burunlarımızdan emdiğimiz nefesler ve birbirimizin kulaklarına ulaşan iniltilerle birleşmeden önce sadece nefes almak için ara veriyoruz.

Ağzım hiç bu kadar açık olmamıştı. Hiç bu kadar geniş açmak ve bu kadar çok nezakete izin vermek istememiştim. Jason'ın eli saçlarımdan ayrıldı ve

İkincisiyle arkamda karşılaştı, izin istemeden etimi şekillendirdi. Sormalıydı da. İzin istemeli. Bunu biliyorum. Ama ağzına doğru inliyorum ve kendi parmak uçlarım kısa saçlarını kazıyor, bana verdiği muhteşem şehvetin daha fazlası için yüzünü daha yakına çekiyor - ve talepkar vücut dilim yankılanan bir *evet* değilse hiçbir şey değil, *lütfen, bana ne istersen yap*.

"Bu tatlı ağzı öpmeye henüz doyamadım." Alt dudağımı ağzına alıyor ve yavaşça bırakıyor. "Ben imkansızı başarmaya çalışırken, sözde sıradaki şeyin ne olduğunu söyle bana."

"Liste tutmuyorum," diye nefes nefese kalıyorum dişleri boynumu tırmalarken. "Ama uygun bir ilerleme olmalı."

"Neden kelebeklerin boyadığı her yere dokunarak başlamıyorum?" Yüz ifadesi cinsel ve meydan okuyucu. "Sonra da olmadıkları o güzel yere geçeriz."

"Nereden biliyorsun?" Karanlık, içkiler, geçit töreni sırasında yaşadığım özgürlük beni cesur yaptı. Jason olabilir. Kapısına geldiğimden beri beni kendimi şaşırtmam için kışkırtıyor. "Belki de her yerdedirler."

Gözlerinde bir uyarı beliriyor. "Beni biraz daha zorlarsan öğrenmekten başka çarem kalmaz."

Adrenalin içimde kürekli bir teknenin dümeni gibi dönüyor, daha hızlı ve daha hızlı. Jason'ın elleri arka tarafımı son bir kez sertçe sıkıyor, sonra göbeğimin etrafında dönüyor, yukarı doğru kayıyor ve göğüslerimin hemen altında duruyor. Her yerime dokunulmasını istiyorum ve daha fazla beklemek istemiyorum. Bu adam söz konusu olduğunda her şeyin sırası anlamsız. Ne olursa olsun beni güvende tutacaktır, değil mi? Kendimi bir uçurumdan atlamak üzereymişim gibi hissediyor olabilirim ama ona duyduğum güven sırtıma takılmış kanatlar gibi.

İhtiyatı elden bırakarak Jason'ın ellerini tutup göğüslerime götürüyorum, sert küfürleri meme uçlarımın daha da sertleşmesine neden oluyor. "Boya fırçasının nereye gittiğini hatırlayamıyorum, Jason." Beni sıkmasına yardım ederek fısıldıyorum. "Külotumun altında kelebekler var mı yok mu bilmiyorum."

Elleri yanlarımdan aşağıya doğru inerken, parmakları iç çamaşırlarımın kenarlarına sokulurken, vücudu benimkinin içine düşüyor, beni duvara bastırıyor. Çekiştiriyor, neredeyse kalçalarımdan aşağı sıyırmak için aceleyle yırtıyorlar. Jason kulaklarımda boğuk sesler çıkarıyor, yerçekimi beni içine çektiğinde göğsü titriyor.

ve külot dizlerime kadar kayıyor. "Her iki durumda da seni dilimle sikeceğim bebeğim. Kelebeklerin olmaması, o amı başka kimsenin görmediği anlamına gelir ve daha hızlı boşalmana izin veririm. İşte fark bu."

Jason üst tarafını eğip gri tişörtünü kaldırarak seksime bakarken nefes almak neredeyse imkânsız. *Seksime bakabilsin diye*. Bunu gerçekten yapıyor muyum? Bir erkeğin toplum içinde benimle oynamasına izin veriyor muyum? Evet. Evet, yapıyorum. Evet, yapıyorum. Ve artık bu konuda bir seçeneğim yok, çünkü şu anda bana dokunmayı bıraksa, sanırım vicdanımın yoluna gider ve buharlaşırdım.

"Bu güzelliğin üzerinde bir damla bile boya yok. Aferin kızıma," diye geveliyor Jason, en mahrem yerimle göz hizasına gelene kadar eğiliyor. Modası geçmiş olsa da sarışın iniş şeridime düşkünüm ve Jason da bundan hoşlanıyor gibi görünüyor. Tanrım, hiç sevmez mi? Yüzünü bana doğru bastırıyor ve nefesimi keserek içime çekiyor. Bir eli kalçamın iç tarafını buluyor ve onu göbeğimden sadece bir santim ayırana kadar daha yukarı, daha yukarı sürüyor. "Senin bu amının içinde olmayı dilemek bana çok uykuya mal oldu," diyor, dilini kadınsı dudaklarımı dürtmek için dışarı çıkarıyor. Hafif. Çok hafif. Ama içimde bir bomba da patlıyor olabilir. "Şimdi sevişmeye hazır mısın?"

Benimle mi konuşuyor yoksa vajinamla mı?

Cevap her iki şekilde de evet, ama bunu öğrenmeme fırsat verilmiyor çünkü Jason beni kendine çekiyor, bacaklarımı omuzlarına doğru itiyor ve... ayağa kalkıyor. Sırtım sokağın beton duvarına çarpıyor -öncekinden çok yüksekte- ve Jason'ın dilinin ılık sürtünmesi arasını yıkıyor. "Jason," diye bağıyorum, başını tutuyorum, onu uzaklaştırmak niyetindeyim ama bunun yerine onu daha yakına sürüklüyorum. "Aman Tanrım."

Hiçbir zaman cunnilingus hayranı olmadım. Her zaman bir formalite olmuştur. Beyefendinin asıl olaydan önce doğru şeyi yaptığından emin olması için bir yol. Ama ben her zaman zevk alamayacak kadar utangaç oldum. Doğru sesleri çıkarıyor muyum? Tıraş olurken bir noktayı kaçırdım mı? Tanrı aşkına, o ne düşünüyor? Şu anda bu soruların hiçbiri aklıma gelmiyor çünkü basitçe yeniyorum. Jason'ın ağzı olgun bir portakalın tadını çıkarır gibi hareket ediyor, diliyle her yerime ulaşmaya kararlı, popomdaki elleri beni dikkatini çekmek için daha da yaklaştırıyor.

Yüzeyde kalıyor, ben başımı duvara yaslayıp haykırana, kalçalarımın birleştiği yerdeki kaslar sıkılaşıp kadar dilinin düz kısmıyla o sinir demetini okşuyor. Ve sanki tüm zevk ona aitmiş gibi beni izliyor. Sanki benim zevkime göre bencilmiş gibi. Onun bariz

Keyif, çekincelerimdeki son ipi keser ve o ana dalmamı sağlar. Bir sonraki adımda ne olacağı ve yeterince seksi görünüp görünmediğim, sesimin ve tadımın yeterince seksi olup olmadığı konusunda endişelenmeyi bırakmama izin veriyor. Jason'ın daha fazlası için açlığı bariz. Ben fazlasıyla yeterliyim... Ben tam olarak onun istediği şeyim.

Heyecan omurgamdan aşağı iniyor ve oraya yerleşiyor, kalçalarımı huzursuz ediyor. Oh. Oh, bu çok hızlı ilerliyor. Meme uçlarım o kadar fena ağrıyor ki gri tişörtün içinden kendimi hissetmekten, parmaklarımın arasındaki sıkı noktaları sıkıştırmaktan başka bir şey yapamıyorum. Bu hareket bacaklarımın arasında, tam Jason'ın beni yaladığı yerde hınzırca bir çekişme başlatıyor ve rahatlama ihtiyacı bir kat daha yükseliyor. Meme uçlarımla oynamamı izliyor ve homurdanıyor, beni arkamdan ağzına yaklaştırıyor ve dili içimde derinlere kaydığında boğazımın içinde çığlık atıyorum. Bunun samimiyeti içimde bir yerlerde hiç keşfedilmemiş bir titreme başlatıyor. Oh Tanrım. Gerçekleşiyor. Daha önce hiç bu şekilde orgazm olmamıştım. Bu noktaya gelmek genellikle çok fazla parmak çalışması ve takıntıyı durdurmak için zihinsel komutlar gerektirir... bu sefer değil.

"Jason. Oluyor." Az
önce bunu mu
söyledim?

Tek tepkisi klitorisimi bulup dilini klitorisimin üzerinde gezdirmek oluyor, kapüşonlu gözleri üzerimde... ve sonra orta parmağı içeri kayıyor, daha hızlı, daha hızlı hareket etmeden önce yavaşça girip çıkıyor. Alışılmadık bir kreşendo oluşuyor, basınç ilahi ve aynı zamanda bir lanet.

"Hayır, hayır, hayır," diyorum, kalçalarımı bir adak gibi ağzına doğru eğiyorum. "Evet. Neredeyse. Lütfen."

Parmağının ucu içimdeki büyümlü bir noktaya değiyor ve uçurumdan fırtınaya doğru yuvarlanıyorum, neşeyle kendimi kayalara çarpmaya bırakıyorum. Ama onlar sivri değil, davetkâr. Şimdiye kadar aldığım en keskin, en yoğun zevkle beni parçalara ayırıp kıyıya bırakıyorlar, spazm geçiren bedenim bana hala havada süzülüyormuşum gibi hissettiriyor. Vücudum titriyor, ama . Çok sıcak. Jason her seferinde bir bacağımla bırakıyor, koca gövdesiyle beni dikkatlice duvara yaslıyor, nefes alışverişleri başımın üzerinde yüksek sesle ve anlamlı bir şekilde duyuluyor.

Rahatlatma içgüdüleriyle ellerim kalkıyor ve karnından aşağı, beline doğru iniyor. "Yapma," diye bağırıyor, bileklerimi yakalıyor. "Ne kadar ateşli olduğunu gördükten sonra bir dakikaya ihtiyacım var. Naomi... Tanrım. O amcık şimdiye kadar tattığım en tatlı şey." Çenesi geriliyor, burun delikleri açılıyor. "Bana dokunursan lanet olası bir üniversite öğrencisi gibi boşalırım."

"Bunu görmek istiyorum," diye nefes alıyorum, Jason'ın soğukkanlılığını kaybettiğini görme arzusuyla sarsılıyorum. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istemediğime eminim. "Lütfen, Jason."

"Adımı kullanarak kirli oyunlar oynuyorsun." Alnı benimkine düşüyor. "Bunu söylemeni çok seviyorum."

Bu adam tarafından tapılmak, karanlıkta asla söylemeyeceği şeyleri aydınlıkta itiraf etmesini sağlamak göğsümde bir krank döndürüyor. Cesaret de var, karnımda çatırdıyor, sadece onu bu kırılma noktasına sürüklediğimi bilmek bile. Sağ elim aşağıya inip ereksiyonunun etrafında kilitleniyor, kotunun üzerinden nazikçe sıkarak onunla alay ediyor ve ağzından sokakta yankılanan kırık bir inilti çıkarıyor. "Jason," diye fısıldıyorum dizlerimin üzerine çökerek. "Jason."

"Naomi," diye dişlerini gıcırdatıyor. Bir an gözlerini kapatıyor, sonra bir elini duvara dayayıp diğer elini fermuarına götürüyor. "Canı cehenneme. O lanet ağzı istiyorum."

Hayatımı balo elbiseleri giyerek ve erkeklerin bana ölümüne bakmasını sağlayarak geçirdim. Sahnelerde yürüdüm ve klas bir Güneyli hanımefendi olduğum için övüldüm. Yine de kendimi hiç şu anki kadar kadın gibi hissetmemiştim, Jason'ın titreyen eliyle fermuarını indirmesini izlerken, ağzıma girme ihtiyacı duyarken. Kalçalarımın içi nemli, üzerimde tişörtten başka bir şey yok ve rimelim akmış olmalı ama her nasılsa Florida'daki en çekici kadın benim. Jason bana böyle hissettiriyor. Onun da böyle hissetmesini istiyorum.

Bu açıdan bakınca Jason şimdiye kadar yakından gördüğüm en seksi, en güçlü adam, vücudu dövme ve saçlarla kaplı, yüz ifadesi şiddetle... sahiplenici. Bana karşı. Ama aynı zamanda çaresiz. Benim merhametimle. Bu kombinasyon beni tekrar tekrar tahrik ediyor. Biri bana ağzımda bir erkek hissetmek için dudaklarımı yalayacağımı söyleseydi, ona inanmazdım. Yine de buradayım, kocaman, şişmiş uyarılmışlığını kotundan çıkarıp yumruğunu kökten uca sürüklerken kanımda heyecan kaynıyor. "Aman Tanrım."

"Evet. Bu şekilde yap bebeğim." İnleyerek etini birkaç kez hızlıca pompalıyor. "Gel de bir em."

Artık benimle konuşma şeklinden bile ürkmüyorum, çünkü hareketleri farklı bir hikaye anlatıyor. Saygı ve koruyuculuk. Bu seksle ilgili. Konuştuğu dil bu. Ben de onunla konuşmak istiyorum. "Gel de al."

Jason'dan alçak sesle bir küfür yükseliyor ve elinde ereksiyon, pantolonu dizlerinde, öne doğru yürüyor. Bir eliyle çenemi kavradı ve aşağı çekti. Sert, emredici. Muhtaç. Bir saniye sonra pürüzsüz başı dilimin üzerinde kayıyor ve tuzun tadı boğazımdan aşağı iniyor.

"Orospu çocuğu." Kendini ağzımdan geri çekiyor, yüzü zevk/acı içinde buruşmuş, kalın ağırlığı santim santim içeri daldırmadan önce. "Kahretsin, seni dizlerinin üzerine çöktürdüğüme inanamıyorum. Hayatımın geri kalanında bunun hayalini kuracağımı sanıyordum."

Beni rüyasında gördüğünü itiraf ettiğinde nefesim kesiliyor. Göğsümdeki sızidan uzaklaşmak için ellerimi kolanının etrafına doluyor ve yavaş bir hareketle başını yalayarak ağzıma doğru çekiyorum. "Bu rüyalarda ne yapıyorum?"

"Bebeğim, sen lanet bir rüyasın. Sıkıştığım da seni yoga pantolonu içinde ve sarkık alt dudağınla düşünerek boşalabiliyorum." Yaklaşıyor, çizmeli ayağı dış uyluğuma çarpıyor. "Bana bu kadar uzun süre acı çektirdiğin için üzgün müsün? Göster bana. Nasıl güzelleştğini göster."

Gözlerimi Jason'dan ayırmadan boğazımı gevşetiyorum ve sert etini derinlere yönlendirmesine izin veriyorum, arkamla buluştuğunda gözlerimi kırıştırıyorum. Başka biri olsa rahatsız edici olabilirdi ama Jason'ın büyüüne kapıldığım için gözümde akan yaşları ve dizlerimi aşındıran zemini fark edemiyorum. Hayır. Onun sert homurtusu ve bir başka tuz tadı, boğazımın refleksif baskısına değişiyor. Geri çekilirken eti ağzımın içinde sıcıyor, tekrar derine iterken kalınlaşıyor. Tekrar. Tekrar. Tekrar. Tekrar. Etkilendiğim şekilde, o da içimde olabilirdi. Kıvrımlarım kayganlaşıyor, şehvetten sersemlemiş bir his üzerime çöküyor ve tüm dünyayı bloke ediyor. Uzaktaki geçit töreninin gürültüsü azalıyor, geriye ağzımdan çıkan ıslak, emici sesler ve Jason'ın düzensiz nefes alıp verişinden başka bir şey kalmıyor.

"Bu çok iyi, bebeğim, bebeğim, ne kadar tatlı bir ağız. Beni çok azdıldın, yoksa boğazının arkasına vurmaya devam ederdim." Saçlarımı yumruğuyla sarıyor ve her biri bir küfürle noktalanan itişlerinin hızını artırıyor. "Ahhh, Tanrım. Boşalacağım. İstiyor musun?"

Jason'ın ereksiyonunun etrafında mırıldanıyorum ve aşağı doğru inerken dudaklarımı sıkıyorum, mümkün olduğunca yaklaşmak için dizlerimin üzerinde yürüyorum, ondan zevk alıyorum, kokusunu içime çekiyorum. İstiyor musun? Evet, evet, istiyorum. Tüm varlığımla. Onu bu noktaya getiren bendim, kanıt istiyorum. Ödülünü.

Yumruğu uzunluğunun tabanını kavriyor, sallanan dudaklarımla aynı anda yukarı aşağı sürtünüyor, baraj yol vermeden önce gergin anlar boyunca mükemmel bir uyum içinde çalışıyor. Jason'dan bir inilti koptu ve içimde patladı.

Ağızıma, boğazıma doğru çılgınca boşalırken elleri hareket ediyor. Onu izliyorum, kendini kaptırmış, boynunun kavisinde zafer kazanmış, şakağında damarlar belirmiş, alnında ter damlaları oluşmuş. Harap olmuş. Kendi bedeninin ve onun sarsılışının, boşalırken titreyişinin hizmetkârı.

İşini bitirdiğinde içimi garip bir huzur kaplıyor. Haftalardır onunla bu tür bir temasa ihtiyacım vardı, değil mi? Jason'a dokunmamanın ya da onun bana dokunmasının stresi beni piyano teli gibi sıkı tutuyordu, ama şimdi tel kesildi ve kendimi bir elimle yakalayarak bir tarafa düşünüyorum.

"Buraya gel, güzellik kraliçesi." Yerden kaldırılıp göğsüne bastırıldım, ayak parmaklarım yere değiyordu. "Vay be. Bir aylık *cehennemden* sonra bunu söyleyeceğim hiç gelmezdi ama sen... sen bu işkencenin her dakikasına değdin."

Hâlâ sersemlemiş halimle beni sallamasına izin veriyorum. Bedenim gevşemiş durumda ama sözleri nabzımın kulaklarımda çılgınca atmasına neden oldu. Ulaşamayacağım yerlerde endişeler var ve şimdiden sinsice ön plana çıktıklarını hissedebiliyorum. *Git başımdan.* "Sen de öyle Karasakal."

Parmakları saçlarımın arasında gezinirken duraklıyor. "Ne zaman beni istesen, bebeğim, dağları yerinden oynatırdım-"

Daha ileri gidemediğim parmaklarımı ağızının üzerine koyuyorum. Bana söylediği sözler çok güzel, yarama merhem sürmüş gibi. Kolları beni sımsıkı sarıyor, kalbi kulağıma çarpıyor. Ama çok fazla itirafta bulunuyoruz. Bu nereye varacak? Hiçbir yere. Hiçbir yere gidemez. Çok fazla şey itiraf etmekten ve bunu geri alamamaktan korkuyorum. "Sadece şu anı yaşayamaz mıyız-ve-"

"Sonra ne olacak? St. Augustine'e dönüp bunlar olmamış gibi mi davranacaksın?" Saçlarımı yumruklayarak başımı geriye doğru çekiyor, yüzü benimkinin üzerinde geziniyor. "Başka bir erkeğin sana bakmasına ya da seni düşünmesine dayanamadığım için buraya saatte doksan mil hızla gelmediğimi mi farz edeyim?" Sesi düşünüyor. "Kukunun dilimin üzerinde sıcak şeker gibi eridiğini bilmiyormuşum gibi mi yapayım?"

İçime bir sıcaklık yayılıyor. "Dur."

"Hayır, Naomi. Birbirimizi bu kadar çok istememiz uygun değil ama işte buradayız." Uzaklara bakıyor ve gözlerinden düşmanca bir şey geçiyor. Saçımı bıraktığında kendimi dengelemeye hazır değilim, ama ayağa kalkana kadar beni tutuyor. "Son ilişkinle bağlarını tamamen koparmamışsın, ama beni öptüğün gibi öpebiliyorsan, bana kalırsa o bağlar kopmuş demektir. *Kesilmesini istiyorum.*"

"O kadar basit değil. Miras, evlilik, bağlılık ve kan bağı. Bunlar ailem için önemli şeyler. Kendime bencil olma izni verdim ama sonsuza kadar bu şekilde kalamam."

Sonsuza dek kelimesi aramıza bir kaya gibi düşüyor.

"Sen giderken benden hayatımı etkileyecek büyük kararlar almamı nasıl istersin?" Titrek bir sesle fısıldıyorum. "İkimiz de öyle."

Sessizlik o kadar uzun sürüyor ki, cevap vereceğinden emin değilim. Sonra, "Eğer sadece birkaç haftamız varsa, öyle olsun." Bana bakması bir an alıyor. Baktığında, bir şeyler sakladığını düşünmekten kendimi alamıyorum. "Yine de sen gidene kadar her şeyi istiyorum. Seni her gece yatağında istiyorum. Siktir et, elini tutmak ve seni dışarı çıkarmak istiyorum. Ya hep ya hiç."

"Jason..."

"Macera mı istiyorsun?" Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sana yardım etmeme izin ver."

Kalbimin hızla çarpmasından neredeyse başım dönüyor. Vücuduma yaptıklarının etkisinden hâlâ kurtulamamışken benden bir karar vermemi istiyor olamaz Benim onunkine yaptıklarımı. Jason'a karşı bir şeyler hissettiğimi ve onun daha fazlasını istediğini kabul etmek için kendime zar zor izin verdim. Her şeyi istiyor.

Geçici olarak.

Her şey bittiğinde çekip gidebilecek miyim?

"Bunu bir düşün." Jason dudaklarıma uzun bir öpücük konduruyor. "Ama lütfen uzun sürmesin."

Jason bir taksi çağırıp beni kıyafetlerimi ve çantamı almam için stüdyoya geri getirirken konuşmuyoruz. Giyindiğimde aynı taksi bizi otele getiriyor. Jason lobiden geçerken elimi tutuyor ve herkesin ona nasıl tepki verdiğini fark ediyorum. Erkekler başlarını sallıyor, sanki onun kahramanlığını hissetmişler ve saygılarını sunmak istiyorlar. Kadınlar başlarını eğiyor ya da öylece bakıyorlar. O bunların hiçbirini fark etmiyor gibi görünüyor, ama onun fark ettiğini biliyorum, değil mi? Kendini nasıl sunduğu konusunda ilgisiz ya da umursamaz olmadığını biliyorum.

-Bana simit dükkanından bahsetti. Onu tanıyorum. Ve elimi sıkıca kavradığında, ben de tanındığımı hissediyorum. Korunduğumu ve takdir edildiğimi. Jason tarafından. Asansörlere ulaştığımızda sinirlerim küçük şişe roketleri gibi. Gece benimle kalacak mı? Ona gerçekten izin verecek miyim?

Kimi kandırıyorum ben? Eğer beni öperse, hayır diyemeyeceğim. Onun hükmedici varlığının bana bu kadar yakın olması bile başımı titretiyor.

ayak parmağına kadar. Beynim onun tüm itiraflarını tekrarlamayı bırakmıyor. Beni hayal . Beklemeye değerim. Tadım şeker gibi. Ama geceyi birlikte geçirmek, önerdiği geçici anlaşmaya evet demek kadar iyi olmaz mı?

"Um..." Otelin kapısında durdum ve döndüm. "Emin değilim-"

"Biliyorum, güzellik kraliçesi." Başını eğiyor ve beni ağına düşüren bir öpücük veriyor, başım o kadar hafıflıyor ki uçtuğumu sanıyorum. "Kalmak istiyorum. Kalmalı ve bütün gece seni inletmeliyim. Ama artık senin yarım ölçünle var olamam Naomi. Çok hızlı biten çalıntı anlar. Bana her şeyini ver, sadece bir süreliğine." Bir uzun öpücük daha, ardından sert bir nefes verme. "Yarın sağ salim eve dön."

O uzaklaşırken lastik dizlerimin üzerinde öylece duruyorum, onu geri aramamak için dudagımı ısırıyorum. Ancak yirmi dakika sonra kelebeklerden arınmak için düş alırken St. Augustine'i evi olarak adlandırdığını fark ettim. Ve ben bunu sorgulamadım bile.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

EndoftheInternet.net

Kullanıcı Adı:

IGotAnswerz9

Açık konuşayım. Naomi'yi öldürmek için sebebi olan tek kişi Kaçak Kız'ın ta kendisiydi,

Addison Potts. Klasik aşk üçgeni durumu.

Sıradaki!

Jason

FLORİDA NEMİ beni çıldırtmış olmalı.

Dün gece Daytona'dan eve dönerken aklımdan geçen düşünce buydu. Aslında hala orada, kurutucudaki bozuk para gibi pır pır ediyor. Saat sabahın onu ve ben bir puro dumanı bulutu içinde araba yolunda volta atıyorum. Yedek kulübesinde menajerinden yeşil ışık bekleyen bir atıcı gibi huzursuzum.

Daha doğrusu, rüya gibi ağzı olan bir sarışından.

Bugün pazar sabahı. Birdie'yle programında güzellik yarışması antrenmanı yok. Kabarık bir otel yatağında tembellik etmesi, Daytona'da kadınların aradığı her şeyi araması ve günün ilerleyen saatlerinde geri dönmesi tamamen doğal olurdu. Yine de onun güvenliğinin benim kontrolüm dışında olması beni engelliyor. Naomi'nin o bok çuvalı motelde uyuduğunu öğrenmemin üzerinden yıllar geçmiş gibi görünüyor, ama hâlâ o korku hissini hatırlayabiliyorum. Garajın üstünde yaşama ve orada kalma teklifimi reddedebileceği korkusu. Onu aksi yönde ikna etmek için çaresiz olmak.

İçimdeki bu huzursuzluk şimdi daha güçlü. Ama farklı.

Dün gece onu sokakta çıırılçiplak yürürken bulduğumda ilk tepkim tamamen inkâr etmek olmuştu. Bu o olamazdı. Böyle bir şey olamazdı. Kim onun göğüslerine kelebekler çizecek kadar yaklaşmıştı ki? Onu siki olan herkesten ne kadar hızlı uzaklaştırabilirdim? Tipik erkek endişeleri. Ona isyan yasasını okumaya hazırdım.

Ta ki başını çevirip profilini görene kadar. Çiçek açıyordu. Görünmeyen bir kaynaktan -belki de benim hayal gücümünden- ona doğru bir ışık parladı ve onu daha önce hiç böyle görmediğimi fark ettim. Onu becermek için bitmek bilmeyen ihtiyacıma kapılmıştım, hayal kırıklığına uğramıştım ve

kafam karıştı ve onunla eğlendim. Bu yüzden nasıl değiştiğini fark edemedim. Ta ki dün geceye kadar. Bana kendi sözleriyle St. Augustine'e bir macera için geldiğini ve dışarı çıkıp bir macera yaşadığını söyledi. Macera yaşıyormuş.

Tekne römorkumun tamponuna oturuyorum ve botumun altındaki sigara izmaritini öğütüyorum. Birkaç dakika içinde saatimi dokuzuncu kez kontrol ediyorum. Sokak benim zevkime göre her zaman çok sessizdi. Benim işimde sessizlik, gürültülü bir olay olacağı anlamına gelirdi. Naomi'nin heyecanlı ifadesi aklımdayken, bir Range Rover'ın köşeyi döndüğünü duymak istiyorum. Bir dahaki sefere onu böyle gösterecek kişi ben olmak istiyorum. Ara sokakta amını yemek kısa sürede yapabileceğim tek şeydi, herhangi bir şikâyet de duymamıştım. Yine de daha iyisini yapma ihtiyacı acımasızdır.

Paravan kapı eve çarpıyor ve Birdie'nin dışarı çıktığını görmek için dönüyorum, saçları dağınık, elinde kahve fincanı. "Daha dönmedi mi?"

Çenem baskı altında patlıyor. "Hayır."

Sessizlik geçer. "Yani o geldiğinde dönüşüm sonrası Hulk gibi burada öylece oturacak mısın?" Kahve fincanı dudaklarında duraklıyor ve "Ürpertici" diye şarkı söylüyor.

"Ben sevmiyorum..." Bir nefes üflüyorum. "Bilinmeyen. Durum hakkında hiçbir şey bilmemek hoşuma gitmiyor."

"Koordinatlara, komutlara ve göğsünüzde bir kalaşnikof olmasına alışkınsınız."

"Evet." Birdie tamponda yanıma oturuyor ve kahvesinden bir yudum almama izin veriyor. Kahvenin kenarında gezinmesini izliyor, hiçbir şey belli etmediğimden emin olduğum halde beni ne kadar iyi okuduğuna hayret ediyorum. Son zamanlarda ona çok hayret ediyorum. "Florida'da olduğumuzu biliyorum. Mantıken. Ama ne kadar hızlı bitebileceğini görmek için oradaydım. Bu sadece..." Parmaklarımı şıklatıyorum ve içimde cevap niteliğinde bir sarsıntı hissediyorum. "İnsanların başına kötü şeyler gelmesini engelleyemeyeceğimi biliyorum ama denememe izin verilmemesi tam bir işkence."

Birdie'nin profilimi incelediği yerde yüzümün yan tarafı ısınıyor. "Özür dilerim."

Göğsümdeki tetik emniyet konumuna geri dönüyor. "Bu gerçekten yardımcı oluyor."

O birasını yudumlarken bir süre sessizce oturuyoruz. "Benim için böyle mi endişeleniyorsun?"

Yüzümdeki kuşkulu ifadeyi görür görmez gözlerini kaçırıyor. "Tabii ki biliyorum Birdie. Evimizi Fort Knox gibi kilitledim. Sadece ben olsaydım, muhtemelen kapıları açık bırakırdım, birinin içeri girip bana ihtiyacım olan kavgayı vermesini umardım."

Bu açıklayıcıydı. Kendim için bile. Ama Birdie sadece başını salladı, ağzının kenarlarında bir gülümseme oynayıyordu. Yine de sorusu hâlâ havada asılı kalmış gibi görünüyor, bu yüzden konuşmaya devam ediyorum.

"Sana ve Nat'e göz kulak olmam için yanında ben yoktum. Uzun bir süre. Beni ilgilendirmiyordu." Ilık bir esinti sözlerimi alıp araba yolunun etrafına taşıyor. "Şimdi söylediğim kadar önemseddiğimden şüphe mi duyuyorsun?"

"Evet," diyor hiç tereddüt etmeden.

"Bu adil." Sessiz sabaha karşı kalabalık boğazımı temizliyorum. "Bir süper kahraman olduğunuz inancına kapılmak kolaydır. Özellikle de yirmi küsur yaşındaysanız ve belirli bir amaç için işe alınmışsanız. Çünkü fark edildiniz, herkesten önce seçildiniz. İnsanlığın intikamını alıyor, yüce iyilik adına savaşıyorsunuz." Aklıma gelen şeyleri söylüyorum ve zaman yavaşlıyor gibi görünüyor. "Ama birden fazla yüce iyilik türü var. Bütün bir ülke ya da hatta bir kasaba olmak zorunda değil. Bazen sadece bir evdir." O yanıma doğru eğilirken yutkunuyorum. "Ya da kız kardeşim. Bu durumda, o iyiden de büyüktür."

"Teşekkürler." Yüzünü göremiyorum ama gülümsemediğini hissediyorum. "Giderken diğer büyük malları unutacağını mı düşünüyorsun?"

O sarsıntı yine geri geldi, ama bu sefer yakıyor. Naomi'nin kelebek boyalı vücudu ve şaşkın bakışları, Birdie'nin yavaş dansının hareketli görüntüsüyle kafamın içinde dans ediyor. "Hayır. Bu sefer unutmayacağım." "Güzel." Ayağa kalkıp kahvesinin kalıntılarını fincanın içinde döndürürken yan tarafı benimkinden ayrılıyor. "Peki... bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

Dün gece Naomi'yi bulduğunuzda?"

"Hayır."

Gülüyor. "Oh kahretsin. İyi mi kötü mü?"

Gülümsememek için dilimi yanağımın iç kısmına bastırıyorum. "Cevap vermiyorum."

"Bana bir şey ver!" Kaşları oynadı. "Çıplak mıydı?" "Bazı stratejik kelebekler vardı."

Birdie yanlarını tutarak ve kıkırdayarak bir daire çiziyor. "Aklını mı kaçırdın?"

"Hayır," diyorum sessizce. "Neredeyse o noktaya geliyordu ama... vücut boyasıyla sokakta çıplak bir şekilde geçit töreni yapması *gerekiyordu*. Bunu mahvetmek istemedim."

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra başımı kaldırdığımda kız kardeşimin beni izlediğini görüyorum. "Evrenin kontrolünün sende olmadığını fark etmeye başlıyorsun."

"Belki."

Birdie'nin içeri girdiğini fark etmiyorum, ta ki evin kapısı tekrar kapanana kadar, ama hala onun söylediklerini düşünüyorum. Ne hakkında konuştuğumuzu. Herkesin hayatını nasıl yaşayacağını ben belirleyemem. Elinde silahlı olan bir süper kahraman olduğumda bile kurtarma ya da can kaybını belirleyemezdim. Her seferinde değil. Normal insan yeteneklerinin kontrolü dışında güçler var. Tanrım, gerçekten de insan olduğumu kabul etmekte zorlanacak kadar şişirilmiş bir egom mu var?

Saatimi bir kez daha kontrol etmekten kendimi alamıyorum. Saat neredeyse on bir. Beni burada oturtan sadece Naomi'nin güvenliği değil, değil mi? Cevabımı istiyorum. Benimle birlikte olmak isteyip istemediğini bilmem gerekiyor... şimdilik. Her şeyden çok, Rover'ını çekmesini, inmesini ve bana koşmasını istiyorum. Hay sikeyim. Daha önce hiç romantik bir yakınlaşma istememiştim. Hayatımda hiç. Onlardan uzak kalmak istedim. Yine de Naomi'nin beni dolaştırmasını istiyorum. Dağınık, tedbirsiz, potansiyel olarak yıkıcı. Ona dokunmakla, arafta kalışımın sona ermesiyle kıyaslandığında bunların hiçbir önemi yok. Çok fazla olmadan önce konuşmaları durdurmamızın sonu. Daha fazlası için zorlamak istiyorum. Onun *beni* daha fazlası için zorlamasını istiyorum.

Dün gece söylediklerimde ciddiydim. Naomi'nin yanında uyanmak, gözlerindeki uykuyu silmeden önce ona sikimi vermek istiyorum. Onun kokusunu vücuduma, çarşafıma, ağzıma sürmek. Ölümsüzleştirmek. Macerasına kızmaktan vazgeçmek istiyorum çünkü bu onu daha da yaklaştırıyor. Birlikte geçirdiğimiz bu zaman sona erse de ermese de, tadını çıkarmasına yardım etmek istiyorum.

Şimdiden kendimi bu sona karşı öfkelenmeye hazır hissediyor muyum? Evet.

Bu mücadeleyi kaybetme olasılığım bu çılgınlığa teslim olmamı engelleyecek mi?

Hayır. Hiçbir şey olmayacak. Ona ihtiyacım var. Onun içinde boğulmak istiyorum.

Arabası sokağın sonundaki köşeyi dönüp kaldırım boyunca yavaşça durduğunda neredeyse bunun benim hayal gücüm olduğunu düşüneceğim. Önce rahatlıyorum, serin bir nehir endişelerimin yaktığı ateşi söndürüyor. Sonra

Bu vahşi beklenti içimde bir davula vurulan yumruklar gibi çarpıyor. *Onu görmek istiyorum.* Yüzünü görmeyi arzuluyorum. Aynı anda hem zarif hem de inatçı olan çenesini. Göğüs dekoltesine tünemiş o çil. Uygunsuz bir şey söylediğimde kalkan kaşlarını. En azından eskiden öyleydi. Bana alıştı.

Naomi araçtan inerken, parmak arası terliği yere biraz önce sağ ayağından sallanırken, bunu fark etmek göğsümü ağırlaştırıyor. Tanrım, bu sabah uzun bir elbise içinde çok seksi. Boynunun arkasından bağlanan bir elbise. Yüzü dışında her yere bakıyorum, çünkü henüz bir karar vermediğini hissedebiliyorum. Yukarı çeker çekmez bu gerçeklik tenimi kapladı.

Ona yardım et. Senden daha büyük bir şey için burada.

"Merhaba." Mavi gözleri kırılğan bir şekilde yaklaşırken anahtarları elinde gergin bir şekilde titriyor. "Bütün gece burada mı oturdun?"

Vücut ısısının bir kısmını yakalamaya çalışarak öne doğru bir adım atıyorum, bana çarptığında bir iniltiden zar zor kaçınıyorum. "Az kalsın kendimi durduruyordum."

Naomi gözlerini kapatır, parmakları elbisesinin kumaşında kaşınmaktadır. "Ah."

Garip davranıyoruz. Kollarım onu sarmak ve gerçekten güvende olduğunu ve önümde durduğunu teyit etmek için ağrıyor, ağzım kulağına bastırmak istiyor. Ona dilimi yalamaya ihtiyacı varmış gibi görüldüğünü söylemek için. Bir tane daha. Ancak bunların hiçbirini yapmak için yeşil ışığım yok, bu yüzden onun yanından geçip arka koltuktan çantayı alıyorum.

Fermuarından, alt kısmında pembe harflerle Daytona Plajı yazan küçük bir sandalet anahtarlık sarkıyor. Benimle ya da bensiz anılar biriktirecek ve maceralar yaşayacak. Olumlu anılar biriktirmesine yardım etmek istiyor muyum, istemiyor muyum?

"Bugün seni dalışa götürebilirim diye düşündüm," diyorum arkamı dönerek. "Dün gelemediğin için."

Dudaklarını ıslatıyor. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum." Güneş saçının fazladan sarı bir telini yakalıyor. "Daytona'ya geçit töreni için gittim, çünkü... burası çok fazla gelmeye başlamıştı. Hatta daha önce. Daha önce..."

"Birbirimize hayvanlar gibi saldırmadan önce." Yanaklarının yumuşak derisi alev alev yanıyor. "Evet."

"Ve benimle yalnız kalmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilsin." Çantayı omzuma atıp önünde duruyorum ve ilgimin, sikimi emdiği için hâlâ hafifçe şişmiş olan ağzına yönelmesine izin veriyorum. "Çünkü sen

Bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda, ben içine girene kadar durmayacağımızı biliyorsun. Bu artık imkansız olacak."

Nefesi kesiliyor. "Eve dönerken imkansız gibi görünmüyordu."

"Naomi, izin ver seni okyanusa çıkarayım." Eğildim ve yakınından nefes verdim.

Şakağına. "Sana bir şey vermeme izin ver. Sana bir şey vermem gerek. Ve siktir et, açgözlüyüm ve seni mavi renkte görmek istiyorum. Sanki daha güzel olabilirmişsin gibi."

"Bu imkânsız," diye nefes alıyor, sesi dehşet içinde. Çantayı bırakıyorum, onu kendime doğru çekmeye ve kemiklerimi kemiren yerçekimine teslim olmanın ne kadar imkânsız olmadığını göstermeye hazırlanıyorum. Ama o geri adım atarak benden uzaklaştı. "Jason, artık ara sokakta değiliz."

"Gün ışığında ya da gölgede, ara sokaktaki o adam olacağım güzellik kraliçesi." Elini tutup ağzıma götürüyorum ve narin iç bileğini dişlerimle parçalıyorum. "Birkaç hafta, Naomi. Onları bana ver. Kendini bana ver."

Dilimi ön kolunun iç kısmında gezdiriyorum ve o da öne doğru atılarak kendini göğsümde yakalıyor. Hemen bir kolumu sırtının küçük kısmına dolayarak ereksiyonumu hissedebilmesi için onu öne doğru çekiyorum.

"Dalışa evet de," diye törpülüyorum çenesini geriye doğru eğerek. "Sana ne yaptığımı göstereyim."

"Güzel. Evet."

Sadece birkaç saniyeliğine tırnakları göğsümde kıvrılıyor ve içime şok dalgaları gönderiyor. Çantasını alıp apartmanın merdivenlerini tırmanırken hırıltım havada asılı kalıyor. Kapıda duraksıyor, ağzının tadı için bir orduyla savaşacak kadar aç bir şekilde araba yolunda durduğum yere bakıyor. O kapının çerçevesinden geçene kadar göz temasını kesmiyoruz ve ben şimdiden tekrar yalnız kalacağımız dakikaları sayıyorum. Kafamın arkasında bir ses fısıldıyor, *saymaya devam et*.

İşe yarasın.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ReadtheComments.com Kullanıcı

Adı: TheRappingTheorist Git

Naomi, bugün senin doğum

günün.

Sonunda biri yanma teorimi ciddiye almış gibi parti yapacağız.

Naomi

Jason'ın gözleri mayolu vücudumda gezinir gezinmez bu tekneye gelmemin bir hata olduğunu ve bunun bedelini ödeyeceğimi anlıyorum. Elbisem titreyerek teknenin zeminine düşüyor ve beni balayımda giymek için satın aldığım beyaz bikiniyle bırakıyor. Benim için çok az bir malzeme, göğüslerimi çok az örtüyor, bel bandı seksime doğru iniyor. Kenarları bağ yerine, kalçalarımı hafifçe ısırarak gümüş ve altın boncuklarla bir arada tutuluyor.

Tekne ayaklarımızın altında inleyerek sallanıyor. Altımızdaki suyun hareketi bariz bir seks simülasyonu, sanki okyanus bizi teşvik ediyor. *Yapın. Teslim ol.* Ve o da gözlerini kaçırmak için acele etmiyor. Elindeki dalgıç giysisini kapalı motorun üzerine atıyor, elini sakallı çenesine sürüyor. Tanrım, gökyüzünün bir demirbaşı gibi görünecek kadar uzun boylu, geniş omuzları güneşi engelliyor, beni gölgede bırakıyor ama serinlemekten uzak. Aslında tam tersi. Dili dolgun alt dudagının üzerinde kayarken, başının kalçalarımın arasında nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. Dizlerimden ne kadar yenilmez görüldüğünü.

Adımı kullanarak kirli oynuyorsun. Bunu söylemeni çok seviyorum.

İlgisinin vücudumda yarattığı etkiyi gizlemek için muhtemelen çok geç. Meme uçlarım bir coşku seli içinde toplanıyor, libidom muhtemelen dün geceki gibi rahatlayacağını düşünüyor. Öyle mi? Tanrı biliyor ki buna ihtiyacım var. Sekse hiç ihtiyacım olmamıştı. Bu şekilde değil. Gidip almaktan başka seçeneğim yokmuş gibi değil. Almak.

Ağzım kuru bir şekilde Jason'ın yavaş bir çene hareketiyle işaret ettiği dalgıç kıyafetine uzanıyorum, öne doğru eğilip içine giriyorum ve bacaklarımı yukarı çekiyorum. Yukarı çıkarken mayosunun içindeki belirgin şişkinliği fark etmekten kendimi alamıyorum.

saklamak için hiçbir hareket yapmaz. Sonunda okyanusa ulaştığımda, okyanusun sıcaklığı artacak. Bilim adamları şaşkına dönecek.

Terbiyem beni sessizliği doldurmaya teşvik ediyor. "Dalgıç olmak istediğini ne zaman anladın?"

Hakkını yemeyelim, benim cılız sesime sıırtmıyor bile. "On altı yaşımıdayken bir okul gezisine gittim. Şnorkelle dalma, dalma değil. Ama ilk kez..."

"Ne?"

Ensesini kaşıyor. "Yüzeyin altındaki sessizliği ilk kez duydum," diyor, sanki bu sözleri daha önce hiç yüksek sesle söylememiş gibi. "Okulla aram hiç iyi olmadı. Sınıflar beni kapalı hissettiriyordu ama evde de durum aynıydı. Kendi düşüncelerime nasıl sahip çıkacağımı bilmiyordum. Birdie ve Nat'i severdim ama onlar daha genç ve gürültücüydü." Sessiz kahkahama karşılık gözlerinin kenarları kırışıyor. "Şnorkelle dalmak bir süre için tüm sesleri engelledi ve yeni bir tür rahatlık hissettim. Dalış dersleri almaya başladıktan sonra okulda kendimi daha az kısıtlanmış hissettim. Evde daha fazla var olabiliyordum."

"Kendi evine ihtiyacın vardı."

Jason başını sallar. "Artık tek yerim orası değil. Koşuyorum." Gözleri tembelce üzerimde geziniyor. "Daha da iyisi, gecenin bir yarısı bana hikâyeler anlatan bir güzellik kraliçem var."

Tenimde bıraktığı ışıltının tadını çıkarmaktan başka bir şey yapamıyorum. Dilim cevap veremeyecek kadar bağlı -ne diyebilirim ki? - ve sonunda bana merhamet ediyor.

"Bir numaralı kural, teçhizatınızı kontrol etmek ve düzgün çalıştığından emin olmaktır. Ben bunu zaten yaptım, ama gelecek için..." Jason'ın sesi devam ederken kalın, beyaz kabarık bulutlarla tezat oluşturuyor. Bir an için teknenin ön tarafında kayboluyor ve ben de bu fırsatı kullanarak kendimi hızlı bir şekilde kıyafetimin geri kalanının içine haysiyetsiz bir şekilde sokup köprücük kemiğime kadar fermuarını çekiyorum. Jason bir elinde can yeleği, diğerinde oksijen tüpüyle ortaya çıkıyor. Tankı yanıma koyuyor, yavaşça benim alanıma giriyor ve artık tüm gökyüzünü kapatıyor. "Bu bir yüzdürme kontrol cihazı. Can yeleğine benziyor ama farkı, içindeki hava miktarını kontrol edebiliyor olman. Yüzeyde, suyun altında olduğundan daha fazla hava istiyorsun."

Yeleği sırtıma sarmak için eğildiğinde neredeyse inleyeceğim, deniz tuzu, erkek ve keskin puro dumanı sürükleniyor. Bu

Konfor alanımın tamamen dışında bir şey yapmak üzere olduğum aklıma geliyor ama hayatım boyunca hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

"Sığ sulardayız, o yüzden yavaş ve sakın olabilirsin," diye devam ediyor huysuzca, kulağımdan birkaç santim ötede. "Yavaş bir iniş önemlidir. Çok hızlı inersen dekompresyon hastalığına yakalanırsın. Vücudun derinliği derece derece idare etmeli." Dudakları kulağımı okşuyor. "Her seferinde bir santim, güzellik kraliçesi." O arkamda dönüp tankı ceketimin arkasına sabitlerken ve bir dizi hattı birbirine bağlarken ben sallanıyorum. *Regülatör seti* gibi kelimeler söylüyor ve benim kesinlikle dinleyip sorular sormam gerekiyor ama nabzımın atışının, sıvı ağırlığının belime hücum ettiğinin çok farkındayım. "Doğru hızda ilerlediğinizden emin olmak için hemen yanınızda olacağım."

"Um." Sesimdeki kısıklığı gideriyorum. "Aşağıda ne göreceğiz?"

"Bu sığ mı? Kum. Kayalar." Göz kırpmak için tam zamanında önümde hareket ediyor, bana bir zamanlar büyükannemin kütüphanesinden ciltsiz bir aşk romanı çaldığımda okuduğum bir deniz kaptanını hatırlatıyor. "Orfoz ya da kefalet rastlayabilirsin."

"Bu çok hoş olurdu."

Sesimdeki yapmacık güzelliği duyunca kendime toparlanmamı emrediyorum. Yüzünde kurt gibi bir ifade varken bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Bir aydan fazla bir süredir bu adamın karşısında oturuyorum ve evet, çoğu zaman dayanılmaz bir çekim vardı... ama şanslıyım. Şu anda beni baştan çıkarmaya çalışıyor ve bu gidişle işe yarayacak. Eğer o ağzını bir kez daha kulağıma yaklaştırırsa, öyle bir sıcaklığa ulaşacağım ki bu dalış kıyafeti eriyecek ve vücudumda sertleşecek. Ve sonra kimse seks yapamayacak çünkü mumyalanmış olacağım.

"Naomi."

"Evet?"

"Düşüncelerini deşifre etmekte zaten yeterince zorlanıyorum. Parmağını hızlı ileri sarma düğmesinden çek."

İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Dün gecedan beri durmadan düşündüğüm şey dışında mı?" "Evet," diye mırıldanıyorum.

"Dalış güvenliği." Ağzının bir kenarı kıpırdıyor. "Heyecandan ayağınız takılmasın."

Daha fazla karın çevirme. Benimle flört ediyor. Ben... bu hissi seviyorum. Benden hoşlanması, söylediğim her şeyin tadını çıkarması ve katmanlarını araması gibi. Katmanlar *var*. Yüzeyde görünenden daha fazlası var. St. Augustine'e gelmeden önce buna inandığımdan emin değilim. "Aslında heyecan verici olduğunu düşünüyorum," diye törpüledim, düşmüş bir kadın gibi konuşarak. "Bu senin sevdiğin şey."

"Evet." Bana bakarken çenesi titriyor. "Sevdiğim şey."

Başımı yana eğiyorum ve güneş ışığının boynumu yıkamasına izin veriyorum. "Tüplü dalış. Binlerce insan bunu sadece bir kez yapar. O binlercesinin içinde seni geri çeken tek kişi sendin. Amacın seni buldu." Parmakları yeleğimin üzerinde geziniyor, inceliyor ama dokunuşu içime sızıyor ve beni ısıtıyor, meme uçlarımı gıdıklıyor. "Bunu herkes için yapmaz."

"Yarışma koçluğu seni buldu, değil mi?"

"Bir bakıma. Tam da bana ihtiyacın olduğu anda bu işi aradım. Ya da benim gibi birine," diye eklemek için acele ediyorum ve gözlerimiz çarpışıyor. "Yine de buna amacım demezdim."

"Onu seviyor

musun?" "Ben...

Birdie'yi

seviyorum."

Parmakları yeleğimin üzerinde duraklıyor ve yanıt vermesi bir an alıyor. "Okyanusu seviyorum. Scuba sadece oraya ulaşmanın bir yolu." İncelemesini bitirdiğinde elini kaldırıyor, duraksıyor ve yanağımı okşuyor. "Belki de bu senin için yarışmacılarla ilgili olabilir, şöyle değil..."

"Frippery?"

"Tören," diye karşılık veriyor, kaşlarını

kaldırarak. "Güzel kurtarış."

Bir süre orada duruyoruz, suyun üzerinde sallanıyoruz, bedenlerimiz birkaç güneş ışığından başka bir şeyle ayrılmıyor. "Her şeyi yapabilirsin, Naomi." Onu öpeceğim. Öpeceğim ama o boğazını temizleyip geri çekiliyor ve tankıyla birlikte kendi yeleğini giyiyor. "Güvenliğin heyecan verici dünyasından bahsetmişken. Nefesinizi tutmayın. Başlangıçta içgüdüünüz bu olacaktır, ancak işini yapması için ekipmana güvenmeniz gerekir. Güvenin *bana*. Dalıştan önce burada bunun üzerinde çalışacağız."

Başımı sallıyorum ve maskelerimize buğu çözücü sürüp takarak işe koyuluyoruz. Jason haklı, suyun nefesimi çalacağını düşünerek kesinlikle nefesimi tutardım. Ağızlıktan nefes almayı öğrenmek doğal gelmiyor. Ama birkaç dakika sonra, oksijen beslemesi için tüpe güvenmeye alışıyorum. Sabit bir vınlama sesi efekti var.

Yabancı olmaktan çıkıp rahatlatıcı bir alıyor ve bana girip çıkmaya devam etmem gerektiğini hatırlatıyor. Bu ve Jason'ın güneş ışığında bile okunmaz gözleri. Benimkileri tutuyor, başka tarafa bakmam için beni cesaretlendiriyorlar. istiyorlar. Jason beni teknenin arkasına bağlı panele götürdüğünde, başlangıçta olduğumdan biraz daha hızlı nefes alıyorum, ama o bekliyor, maviliğe adım atmak için kendimizi dengelerken bana topraklama talimatları veriyor. Tekne altımda sallanıyor ve su yükselip beni çağırıyor gibi görünüyor. Kuru kar taneleri kollarıma ve bacaklarıma çarparak dönüyor

Kemiklerimin etrafında. Bunu yapıyorum. Bunu gerçekten yapıyor muyum?

Elini benimkinin içine sokuyor, büyük içinde küçük ve sıkıyor, ağzı bir ağızlıkla meşgul olduğu için kollarla kaplı yanağına kaldırıyor. Bu basit jest içimdeki isyanı yatıştırıyor, kar tanelerini gelişigüzel bir yığın haline getiriyor. *Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.* Bunu yüksek sesle söylemesine gerek yok. Duygu, sert vücudunun her çizgisinde var, dalgıç kıyafetinin parlak siyahında zar zor saklı. Güneşin altında, elinde bir mızrakla sudan çıkmış bir şeye benziyor ve Tanrım, Tanrım, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar etkilenmemiştim. Aklım bana önümdeki maviyi fethetmem gerektiğini söylerken bile kanım ona doğru akıyor.

Elimden geldiğince kendime güvenerek Jason'a başımı sallıyorum ve gözlerinden akan gurur beni daha da kararlı kılıyor. Buna sahibim. Hayır, bu deneyimi ben yaşamıyorum, ben alıyorum.

Suya giriyoruz.

Beklediğimden daha hızlı bir şekilde başımın üzerinden geçiyor ve ilk içgüdüm yüzeye geri dönmek, ancak tepkimi yeniyorum ve kendimi batmaya bırakıyorum, giderek daha soğuk olan sıcaklığın beni çevrelemesine izin veriyorum. Gözlerim kapalı. Bunu fark etmem ve onları açmam bir saniye sürüyor...

Aklıma ilk gelen *Küçük Deniz Kızı oluyor.* 'Part of Your World'ün melodileri çalmaya başlıyor ve bir su altı homurtusu baloncukları yüzümün etrafında döndürüp kaldırıyor. Baktığım inanılmaz. Göz kamaştırıcı derecede renkli. Her türden yeşil ve maviler güneş ışığıyla harmanlanıp yer değiştiriyor. Sağımızda bir kaya oluşumu var, sessizliğin içinde öylece duruyor ve sürüklenmeye devam eden minik gümüş balık sürüsünü ağırlıyor. Jason'a bir bakışım, maskesinin arkasından beni izlediğini söylüyor, o şehvetli ağzı siyahın etrafına sarılmış. Etrafımdaki inanılmaz doğa görüntüsüne rağmen, kalp atışlarımda kulaklarımda çinladığını duyarak ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Burada hiçbir çatışma yok. Sadece biz varız.

Sonunda, gözle görülür bir çabayla, çevremize başını sallıyor. *Kendini evinde hisset.* Bana öğrettiği gibi nefeslerimi kafamın içinde zamanlayarak dönüyorum ve yoğun mavilikte yavaşça ilerliyorum, yüzgeçlerim arkamda yavaş tekmeler atıyor. Bir merak duygusu boğazımı sıkıyor, maskenin arkasından gözlerim yaşıyor. Sarı bir balık süzülerek yanımdan geçiyor ve elim otomatik olarak kalkıp uzanıyor, başından beri burada olan bir hayvana birkaç santim yaklaşıyor. Ben düğünümü ekip vücut boyasıyla sokakta çırılçıplak dolaşırken kendi hayatını yaşıyordu.

Her şey benden ya da benim kişisel dramımdan çok daha büyük. Tüm dünya çok daha büyük.

Yarışmalardan daha büyük, annemin beklentileri, her zaman doğru yanıtı vermek.

Bir kadın bu hayatta kendisini almak zorunda hissettiği bir şeyle karşılaştığında... ruhu onu arzuladığında... atlarsa başına gelebilecek en kötü şey nedir? Ona dürüstçe sarılırsa? Bu okyanus hala tüm ihtişamıyla burada olacak. Kumlar benim kararlarıma göre değişmeyecek. Sadece benim içim değişecek. Ben buna hazırım. Sismik bir değişime hazırım.

İstediyimi almaya hazırım. İhtiyacım olanı. Ve o tam arkamda, beni izliyor, bana ihtiyacı var. Kendi sismik değişimine hazır. Belki de. Belki ben de onun için öyleyimdir. Sona erdiğinde içimizde ortaya çıkan arazilerle nasıl başa çıkacağımızı bilemeyiz ama korkudan tereddüt etmeyeceğim. Bu kadar cesur olabileceğimi bilirken olmaz.

Elimi kaya oluşumunun üzerinde gezdiriyorum, üç sarı balık daha bir yarıktan çıkıp yüzümün yanından dans ederek geçerken içimden nefes nefese kalıyorum. Bu anı Jason'la paylaşma ihtiyacı duyarak dönüyorum... ve ilk başta karşımdakine inanamıyorum. Şüphesiz zihnim beni en güçlü anımda korkutmaya çalışıyor. Beni tekrar belirsizliğe sürüklemeye çalışıyor. Jason ve benim aramda yavaşça, ileri geri hareketlerle hareket eden bir köpekbalığı olmaması gerekiyordu.

Küçük tarafta. Sanırım. Jaws'a kıyasla. Karşılaştırma yapmak için elimdeki tek şey bu. Ama dişleri ölümcül. Keskin. Gözlerim yaratığın diğer tarafında hareketsiz duran Jason'a kayıyor. Gecenin bir yarısı onu teselli ettiğimde, işkence gördüğünü düşünmüştüm ama bunun yanında o hiçbir şeydi. Dehşete düşmüştü. Savaş yaraları ve bu okyanusu dolduracak kadar cesareti olan bu yenilmez dev adam canlı canlı işkence görüyormuş gibi görünüyor ve bu kanımı titretene kadar ürpertiyor. Jason başını yavaşça bana doğru sallıyor. *Kimıldama.*

Yüzgeçlerimin gerekli süzülüğü dışında, istesem de hareket edemiyordum. Kalbim boğazıma tırmandı ve nefes almayı unuttuğum başım dönüyor. Jason'ın bana aşıladığı nefes almanın önemini hatırlayarak ritmime geri dönüyorum, yine de zihinsel olarak büyük, gümüş hayvana arkasında onu hatırlatacak herhangi bir ısırik bırakmadan neşeli yoluna devam etmesi için yalvarıyorum.

On beş dakika sürmüş gibi görünüyor, oysa gerçekte sadece bir dakikaydı, ama köpekbalığı sonunda uzaktaki karanlıkta kayboluyor, balıklar yolundan kaçıyor ve yanımdan köpürerek geçiyor. Ben tekrar hareket edecek gücü bulamadan Jason bana ulaşıyor, bir kolunu belime doluyor ve bizi tepeye doğru itiyor, vahşi gözleri benimkileri arıyor. Tanrı bilir ne görüyordu. Çünkü içimde neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Yüzeye çıkar çıkmaz korkum yerini adrenaline bırakıyor. Kaburgalarım çarpıyor ve boynumu gıdıklıyor, beni neredeyse dayanılmaz bir kaldırma kuvvetiyle dolduruyor.

Jason beni ahşap platforma kaldırıyor ve ben de ekipmanlarımı çıkarıp nefes nefese kalıyorum, ele geçiren enerji patlamasıyla yaşamaya çalışıyorum. Hücumun gücü beni dalgıç giysimin yakalamaya, çekiştirmeye, göğsümdeki baskıyı hafifletmeye zorluyor. Nasıl aynı anda hem bu kadar hafif hem de bu kadar ağır hissedebiliyorum? Su tekneye çarpıyor, kafamın içinde yankılanıyor ama serbest kalana kadar hiçbir şeye odaklanamıyorum. Sonunda dalgıç kıyafetini çıkarıp tekneye gevşekçe attığımda, teknenin arkasına doğru yığılıyorum, gerginliğin hala devam ettiğini ve kanımın saatte bin mil pompalandığını görünce kafam karışıyor.

"Bebeğim." Jason önümde, güneşi engelliyor, elleri yüzümü şekillendiriyor. "Tanrım, bu kadar sığ bir suda hiç böyle bir şey olmamıştı. Ne olduğunu bilmiyorum. Ne olduğunu bilmiyorum..." Bir hırıltıyla kesiliyor ve ilk kez büyük omuzlarının titrediğini fark ediyorum. Kabuslarından daha kötü. Her şeyden daha kötü... benim için de. Onun üzülmesine dayanamıyorum. "Sana ulaşamadım. Sana ulaşamadım."

"Şşşt. Biliyorum," diye törpülüyorum, ellerimle yüzünün yanlarını kavıyorum. Gergin. Çok gerginim. Ve... neşeliyim. İçimdeki enerji, derimden fırlayacakmışım gibi hissedene kadar genişliyor. "Jason, o bir köpekbalığıydı. Köpekbalığından birkaç santim uzaktaydım."

Parmakları ıslak saçlarıma gırtlaktan gelen bir sesle giriyor. "Bir şekilde unuttuğumu mu düşünüyorsun? Onu görmeden duramıyorum. Hayatımın sonuna kadar gözlerimi her kapattığımda onu göreceğim."

"Ama ben iyiyim. Bak." Bir başka adrenalin patlamasıyla dizlerimin üzerine çöktüm. "Birkaç ay önce tehlikeli yaşamak, rakip desenleri giymek anlamına geliyordu. Tüplü dalıştan ve bir köpekbalığıyla karşılaşmaktan yeni kurtuldum." Yüzünü bırakıp ellerimi silkeliyorum, bir kahkaha yükseliyor ve histerik sınırlara dayanıyor. "Aman Tanrım. Kendimi deli gibi hissediyorum."

Jason gözlerindeki gölgelerle beni inceliyor. Gölgeler ve artan farkındalık. Önünde dizlerimin üzerinde dans ediyorum, bikinimin yerinde olup olmadığını bilmiyorum ve umursamıyorum. İçimdeki bu ezici doluluğu serbest bırakmaktan başka hiçbir şey umurumda değil. Ona bir yuva vermek. "Aşağı iniyorsun," dedi huysuzca. "Bir görevden sonra, ne kadar yorgun olursam olayım, yakacak enerjim var."

"Nasıl yakıyorsun?"

"Çoğu zaman koşarım." Bakışları boğazımdan aşağı, göğsümün üzerinden kayıyor, ısınıyor, dili dudaklarını ıslatmak için ortaya çıkıyor. "Kendime mastürbasyon . Ne gerekiyorsa yaparım."

Tanrım, cesur hissediyorum. Derimin dışına çıkıyorum. Yükselme hissi inanılmaz. Şu anda hiçbir şey sınır dışı değil. Güçlüyüm ve özgürüm. "Eskiden mastürbasyon yaparken ne düşünürdün?"

YİRMİNCİ BÖLÜM

ConspiracyCrowd.org Kullanıcı

Adı: IWant2Believe2000

*Elbette uzaylı uçağını kilisenin park edemezlerdi. Muhtemelen
milyonlarca kilometre uzaktaydı. Aklını mı kaçırıyorum?*

Jason

Bu kadına aşığım.

Sadece bana mastürbasyon alışkanlıklarımı sorduğu için değil. Bu yöndeki ilgisi canımı acıtmıyor değil. Dalış elbisemin içinde kalın ve hazırım, öyle ki fermuarımı açmak çok hassas bir süreç olacak. Hayır, köpekbalığını gördüğümde Naomi'yi sevdiğimi biliyordum. Onu bir süredir sevdiğimi biliyordum, çünkü ona bir şey olması fikri hayatımın gözlerimin önünden geçmesine neden oldu.

Aramızdaki bu şey başlamadan bitecek. İkimizin de olması gereken yerler var. Bize ihtiyaç duyulan yerler. Hem de hemen. O da benim ligimde değil, aşağıda olanlardan sonra nefesini tutamayan ve titreyen bu tanrıça. Tanrım, o her zaman, her zaman o kadar muhteşem ki acı veriyor, ama gözleri parlak ve odaklanmamış, dudakları zor nefes alırken ayrılmış, saçları dağınık, büyülendim. Ben gidiciyim. Ben onun hizmetçisiyim. Bir dayanağa ihtiyacı olduğu açıkken bize karşı neyin yığıldığı önemli değil. Şu anda, şu anda, istesem de kendimi o çapa olmaktan alıkoyamam. Bu doğanın bir gücü.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve karanlık güneş ışığı havuzunda solgunlaşan yüzünü hatırlıyorum. Köpekbalığının kayarak geçerken yüzünü kapatması, onu benden saklaması, kalbimi göğsümde durdurması. Kabul edilemez. Korkunçtu. Eğer ona bir şey olsaydı, yüzeye geri dönme zahmetine girmezdim. Bunun olmasına nasıl izin verebilirim? Onu korumam gerekiyordu. I-

"Jason," diye mırıldanıyor sesi, etrafına düşen güneş ışığının içine girip çıkarak onu düşmüş bir meleğe dönüştürüyor. "Bir savaş hikâyesine ihtiyacın var mı?"

"Hayır," diye yutkunmayı başarıyorum, eğilip ağızlarımızı birbirine bastırıyorum. Ona dokunmaya, ciğerlerinde hâlâ nefes olduğuna dair kendime güvence vermeye ihtiyacım var. "Hayır. Sana ihtiyacım var." Nefesi dudaklarıma çarpıyor ve varlığının benimkine uyum sağladığını hissedebiliyorum. Klik. Kayıyor. Parmak uçlarım karnından yukarı doğru sürükleniyor ve göğsünde buluşuyor, bikini üstünün üçgenlerini kenara çekiştiriyor. "Ve soruna cevap vermek gerekirse, eskiden kendimi becerirken ne düşündüğümü hatırlayamıyorum. Kafamdaki her görüntünün yerini sen aldın. Şimdi kendimi elime aldığımda, Naomi'nin daracık amı geliyor aklıma. Naomi'nin utangaç dili." Meme uçlarını parmaklarımla arasında sıkıyorum. "Naomi'nin güzellik kraliçesi göğüsleri."

Ondan çıkan ses çaresiz. Neredeyse yaralı. Vücudumdaki her hücre tepki veriyor, bir çılgınlığa dönüşüyor. Memnun etmeye hazırlanıyor. "Bunu istiyorum." Elleri göğsüme vuruyor, parmakları fermuarımı arıyor. "Sana şimdi ihtiyacım var. Hem de çok. Lütfen, lütfen, lütfen. Beni yere atmanı ve kullanmanı istiyorum."

Bunun beklenmedikliği, sikimin etrafında kenetlenen ve okşayan bir yumruk gibi. Belimden biraz ikiye katlanıyorum, inleyen ağzım boynunun kenarına kayıyor, neredeyse mayomun içine giriyordum. "Seni ne kadar çok istediğimi anlamalısın bebeğim ve buna saygı duymalısın." Dişlerimi nabzının etrafına kapatıp ısııyorum, ellerim kıcını kavramak için küçük mayo altlarının arkasına itiyor. "Senin söz konusu olduğunda aletimin tetikte olmasına saygı duy. Ben boşalmadan önce seni orgazma ulaştırmak tüm konsantrasyonumu alacak, bu yüzden akıl sağlığım için yalvarmayı minimumda tut, tamam mı?"

Poposuna güzelce ve sertçe vurduğumda nefes nefese kalarak bana doğru eğiliyor. "Evet, Jason."

Onu bedenime doğru çekiyorum, ağrıyan sikimi amını örten küçük, ıslak kumaş parçasına sürtüyorum. Bu gerçekten oluyor olabilir mi? Yoksa bu da benim fantezilerimden biri mi? "Tanrım, bu bile. Evet, Jason o güzel ses tonuyla. Beni boğazının arkasına da götürebilirsin."

Dalış elbisemin fermuarını indirmeye başlarken gözleri parlayarak ağzıma bakıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor, yüz ifadesi en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermiyor ve ben de onu azarlamak için alt dudağını ısııyorum. "Sayılır."

Homurdanıyorum, onu ne kadar sert sikeceğimi şimdiden tahmin ediyorum. Bu kadar uzun süre aç kaldıktan sonra kendimi tutmamın imkanı yok. İkimiz de öyleydik - bu nefesini tutamayışından, çıplak göğüslerinin aceleyle titreyişlerinde kalkıp inmesinden belli oluyor. benim sikime ulaştığımızda, o duruyor

Fermuarımı açıyor, parmaklarının şişmiş neopren üzerinde aşağıya doğru kaymasına izin veriyor, zonklayan etimi alaycı dokunuşlarla sıyrıyor. Acı çekecek kadar şişiyorum, taşaklarım karnıma doğru tırmanıyor. "Kıçına bir tokat hak etmeye mi çalışıyorsun, bebeğim?"

Gözbebekleri büyür. "Belki."

Lanet olsun. Bunu neredeyse kaldıramıyorum. Aşık olduğum cesur, çiçeği burnunda Naomi'nin üstüne bir de bu cesur, inanılmaz Naomi'yi kaldıramıyorum. Aynı anda o kadar harika ki. Kalbim yerinden çıkacak. Aşk ve şehvet içimde bir roket gibi fırlıyor ve dişlerimi göstermeme neden oluyor. Gözlerimi ondan ayırmadan mayosunun altından çekiyorum ve gergin yanaklarına acı bir tokat atıyorum. Adımı söyleyerek emiyor ve ruhum şeklinde ödeme talep eden bir öpücüğe dalıyoruz. Her şeyimi.

Ellerim sırtının kıvrımından yukarı kayıyor ve saçlarına gömülüyor, çünkü onu sabitlemem gerekiyor. Duyguların tufanı altında kendimi sabitlemem gerekiyor. Naomi bana tırmanırken, bacaklarını kalçalarımın sararken, beni yukarıdan öperken, ben aşağıdan ona tapınmaktan başka bir şey yapamazken, başım arkaya eğik, kalçalarım teknenin altındaki okyanusla aynı anda sallanırken, dillerimiz birlikte dalgalanırken, dudaklar geniş ve açılı bir şekilde gerilirken, burun deliklerimden gürültülü hava girişleri. Bir iniltiyle öpüşmeyi kesiyor ve ben dudaklarımla, dilimle ve dişlerimle boğazına saldırıyorum, amının hapsettiğim aletimin üzerinde kıvranışıyla inliyorum. Dalış kıyafetimi üzerimde bıraktığım için hiç bu kadar pişman olmamıştım. Naomi'yi neredeyse kaybetmenin etkisiyle tulumu çıkaracak kadar kendimden geçmemiş olsaydım çoktan ona deli gibi sokulmuş olurum. Onun istediği de bu, değil mi? En sert sikişimi.

"Jason, Jason, Jason..." Saçlarımı yoluyor, vücudunun alt kısmı giderek daha kopuk bir şekilde hareket ediyor, bu da bana ben daha sıkımı çıkarmadan orgazm olacağını söylüyor. Evet. Olmayacak. Bu kadın için gece gündüz acı çekiyorum ve ondan çıkardığım her küçük sarsıntıyı ve sıkıntıyı hissedecek kadar derine inmedikçe boşalmasına izin vermeyeceğim. "Şimdi. Lütfen."

"Seni çok net duyuyorum bebeğim. İnan bana," diye ağzının içine giriyorum, platformun üzerinde ayağa kalkıyor ve ona yapışan bedenini tekneye taşıyorum. Ritmini çalmamı protesto eden bir ses çıkarıyor, dalgıç kıyafetimin yanlarını çekip göğsümü ortaya çıkarırken bana sinirli bir bakış atıyor. Kollarımdan aşağıya doğru çekebildiği kadar çekiyor. Bu hareket ve yüzündeki hayal kırıklığına uğramış baştan çıkarıcı bakış yeterince sıcak.

Ama sonra dişlerini sağ göğüs kafesimin etine gömüyor ve aletimi her taraftan saran basınçla başım bir kükremeye geriye düşüyor.

İçimden sıvı ısı sızıyor. Çok sıcak. Bir uyarı atışı. Şimdiden sınırdayım ve henüz onun içinde bile değilim. Yüce Tanrım.

Naomi'nin gitmesine bir saniye bile izin vermek vücudumdaki tüm içgüdülere ters düşüyor. Onun tenine ihtiyacım var. Onun sıcaklığına ihtiyacım var. Ama başka seçeneğim yok. Onu kaptan koltuğunun yanında ayaklarının üzerine ve açlıktan doğan bir öpücükle ağzını yakalıyorum. Göğsüm onun mükemmel tadıyla gerilirken, aletimi mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde takım elbisenin yapışan malzemesinden kurtarıyorum ve gerisini ayaklarıma bırakarak kalçalarımın ve uyluklarımdan aşağı yırtıyorum. Bana bin yıl gibi gelen bir sürenin ardından çıplak kalıyorum ve Naomi şişmiş dudaklarının arasından nefes nefese beni inceliyor, elleri göğüs uçlarıyla oynamak için hızla yukarı kalkıyor. "Aman Tanrım. Hepiniz aynı anda oldukça... güçlüsünüz."

Aletimi yumrukluyorum, ucundaki bir damla nemi boğarken yanaklarının pembeleşmesini izliyorum. "İyiliğinin karşılığını ver."

Göğüsleri zaten dışarıda olduğu için bikini üstünü başından geçirmesi hiç çaba gerektirmiyor. Avuçlarını kıvrak vücudundan aşağı kaydırıp tek bir parmağını iki ucundaki boncukların altından geçirerek bikinisinin alt kısmını aşağı indirdiğinde, yerçekimi onları yere indirdiğinde donup kalıyorum. Belden aşağısı çıplak kaldığında dünyayı farklı renklerde görüyorum, nabzım vücudumdaki her erojen bölgede atıyor. Bundan nasıl kurtulacağım? Hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim. Bu tür bir şehvetin yanına bile yaklaşamadım. Zevk vermek ve almak için bu tür bir çaresizlik.

Öne doğru hamle yapıyorum ve o geliyor, bedenimi tırmalıyor, ağızlarımız bir öpücükten önceki anda duruyor. "Siktir," diye törpüledim. "Sırılsıklam oldun, değil mi? Benim için azdığını söyle."

Ayak bilekleri arkamda kilitleniyor ve inanılmaz memeleriyle beni baştan çıkararak eğiliyor. "Azdım, Jason. Senin için ölüyorum."

Bir yan adımla kaptan koltuğuna düşüyorum, dişlerimi gıcırdatarak kucağıma ıslak bir kayma ile iniyor, sekslerimiz birbirine bastırıyor, sürtünüyor. Daha önce sandalyenin arkasına astığım teçhizat çantama gözü kapalı bir hamle yapıyorum. Prezervatif. Ön cepte. İki parmağımın arasına aldım, folyoyu dişlerimle yırttım ve sikimden aşağı yuvarladım. "Sert sikişini yaşayacaksın, Naomi. Seni istediğin kadar kullanılmış hissettirecek kadar sert süreceğim." Ağgözlü ellerimle kıcını okşadım ve

Uykuda ya da uyanırken hayalini kurduğum yere yönlendirerek tekrar ereksiyon oluyorum. "Yine de sonunda seni sırt üstü yatırdığımda patlamamak için kendime güvenmiyorum. Şimdi amının ihtiyacı olanı al, bebeğim. Sana vermem gerekeni al."

İçine birkaç santim girdiğimde meşru yıldızlar görüyorum. Ve boğazından inleyip beni tamamen içine aldığımda, kalçaları bunu gerçekleştirmek için çalıştığımda, bütün bir güneş sisteminde kayboluyorum. Hayatım aynı anda hem bitiyor hem de başlıyor. Ben bir fatihim ve fethettim. Onun rahat amcığı beni çoktan lanet olası bir tempoda sağıyor ve beni kırmakla tehdit ediyor.

"Büyüksün," diye fısıldıyor kırık bir sesle, gözleri benimkilerle buluştuğunda donuklaşıyor, tırnakları göğüs kıllarımda huzursuz. "Aman Tanrım, çok büyüksün."

"Onunla bir şeyler yap," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Senin için orada."

Parmaklarını saçlarımda dolaştırdığımda derimin her santimini dikenler kaplıyor. Sert. Yüzeyin altında bir tehditle yüzleşti ve hayatta kaldı. Şimdi bir baş belası gibi hissediyor ve ben buna bayılıyorum. Bunun sadece şu anda değil, her zaman doğru olduğuna inanmasına yardımcı olmak istiyorum. "Sadece benim için mi?"

"Lanet olsun, evet. Senin için sertleştirdim ve damlıyorum. Beni böyle tuttun. Aylardır azgın ve tatminsizim." Onu kalçalarımla kaldırıp sertçe aşağı indiriyorum, ağzı kapalı çığlığından tatmin oluyorum, göğüslerinin zıplamasından tahrik oluyorum. "Ne kadar kötü bir kız olduğunu anladın mı?"

"Evet," diye nefes alıyor, yüz ifadesi bir şekilde pişman ve aynı anda çektiğim acıdan heyecanlanmış. "Benim de canım yanıyor. Her ağrım var."

Kıçına sert bir şaplak indirdim, elimin topuğuyla yatıştırdım. "Kanıtlarla."

Yüz hatlarında yoğun bir konsantrasyon ifadesi belirliyor, kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşuyor, dişleri alt dudağına batıyor. Tüm bu birikime rağmen, birden tereddütle hareket ediyor, sanki sikime binmek için seçtiği herhangi bir lanet yolu beğeneceğimden emin değilmiş gibi. Bu kadar yakinken, kırılganlığını benden saklayamıyor. Zihinsel olarak, bu beni dizlerimin üstüne çöktürüyor. Cazibemizle olan savaşımızı kaybedip fizikselleştirdiğimizde hep bir özgüven eksikliği hissetmişimdir. Bu, yüzeyin altında hissettiklerimi doğruluyor. Ne kadar seksi olabileceği hakkında hiçbir fikri yok. Kimse ona söylememiş. Onu buna inandırmadı.

Bu şimdi bitiyor. Kalçalarını her çevirişinde, tırnaklarını omuzlarıma her batırışında beni öldürdüğünü göremiyor mu? Her şeyimi alıyor.

İçimde boşalmamak için kendimi zor tuttum.

Eğiliyorum ve yavaş, derin bir öpücükle ağzını alıyorum, kalçalarının daha hızlı dönmesinin tadını çıkarıyorum, öpücüğün onu ne kadar tahrik ettiğini ele veriyorum. *Benim kadını*. "Birdenbire nasıl ortaya çıktın ve bana bunu nasıl yaptın? Beni çok sertleştirdin. Aklıma gir. Beni çok ateşli yap." Sağ kık yanağına avucumla vuruyorum, şaplak ılık deniz havasında kalırken inlemesini dinliyorum. "Şu haline bak. Bu dünyadaki en seksi kadınsın," diye haykırıyorum mutlak bir içtenlikle. "Her hareketinde boşalmaya biraz daha yaklaşıyorum. Her dar, küçük santiminle her sert santimimi çekiyorsun. Hissediyor musun, Naomi?"

Tam da bunu yaparken başını kararsızca sallıyor ve boğazımın arkasından bir kükreme yükseliyor. "Evet."

"Öyle mi?"

Mavi gözler benimkilere dikildi. Şehvet ve belirsizlik havuzları birlikte savaşıyor. "Seni delirtmek istiyorum ama nasıl yapacağımdan emin değilim."

Kalbim çarpıyor, sesim paramparça oluyor. "Senin inişini izlemek beni çıldırtacak. Her seferinde." Naomi'yle aramda şu anda ikimiz için de yeterince özgüvenli olmama ihtiyacı olduğunu bilecek kadar bağ var. Sorumluluğu almam için. Gözleriyle bunu yapmam için bana yalvarıyor ve amcığının sikimde aşağı yukarı seksi kayışıyla tohumlarımı kaybetmenin eşiğindeyken, baskınlığımı bir saniye daha uzakta tutamıyorum. "Güzel, seksi kadın." Ağzımın içinde nefesi kesilene kadar onu öpüyorum. "Sakin olmanı isteyen bir horoz gibi mi hissediyorsun?"

Başını sallıyor, nefesi hızlanıyor. Bacakları genişliyor, kalçaları yaklaşıyor.

"Hayır. Senin için büyük ve sağlam, değil mi bebeğim?" Alt dudağını ısıriyorum ve dişlerimin arasında sürüklüyorum, kalçalarımı yukarı, yukarı, yukarı hareket ettiriyorum. "Seni dolduracak kadar kalın. Kalçalarını üzerinde istediğin kadar hızlı ve uzun süre pompalayabileceğin kadar sert." Kıkına sertçe şaplak atıyorum. Bir kere. İki kere. "Yaratıcım onu senin zevkin için oraya koydu, bebeğim. Git biraz al. Beni becermeni seviyorum. Baylıyorum."

Sağ eli omzumdan ayrılıyor ve aramızda duraksıyor, dudaklarında şimdiden bir inilti var. "Kendime dokunmak istiyorum. Bunu yaparken beni görmeni istiyorum."

Alt bedenim beynimden emir almadan yukarı fırlıyor, onu kaldırıyor ve koltuğa geri dalıyor, omurgamın alt kısmı bir çivinin etrafındaki tel gibi bükülüyor. "Yap şunu. Tanrım, yap şunu. Sikimin üzerinde otururken klitorisini ovala. Bana nasıl bir his olduğunu anlat."

Parmağının pedi temas ettiği anda anlıyorum çünkü amı etrafımda kasılıyor, başı geriye düşüyor ve muhteşem boğazının sütununu ortaya çıkarıyor. Aşağı bakıp kendini okşamasını izlemekle boynunun her santimini yalamak arasında kalıyorum. Sonunda, ikisi arasında gidip geliyorum, hızı kalçalarımı yuvarlıyorum, parmakları tam ihtiyacı olan yerde öfkeli bir sürtünme yaratıyor. Kısa süre içinde, bana lanet bir cowgirl gibi biniyor, sivri meme uçları ağzımdan birkaç santim ötede lezzetli bir yukarı ve aşağı sıçrama ile hareket ediyor. Kontrol edemediğim bir şekilde inliyorum, adını söylerken çıkardığım ses tanınmaz halde. "Naomi." Dişlerimle çenesini yerle bir ediyorum. "Konuş benimle."

Boğuk bir ses çıkarıyor ve parmaklarını klitorisinden çekip her iki kolunu da boynuma dolayarak kendini daha da yakınlaştırıyor. "Boşalacağım," diye hıçkırıyor ve kendini sikimin dibine sürüyor. Sertçe. Utanmadan. Tamamen terk edilmiş ve o kadar güzel ki doğru düzgün nefes alamıyorum. Onu huşu içinde izlerken dudağımı ısırıyorum ve kendime patlamamamı emrediyorum. "Pürüzsüz ve kalınsın. Bu çok iyi." Sesi ağzımda titriyor, seksi poposu ellerimde sallanıyor. "Beni alt edebilirdin ama etmiyorsun. Altımda çok büyük ve sert, bana izin veriyorsun. Sadece *izin veriyorsun...* Tanrım."

Naomi'nin çığlığı bir mucize gibi geliyor, esintiyi parçalıyor ve güneş ışığının daha parlak, daha sıcak görünmesini sağlıyor. Aletimin etrafındaki baskı ritmik bir hal alıyor, sıcak nem onu terk edip beni kaplıyor - ve benden istediği şeyi ona vermek için bir saniye daha beklersem, bu gerçekleşmeyecek. Aynı anda hem güçlü hem de kırılgan hissettiren bacaklarımın üzerinde duruyorum, şehvet sisi içinde onu başka bir boyutta becerirken kıcını sabitleyebileceğim bir yer arıyorum. İhtiyacım var. İhtiyacım var. Teknenin motoru deri kaplı bir kapakla örtülü ve ona doğru hamle yapıyorum, kıcını tokatlıyorum, hala orgazmının ortasındayken ona baskı yapıyorum ve kendime daha fazla çığlık kazandırıyorum.

Kalçalarımın geri çekiliyorum ve sadece ucuna kadar çekiyorum. Tanrı bilir, kendimi boşaltmanın eşiğindeyken kendimi tutma ve alay etme iradesini nereden buluyorum, ama yapıyorum, eğilip meme uçlarını tek tek emerken kendimi girişine dalmak için hazır bırakıyorum.

"Jason!"

"Merak etme güzellik kraliçesi, onu geri almana izin vereceğim." Bir elimi boğazına sarıp hafifçe sıkıyorum, dudakları kadınsı bir zevk iç çekişiyle açıldığında başımı sallıyorum. Beklenti.

Lanet olsun, o bir mucize. "Hâlâ kullanılmak istiyor musun? Bunu senin için aldım."

Karnı kalkıp iniyor, ben dilimin ucuyla meme ucunu yalarken sırtı kamburlaşıyor. "Evet. Evet, lütfen. Lütfen, Jason. Şimdi." İçine giriyorum ve tekrar orgazm oluyor. O am beni bir rüya gibi sağıyor, kalçaları mengene gibi kalçalarımın etrafında. Eli uçarak yüzüme tokat atıyor, sertçe vuruyor ama beni korkutmaya yetmiyor. Bu beklemediği bir refleks, çünkü doruğa ulaştığında titrerken bile gözleri kocaman, benimkileri arıyor. "Özür dilerim, bu sadece... çok yoğun, bunu yapmak istememiştim-"

Ağızına kadar bir yol yalıyorum ve onu yaralayıcı bir öpücükle alıyorum. Dilinin benimkine dolanışında bir özür var ama buna izin vermeyeceğim. Onun ihtiyaçları var ve ben de bunları ifade edebileceği güvenli bir yerim. "Kontrolü kaybetmem için beni kışkırtmak istiyorsun. Erkeğinden istediğin o sert sikişi istiyorsun, değil mi bebeğim? Tekrar yap."

Bir an sertçe nefes alıyor, sonra avucunu yanağıma dayıyor. Bu sefer tokat hafıftı ama ben çekilip hırıltıyla derine ittiğimde daha sert vuruyor, mavi gözleri heyecanla parlıyor. Belki de kendi yaptıklarına biraz güvensizlik.

"Aferin kızıma. Bu sik için heyecanlan." Bileklerini yakaladım ve iki yanından tutup dışarı çıkardım. "Artık benim küçük kurbanımsın. Değil mi?"

Naomi başını sallıyor, gözleri odaklanmamış, yüzü güneş ışığıyla yıkanıyor. "Lütfen." "Uyluklarını etrafıma sar ve ." Kalçalarım tokat atmaya başladı

homurdanmalarımınla aynı anda aşağı iniyor, ihmal edilmiş sikim onun ıslak sıcağına girip çıkıyordu. "Bir centilmen gibi boşalmıyorum."

Çıplak vücudu deri motor kapağında yukarı ve geriye kayıyor, her vahşi sürüşte titreşiyor, daha hızlı ve daha hızlı, amının verimi aklımı uçuruyor. Tanrım, midemdeki acı ızdırap noktasına kadar artıyor, taşaklarımdaki ısı birikimi beni dişlerimi sıkarak bağırmaya zorluyor. Çok kaygan ve rahat. Burada yaşamak istiyorum. Bunun asla bitmesini istemiyorum, ama ipin ucundayım, rahatlamak için çaresizim. O kadar tatlı ve tatmin edici bir rahatlama olacak ki, bunu şimdiden her sinir ucunda, her saç kökünde hissedebiliyorum.

Seni seviyorum bebeğim. Kelimeler boğazımı tıkıyor, ama sanki o benim kişisel kurtarıcımın ve ben onun tek dünyevi zayıflığını yatıştırmak için gönderilmişim gibi onun adını zikretmek için onları içimde tutmayı başarıyorum. Ağızım onunkini buluyor ve nefesini tadıyorum, inlemelerinden zevk alıyorum, dudaklarını ezberliyorum.

Dilinin inanılmaz dokusu, onu çılgınca becerirken kendimi orgazmın kenarında dengede tutuyorum, boğazında çığlıklar yükseliyor, sonunda havaya salınıyor ve cinsiyetlerimizin hayvani şaplaqlarıyla çarpışıyor. "Siktir. Siktir!"

Sıkıştırdığım sağ elini tutup yanağıma vuruyorum. Naomi'nin başı iki yana savruluyor, ağızından tutarsız kelimeler dökülüyor, ama ipucunu alıyor ve avucunu yanağıma yapııştırıyor, yüzündeki neşe beni daha da yükseltiyor. "Bu amdan istediğimi almamı engelleyemeyeceksin." Sıkışmış diğer elini bırakıp iki dizini de yakalıyorum ve açığı değiştirip klitorisine sürtünerek onu şaşırtıyor ve arkaya doğru hıçkırıklara boğuyorum. "Tam bir hanımefendi. Çok tatlı ve kibar. Ta ki amcığı doğru şekilde okşanana kadar, ha? Şimdi Jason'ın siki için kalçalarını açmış açgözlü bir kız." Elleri sarı saçlarına gömülüyor, teller tedirgin parmaklarına . "Aman Tanrım. Yapamam. Yapamam..." Körlük çalıyor gözlerinin içinden. "Daha sert. Lütfen. Bu çok fazla."

Üçüncü zirveye ulaştığında, sesi aşırı kullanımdan boğuklaştığında, tuttuğum son kontrol onsu yok oldu. Ona bu tatmini verdiğimi bilmek, bir erkekten bu kadar zevk almasının onun için ne kadar sıra dışı olduğunu görmek, beni gevşetiyor. Zihinsel olarak, fiziksel olarak. Uçuyorum. Vücudum onu motor kapağında düzleştiriyor, dizlerim geniş, bulabildikleri herhangi bir yere dikilirken kalçalarım vahşi bir tempoya giriyor, çığlıkları kulağımda yankılanırken onu acımadan dövüyor.

Serbest kalışım içimde kükreyen bir sel gibi, kulaklarımda beyaz bir gürültü yaratıyor. Kaslarım çözülmeden önce kopma noktasına kadar ve şiddetle titriyorum, alt bedenim zevk ve acının savaş alanına dönüyor. İhtiyaç ve tatmin. Yine de fırtınada bir liman var ve vücudu çoktan benimkine sarılıyor, bana geri ihtiyaç duyuyor, bedenlerimize verdiğimiz şiddetli zevki savaşılacak bir şey yerine paylaştığımız görkemli bir şey haline getiriyor. Tanrım, bu çok iyi. Aletim hala artçı şoklarla sarsılıyor, ucundan nem fişkırıyor, ben saçlarına doğru inerken kalçalarım hala kendi başlarına hareket ediyor. Dudakları yanağımda geziniyor ve ben onlara dönüyorum, uzun bir öpücükle içime çekiyorum, onun bir dayanağı olan ihtiyacını hissediyorum ve bunu ona veriyorum. Her şeyimi ona veriyorum.

Bu kadının gitmesine nasıl izin vereceğim?

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ReadtheComments.com Kullanıcı

Adı: LittleMissMorbid

Moralinizi bozmak istemem ama muhtemelen en yakın gölün dibini taramaları gerekir,

değil mi? Beyler?

Beyler?

Naomi

Akşam yemeği hazırlama hareketlerini yapıyorum ama sanki ellerimin hareketlerini bir film perdesinde izliyormuşum gibi hissediyorum. Bıçağın kuşkonmaza battığının, morumsu beyaz uçlarını kestiğinin sadece yarı bilincindeyim. Onları duruluyorum. Sote tavasına koyuyorum. Fırında kızarmış bir tavuğum ve arka ocakta bir ay önce asla başaramayacağım limonlu risotto da var. Keşke tadını çıkaracak kadar rahatlayabilseydim.

Dolaptan zeytinyağı almak için uzandığımda, karnımın ağrıyan kasları çekiliyor ve ağzım kapalı bir iniltiyle tezgâha doğru tökezliyorum. Aman Tanrım. Görünüşe göre sıcak duş ağrılarımı dindirmek için hiçbir şey yapmamış. Jason'la teknede gerçekten seks yapmıştım. Aslında şu anda onun mutfağındayım, ben yemeği hazırlarken onun da ortalığı temizlemesini bekliyorum. Seks muhtemelen tekrar olacak. Gizli bir hassas kalbi olan büyük, kötü bir Özel Kuvvetler dalgıcısıyla yatağa gireceğimin anlaşıldığı gerçeklikteyim.

Seks. Yatağa

gidiyorum. Ha. Ha.

Teknede olan şey seks değildi. Bu... Bu da neydi?

Bu bir iddiaydı. Özür dilemeden sikişmekti. Evet, sikişmek. Hırıltılı, kuvvetli, taparcasına, acımasız bir sikiş. Benim için yanıp tutuşuyordu. Vücudumdan. Kalçalarımı oynatışım çenesini düşürdü, gözlerini eritti. Sadece sözlerim bile onu neredeyse doruğa çıkarıyordu. Göğüslerim onu hırlatıyordu. Bacaklarımın arasında inanılmaz derecede sertleşmişti. *Benim* için sertleşmişti. Naomi Clemons. Bir erkeği memnun etmek için yeteneklerime hiç bu kadar güvenmemiştim.

Çünkü sonuçlar gözlerimle yiyip bitirebileceğim, hafıza bankamda kataloglayabileceğim bir yerde sergileniyordu.

Şaplak bankası.

Bileğime doğru homurdanıyorum, bu sapkın düşünceye gülüyorum. Kısa bir süre önce olsa, bu kadar uygunsuz bir şeyin kabul edilmesine izin vermezdim. Bunu benimle ilgili bir duruma kesinlikle uygulamazdım. Ama işte buradayız. Artık bir şaplak bankam var. Bu tamamlanmış bir anlaşma ve bir kez daha para yatırmayı düşünmüyorum. Tekrar homurdanıyorum ve kendimi zeytinyağı gezdirmeye itiyorum. Şaplak bankamı kabul etmek başka bir şey, yapılacak bir akşam yemeği varken bunun üzerinde durmak başka bir şey. Aptalca gülümseme ağzımda kalıyor, ta ki nabzımın hala sallanıp durduğunu fark edene kadar.

Sönüyor ve yutkunuyorum. Bugün seksten fazlası vardı. Bir bağlantı vardı. İkimizin de içinde çok daha derin bir şeyin buluşmasıydı ve sanırım bu yüzden Jason'ın mutfağında kulaklarım çınlayarak şok içinde yürüyorum. Bugün her şey bittiğinde ve Jason beni kocaman kucağına aldığı anda gözlerimden yaşlar akmasına neyin sebep olduğunu keşfetmekten çok korkuyorum. Çok yakın. Sessizce eve dönerken elimi tuttuğunda, gözlerimiz kamyonetin içinde sık sık buluştuğunda kalbimi göğsümde helyum balonu gibi hissettiren şeyin ne olduğunu incelemekten çok korkuyorum.

Jason ve aramızdaki bu şey yüzünden hayatım yön değiştiremez. Zaten asıl rotamdan o kadar uzaklaştım ki, geri dönmek çok zor olacak. Kızlık. Muhtemelen karılık. Unuttuysam diye söyleyeyim, Charleston'da beni sosyete statüsü bekliyor. Yine de kum saatinde biraz daha zamanım var. Henüz son taneye gelmedim. Yani gerçekleri düşünmeyi biraz daha erteleyemez miyim? Bu çok mu kötü?

Jason gidiyor. Benim hayatım başka bir yerde ve bundan çok farklı. İkimiz de bu gerçeklerin farkındayız. Bunlar değiştirilebilir şeyler değil. Öyleyse önümüzdeki bir buçuk hafta benim maceram için tatmin edici bir kapanış olabilecekken şimdi bunlar üzerinde stres yapmanın ne anlamı var? Belki... belki benim de Jason için bir macera olmam. Bu olasılık beni biraz nefessiz bırakıyor. Eğer Charleston'a birinin macerası olabileceğime dair kendime güvenerek dönersem, kiliseden kaçma amacıma ulaşmış olacağım.

Jason'dan sonra bu yeterli olacak mı?

Mutfağın arka kapısı açılıyor ve Birdie içeri girerek sıkıntılı düşüncelerimi uzaklaştırıyor. Kapı aralığında duraksayarak bana bir mesaj yolladı.

kemerli bakış. "Merhaba."

"Merhaba! Bugün nasıl meşgul oldunuz?"

Kapıyı yavaşça kapatıyor, çenesini göğsüne bastırıyor. "Dondurma yemek için arkadaşlarla buluşmuş olabilirim." Ağzım açık bir şekilde ona baktığımda, bana isteksizce yarım bir gülümseme veriyor. "Yani... bize yemek pişiriyorsun."

"Evet, şey..." Saçlarımı toplayıp omzumun üzerinden atıyorum. "Bugün markete gitme fırsatım olmadı ve Jason... bir süre önce onu garaj yolunda gördüğümde... burada kullanılmadan duran malzemeleri olduğundan bahsetti. Ve açıkçası, her gün onun yemeklerini yemek zorunda kaldığını düşününce çok üzuldüm-"

"Sonunda , değil mi?"

Yanaklarım zekileşti, spatula elimde dondu kaldı. "Pardon?"

Birdie dirseklerini adanın üzerine dayamış, kaşları aç bir çizgi film kedisi gibi bir aşağı bir yukarı gidip geliyor. "Sen ve Jason sonunda o lanet şeyi yaptınız."

"Birdie Bristow."

Kahkahası mutfakta çınlıyor. "Ona yemek pişirdiğine göre iyi olmalı."

Eğer bu kuşkonmazı daha fazla taciz edersem, onu parçalayarak yemek zorunda kalacağız. "Bu kesinlikle yapmamız gereken bir konuşma değil." Pişirme kabını yere bıraktım ve rahat görünmeye çalışarak döndüm. "Sadece meraktan soruyorum, bu lanet şeyin bittiği izlenimini sana ne verdi?"

Birdie'nin dudakları kıpırdadı. "Boynunun her yerinde sakal yanıkları var."

Yüzümün vişneli turta dolgusu kadar kırmızı olduğunu bilerek ellerimi rahatsız edici cildin üzerine vuruyorum. "Güneş yanığı olabilirdi."

"Ama öyle değil. Bu Jason Burn."

Tavana bakarak inliyorum ve kıkırdamamaya çalışıyorum. "Kardeşin hakkında bu şekilde konuşmak seni rahatsız etmiyor mu?"

Omuz silkiyor, başını eğiyor. "Birazcık. Ama bunu atlatacak kadar mutluyum."

"Mutlu musun?"

"Evet." Yüz hatlarında kırılganlık belirliyor. "Sanırım sizi destekliyorum çocuklar."

Midem bulanıyor. "Birdie... Yarışmadan sonra ayrılmak zorundayım. Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek." Yutkunuyorum. "Eğer kalabileceğim bir dünya olsaydı, beni oraya çekmek için tek başına yeterli olurdun."

Gülümsemesi derece derece ısınıyor ve orada kalıyor. Kısa süre öncesine kadar bana yabancı olan bu kıza ne kadar yakınlaştığıma hayret ederek adanın öbür ucundan gülümsemesine karşılık veriyorum. Bir adım atmasaydım asla tanıyamayacağım bu harika kız. Bu, içgüdülerinizi takip etmenin asla yanlış olmadığına kanıtıdır. Sıçrama yapmaya devam edeceğim, kendime söz veriyorum. Bu hayatta ne olursa olsun. Nereye gidersem gideyim ya da hangi taahhütlerde bulunursam bulunayım, bunu kendime saklayacağım. Asla mutsuz olmaya razı olmayacağım. Asla razı olunan biri olmayacağım. Ben bundan daha fazlasıyım. Arkamdan bakan kız öyle olduğuma inanıyor... ve umarım onu da aynı şekilde ikna etmeme yardımcı olmuşumdur.

Koridorun sonunda banyonun kapısı açılıyor ve midemden aşağı kaynar sular dökülüyor. Jason'ın ağır ayak sesleri mutfığa kadar olan mesafeyi kat ediyor ve o gömleksiz, şortu kalçalarına kadar inmiş bir halde ortaya çıkıyor. Bakışları benden Birdie'ye kayıyor. Yavaşça göz kırparak tekrar bana döndü. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Birdie çenesini yumruğuna dayadı. "Jason yanığı için ona biraz krem getirebilirsin."

Buzdolabının içindeki biraya uzanırken duraklıyor, bir saniye sonra kısık kıkırdaması kulaklarıma ulaşıyor. "Belki de olduğu gibi seviyorumdur."

Jason'ın kız kardeşi bir kahkaha patlatır.

Sobaya doğru geri döndüm. "Siz ikiniz..." Sinsi bir gülümsemeye, ne yapacağımı bilemeden taktik değiştiriyorum. "Kesinlikle doğru. Gözlerimi tamamlıyor. Sanırım bırakacağım."

Bir kol belimi sarıyor ve ayak parmaklarımin üzerinde yükseliyorum, gülen bir erkek ağzı omzumun kıvrımını buluyor, sakallı bir öpücük beni orada ısıtıyor. Karıncalanmalar ayak parmaklarıma kadar iniyor, beni ağırlıksız bırakıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Hey, hey, whoa. Olan bitenin farkında olmak ve onları görmek iki farklı şeydir," diye sızlanıyor Birdie arkamızdan, ama ses tonundaki eğlenceyi duyabiliyorum. "Resmi bir protesto başlatıyorum."

Jason'ın elinden kurtulmaya ve gülümsememi bastırmaya çalışıyorum. Hiçbir işe yaramıyor, bu yüzden yüzümü ocağa dönüp kuşkonmazı parçalamaya devam ediyorum. "Blöfünü gördüğüme göre artık o kadar da ukala değilsin, değil mi?"

Ocağın yanındaki tezgâha bir kadeh şarap konuyor ve kafamı kaldırdığımda Jason'ın dalgın bir şekilde mantarlı şıseyi buzdolabına geri koyduğunu görüyorum. "Ah," diyorum eskiden taklit etmek için bir nedenim olan yapmacık bir sesle. Artık öyle değil. Tam simper modundayım. "Bu..."

"Bana doğru şarap olup olmadığını sorma güzellik kraliçesi," diyor bana bakmadan. Havalı bir kovboy gibi. "Sadece varsay."

"Oh," diye nefes alıyorum, gözlerimin arkasına sıcak nem bastırıyor. "Teşekkür ederim."

Sesim *sende* titriyor ve Jason'ın kafası yukarı kalkıyor. Eğiliyor. Bana bakışında binlerce şey var. Şarabın önemli olduğunu biliyor ama hâlâ doğru anlamasını beklemediğim için biraz sinirli - ki bu adamın kişiliğinde var. Ya da belki de birinin benim neyi sevdiğimi hatırlamasından dolayı duygusallaşmama sinirlenmiştir. Neyi seçtiğimi. Ya da ağladığım gerçeğinden nefret ediyor olabilir. Esasen, bana bakışı her şeyi anlamaya çalışmaktan tamamen memnun olduğunu söylüyor. Orada benimle durmaktan ve evrenimdeki her şeyin temeline inmekten memnun. Hayatım boyunca hiç bu kadar görüldüğümü hissetmemiştim.

Spatula yere düşene kadar parmaklarımın çalışmayı bıraktığını fark etmiyorum. Ve sonra onu öpüyorum. Tereddüt etmeden başlatıyorum. Jason'ın gözleri parlıyor, sonra kapanıyor, kolları beni selamlamak için açılıyor. Beni sıkıca tutuyor. Hep hayalini kurduğum film öpücüğü. Bizi yalnız bırakmak için biraz dönüyor ve başımın arkasını pazusuna yaslıyor. Ağzı benimkinin üzerinde yavaşça dillerini dolaştırıyor, başparmağı yanağımda kayıyor. Uzaklaşıyor. Kalçamın karşısındaki tezgâhı kavradığını hissediyorum ve ona ne kadar sıkı tutunduğunu fark ediyorum. Ağzı rahat ama geri kalanı değil. Kalbinin kulağımı sağır edercesine çarpmasında sıradan bir şey yok.

Mutfağında plansız bir öpücük sırasında aramızdaki hiçbir şey sıradan değil. Ya da bana nasıl hissettirdiği hakkında. İmkansız bir bölgeye kayıyormuşum gibi.

Bu düşünce beni öpüşmeyi kesmeye ve geri adım atmaya zorluyor.

Koyu renk gözler beni izliyor, elleri hâlâ tezgâhın üzerinde. Gerginliği azaltmanın bir yolunu ararken Birdie'yi arıyorum ve onu iki eliyle gözlerini kapatırken buluyorum. "Bitti mi?" diye soruyor. "Bitti mi?" diye soruyor. dersimi aldım. Yemin ederim."

"Güzel. Ve evet, tehdit geçti." Jason'ın yemek hazırlıklarını devralmak için arkamda hareket ettiğinin, enerjisinin tenime lastik bir bant gibi yapıştığının son derece farkında olarak sesimdeki seksi temizliyorum. "Bir ders bitti, diğerine geçiyoruz." Kafamın üzerinde bir ampul yanıyor ve çantama uzanıp iç cebin içine sıkıştırılmış flaş kartları çıkarıyorum. "Yarışmaya sadece bir hafta kaldı. Hadi biraz soru turu hazırlığı yapalım."

Birdie ellerini dramatik bir şekilde havaya kaldırır. "Yeterince cezalandırılmadım mı?" Yanağında bir hava kabarcığı çıkarır. "Tamam, belki birkaç tane. Ama bana beş yıl sonra kendimi nerede gördüğümü sorma. Bundan nefret ediyorum."

Rahatlayarak bir sonraki karta geçiyorum. "Yarın uyandığınızda bir yetenek kazanmış olsaydınız, hangi yeteneği seçerdiniz?"

"Uçmak tek cevap. Diğer herkes yalan söylüyor." Parmaklarını masaya vuruyor ve ben de bu gayri resmi cevapla onu rahat bırakmaya karar veriyorum. "Peki ya sen Jason?"

Cevap vermesi sadece iki saniye sürüyor. "Aynı anda iki yerde olabilme yeteneği." Ben satır aralarını okurken sessizlik geçiyor. "Naomi?" *Aynı cevabı* istiyorum. Ama bu, göze alamayacağımız "eğer"lere yol açacaktır. "Bir keresinde bir yarışma sırasında bana bu soru sorulmuştu ve ben de her zaman daha büyük yarar sağlayacak doğru hareket bilme yeteneğine sahip olmak istediğimi söylemiştim." Bir nefes üflüyorum. "Aslında demek istediğim

uçuyordu."

Kahkahalarımız mutfağı dolduruyor.

BÖLÜM YIRMI İKİ

ConspiracyCrowd.org Kullanıcı

Adı: UrdadsMyFave69

Tamam, ciddi olacağım millet. Sakin olun.

Cidden ama. Kaçak Kız'ın internet geçmişini kontrol eden oldu mu? Yeni porno önerilerine ihtiyacım var.

Naomi

Bu mutfağı daha temiz hale getirmenin hiçbir yolu yok. Tezgâhları fırçaladım ve şimdi de küçük ev aletleriyle uğraşıyorum. Akşam yemeği kırk beş dakika önce bitti, Birdie son lokmasını yer yemez odasına çekildi ve ödevleri hakkında mırıldandı. Jason masayı topladı ve bulaşık makinesini doldurmama yardım etti. Sonra o da ortadan kayboldu ve beni mutfakta yalnız bıraktı. Bu benim gitmemi beklediği anlamına mı geliyor?

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve ses çıkarmamaya çalışarak süngerini dikkatlice lavabonun kenarına bırakıyorum. Eğer kalkmamı bekliyorsa, bu iyi olurdu. Olur. Öğleden sonra birlikte uyuduk diye geceyi onun yatağında geçireceğim anlamına gelmiyor.

Aslında Jason'ın yatağında uyumak berbat bir fikir.

Onu kendiliğinden öpmem ve akşam yemeğine kalmam yeterince kötü. Karanlıkta kollarının beni sarmasına alışmak, ayrılmayı imkânsız hale getiren son faktör olabilir. Buna kesinlikle ihtiyacım yok. Kırılma noktamın gönüllü kurbanı olmaya ihtiyacım yok.

Ben hala burada ne yapıyorum?

Kendi kendime yarı histerik bir şekilde gülerek çantamı alıp çıkıyorum, dağ evine doğru attığım her adımda çenem daha da yükseliyor. Şu halime bakın! Bu sıradan şeyi yapıyorum! Belki yarın görüşürüz. Belki de görüşmeyiz. Bu gerçekten bir gizem!

Boğazımda açılıp kapanan makası kabul etmeyerek kapıyı arkamdan kapatıyorum. Bu gece kim seks yapmak istedi? Ben istemedim, orası kesin. Köpekbaliğıyla karşılaşmamı bile tam olarak değerlendiremedim. Sadece güzelce oturup, bu gecenin heyecanını

ögleden sonra beni yıkıyor. Belki koşuya çıkarım. Gece genç

-

Dağ evimin kapısı açılıyor ve Jason duvara çarparak içeri giriyor. ardından bir eliyle sakalını sıvazlayarak gelmeye devam ediyor. Dev gibi, gömleksiz bir adam görev başında. Tanrı yardımcım olsun, vajinam öyle bir güçle kasılıyor ki, bir limonun suyunu çıkarabilirim.

"Meşgulüm Karasakal," diye nefes alıyorum, batıyor ve bocalıyorum. "Ne istiyorsun?"

Jason bana cevap vermiyor. Gerçekten cevap vereceğini düşünmemiştim. Onun yerine eğilip beni omzuna attı, döndü ve kapıya doğru ilerleyip arkamızdan tekmeleyerek kapattı. Ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve dokuz farklı protestonun başlangıcında kekeliyorum. Gülümsemem dışında. Onun gamzeli beline gülümsüyorum ve aklımı kaçırmışım gibi arkamı esnetiyorum. Biri beni alıp götürecek kadar istiyor. Bu kadar çok isteniyorum ve bu hayal ettiğimden bile daha iyi, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve eve girerken bunun tadını çıkarıyorum.

Birkaç dakika sonra Jason'ın yatak odasına giriyoruz ve beni omzundan kaldırıp gösterişsiz, kral boy yatağının ortasına yatırıyor. Buraya en son geldiğimde gölgelerle örtülüydü ve etrafa bakma şansım bile olmamıştı. Mekândaki her bir eşyayı kataloglamak istiyorum ama o üstümde, dizlerini kalçalarımın iki yanına dikmiş, tüm evrenimi kaplıyor. "Ne istiyorum?" Dalgınlıkla lavanta kokusunu fark edip burnumu kırııştırıyorum ama bir elini karnımın en alt noktasına bastırıp göğüslerimin arasından yukarı çekerek kalbimin üzerinde düzleştirdiğinde dikkatimi çekiyor. "Senin içine geri dönmek istiyorum güzellik kraliçesi. Daha önce hiçbir şey istemediğim kadar istiyorum." Dokunuşu değişiyor ve başparmağı meme ucumun üzerinde gezinerek görüşümü bulanıklaştırıyor. "O öpücükten sonra akşam yemeğini zar zor atlattım."

"Ben de seni içimde istiyorum," diye fısıldıyorum, yumuşak ve sert arasında sıkışmışlık hissinde kayboluyorum, açlık kıvrımları karnımda ve uyluklarımda ısınıyor ve bükülüyor. Tanrım, sadece beni bastırmasını ve asla kalkmama izin vermemesini istiyorum.

"Öyle mi? O zaman neden gittin?" Göğsümü tamamen avucunun içine alıyor, ritmik bir şekilde masaj yaparak göbek deliğimin güneyinde hınzır bir uğultu yaratıyor. "Bana o kafanın içinde neler olup bittiğine dair bir fikir ver bebeğim."

"Önce sen git."

İç çekerek sağ tarafıma yatıyor, eli göğüslerimin üzerinde gezinerek tahrik etme görevini sürdürüyor, sadece kıpırdanmaya başladığımda sıkıyor. "Bu sabah dalıştan önce biraz hüsnükuruntu yaptığımı itiraf etmeliyim. Bu yüzden, uh..."

"Koruma mı?"

"Evet. Bir süredir üzerinde ismimiz yazıyordu ama genelde çantamda durmazdı." Eğilip sert sol meme ucuma doğru nefes alıyor, dudaklarını üzerinde gezdiriyor ve beni ürpertiyor. "Prezervatifi hatırladım, odamı temizlemeyi unuttum." Dudakları bir kez daha değişiyor ama bu kez gülümsüyorlar. "Belki de buraya geleceğini ummaktan korkuyordum."

Hafif, durgun bir eğlence içimde dans ediyor ve parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. "Odanı benim için mi temizliyordun?"

Çabalarını görebilmem için kendini başka yöne çeviriyor. "Birdie dişlerini fırçalarken odasından bir mum bile aşırdım. Eğer fark ederse, bunu asla unutamam."

Sessiz kahkahalarımınla yatak sallanıyor. "Sırrın benimle güvende. Ve çok güzel kokuyor." Böyle bir çaba gösterdiğini bilmek, bir ergen gibi yatak örtülerine sarılıp ciyaklamak istememe neden oluyor. Gerçi gençken hiç böyle hissetmemiştim, değil mi? Hiç böyle hissetmedim. "Bana bir ipucu vermeye çalıştığını sanıyordum," diyorum başımı sallayarak. "Bugün güzeldi ama yeterliydi gibi."

Çenesi esniyor. "Ve şimdi bunun ne kadar saçma olduğunu biliyor musun?" "Evet."

"Bir dahaki sefere, benimle konuş."

"Bir dahaki sefere bana sadece ortalığı topladığını söyle," diye mırıldanıyorum, bir dahaki seferin olmayabileceğini çok iyi bilerek. O da aynı şeyi düşünüyor, yüz ifadesi gerginleşiyor. Ama anı kaybetmek istemiyorum, bu yüzden konu değişikliği arıyorum. "Bugün seni izlemek hoşuma gitti. Su senin ikinci evin. Okyanusun önünde duruyordun ve seni daha önce orada görmediğime inanamadım. Sanki seni tanıdığımdan beri kadrajın dışında yürüyormuşsun gibi."

"Çerçevenin dışında. Evet. Eve döndükten sonra uzun bir süre böyle hissettim." Kendini toplar gibi oldu, kaşları çatıldı. "Demek istediğim, böyle hissediyorum. Sudan uzakta olduğumda. Şu anda bile, yabancıları dalışa götürmek, ben oradayken gerçek bir amacı yerine getirmekle aynı şey değil. Emirleri yerine getirmekle."

Tırnaklarımla kafa derisini sıyrıp tembel daireler çiziyorum. "Yeniden yüzeye çıktığında, bir şey unutmuş gibi hissediyor musun?"

"Evet. Aynen öyle." Bakışları bana odaklanıyor. "Ama bugün değil. Bu duygudan daha fazla uzaklaşamazdım. İhtiyacım olan her şeye sahiptim."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Bunları bana söyleyemez. Kafamın içinde bu kelimelerle nasıl yaşayacağım? "Tüm uzuvlarıma sahip olduğum için mutluydum," diyorum aramızdaki gerginliği gidermeye çalışarak. İşe yaramıyor ama sert bir bakıştan sonra yumuşuyor, kulağımın arkasından öpmek için eğiliyor, eli elbisemin eteğini yumruk yapıyor. Daha yukarı sürüklüyor. Yavaşça.

"Ne yaptığını biliyorum," diye vızıldıyor sesi hassas tenime karşı.

Uyluklarımın içini açarken serin hava yukarı doğru süzülüyor ve külotumun zaten ne kadar nemli olduğuna dikkat çekiyor. "Ne yapıyorum ben?"

"Bunu hafif tutmaya çalışıyorum." Sıcak, nasırlı eli iç baldırımda kayıyor, dişleri kulağımın kıvrımında geziniyor. "Ama aramızda hafif bir şey yok, bebeğim. Var mı?"

Titriyorum. "Öyle hissettirmiyor," diye itiraf ediyorum.

Ağzı benimkini buluyor ve beni uzun bir öpücüğe davet ediyor. Elleri göbeğime sıkıca yapışmasa, beni orada avuçlamasa, klitorisime bastırmasa bile, tüm zayıflamış savunmalarımı yakıp yıkacak kadar kapsamlı. "O zaman elimizdeyken ağır olsun," diye törpülemek için hafifçe geri çekiliyor. "Tamam mı?"

Sanki şu anda benden istediği her şeye hayır diyebilirmişim gibi. Ve ben evet demek istiyorum. Kendimi bu riskli duygusal durumun içine atmak ve nasıl çıkacağımı hiç düşünmemek istiyorum. Bana teklif ettiği her şeyi hissetmek ve sonuçlarını lanetlemek istiyorum. "Evet."

Beni bacaklarımın arasından kavırıyor, dilini ağzıma bastırıyor ve iniltimi yalayarak uzaklaştırıyor. "Aferin kızıma." Beni dehşete düşürmek için elini kalçalarıma doğru götürüyor ve etimin ağrımasına ve kenetlenmesine neden oluyor. Ona ihtiyacım var. "Bana Charleston'da bir günün senin için nasıl geçtiğini anlat."

"Uh..." Yatakta kayıyorum, rahat etmeye çalışıyorum -ki olmuyor-sırıtişına kaşlarımı çatıyorum. "Gitmeden önce mi yoksa döndüğümde mi?"

"Geri döndüğünde," diyor kalın bir sesle. "Onu bu işe karıştırma."

Emrin rahmimde çok derinlere işlediğini hissediyorum. Bu Elijah'ın aramızdaki bir anı ilk işgal edişi değil, ama çekime tamamen teslim olduğumuzdan beri ilk kez oluyor. Paylaştığımız bağa.

"Yaklaşan bir gala var," diyorum sesimdeki pası temizleyerek. "Her zaman bir gala olur çünkü annem de benim gibi çeşitli hayır kurumlarıyla ilgilenir. Topluma yardım çalışmaları, anma fonları ve simgesel yapı restorasyonları. İşin garibi, tüm bu hayır kurumları tabak başına bin dolarlık yemekler vererek para topluyor gibi görünüyor. Tabiri caizse ellerimizi hiç kirletmiyoruz."

Başparmağıyla kalçama vuruyor. "Bunu değiştirmek istiyor gibisin."

"Yapabilirim. Ben...yapabilirim." Bunu yüksek sesle söylemek onu somutlaştırıyor, gerçek kılıyor ve amaç duygusunun tadını çıkarırken ve hayır kurumlarının çoğunun değerli amaçlar için olduğunu bilirken, Charleston'a döndüğümde aynı şeyler için tutkulu olmakta zorlanacağımı da biliyorum. "Her neyse, bir elbise provası olacak," diyorum ve Tanrım, bir aydan uzun süredir yaşadığım hayata çok yabancı geliyor. "Sonra Naomi Clemons özür turu başlayacak. Akrobalarımın ve nedimelerimden özür dilemem gerekecek. Düğün organizatöründen ve yemek şirketinden." İstemediğim bir kahkaha boğazımda düğümleniyor. "Not yazmaktan ellerime kramp girecek."

Dilemem gereken en önemli özrü atlıyorum. Eski nişanlıma.

Jason sessizce beni izliyor. "Peki ya turne bittiğinde?"

O beni bu kadar dikkatle izlerken bu şekilde yatmak en büyük teşhirdir, ama birine ne istediğimi söylerken kendimi daha rahat hissettim. Neye ihtiyacım olduğunu. Onunla sadece bir hafta daha birlikte olacağım için mi, yoksa içinde bulunduğumuz yörüngenin farkına varmadan benim için bu kadar önemli hale mi geldi? "Koçluğa devam etmek istiyorum. Ama Birdie gibi kızlara. Benim gibi genç yaştan itibaren fırsatlara ve eğitime sahip olan kızlara değil." Kalçamı sıkarak devam etmem için beni cesaretlendirdi. "Düşünüyordum da... şey, her yerde yarışmayı denemek isteyen ama nereden başlayacağını bilmeyen kızlar vardır diye düşünüyordum. Ya da para sorunları olabilir. Herkesin cömert bir ağabeyi yok."

"Ve evi sadece iki kez yeniden ipotek ettirmek zorunda kaldım," diyor, ifadesi durulmadan önce. "Buna değdi. Sen buraya geldiğinden beri uyandı. Bunu başka insanlar için de yapabilirsin Naomi. Her şeyi zenginleştiriyorsun. Bunu nefes almak kadar doğal bir şekilde yapıyorsun."

"Jason," diyorum titreyerek, kalbim blok etrafında on tur koşmuşum gibi atıyor. "Ağır olmasını söylediğini biliyorum ama sen böyle şeyler söylüyorsun ve bu çok zor olacak."

Gözleri parlıyor. "Ayrılmanın zor olacağını ilk kez kabul ediyorsun."

"Benim için zor olmasını mı istiyorsun?"

"İçine girmeyi istemekten kendimi alamıyorum." Beni kendine doğru çekiyor, yanım göğsüne değiyor, sesi saçlarımda kısılıyor. "İçime . Bunun için yardım yok."

Kendimi toparlamak için birkaç dakika ölçülü nefes alıyorum. "Birdie mezun olduğunda ve sen geri döndüğünde senin için nasıl bir gün olacak..." dediğimde daha yolun yarısındayım.

"Beni nereye gönderirlerse oraya mı?" Kaşlarının arasında bir çizgi oluşarak geri çekiliyor. "Her zaman aynı görünmüyor. Yaptığımız her şeyin katı bir düzeni var ve bazı haftalar sadece sonsuz bir gözetim vardiyası veya devriye döngüsü oluyor. Ama eğer bir görevdeyse, kararlar genellikle anında alınır. İşler asla ters gitmez. Planlar saniyeler içinde değişir. Helikopterle buluşacağımız bir zaman ve koordinat olabilir. Bizi beklemes. Çoğu zaman, değişken bir ortam sayesinde bekleyemez. Ya da düşman ateşi. Yani görevi tamamlamak ve bizi almaya gelmeleri için sınırlı bir var, yoksa boku yeriz."

Jason'ın açıklamaları dilinden o kadar kolay dökülüyor ki mecazi çenemin düştüğünden haberi yok. Her gün karşılaştığı tehlikeyi rahatça anlatırken kıpırdamıyorum. Tanrım, mesleğindeki hayati tehlikenin büyüklüğü hiç aklıma gelmediği için tam bir aptalım. O anlatmaya devam ederken donup kalıyorum, sanki ağzından çıkan her kelimeyle beni mahvetmiyormuş gibi eli kalçamda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Diğer günler tek başıma çalışabiliyorum. Dalgıç olmanın getirdiği bir şey bu. Yürerken saatler süren bir sessizlik oluyor, havamı kısıtlıyorum. Kıyıya vardığımda ve hedef yeri keşfettiğimde daha fazla sessizlik-" Sonunda yüzümdeki dehşeti fark etti. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey," diye geveliyorum, ellerimi yanan gözlerimin üzerine vurarak. "Sanırım sana bir şey olmasının bu kadar kolay olacağını fark etmemiştim."

Jason ellerimi çekmeye çalışıyor ama direniyorum. İç geçiriyor. "Tanrım. O kadar kolay değil, Naomi. Yaptığım işte iyiyim." Bir süre geçti. "Ama evet, olasılık var. Büyük adamlar, arkadaşlarım kayboldu ve onlar da çok iyidiler."

Ellerimi bırakıyorum ve dökülmemiş gözyaşlarımı görmesine izin veriyorum. "Artık savaş hikayeleriyle avunacağımı sanmıyorum."

Konuşurken sesi boğuk çıkıyor. "Hikâyelerini seviyorum."

Çenem inatçı ama sallandığını hissediyorum. "Çok kötü."

Jason'ın gözleri kapandı, yanağında bir kas çalıştı. "Yatağında bana olması muhtemel bir şey için ağlıyorsun Naomi." Göz kapakları kalkıyor ve ağzı ağzıma iniyor, bir santim ötemde duraklıyor, sert sesi karnımın derinliklerinde yankılanıyor. "Bir daha asla bana çok ağır yaptığım için şikâyet etme."

İşte bu. Onlarca yıl, belki de daha uzun süre aklımdan çıkmayacak bir öpücük bu. Dudaklarının benimkilere her çarpışında, dilinin her arayışında beni mahvettiğini hissedebiliyorum. Gözyaşlarının tadı. Boğazından yukarı süzülüp benimkine inen kararsız nefesi. Erkeğin her zerresini alıyorum. Tutkusunu, hayal kırıklığını, şehvetini, vahşi ruhunu. Benim hakkımda ne hissettiğini. Göğsünde guruldayan seslerle iletiliyor, yarı hırlayan canavar, yarı ölmekte olan adam. Parmakları külotumun içine girip klitorisime kararlı bir masaj yapmaya başlayana kadar, sanki kalbim patlamadan önce dikkatimin bir kısmının başka yöne çekilmesi gerektiğini biliyormuş gibi, dayanmak neredeyse çok zor.

Evet, kalbim.

Çok derinde olduğuma dair bu kısa onay, ihtiyaç her şeyi bir çığ gibi kaplamadan önce bana tanınan tek şey. Jason hala ağzımı yağmalıyor ve şimdi parmakları da aynı şeyi etime yapıyor, başparmağı bu kadar kısa sürede uzmanlaştığı hassaslaşmış yumrunun etrafında tur atıyor. Tanrım. Nefes nefese ağzımı onunkinden çekiyorum ve yarattığımız sahnede vücuduma bakıyorum. Kalın, esneyen kolu kalçalarımın üzerine eğilmiş, eli iç çamaşırımın içinde çalışırken kasları oynuyor. Kalçalarım utanmaz bir V şeklinde açılmış, iki parmağını içime soktuğunda ikisi de sarsılıyor, ağzı boynumun kenarında meşgul oluyor.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aynı anda her yerdesin. Yapamam..." Dişlerini içime batırıyor ve inliyorum, o noktayı yalayıp hırçın, koruyucu bir ses çıkardığında göğsümde bir şeyler kıvılcımlanıyor. "Lütfen, sana ihtiyacım var."

Jason parmaklarını içimden çıkarıyor ve dizlerinin üzerine çöküp sörf şortunun düğmelerini açıp aşağıya doğru iterken nefes nefese, acı içinde haykırıyorum. "Sana ne zaman ihtiyacım olmadığını hatırlamıyorum," diyor, yemeğe nereden başlayacağına karar verir gibi beni tepeden tırnağa süzerek. "Seni seviyorum"

Seni sikerken çığlık atıyorsun, ama bu gece bunu yapamayız. Ağzını kapatıp yavaştan almalıyım ama beni aylardır alıştırıyorsun. Seni ilk kez yatağıma aldığımda yavaş olmayacak. Burada işkence çekerek yatıyorum."

"Sessiz olacağım," diye hıçkırarak dizlerimin üzerine çöküyorum, sözümü tutabileceğimden tam olarak emin değilim. Jason bana çığlık attıran tek kişi. Ya da başka bir insanı tokatlamamı. Ve bu öğleden sonra, bunların hiçbiri üzerinde kontrolüm yoktu. Kontrolm kaybettim ve bu kontrolsüzlük şimdiden bağımlılık yaratmaya başladı.

Kendimi vahşi ve sınır tanımaz hissederek kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum. Jason dudağını bükerek elbisemi başımın üzerinden çekip çıkartıyor ve diz çökerek birbirimize bakıyoruz. Kaçınılmaz olarak, dikkatim şortunun açıklığından dışarı taşan devasa ereksiyonuna çekiliyor - kalınlığı vücutlarımız arasındaki mesafeyi kapattığı için tam olarak kaıramıyorum, başi karnıma dayanıyor ve nemli bir girinti yapıyor. Onu avuçlarımın arasına almak beni inletiyor, çünkü içinden geçen beklenti dalgasını, sert etinin kenarlarından yukarı doğruuzanan damarların atışını hissedebiliyorum. Beni istiyor.

"Bana tekrar tırmanmayı düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet," diye gülerek nefes alıyorum.

Benim önümde hiç yapmadığı bir şekilde gülümsüyor. Buna neyin sebep olduğunu biliyorum. İhtiyaç duyulma ihtiyaını karşılıyorum. Başka şansım yok. Bu şimdiye kadar yaşadığım en gerçekçi dürtü. Bu adama ihtiyaım var. Korunmamızla ilgileniyor, sonra kabarık karnını tokatlıyor ve kalçalarımın arasında nem oluşmasına neden oluyor. "Yap şunu, bebeğim."

Dizlerimin üzerinde öne doğru yürüyüp kollarımı boynuna dolayışımda hanımefendiliğe dair hiçbir şey yok. Kendimi yukarı çekerken nefes almak için çabalıyorum, bacaklarımı beline dolayıp kendimi ağzıyla aynı seviyeye getirirken burun deliklerinin alevlenmesini izliyorum. şaftı külotumun ıslak malzemesiyle aynı hizada. "Böyle mi Jason?" Kirpiklerimin arasından gözleriyle buluşarak mırıldanıyorum, çünkü görünüşe göre bu ağırbaşlı çizgiden asla kurtulamayacağım. Çok sıkı bir şekilde yerleşmiş. Ve bu sorun değil. Bu adama göre, ben paralarımın toplamından başka bir şey değilim ve o hepsinin farkında. Beni onlar için daha çok seviyor.

Jason'ın teni bana karşı kabarıyor, titreyen nefesi ağzımın üzerinde hayalet gibi dolaşıyor. "Bakalım ne kadar süre ilkeli ve düzgün kalabileceksin..." Elleri kıımı sert bir şekilde kavırıyor, beni pürüzsüz uyarılması boyunca kökten uca kaydırıyor. "Ben seni yukarı doğru sürerken ve

sikimden aşağı. Naomi'mde hiç kıl kalmadı, değil mi? Seni ne kadar sık mahvetmeyi düşündüğümü bilemezsin."

Jason'ı ilk kez gömleksiz, dişlerinin arasına sıkıştırdığı purosuyla teknesini temizlerken gördüğüm zamanı düşünüyorum. Aramızdaki keskin farklar ve zıtlıkların çarpıştığı düşüncesinin beni nasıl zayıflattığını ve ateşlendirdiğini. Şimdi bunun onu da tahrik ettiğini biliyorum. "Dağınıklıktan hoşlanmam," diyor eski bir versiyonum, çenemi kaldırarak. "Düzenli ve kibar olmayı severim."

Büyük göğsü inip kalkıyor. "Bu doğru mu?" Arkama uzanıp etini kalçalarımın arasına sokarken yüz hatlarımı düzgün tutmaya çalışıyorum. "Neden emin olmuyoruz?"

Ereksiyonunun başını kullanarak çıplak pamuğu kenara itiyor ve kendini içime sokuyor. Bir santim, iki santim derken kalçalarımı aşağıya doğru çekip bir erkek homurtusuyla beni tamamen dolduruyor. Bir dalga okyanusu kulaklarıma çarpıyor, zevk içimdeki keşfedilmemiş ipleri çekiyor. Kendimi öne atıyorum ve onu ısırma dürtüsünü kontrol etmeden omzuna doğru inliyorum. Çünkü Tanrım, Tanrım... Onun beni meşgul etmesi gibisi yok. İki kişiden bir kişi yaratma anı. Bu gerçek. Ve kendimi tutmamı istemezdi. Hayır, eğer yapsaydım buna çok kızardı.

Bu düşünce dudaklarımı neredeyse bir gülümsemeye dönüştürüyor, ancak Jason beni kaldırmak için popomdan tutuşunu kullandığında, kalçaları sertçe pompalarken aynı zamanda beni aşağı indirdiğinde bir O'ya dönüşüyor.

"Oh." Kalçalarımı daha sıkı kilitliyorum, baskıya doğru sallanıyorum.

"Jason.

Jason."

"Şşt. Yine mi?" Alnını benimkine bastırıp dilini şaklatıyor. "Ortalık karışabilir."

Yanıt vermeye başlıyorum, ama beni yukarı aşağı sarsıyor, shaftı acımasız bir istilayla beni terk ediyor ve dolduruyor. Boğazımdan boğuk bir yalvarış yükseliyor. Her şey çok fazla. Zevkin yoğunluğu. Beni kolayca kaldırması, beynimi nasıl da zahmetsizce karıştırması. Ve tüm bu süre boyunca, dar, konsantre gözlerle beni izliyor.

"Benim pisliğimi istemediğine emin misin, bebeğim?" Jason arkasına yaslanıp beni güçlü bedeninin rampasına oturtuyor. Kalçaları altımda genişliyor, kasları geriliyor ve sonra aşağıdan içime giriyor, inanılmaz gücüyle kasılıyor ve yuvarlanıyor, başı gergin bir iniltiyle geriye düşüyor. "Bunu çok istiyor gibisin."

Jason Unleashed karşısında titizliğimi nasıl koruyabileceğimi düşündüm bilmiyorum, çünkü kafamda bir düşünceyi bile zar zor tutabiliyorum

doğrudan penisiyle ilgili olmayan bir şey. Kalçalarını her yukarı kaldırdığında, bir dalganın tepesine çıkıp kıyıya bakmak gibi. Rahatlama. Benim için istemeden yaptığı gösteri beni şimdiden sona doğru itiyor. Boynundaki damarlar öne çıkıyor, karnı esniyor... ve Tanrım. İçime girdiği yere bakmamalıydım, ereksiyonu içeri ve dışarı kayarken külotum bir tarafa itildi, vücudumdan ıslandı. Sanki gözlerimin orada olduğunu hissetmiş gibi, başparmağı külotumun örtüsünün altından geçiyor ve klitorisimi okşuyor.

Başımı kaldırdığımda dilini ağzının köşesine sıkıştırmış, gözleri alev alev yanıyor. "Ne kadar ateşli görüldüğün hakkında hiçbir fikrin yok. Memelerin zıplıyor, bizi sikişirken izliyor ve liseli kızlar gibi kızarıyorsun."

Kaba konuşması, onun karşıtı olmak için duyduğum o sarhoş edici ihtiyacı bana geri veriyor. Bir bükülme ile. "Artık daha fazla hoşuma gitmeyecek," diyorum, uzanıp parmaklarımı bedenlerimizin birleştiği yerde gezdirirken kendimi zar zor tanıyarak, nemi ağzıma geri getiriyorum. Dilimin ucuyla tuzluluğa dokunuyorum. "Evet, bu çok doğru."

"Naomi. Siktir," diye homurdanıyor Jason, öne doğru atılıp dizlerinin üzerinde yükseliyor ve beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor. Nefes almaktan ve misilleme beklemekten başka bir şey yapamaz halde, şehvetten delik deşik olmuş durumdayım. "Seni küçük sik satıcısı. Daha sertini sevmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Başımı salladım. "Uh-uh."

Vahşi bir öpücükle ağzımı kapıyor, dişleri alt dudağımı yakalayıp sürüklüyor. Ama beni aşağı yukarı zıplatmaya başlayınca bir hıçkırıkla geri çekiliyorum, iç kalçalarım kalçalarında biriken terle kayıyor, vücudum onu tekrar tekrar karşılıyor. Bulanık renkler dışında hiçbir şey görmüyorum, Jason'ın neredeyse uygunsuz boyutunun vücudumu yağmalamasından başka bir şey hissetmiyorum. Geniş omuzlarına yapışıyorum, orgazmım atmosferde parlak ve güçlü bir şekilde belirirken başımı geriye atıp tavana bakarak nefes alıyorum.

"Kukun sana yalancı diyor bebeğim," diye hışırdıyor, güçlü dişleriyle çenemi ısıyor. "Şimdi bana gerçeği söyle. Başından beri bunu istediğini söyle."

"Evet." Arka tarafımı tutuyor, içime daha sert, daha hızlı giriyor ve bacaklarımı bu adam için daha geniş açıyorum, eşit ölçüde veriyorum ve alıyorum. "Sana ihtiyacım vardı. Buna ihtiyacım vardı."

"Şşşt, bebeğim. Şşşt. Biliyorum. Kahretsin, her şeyi biliyorum."

O bana sessiz olmamı hatırlatırken bile etlerimiz birbirine çarpıyor ve boğazımda bir çığlık yükseliyor. Şehvet beni ölümcül bir kısıpaca aldı ve bu çok yoğun,

bastırmak imkansız. Bakışlarımız kilitleniyor ve gerçekliğe olan bağlılığımı kaybettiğimi görüyor - ve bu gerçeklik evdeki tek insanların biz olmadığımız. İhtiyacının öfkesi arasında bir şefkat parıltısı beliriyor ve ben farkına bile varmadan beni çevirip karnımın üzerine bastırıyor.

Nasıl oluyor da hâlâ içimde? Lojistiği sorgulayacak zamanım yok çünkü Jason beni zorla ellerimin ve dizlerimin üzerine çekiyor, yatak başlığını kavıyor ve yenilenmiş bir güçle içime giriyor. "Yastığı kullan," diye homurdanıyor, dizlerimi kendi dizleriyle itip öne düşüyor, göğsünü eğilmiş omurgamla aynı hizaya getirip beni beceriyor. "Tanrım, Naomi, o kadar darsın ki. Bu güzellik kraliçesi amcığının sadece benim için ısladığını söyle. Söyle."

Parmakları klitorisimi buluyor ve itişlerinin hızı, vahşeti artarken bile nazikçe ovuyor. Yastığa doğru titreyerek attığım bir çığlıktan sonra, "Sadece senin için," diyorum. "Daha önce hiç böyle yapmamıştım. Bu da sadece senin için."

Jason'ın kalçaları titriyor, göğsünde şok edici bir gümbürtü duyuluyor. Nefes nefese geçen saniyeler içinde ağzı boynumu ve kulağımı bulup sırayla öpüyor, vücudu amansızca içime girmeye devam ediyor. "Sen inanılmazsın. Şimdiye kadar gördüğüm ya da hissettiğim en güzel şeysin Naomi. Duyduğum, dokunduğum ya da bildiğim." Elinin topuğu şişmiş yumruğumun üzerinde bir o yana bir bu yana hareket ediyor, ben aklımı başımdan alan bu his yüzünden neredeyse bayılana kadar yavaşça itiyor. "Asla başka birinin içinde olmak istemiyorum," diye fısıldıyor kulağıma, kalçaları kalçalarımın etrafından dolanıyor, kasları geriliyor. "O sensin. Sen osun."

"Jason," diye soluyorum, kalbim göğsümün içinde parçalanmakla tehdit ediyor. Bu ifade beni daha da yukarı çekiyor, zirve noktamı yakınlaştırıyor ve bunun tehlikeli olduğunu biliyorum. Biliyorum, ama onun pompalayan kalçalarını kendi kalçalarımın geri itmekten, onunla ortada buluşmaktan kendimi alamıyorum. İkimiz için de geliyor... o son ölüm...

Parmaklarımız başımın iki yanında birbirine kenetlenmiş, sımsıkı tutuyor. Çok sıkı. "Bu kimin amı, kadın?" Jason kulağıma doğru gıcırıyor, cüssesi beni arkadan sıkıştırıyor, dişlerimi birbirine vuruyor. "Kimin için ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyorsun?"

"Sen," diye bağıyorum yastığa.

"Kim senin için ellerinin ve dizlerinin üzerine çöker?" "Jason," diye , çok daha sessiz. Ama yüksek sesle. Çok gürültülü.

Sonunda, ismimi işkence gibi bir sesle tekrarlardı ve birkaç hararetili sürüşten sonra, ön koluyla beni kendine çekti, iri vücudu

O kadar yoğun bir fiziksel boşalmayla titriyor ki, buna benim sebep olduğuma inanamıyorum. Nefes almakta zorlanıyor, ağzı sırtımda açık ve kaslarımdaki gerginlik hafifleyene kadar ben de yastığa aynı şeyi yapıyorum. Onunki de. İkimizdeki gerginliğin azar azar azaldığını hissediyorum, geriye keyifli bir doygunluktan başka bir şey kalmıyor.

Kolları etrafımda, güçlü ve güven verici. Yan yatmışım, Jason'ın arkamdan sunduğu sıcaklığı emiyorum. Kullanılmayı talep ediyorum. Kalbim bana bu güvenli duyguya güvenmemi emrediyor. Şu anda güvendeyim. Şu an var olmak istediğim tek zaman. Bu yüzden geleceğin barındırdığı olasılıkları gömüyorum ve Jason'ın saçlarındaki öpücüklerinin beni uyutmasına izin veriyorum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ReadtheComments.com

Kullanıcı Adı:

*TheRappingTheorist Şimdi dans
etmiyorum...*

*Kelimenin tam anlamıyla bu sandalyede oturuyorum ve kendiliğinden yanmayla
ilgilenen başka bir kişi bulmaya çalışıyorum.*

Jason

Kilisenin bodrumunda katlanır metal bir sandalyede oturuyorum ve dünyada olmak istediğim başka bir yer yok. Kız kardeşim valsi doğru yapmak için günün onuncu denemesine başlamak üzere ama hala o son dönüşü yapamıyor. Bir haftadan uzun bir süredir yarışma provalarına katılmak için işten erken çıktığımdan, lanet olası valsi ezberledim, hatta kendimi tekneyi temizlerken ya da duş alırken notaları mırıldanırken buluyorum.

Naomi dönüyor ve müzik setinin başındaki pozisyonundan bana gizli bir gülümseme gönderiyor. Sanki biri kalbimin sesini açıyor, pürüzlü çarpıntı kulaklarıma ulaşıyor. Ve kalçalarını o şekilde çevirdiğinde -bu sabah duşta beni nasıl becerdiğini düşünüyorum- aletim külotumun içinde kalınlaşıyor. Tanrım, bu kadına bağımlıyım. Tam bağımlı, çıkış yolu yok, tedavisi yok.

Başka bir deyişle, resmen sıçtım. Ama henüz bunu düşünmüyorum. Yarına kadar değil.

Gösteri günü.

Boğazımda yükselen paniği yutuyorum. Hiçbir zaman at gözlüğü takarak yaşayan biri olmadım, ama bunu yapmanın ödülü dikkatimi dağıtmak oldu. Naomi'yi dalışa götürdüğüm günden beri bir çiftin yarısı oldum. Birdie okula gitmeden önce üçümüz mutfakta kahvaltı ediyoruz, kapı kız kardeşimin arkasından kapanır kapanmaz Naomi'nin canına okuyorum. Sonra ona geri dönmek için işe koşturuyorum. Bazen kanepeye uzanır, başını göğsüme koyar ve en sevdiğimiz şeylerden bahsederiz. Anılar. Diğer zamanlarda film izleriz. İster aksiyon ister komedi olsun, Naomi her filmin sonunda ağlıyor. En azından o ağlıyor

filmin sonuna kadar ben onun külotunu çıkarmaya çalışmadan gelebildiğimiz nadir anlardan biri.

Su boyunca el ele tutuşarak yürüyoruz. Gecenin bir yarısı panik içinde uyandığımda bana kollarını açıyor, geri dönüşler etrafımdaki gerçekliğin dikişlerini parçalıyor. Artık yalnız uyumayı hayal edemiyorum. Ya da her günün sonunda mutfakta Birdie ve benimle birlikte gülmediğini.

Alışılmadık bir aile oluşturduk ama kısa bir süre içinde burası evimiz oldu. İlk defa burada evimde gibiyim.

Ama Naomi'nin buradaki görevinin bitmesine günler kaldı. Ve benim de aktif göreve dönmeme bir aydan biraz fazla var. Daha fazla oyalanmak yok. İçimde umutların yeşerdiğini kendime itiraf etmenin zamanı geldi. Gün geçtikçe büyüyor ve sağlamlaşıyor. Basitçe söylemek gerekirse, Naomi'den vazgeçmekten başka seçeneğim olmadığına inanmayı bıraktım. Bu düşünce bile tüm varlığımı tiksindiriyor. Onu başka bir adama geri mi göndereyim? Kendimi süngerli bir odada deli gömleği içinde bulurum. Yasal olarak delireceğim, abartmıyorum. Başka bir adamın parmak uçlarının onun teninde olduğunu düşünmek bile beni güçsüzlük, korku ve öfkeyle titretiyor. O benim.

O benim. Ve ben de onunum, zihnim, bedenim ve ruhum.

Odanın öbür ucunda Naomi'nin gülümsemesi kayboldu, muhtemelen benim yüz ifadem vahşi olduğu için. Sahiplenici. Seyircimiz olmasaydı, onu en yakın duvara yapıştırır ve sert aletimle doldururdum. Hayır. Hayır, dizlerimin üzerine çöker ve kalçalarını başıma sararak boşalana kadar onu tatmin ederdim, sadece ihtiyaçlarını kimin karşıladığını hatırlatmak için.

Ayağa fırlıyorum ve adım atma ihtiyacına teslim oluyorum, çektiğim eziyetin tam olarak çıkmaması için koridora doğru eğiliyorum. Günün yirmi dört saati bunu koluma takıyormuşum hissetmeme rağmen. Ana odanın görüş alanının dışında, ellerimi duvara dayayıp burnumdan nefes alıp veriyorum. Burada ne halt edeceğim ben? Bu kadından vazgeçmektense vücudumdaki deriyi yüzmeyi tercih ederim ama gerçek şu ki zıt yönlerle gidiyoruz.

Hizmet benim için her zaman bir taahhüt olmuştur, ancak şimdiye kadar hiç öyle hissetmedim. Hiçbir zaman hayatımın diğer alanlarında büyük bir dezavantaja neden olabilecek bir şey gibi hissetmedim. Bu benim tüm hayatım.

Hayır, bu benim tüm hayatımdı.

Ülkeme hizmet etmek asla kaçındığım ya da hafife aldığım bir sorumluluk olmayacak. Ama artık beni yönlendiren tek amaç bu değil. Sevgim var

Naomi'ye teklif et. Çok fazla. Onu korumalı ve ona hizmet etmeliyim. Onu mutlu etmeliyim. Onun mutluluğu artık benimkiyle doğrudan ilişkili.

Kız kardeşim de kaydettiği ilerlemeye rağmen Natalie'nin kaybından sonra tamamen iyileşmiş değil. Eve geldiğimde her şey geçiciydi. Bebek bakıcılığı görevi. Birdie'yi hâlâ çocuk olarak görüyordum. Artık öyle değil. Mezun olduktan sonra ne yapacağını kaçırmak istemiyorum. Her altı ayda bir eve gelip yetiştirme oyunu oynamak istemiyorum. Her şeyi gerçek zamanlı olarak görmek istiyorum. Milyon yıl geçse de onun acısını onarabileceğimi düşünmezdim ama sanırım onarabilirim. Naomi içimdeki o gizli parçaya inanmamı sağladı.

Yine de başka bir görev için çoktan söz verdim ve geri adım atmayacağım. Bu tür huysuz davranışlar bana göre değil. Bir kez söz verdim mi, tutarım. Her zaman. Naomi'nin beni bekleyeceğini düşünecek kadar aklımı mı kaçırdım? Charleston'da bir yığın para ve konfora geri dönerken... ve potansiyel olarak ayakları ABD topraklarına daha sağlam basamayan bir adamın kollarına. Lanet olası bir belediye başkanı. Hiç umudum var mı?

Evet.

Gözlerimi kapatıyorum ve bu tek kelimenin içimden geçmesine izin veriyorum. Naomi ve benim aramdaki bu ilişki hayal ürünü değil. Onun kusurlarını ve güçlü yanlarını biliyorum. Onu güldüren ve ağlatan şeyleri. Sabahları ilk, akşamları son düşündüğüm şey o. Ona o kadar aşığım ki, bu duygu beni kar fırtınasında bile sıcak tutar. Lanet karı yere düşmeden eritirdi. Sevişirken kendini bana teslim etmesi bir hata değil. Bazen bana sanki çoktan gitmişim gibi bakarken yakalıyorum onu. Orada bir şey var. Yalnız değilim.

Benim içimde riskler olağan şeylerdir. Hiç bu kadar ödüllü bir risk almamıştım. Ya da beni sakatlama potansiyeli.

Sakinleştirici bir nefesle duvarı itip odaya geri dönüyorum, tam da Birdie son dönüşü berbat ederken. Tekrar. Yüzündeki hayal kırıklığını gördüğümde göğsüm daralıyor. Keşke onu uzaklaştırmak için yapabileceğim bir şey olsaydı. Ortağı çok sinirli görünüyor, parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor. Ancak odaya geri döndüğümü görünce dilini tutuyor. Onun üzerinde böyle bir etki bırakmak hoşuma gidiyor.

"Hey," diyor Naomi, soldan yaklaşarak. Serin bir rahatlık boynuma yerleşiyor ve karnıma dolan açlığı dengeliyor. Tanrım, bu kadın bana neler hissettiriyor. Yüzüme baktığımda onu endişeli mavi gözlerle yüzümü ararken buluyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." At gözlüklerim onun gidişıyla ilgili düşünceleri uzakta tutmama izin veriyordu ama şimdi içeri girip akıl sağlığımı alt üst ediyor ve beni çaresizliğe sürüklüyorlar. Elimi ensesine koyup yukarı kaydırarak, artık her zaman açık bıraktığı, parlayan yüzünün ve hafif güneş yanığı burnunun etrafında salınan saçlarına gömüyorum. Kahretsin, o kadar güzel ki. Boğazım düğümleniyor ve eğilip onu öpmekten başka çarem kalmıyor, tatlılığının yanık yanaklarımı yatıştırmasına izin veriyorum. Henüz gitmedi. O henüz gitmedi. "Bebeğim," diye mırıldanıyorum öpücükler arasında. "Bebeğim."

"Jason," diye karşılık veriyor, öpücüğe ısınıyor, ayak parmaklarının üzerine çıkıyor ve bana ağzını açıyor. Aklımı başıma toplayıp arkamı dönüyorum, böylece seyircilerin önünde öpüşmüyoruz ama Naomi bundan sonra tüm dikkatimi ona veriyor. Bu dünyanın ne kadar acımasız olabileceğini gördüm, ama onu benden almak acımasızlığın başka bir seviyesi olurdu. Tadı şimdiden bana çok tanıdık geliyor ama alıştıkça daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum. Çenesini aşağı doğru çekip dilimi derinlere sokarken nabzım şakaklarıma vuruyor. Onu ezberliyorum. Ve evet, onu baştan çıkarıyorum, çünkü yalnız kaldığımızda kıyafetlerimi parçalamasını istiyorum.

"Tanrım, tadın mükemmel," diye inliyorum sessizce, öpüşmeyi keserek. "Tadının en az senin kadar lezzetli olduğu yeri biliyorum, değil mi?"

Pembe yanaklarını boyar. "Durmak zorundasınız. Bu şeyler herkese bakarken yarışma provası yapamam."

Sertleşmiş meme uçlarını göstermek için elini sallıyor. İçimden kahkahalar kopuyor, sadece içinde bulunduğu durumdan dolayı değil, artık bunları bana rahatça söyleyebilmesini sevdiğim için. Bir ay önce sorsaydım meme uçlarının varlığını inkâr ederdi. "Seni tahrik eden bir şey düşün."

"Onlar... penis gibi değil." Neredeyse ona evlenme teklif edecektim ki kızarması daha da derinleşti, dolgun dudakları iki yana eğildi. "Eğer ikimizin vücut parçaları tıpatıp aynı olsaydı, klimalı bir odaya her girdiğinde ereksiyon olurdun."

"Bu Florida'da oldukça ilginç olabilir." O gülüyor ve benim gülümsemem artıyor. "Bana bir dakika içinde *ereksiyon* ve *penis* dediğine inanamıyorum."

Hâlâ sert olan meme uçlarına bakıyor ve kollarını suçluların üzerinde kavuşturarak iç geçiriyor. Onları şimdiden özledim. "Beni baştan çıkardığınızı söylemek yanlış olmaz Bay Bristow."

"Yeterince değil," diye homurdanıyorum, eğilip ağızlarımızı birbirine yaklaştırıyorum, sadece dillerimizin ucuyla temas ediyoruz. "Ve sen de

Bu gece seni yalnız yakaladığımda bana Bay Bristow diyeceksin. Kaderini mühürledim."

"Eğer öğleden sonra beni işe yaramaz hale getirmeye çalışıyorsan..." Kalçaları öne doğru kıvrılıyor, karnı kotunun çıtçıtına hafifçe bastırıyor. Çok hafifçe. "Bu oyunu iki kişi de oynayabilir, biliyorsun."

"Öyle mi?" Kısık sesle, yapmamam gerektiğini bilerek söylüyorum. Naomi'nin beni baştan çıkarmak için en basit girişimde bulunması bile beni dize getirir. Bunun farkında mı acaba?

"Mmmhmm." O tatlı, Güneyli dilber ifadesini takınıyor. Narin ama sakın. Ne olacağını anlamaya çalışırken damarlarımda beklenti uğulduyor. "Dairemde yapılması gereken bazı tamiratlar var. Bir iyilik yapıp alet çantanızla daha sonra uğrayabilir misiniz Bay Bristow?" Soğuk gözleri boğazımın çentiğinden kot pantolonumun kadar iniyor, aksanı her zamankinden daha da çekik. "Çok minnettar olurum."

Kasıklarına, patlamış bir barajdan akan su gibi ısı hücum ediyor. "Ohh, güzellik kraliçesi. Şimdi başın benimle büyük belada."

"Neden, ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Halkın içindeyiz, bu yüzden Naomi'ye yapmam gereken şeyi yapamam. Bunun yerine onu gıdıklıyorum, parmaklarımı kaburgalarına batırıyorum. Bir çılgılık atarak dönüyor ve ben de onu yerden kaldırıp boynunun yan tarafına bir ahududu üflüyorum.

"Jason!"

Onu yere bıraktığımda gülüyorum, öfkeli bakışı beni daha da kızdırıyor. Naomi de bana katılıyor ve beni gıdıklamak için öne atılıyor. Hayatımda hiç gıdıklanmamıştım, bu yüzden bana ulaştığında hazırlıklı değilim, garip, tüylerimi diken diken eden bir his beni ciyaklatıyor. Beni. Ben ciyaklıyorum. Yüksek sesle. Naomi sersemlemiş bir şekilde bana bakıyor ve diken diken oluyor. İki büküm olmuş, onu hiç görmediğim kadar yüksek sesle gülerken ve gözleri yaşlarla dolarken sadece izleyebiliyorum. Odanın öbür ucunda Birdie yere düşüyor, yanlarını tutuyor ve yuvarlanıyor. Mister Toes bile -gerçek adının Turner olduğunu öğrendim- gülümsemek için mücadele ediyor.

"Aman Tanrım," diyor Naomi, bir başka kıkırdama için duraklayarak. "Bu provanın kontrolünü tamamen kaybettim ve sadece bir günümüz daha var." Neşeli bir gülümsemeyle beni odanın köşesine geri gönderiyor ve müzik setine döndüğünde bana kışının güzel bir görüntüsünü veriyor. "Üstten mi?"

Eğitmen başını sallayarak Birdie'nin yerden kalkmasını ve pozisyon almasını ister. Kollarıyla bir çerçeve oluştururlar ve derin bir nefes alırlar.

Tanıdık melodi odayı doldururken nefes alıyor. O ileri itiyor ve Birdie geri çekilerek başlama işaretini veriyor. Duvara yaslanıp adımları sayıyorum ve bu kez kız kardeşimin çenesine doğru kararlı bir şekilde ilerlediğini fark ediyorum. Sona yaklaştıkça omuzlarımda gerginlik artıyor. O lanet olasıca dönüş, o-

Birdie çiviledi.

Şarkının notaları şangırdayarak durur ve şarkı kesilir. Hepimiz kilise bodrumunun sessizliğinde donmuş bir şekilde duruyoruz, çift hala o son pozisyonda poz veriyor. Gurur boğazımı parçalıyor ve Naomi'nin muzaffer *halelujah* çığlığıyla çarpışan bir haykırıyla patlıyor. İkimiz de Birdie'ye doğru ilerliyoruz -ki o da aslında sadece şaşkın görünüyor- ve onu kucaklayarak aramızda eziyoruz.

"," diye ciyaklıyor Naomi. "Çok güzeldi. ."

"Seninle gurur duyuyorum evlat," diyorum ve başının üstüne bir öpücük konduruyorum. "Tebrikler, vals yapmayı umursamamı sağladın."

Göğsüme doğru sulu bir kahkaha atıyor. "Bunu doğru yapmak zorundaydım. Odanın öbür ucunda birbirinizin üzerine atlamamanızı izlemekten bıktım." Bir süre geçti. "Öyle demek istemedim. Aslında çok tatlı."

"Şirin mi? Tanrım." Saçlarını bir kez daha karıştırdım ve geri çekildim. "Dengeyi sağlamak için erkekçe bir şey yapsam iyi olacak."

Onu omzuma atıp çıkışa yöneldiğimde Naomi hâlâ Birdie'ye bakıp gülümsüyordu. "Bu nasıl?"

Omzumun üzerinden sarkan muhteşem sarışın itiraz eder gibi bir ses çıkarıyor, ama kalbinin bu işte olmadığını anlayabiliyorum. Özellikle de kıcımlı çimdiklediğinde. Sertçe.

Bu öğleden sonra ikinci kez bağıriyorum ve gülerek eve yürüyoruz, Birdie kaldırımda dans adımları atıyor, Naomi'nin eli sonunda onu tekrar yere bıraktığımda benimkinin içine giriyor. Onu öpmek için milyonlarca kez durmak istiyorum ama önümdekilere odaklanmam gerektiğini biliyorum. Küçük kız kardeşimin o son dönüşü doğru yapması, Naomi'den benimle olmasını istemem için bana son bir destek verdi. Kalıcı olarak. Her zaman. Evet derse atlamam gereken pek çok ödün ve engel olacak ama bu kadından daha fazla çabaya değecek bir şey yok.

Tek yapmam gereken onun da benim için aynı şeyin geçerli olduğuna inanmasını ummak ve dua etmek.

Köşeyi dönüp araba yoluna giriyoruz, Naomi'nin elinin elimde bir buz saçağına dönüştüğünü hissettiğimde hala akşam yemeği için ne yapacağımızı tartışıyoruz. Ve elini çektiğinde, bu hareket nefesimi kesiyor. Dikkatim yüzüne yöneliyor ve onu solgun bir halde garaj yolunda bir şeye bakarken buluyorum. Bir

Yaşlı bir adam. Zengin bir adam - normalde yapmak zorunda hissedeceğim bir ayrım değil, ancak bu adam cep cüzdanlı, göz kırpan kol düğmeli, parlak siyah-Mercedesli, kaldırım boyunca park etmiş zengin. Bundan kaçış yok.

Savaşla ilgili en canlı anılarımdan biri, müttefik ve düşman topraklarının sınırına patlayıcı yerleştirme görevini tamamladıktan sonra yüzeye çıkmaktır. Karanlık candan yukarı baktığımda devam etmekte olan bir çatışmanın işaret fişeklerini görüyorum. Oksijenimin azaldığını bilmek bana yüzeyi yarmaktan ve hemen çatışmaya girmekten başka seçenek bırakmıyor. Anılarımdaki o erken sabah, bu anı karşılaştırabileceğim tek şey. Sakinlikten çıkıp bir çatışmaya girmek üzereymişim ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi geliyor. Sonucu kontrol etmenin hiçbir yolu yok. Ve bir şekilde, şimdiden belirgin bir dezavantajda olduğumu biliyorum.

"Babacığım?" Naomi fısıldıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Naomi'nin babası. Burada, benim evimde. Naomi'den kalmasını istemeyi ve bunun nelere yol açacağını daha yeni kavradım. Ailesiyle tanışmak, hayal etmeme bile izin verdiğim bir şey değil. Ama istediğim şeyin bu olmadığına adım gibi eminim. Naomi'nin hazırlıksız yakalanması. Ben eski bir tişört ve solmuş bir kotla. Hazırlıksız. Kızını nasıl elimde tutacağıma ve hayatının geri kalanında onu nasıl mutlu edeceğime dair net bir planım yok.

Adamın keskin bakışları bana, kızının tuttuğunu açıkça gördüğü ele doğru kayıyor. Kızının onu tuttuğunu görmesini istememişti, değil mi?

Tanrım. Şimdiden kaybettim mi?

"Daha iyi bir sorum var Naomi," diye karşılık veriyor, kültürü pahalı bir sis gibi üzerinden akıp gidiyor. "Burada ne yapıyorsun?"

BÖLÜM YIRMI DÖRT

EndoftheWeb.net Kullanıcı

Adı: BlueHairedBirdie

Florida'da yarışma koçu olarak çalışıyor.

Kullanıcı adı: IGotAnswerz9

Şimdiye kadar duyduğum en

kötü teori.

Naomi

Kendimi odasına gönderilen bir çocuk gibi hissediyorum. Babalar kızlarını birkaç saniye içinde bebeklik dönemine indirgeyebilir mi? Annemle yüzüm mosmor olana kadar tartışabilirim, ama babam benimle aynı fikirde olmadığını söylediği anda, tokat yemiş gibi oluyorum, gözlerimin arkasında sıcak bir aşağılanma yanıyor. Hayatım boyunca babamdan sadece birkaç kez disiplin cezası aldım ama bunlar annemin verdiği cezalardan çok daha akılda kalıcı.

Güneyli görgümün beni Jason, Birdie ve babam arasında yapmaya zorladığı yapmacık tanışma faslından dönerken, babamın bana karşı duyduğu hayal kırıklığını en son ne zaman ifade ettiğini düşünüyorum. Annemle babam arasında yemekten sonra arka verandada bir şeyler içerken The Affair'le ilgili bir tartışmaya dönüşen bir başka tartışmadan sonraydı. On altı yaşındaydım ve geriye dönüp baktığımda hormonal bir her şeyi bilme evresinin ortasındaydım. Çocukluğumdan beri annemin patavatsızlığını ona karşı sayısız kez kullanmasını dinledikten sonra, soğukkanlılığımı kaybetmiş ve ihtimalleri eşitlemek için bir ilişki yaşamasını önermiştim.

Ağzımdan çıkan o sözlerin pişmanlığını, onların dehşet dolu ifadeleri karşısında midemi işgal eden o ağır ve iğrenç duyguyu hâlâ hatırlıyorum. Avludan kaçıp odama saklandıktan sonra, cezamı tebliğ etmeye gelenin annem olacağını düşünerek ayak seslerinin gelmesini bekledim. Bir hafta boyunca cep telefonu yok. Parti yok. Alışveriş yok.

Onun yerine babam kapıyı çalmış ve izin beklemeden içeri girmişti. Yatağımın tam köşesinde dimdik oturmuştu.

Bana bakıyordu.

Naomi, demişti. Çöp gibi davranma.

Hepsi bu kadardı. Beş kelime beni saatlerce yastığıma gömülüp hıçkırığa ağlatmıştı. Hâlâ o gözyaşlarının tuzunu tadabiliyor ve bir daha asla aşağı inmeyeceğime dair kendi kendime ettiğim mantıksız yeminleri duyabiliyorum. Sonsuza kadar odamda yaşayacağıma dair.

Daireme çıkan merdivenleri tırmanırken, babam sakın bir tempoyla arkamdan gelirken benim düşüncelerim de aynı sertlikte. Jason'ın bakışları sırtımı yakan ikiz markalar gibi, ama arkamı ona bakamıyorum. Ona iyi olduğuma dair güvence verme ihtiyacı duyuyorum ama iyi olup olmadığımı bilmiyorum. Burası yolun sonu. Babamı garaj yolunda, yağlı tekne parçaları ve mütevazı evin arasında yersiz bir şekilde dururken gördüğüm anda anlamıştım. Onu yüzünü kısmen kapatan bir gazete olmadan, elinde bir içki olmadan ya da bir topluluk etkinliğine katılmadan nadiren görürdüm. Onun ilgi odağı olmak kutuplaştırıcı. Korku içindeyim.

Babam dağ evinde bana katılana kadar bekliyorum, kapıyı kapatmadan önce Jason'ın aşağıdan yansıttığı yoğunluğun sadece en ufak bir ipucunu yakalıyorum. Sessizlik sert bir şekilde çöküyor ve küçük alanı onun bakış açısından gözlemliyorum. Eğri büğrü dolapları olan küçük bir mutfak, köşede iki kişilik bir yatak, çeşitli yüzeylerde duran çiçek vazoları, domuza sürülmüş ruj gibi.

Utanç kıvılcımı her şeyi değiştirir. Beni kendime kızdırıyor. Utanacak hiçbir şeyim yok. Geldiğimde ne kadar çaresiz olduğumu düşündükçe omurgam kurşunla doluyor. Kendi yemeğimi nasıl pişireceğimi bile zar zor biliyordum. Lojmanların ve tuvalet malzemelerinin maliyeti hakkında ne kadar az şey biliyordum. O zamandan beri nasıl yarışma koçu olunacağını öğrendim. Bugünden sonra, başarılı bir koçum. Sanırım. Umarım. Boyadan başka bir şey giymeden bir geçit törenine katıldım. Bir köpekbalığıyla tüplü dalış yaptım. Ben... Ben hayatımın en delicesine tatmin edici orgazmlarını yaşadım, bu bilgiyi babama vereceğimden değil, ama gerçek şu ki. Çok ama çok tatmin ediciydiler. Ve onları bana veren adam... Bana hissettirdiklerini yönlendirmek büyük olasılıkla hepsinden daha büyük bir başarı oldu. Arkadaş olduk, sırdaş olduk. Sevgili olduk. Ben Jason için önemli hale geldim, o da benim için önemli hale geldi ve bu daire onun bir parçası, bu yüzden utanmayacağım. Kendimle birlikte onunla da gurur duyacağım.

Aman Tanrım. Florida'daki iznimi şimdiden geçmiş zaman kipinde düşünüyorum ve midemdeki panik sarmalı beni bir elimi duvara dayamaya zorluyor. Babam hareketi yakalıyor ve kaşlarını çatıyor. O gitmiyor

Önce o konuşsun, değil mi? Hâlâ garaj yolunda sorduğu soruya cevap vermemi bekliyor. *Burada ne yapıyorsun?*

Buna onun takdir edeceği şekilde nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Ben yaşıyorum.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum.

Dudakları birbirine yapıştı. "Senin araban." Mutfak tezgâhına yaslanmadan önce tozunu alıyor. "Ankesörlü telefonda anneni aradığında alan kodunu biliyorduk. Charleston Polis Departmanı'nı aradım, onlar da buradaki departmandan plakayı takip etmelerini istediler. Aslında birkaç haftadır biliyordum." Başını öne eğdi. "Sana doğru şeyi yapman için bir şans veriyordum."

Boğazımdaki baskı beni yakalıyor, ama onu temizliyorum. Ben inanılmaz orgazmlar yaşayan ve göğüslerini kelebeklerle boyayan yetişkin bir kadıyım. Örtülü ya da başka türlü eleştiriler karşısında dağılan on altı yaşında bir kız değilim. "Yarın gece eve gelmeyi planlıyordum."

"Öyle görünmüyor." Göz kırıyor. "Kim bu adam?"

"Jason," diye törpüledim. "Jason ve Birdie. Bu odayı onlardan kiraladım, ama onlar... Onlarla yakınlaştım."

Bakışları sert. "Nişanlın kamuoyunun dikkatini çeken bir cilveleşmenin ortasında ve bu annen için oldukça sorunlu bir durum. Seni eve getirmeye geldim. Bu iş yeterince uzadı."

Addison ve Elijah hakkında bir şey sormak istiyorum. Birlikteler mi? Mutlular mı? Ama ifadesinin ikinci yarısındaki alaycı tavrına takılıp kalıyorum. "Bunun tam olarak ne olduğunu düşünüyorsun?"

Sadece hafif çizgili yüzünde şaşkınlık okunuyor. Onunla hürmetten başka bir şeyle konuşmamıştım. "Gerçek mi?" Başımı salladığım için şimdiden pişmanlık duyuyorum. "Sanırım fazla şımartılmışsın. Sadece bazı basit yeminleri tekrarlayan yeterliydi ve hayatının geri kalanında rahat içinde yaşayacaktın. Rahatlık ve saygınlık. Doğduğundan beri bunlardan başka bir şey bilmiyorsun ve bunlar değerini yitirdi. Kendi şansınız hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Yine de biliyorum," diye nefes alıyorum, duvardan çıkarak. "Şanslı olduğumu biliyorum. Ama hayatımı bir bekleme düzeninde yaşamak istemedim. Uyan, güzel görün, eğlen, öğle yemeğinde zevkli fikirlerini ifade et, tekrarla. Başka bir şeyi nasıl yapacağımı ya da olacağımı bilmiyordum. Ya da... ya da bu kalıbı sürekli tekrarlamam gerekip gerekmediğini. Rahat ya da değil, başka birinin hayatını yaşamak gibi. Yapamadım. Neler yapabileceğimi bilmeden aynı hayatın başka bir bölümüne başlayamazdım. Ya da kocamın benim kol şekeri olmaktan başka bir şey yapabileceğimi düşündüğünü bilmeden."

Zaman geçiyor. "Ne kadar bencilce farkında mısın?"

Karnıma bir ağırlık çöküyor ve hızımı kaybediyorum. Hem de çok fazla. Aslında parmak uçlarımdan ayrıldığını hissedebiliyorum. "Telafi etmem gereken şeyler olduğunu biliyorum. Her zaman bunu düşünüyorum-"

"Öyle mi, gerçekten mi? Ailenize yaşattığınız utancı düşünüyor musunuz? Arkadaşlarımızdan ve medyadan gelen sorulara katlanırken neredeyse iki ay boyunca saklanmak aksini söylüyor. Peki ya nişanlının utancı? Gerçekten bunu umursuyor musunuz? Çünkü bu dövme adamla el ele tutuşmak aksini kanıtlıyor gibi görünüyor."

"Evet, ben..." Bir rüyadan şiddetle sarsılarak uyandırılıyorum. Hepsi bir rüyaydı. Başkaları eylemlerimin sonuçlarıyla uğraşırken ben bu hayal dünyasında yaşıyordum. Bunu nasıl yapabildim? "Bunun olmaması gerekiyordu. Jason'la." Bir sonraki sorumu dile getirmemem gerektiğini biliyorum ama babama hitap etmek için o kadar çaresizim ki engelleyemeden ağzımdan kaçıyor. "Herkesten çok sen anlamalısın, değil mi? Onun hakkında hissettiklerime yardımcı olmaya çalıştım ama-"

"Geçmişteki patavatsızlıklarımı yüzüme vurmayın, genç bayan," diye tersliyor, yüzündeki çizgiler daha da belirginleşiyor. "Vay, vay, vay. Annene ne kadar da benziyorsun, Naomi. Bunu bana çeviremeyeceksin."

"Yapmaya çalıştığım şey bu değildi-"

"Onlarca yıldır yaptıklarımın hesabını vermek zorunda kaldım. *Onlarca yıl*. Şimdi kadının gayrimeşru çocuğu Elijah'la birlikte Charleston'ın her yerinde resmediliyor. Ailesi hakkındaki spekülasyonlar çok yaygın. Senin yokluğun geçmişin dün yaşanmış gibi görünmesine neden oldu."

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum, hem babam hem de Addison için özür dilemek istiyorum. Babasının kim olduğu hakkında bu kadar az şey bilmek ve basının bunu yüzüne vurması korkunç olmalı. "Kiliseye geleceğini bilemezdim. Onu o kadar uzun zamandır görmedim ki... Elijah ile böyle bir ilişki kuracağını kim bilebilirdi-"

"Ne olduğunu söyle. Tamamen uygunsuz biriyle yapılan bir tecavüz." Tedirgin bir eliyle ensesini ovuşturuyor. "Görünüşe göre ikiniz de aile isimlerinizi mahvetmeye kararlısınız."

"Elijah'ın kaçınılmaz olmadıkça bir heyecan yaratması ya da ailesine olumsuz dikkat çekmesi kulağa pek hoş gelmiyor. Belki de onu seviyordur." Söylentiler doğruysa, onlar için umuttan başka bir şey hissetmemem delilik mi? Kıskançlık ya da kayıp duygusu yok. Sadece... acı tatlı bir umut.

Yorumum babamı öfkeliendiriyor, pencerelerden gelen güneş ışığı ağzından fırlayan tükürükleri daha da belirginleştiriyor. "Bu hoşuna giderdi, değil mi? Yaptığın her şey mazur görülecek ve bir kas kafayla ilişkine devam edebileceksin."

"Sakın onun hakkında tek kelime daha etme. Sakın." Şu anda elimde bir beyzbol sopası olsaydı, mutfak dolaplarını paramparça ederdim. "O tanıdığım en onurlu adam. Biz klimalı salonlarda partilerde aptal şapkalar takarken o denizaşırı ülkelerde görev yapıyordu." Şapka yorumum yüzüne hakaret dolu bir ifade getirdiğinde neredeyse gülecektim. "Jason kız kardeşini büyütmek için eve geldi ve her gün bir yerlerde neredeyse ölmediği için kendini suçlu hissediyor. Dürüst, kahraman ve sevdiği insanları koruyan biri. Küçük şeylere dikkat eder ve savaş hikayelerimi sever... ve..."

Ve ben ona aşığım. Derin,
derin, kaçınılmaz bir aşk.

Bu farkındalık yüzümden okunuyor olmalı, çünkü babam uzun bir süre konuşmuyor, ifadesi yorgunlaşıyor. Bir an için biraz anlayış gösterdiğini bile düşünüyorum ve Addison'ın annesine de böyle aşık olup olmadığını merak ediyorum. Yine de tüm şefkati bir anda yok oluyor ve bana doğru ilerliyor.

"Beni dinle, Naomi. Bu küçük isyan yeterince uzadı." Bana doğru bir parmak salladı. "Yarına kadar evde olmazsan, evlatlıktan reddedilecek ve mirastan mahrum kalacaksın. Annen ve ben bu kararı vermek için çok uğraştık ve anlaştık. Bu konuda ne kadar ciddi olduğumu test etmeni tavsiye etmem."

Bu tehdit... hayır, bu söz bana bir ton tuğla gibi çarptı. Evlatlıktan reddedilmek. Ailelerin kara koyunlarına sırtlarını döndüklerini duymuştum. Kendi ailem Addison'a bunu yaptı. Annesi ve büyükannesi. Ama bu kulağa resmi geliyor. Ürkütücü derecede gerçek. Gözleri bana onun da ciddi olduğunu söylüyor. Onlara bu utancı yaşattığım için beni kesinlikle evlatlıktan reddederlerdi. Göğsüme daktilo tuşları gibi iğneler batıyor, acı dışı doğru dalgalar halinde yankılanıyor, uzuvlarımı jöleye çeviriyor. Ailem beni bir daha görmeyi reddedecekti. Zor bir ilişkimiz oldu ama onları seviyorum. Onlar da beni seviyor, değil mi?

Mirastan mahrum bırakılma konusuna gelince... Para hiçbir zaman bir endişe kaynağı olmadı. Son birkaç aydır çalışıyor, maaş alıyor ve kendi yiyeceğimi kendim alırken bile, kendi hayatıma dönebileceğim ve

Yine rahat olmak hep aklımın bir köşesindeydi. Hiçbir zaman gerçekten parasız değildim. Hepsi bir yanılsamaydı. Ama bu gerçek. Bir gün içinde zenginlikten fakirliğe düşme ihtimali dehşet verici.

"Sen çocukluğundan beri rahat bir hayata alışmak üzere şekillendirildin Naomi. Maaş için çalışmak senin DNA'nda yok. Bunu daha ne kadar sürdürebileceğini düşünüyorsun? Güzellik yarışması koçu mu olmak istiyorsun? Charleston'da evimizin rahatlığında yap. Ya da kocanın evinde. Bu bir hobi, iş değil. Sana göre değil. Hiç iş tecrüben yok."

Düşmeden önce kaç darbeye dayanabilirim? Ben iyi bir evlat oldum. Her zaman benden istenileni yaptım. Benden bekleneni. Babama saygılı davrandım, ama şu anda bunların hepsi boşa gitmiş gibi görünüyor. Başından beri beni çok az düşündü. Ne anlamı vardı ki?

İç çekiyor, tavrı gittikçe yorgunlaşıyor. "Bu kadar uzun süre dayanabildiğin için seni takdir ediyorum. Gerçekten." Bana bir kaşını kaldırıyor. "Ama hiç gerçekten kendi başına kaldın mı? Yoksa sana bakacak başka birini mi buldun?" İşte bu. Nakavt edici yumruk.

Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, kendimi boğulmuş hissediyorum. Aklımın bir köşesinde, St. Augustine'e geldiğimden beri kendi başıma ayakta durduğumu biliyorum. Yaşayacak bir yer, bir iş buldum. Yol paramı ödedim. Jason ile geliştirdiğim ilişki benim şartlarımdaydı. Babam yanılıyor. Bir erkek tarafından bakılmıyorum, o erkek benim koruyucum olmakta ne kadar ısrar ederse etsin. Ancak şu anda, babamın sözlü saldırıları karşısında kendime olan güvenim sarsılıyor. Başardığım her şey aptalca geliyor. Kendim için yemek yapmayı öğrendim. Ne olmuş yani? Bir kıza sahnede nasıl yürüneceğini öğrettim. Ne olmuş yani, Naomi?

"Mantıklı düşünmeye başlıyorsun." Babam başını sallıyor, cebinden arabasının anahtarlarını şingirtıyla çıkarıyor. "Annene yarın seni evde beklemesini söyleyeceğim. Odanı havalandıracağız. Biraz uyuduktan sonra oturup bu karmaşayı çözeceğiz."

"Yarın bir sözüm var," diye idare ediyorum, sözlerimin babamın emirlerini kabul etmek anlamına geldiğini anladığımda kanım donuyor. Evet, zaten Charleston'a dönmeyi planlıyordum ama bu benim kararımdı. Şimdi onun kararı. "Birdie'nin gösterisi. Kaçırmayacağım."

Kapıda durup anahtarlarını avucunun içinde birkaç kez itip kakıyor. "O zaman gece yarısına kadar eve varmak istiyorsan hızlı sürsen iyi edersin."

Kapı kapandıktan sonra orada ne kadar duracağımı bilemiyorum. Saatler mi? Hayır, dakikalar. Babamın Mercedes'inin kaldırımdan ayrılırken çıkardığı mırıltıyı duyuyorum ve boğazımda bir nefes düğümleniyor, ardından bir hıçkırık geliyor. Bir bakış attım

Dağ evinin etrafında, daha önce gurur duyduğum düzenlilik şimdi benimle alay ediyor.

O haklı, değil mi? Babamın söylediği her şey doğrudu. Bu anlaşmada şanslıydım. Jason ve Birdie çaresiz bir kadın için bulunmaz nimetlerdi. Eğer bu mükemmel duruma körü körüne düşmeseydim, düğünden kaçtığının ertesi günü eve geri dönerdim. Kendime bakacak ya da sürdürülebilir bir gelir elde edecek hiçbir becerim yok. İşe yaramazın tekiyim. Jason da bunu biliyordu, değil mi? Bu yüzden beni o köhne motelden alıp buraya getirdi. Bu yüzden benden hiç kira almadı. Yazık. Yazık oldu.

Acınacak haldeyim. Bunca zaman Florida'ya macera yaşamaya ve özümde kim olduğumu anlamaya geldiğimi sanıyordum. Ama öğrendim, değil mi? Ailem ve kendim için bir utanç kaynağıyım. Jason ülkesi için savaşmaktan gurur duyuyor. Ailem hayır kurumları inşa etmekten ve toplumlarının temel direkleri olmaktan gurur duyuyor. Ben neyle gurur duyuyorum? Masamın ortasındaki çiçeklerle. Bir kere tüplü dalışa gittim. Macera değil. Önemli bir şey değil.

Yatağa doğru tökezliyorum, dişlerimi öyle sıkıyorum ki çenem ağrıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve bavulu çerçevenin altından sürükleyerek dizlerimin üzerinde küçük şifonyere doğru yürüyorum. Kıyafetlerimi avuç avuç renk renk paketiyorum. Mükemmel bir bahar balayı için zevkle seçilmiş kıyafetler. Her kıvrıma, her dikiş desenine büyük özen gösterilmişti. Aptalca. Çok aptalca.

Şifonyer boşaldığında dolaba doğru yürüyüp kapağını açıyorum ve gelinliğimi askısından tutup çekiyorum. Boncuklar uzaylıların ekin çemberlerine benziyor. Bunu nasıl fark etmedim? Parmağımı dairesel desenlerin üzerinde gezdiriyorum ve derinlere iniyorum. Bu sabah hissettiğim olağanüstü güven için derinlere iniyorum. Bu kendinden şüphe yakıyor. İstemiyorum... ama gitmiyor. Paramparça oldum.

Dairemin kapısı açılıyor ve Jason karşımda duruyor, gelinliği tuttuğumu ve parmak uçlarımla okşadığımı görünce bakışları meraklıdan çalkantılıya dönüşüyor. Onu seviyorum. O kadar çok ki kalbim farklı bir tempoda atmaya başlıyor, kollarım ona sarılmak için can atıyor, yüzüm boynuna gömülüp içime çekmek, ovmak, zevk almak istiyor. Benimkini.

Bu içgüdü beni bir kızgınlık balonunun içine hapsediyor. *Ama hiç gerçekten kendi başınıza kaldınız mı? Yoksa sana bakacak başka birini mi buldun?*

Isı yanaklarımı yakıyor, elbise ellerimde aşındırıcı bir hal alıyor.

Güçsüzüm, gururumun bir kısmını almaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyorum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

ReadtheComments.com Kullanıcı

Adı: LittleMissMorbid

Garip olmak istemem ama dış kayıtlarını aldılar mı? Sadece zaman kazanmak için mi?

Jason

Göründüğü kadarıyla şaşırtıcı, dolabında asılı duran gelinliği unutmuşum. Nasıl oldu bilmiyorum, çünkü benim için kabul edilemez bir şeyi temsil ediyor. Naomi başka bir adamla evlendi. Eğer o şeyle koridora çıkıp yeminlerini okusaydı, onunla asla tanışamayacaktım. Yollarımız asla kesişmeyecekti. Ya da karşılaşsaydık bile bana yasak olacaktı. O lanet elbiseden her zerremle nefret ediyorum ve o bunu yeni doğmuş bir bebek gibi karşılıyor. Sözüünü kestiğim için sinirlenmiş gibi görünüyor. Babasının beni zengin bir adam gibi koklayarak kovması ve aralarındaki önemli bir konuşmadan haberdar olmamam beni şimdiden sallantıya soktu. O yüzden şaklayan gözleri göğsüme şok tabancası gibi çarpıyor. Benden bir şey istiyor ama henüz ne olduğunu bilmiyorum. Sadece bunu sağlamam gerektiğini biliyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Toplanıyorum."

Bu tek, meydan okuyan kelime göğsümün ortasına bir kaya parçası fırlattı. Planı yarışmadan sonra gitmekti. Toplanması beni böyle hazırlıksız yakalamamalıydı. Ama öyle oldu. Ben onsuz bir gün bile düşünemezken o nasıl gidebilir? Yatağın üzerindeki açık bavulu ilk kez fark ediyorum. Onun kıyafetleriyle dolu.

Hayır. Bir anda çaresiz kaldım ve bundan kurtulmam gerek. Şimdi. Ben çaresizlik içinde uzun süre kalabilecek bir adam değilim. Savaş sırasında değil, süpermarkette bile değil. Ama sevdiğim kadın söz konusuysen kesinlikle olmaz. "Elbiseyi bırak da babanla olanları konuşalım."

Gözleri parlıyor. "Bana ne yapacağımı söyleme."

"Tamam." Sesim, o elbiseyi gözümün önünden uzaklaştırma ihtiyacıyla boğuklaşıyor. Ondan uzakta. "Bakmak zorunda kalmayacağım bir yere koyabilir misin lütfen?"

Bir anlığına, bu sabahki Naomi geri dönüyor, ifadesi yumuşuyor. Sert bir daire çizerek dönüyor, giysiyi koyacak bir yer arıyor ve sonunda dolaba geri asıp kapıyı kapatıyor. "Yarın akşamki gösteriden önce yapmam gereken çok şey var. Akşam yemeği yiyemeyeceğim ya da... Aslında yarışmaya kadar meşgul olacağım." Hâlâ bana bakmıyor. "Beni yalnız bırak, Jason."

Bensiz o kadar uzun süre bu kadar kolay dayanabilir miydi? Ben dayanamazdım. Kalbimi ortaya koymaya hazırlanırken beni göndermesi kabul edilemez. "Seni neye bırakayım? Eşyaların zaten bavulda. Aletleri paketlemeyi düşünmüyorsan, işin bitti. Benimle eve gel."

Naomi dönüyor, elleri iki yanında yumruk olmuş. "*Bana ne yapacağımı söylememenin* hangi kısmını anlamadın?"

Kafatasımın içinden beynime masaj yapıyorum. Sakin ol. Sakin ol. Naomi ve babası arasında büyük bir kavga olmuş olmalı. Körlemesine geliyorum ve sabırlı olmalıyım. "Özür dilerim. Sadece yardım etmek istiyorum."

"Evet, biliyorum. Zavallı küçük Naomi'nin her zaman yardıma ihtiyacı var, değil mi?" Dairenin içinde dolaşarak, giderken ıvır zıvır topluyor ve onları bavuluna dolduruyor. "Jason, sana bir soru sormama izin ver. Gerçekten kendi yarışma koçluğu işimi kurabileceğimi düşünüyor musun, yoksa yalan söylediğini anladığımda yanımda olamayacağın için mi böyle söyledin?"

Şaşırp kalıyorum, kendime gelmem bir saniye sürüyor ama o olumsuz, çaresiz yanımda, deli gibi aşık olduğum kadının bana yalancı demesine en çok isyan eden yanımda. "Tanrım. Sen neden bahsediyorsun? Sana hiç yalan söylemedim, Naomi." Aramızda mobilyalar varken bu konuşmayı yapamam, bu yüzden daha da yaklaşıyorum, o pencerelere doğru geri çekildiğinde boynum sıkılıyor. "Baban sana ne dedi?"

"Muhtemelen... doğru olmayan hiçbir şey yok." Bir an boşluğa bakıyor, sonra sarsak bir omuz silkmeye büyüyü bozuyor. "Ailenin iyiliğini düşünüyor. Benim aksime. Burada gerçeklerden tamamen kopmuş bir haldeydim. Kötü kararlarımdan etkilenen tek kişi ben değilim."

"Ben kötü bir karar mıyım?"

Ağız kapanıyor, gözleri pişmanlık dolu. Ama inkar etmiyor ve göğüs kafesinde bir ateş yayılıyor, şehrimi parçalıyor ve gökdelenleri yakıyor. "Sence başka birinin kapısına düşmüş olsaydım tek başıma bu kadar dayanabilir miydim?" Naomi bunun yerine kırılganlığını belli ederek soruyor.

Cevap tam da dilimin ucunda. Beyaz elbisesinin önüne motor yağı sürdüğü bir görüntü zihninden geçiyor. Onun yerini, elinde yiyeceklerle mutfak penceresinin önünden kararlı yürüyüşleri alıyor. Birdie arkadaşlarını ilk kez davet ettiğinde günü nasıl kurtardığı. Cesaretine ilk ben tanık olduğum için kalabalık bir restorana girmeyi nasıl kolaylaştırdığı. *Evet, elbette kendi başına da başarabilirdin. Sen harikasin. Dinamiksin. Bir anda uyum sağlıyorsun ve kendine gelene kadar beni içeri almayı reddettin. İkimiz de bunu izledik.*

Ama tereddüt ediyorum. Tereddüt ediyorum çünkü onun için önemli olduğumun kabul edilmesine umutsuzca ihtiyacım var. Hiçbir zaman muhtaç bir insan olmadım, ama lanet olsun ki onun eşyalarını toplayıp beni terk etmeye hazırlandığı şu anda muhtacım. Kötü bir karar verdiğimi ima ediyor. Eğer bana onun için iyi olduğuma dair bir umut ışığı verebilirse, ondan kalmasını isteyecek cesareti kendimde bulabilirim.

"Seni korumak için yanında olmam en kötü şey değildi. Değil miydi?"

"Hayır." Yutkundüğünü duyabiliyorum. "En azından nazik olduğun için teşekkür ederim." Her şeyi ettiğim çok açık. Artık kızgın görünmüyor, sadece yenilmiş. Söylediklerim yüzünden omuzları çöktü. Ve Tanrım, bu beni paniğe sürüklüyor. Onu kaybediyorum. Ona hiç sahip oldum mu ki? "Etrafında olmam kötü bir şey değildi, ama sen devam etmenin bir yolunu bulurdun bebeğim. Bundan eminim."

Çok geç. Ona olan güvenim çok geç geldi. Tereddütlerim yüzünden sulandırıldı. Beni dinlemiyor. "Teşekkürler," diye ısırdı. "Gerçekten yaptığım işe geri dönmem gerekiyor."

"Demek bu kadar, ha?" Ses tonum tıpkı içimdeki gibi çığ. Beni reddediyor. Hiç düşünmeden bu işi erken bitiriyor. "İşimiz bitti. Hatta planlanandan bir gün önce. Verimli."

Gözlerini sıkarak kapatıyor. "İkimiz de bunun geçici olduğunu biliyorduk."

Bu doğru olabilir, ama kalbim bu saçmalığa asla inanmadı. Onu gördüğüm andan itibaren benim kadınımdı. Benim kadını. Aynı yatakta aynı aşkı yaşayıp da bunu nasıl geçici olarak sınıflandırabilirdi? Sıradan. Panik ve öfke nefes borumu tıkıyor, ne kadar çaresiz hissettiğimi saklamamı zorlaştırıyor. O gidiyor. Kalmasını istersem, bana

Hayır. Elimde ne var? Elimde ne var? "Vay canına. Her şeyden sonra Naomi. Tüm bu macera arayışı görevinden ve büyük bir kız olma çabalarından sonra, bir anda toparlanıp babana geri dönmeye hazırsın, değil mi?"

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz hissettiğim pişmanlık gibi bir pişmanlığı hiç tanımadım. Nefesini yutuyor, kolları koruyucu bir kucaklamayla onu sarıyor. Onu bana karşı koruyor. Aman Tanrım. Şu anda kendimden nefret ediyorum.

"Öyle demek istemedim bebeğim. Sadece burada durup gidişini izliyorum ve-"

"Ciddiydiniz. İkiniz de."

Babasının söylediği bir şeyi yinelediğimin ortaya çıkması iğrenç. Kusmak istiyorum. Ve Tanrı yardımcım olsun, yenilgimin ardından hala onun başka bir adama geri dönebileceği ihtimaline kafayı takmış durumdayım. O gittiğinde, uyanıkken her düşünceme hükmedecek. Elijah'la aynı kasabada olacağı bilgisi boynumda bir kelepçe gibi ve ihtiyacım olan tek şey... Ya o kelepçeyi beni boğana kadar sıkmam gerekiyor. Ya da gevşetmeye ihtiyacım var.

"O elbiseyi tekrar giyebileceğini düşündüğün için mi sakladın?"

Yine sessizliği bir evet kadar iyidir.

"Onu görmeye gidecek misin?"

Törpülüyorum.

Odanın genişliği boyunca uzun süre birbirimize bakıyoruz, ama onun ifadesinde hiçbir şey okuyamıyorum. Bana tamamen kapalı, belki eteğinin içinde kıvrılan parmakları dışında. "Bana bunu sorma," diye fısıldıyor sonunda.

Bu bir evet kadar iyi, değil mi? Öfke ve sefalet midemi tırmalıyor, tırnak izleri bırakıyor. Şu anda bu yapının içinde duruyor olmasaydı, sanırım çıplak ellerimle yıkabilirdim. Ama onun güvenliği ve mutluluğu hâlâ benim dünyamdaki en önemli şey. *Onu sevdiğini söyle.* Filmlerde bu duygu her şeyi çözer, ama şu anda bir fark yaratmayacağını görebiliyorum. Bir çentik bile açmayacak. Aşk, hayatlarımızın farklı yollarda ilerlediği ve onun bu yolların kesişmesi için bir yol bulmakla ilgilenmediği gerçeğini değiştiremez. Belki de bu imkansızdır. Belki de hep öyleydi.

Başım alev alev yanarken onu orada öylece bırakıyorum, şimdiye kadar söylemediğim en gerçek üç kelime ağzımdan çıkmak için savaşıyor.

Bir kabustan ter içinde uyandım, parmaklarım çarşafı yırtıyordu. Her zamanki gibi Florida'daki odamda olduğumu hatırlama rutinim işe yaramıyor, çünkü bu tekrar eden bir rüya değil. Suyun altında oksijensiz kalmak, başımın üstünde patlayan bombalar.

Hayır. Köpekbalığı. En kötü kabusum Naomi'nin köpekbalığının yolunda olması.

Bacaklarımı yatağın kenarına attım ve öksürük krizine girerek iki büklüm oldum. Bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra gitmişti. Gerçeklikten çok da farklı değil, değil mi? Ortadan kaybolmuş kadar iyi. Benim için kayboldu. Onu koruyamayacağım bir yere gidiyor. Onu sevemeyeceğim.

Hayal kırıklığı beni ayağa fırlatıyor, sıırıslıkla olmuş boxer'larımı ve eşofman altımı çıkarıp kurumaları için açık pencere kenarına bırakıyorum. Koşmak zorundayım. Enerji damarlarımda çatırıyor, beni ürkütüyor. Yeni bir eşofman altı giyiyorum, tişört giyme zahmetine girmiyorum. Klimalı odada bile alnımda nem oluşmaya devam ederken, ayaklarıma spor ayakkabılarımı geçirip evden çıkıyorum ve Naomi'nin karanlık penceresine bakmaktan kendimi alamıyorum. Ben onun gözlerimin önünde yutulduğunu hayal ederken o uyumaya nasıl cüret eder? Aynı zamanda, yatağında güvende olduğunu bildiğim bu son gecenin tadını çıkarıyorum.

Ayaklarım kaldırımı yiyor, beni her zamankinden daha uzağa ve daha hızlı taşıyor. Kendimi geri dönmeye zorladığımda geldiğim mahalleyi bile tanıyamıyorum. Eve doğru koşarken yanımdan tek bir araba bile geçmiyor, koşunun kadınının teninde başka bir erkeğin ellerinin olduğu düşüncesini durdurmaya yetmeyeceğini zaten biliyorum. Hayatımın geri kalanı boyunca her sabah uyandığımda onun ulaşamayacağım bir yerde olduğunu düşüneceğim. Her zaman da öyle olacak.

Garaj yolunda kayarak durduğumda, hırlayan bir canavara dönüşmüştüm. Omuzlarım kulaklarımda düğümlenmiş, ellerim yumruk olmuş. Günü bu şekilde atlatmamın imkanı yok. Önümüzdeki bir saati bile çıkaramıyorum. Garaj yolundan ayrılmaya hazırlanıyorum ve bu sefer daha uzağa koşmaya gidiyorum.

-Merdivenlerin tepesindeki kapı açıldığında. Naomi'nin kapısı. Geceye doğru adım atar, beyaz geceliği karanlıkta bir fener gibidir.

Açlık içimde uçuşuyor. Belki de uyandığım andan beri oradaydı ve ben onu başka bir şey olarak gizledim. Bu kadına olan ihtiyacım düzenli olarak canavarca. Bunun bana yakın olacağı son gece olduğu gerçeğini de hesaba katarsak? Naomi'nin içinde olmaya o kadar ihtiyacım var ki

Pantolonum kalınlaşmaya ve hazır hale gelmeye başladı bile, ter, malzemeyi büyüyen etime göre şekillendiriyor. Ve Naomi sarı saçları arkasından uçuşarak merdivenlerden aceleyle inmeye başladığında, içimden rahatlama ve sersemletici bir arzu hırıltısı yükseliyor.

Onun da bana ihtiyacı olduğunu kanıtı. İçinde boğulmak istiyorum.

Merdivenlerin dibinde karşılaşıyoruz ve onu kollarımın arasına alıyorum, neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim. Bacakları belime dolanırken bir şekilde ayakta kalıyorum ve bir öpücüğün içine düşüyoruz. Gürültülü ve ıslak ve ikimiz de ağır nefes alıyoruz - bu cennet. Cennet. Kıçını iyice avuçlamak için bir elimi külotunun arkasına sokuyorum, diğer elim taranmamış saçlarına dolanıyor, ağzını yıkarken sağa sola yatırıyorum. Ağzından çıkardığım sesler insan sesi bile değil ama umurumda değil. Naomi'ye olabildiğince yaklaşımdan başka hiçbir şey umurumda değil ve bu amaçla gecenin mürekkep gibi karanlığında tökezleyerek kadınının içine girmek için bir yer arıyorum.

Bir saniye sonra onu evin kenarına doğru fırlattığımda, ağzım boynunu buluyor ve pürüzsüz sütununu yalıyor. Kukusu ereksiyonuma baskı yaptığı yerde kasılıyor. Tepkisini eşofmanımın ıslak malzemesinden hissedebiliyorum. Koşmaktan her yerim ıslanmış, hayal meyal hatırlıyorum, ama o umursamıyor gibi görünüyor, tırnakları çoktan sırtımda bir yol açmış. Benim ona vermem gerektiği kadar onun da bu alete ihtiyacı var. Tanrıya şükür. Burada bir şey var. Belki onun için sadece fiziksel bir şey, ama lanet olsun, alabileceğim her şeyi alacağım.

"Kabus mu?" Naomi öpücüğe geri döndüğümde nefes alıyor, dillerimizi birbirine doluyor, çenesini kendi çenemle bastırıyorum, böylece derinlere inebiliyorum.

"Evet," diye homurdanıyorum, kalçalarımı uyluklarının beşiğine sokarak onu eve doğru itiyorum. "Oradaydın ve sonra gittin, bebeğim. Köpekbalığı seni aldı ve ben onu durduramadım. Denedim ama yapamadım." Gerçekler içimden öyle hızlı dökülüyor ki, akışını engelleyemiyorum. Belki de tamamen karanlıktan, birbirimizin yüzünü zar zor görebiliyor olmamızdan. Ya da belki de şu anda olanların hayvani doğasıdır. Kavga ettik, o aramızdakini kopardı ama bedenlerimizin işi bitmedi. Eğer bedenlerimiz daha derin bir şey anlatıyor gibi görünüyorsa, bunu şimdi görmezden gelmeliyim. Umudumun bir kez daha boğulmasına dayanmam.

"Jason," diye mırıldanıyor, rüya gibi sesi, çevremiz, hala uyuyup uyumadığımı merak etmeme neden oluyor. Tüm bunları hayal ediyordum. "Gerçek değildi."

"Bu gerçek mi?"

Bana cevap vermeden tişörtünü çıkarıyor ve beni kendine doğru çekiyor, ten tene. Bir o yana bir bu yana dönerek çıplak göğüslerini terle kaplı göğsüme sürüyor ve içimden boğuk bir inilti çıkarıyor. "Karanlıkta her zaman biraz daha kirli oluyorsun, değil mi bebeğim?" Kıçını son bir kez sıkıyorum, sonra parmaklarımı külotunun bel bandına dolayarak seksi vücudundan yırtıyorum, çünkü o bacaklarının bir saniye bile aşağı inmesine dayanamıyorum. "Bana yatağında beni özlediğini söyle."

Eşofmanımın kemerini aşağı doğru çektiğimi hissediyor ve inliyor. "Seni özlüyordum."

Serbest kalan aletimin başını kayganlığında sürüklüyorum, benim için hazır olduğundan emin oluyorum... ama içine girmekte tereddüt ediyorum. Farklı bir şeyler var. Kendimi onun sıcaklığına yerleştirmek ve sürtmek her zaman inanılmazdır, ama şimdi taşaklarımı sertleştiren, omurgama canlandırıcı bir ürperti üfleyen kaygan bir sürtünme var. "Prezervatif, bebeğim. Üzerimde olmasın. Lanet olsun."

Ağzı benimkini arıyor, nefessiz ve sızlanıyor. Onun mutsuzluğunu ruhumda hissediyorum ve dilimle onu tatmin etmeye çalışarak, içeri ve dışarı kaydırarak, alt dudağını dişlerimle yakalayarak cevap veriyorum. Ve tüm bu süre boyunca, sikimin çıplak ucuyla klitorisini kızdırıyorum. Kalçaları etrafımda titreyene, göğüsleri göğsüme çarpana kadar dönüp duruyorum. Kendimi kaybettim. Bu kadın için kendimi o kadar ki, yemin ederim ayaklarımın altındaki zemin titriyor, göğsümdeki organ kopmanın eşiğinde, o kadar aceleyle atıyor ki. Naomi'nin içine nasıl girdiğimden emin değilim. Onun eli benimkinin üzerinde ve ikimiz de aletimi daha da yaklaşıtıyoruz, ta ki ben onun cinsel organına girip, onu eve çarpana kadar.

"Hayır, hayır... evet." Alnına doğru ağır ağır nefes alıyorum, lastik olmadan içinde olmanın verdiği yoğun zevke dayanmaya çalışıyorum. Tüm o tatlı, ıslak basınç her taraftan üzerime geliyor ve ben burada yaşayabilirim. Sonsuza kadar burada yaşayabilirim. "Evet. Evet."

"Evet. Biliyorum. Evet," diye güzelce boynuma doğru geveliyor. Kalçalarımı geriye doğru kıvrıyorum ve dişleri ısırırken homurdanarak ona vuruyorum. "Jason. Evet."

Hayatımın en çılgın tatmini hızla yaklaşıırken bile kendime bu kadını hamile bırakamayacağımı söylüyorum. Onun gitmesine izin veremem. Birlikte olmadığımız sürece bu ihtimalle yaşayamam. Bu yüzden kendime onun rüyanın bir parçası olduğunu söylüyorum. Alt bedenimin onu defalarca eve yapıştırmasını, kalçalarım sıkıca sarılmış uyluklarını sarsmasını mazur görüyorum. Dizlerini olabildiğince yukarı çekiyorum ve onu daha önce hiç olmadığı kadar sert beceriyorum. Ve her derinlere indiğimde, iyi niyetim ilkel bir şeye dönüşüyor. Bunun için yardım yok. Savunmalarım bu şekilde ortadan kalkmışken kendime yalan söyleyemem, bu yüzden gerçeği itiraf ediyorum. Giderken benden bir parça götürmesini istiyorum. Benden kaçmasına asla izin vermek istemiyorum ve eğer bu beni bir piç yapıyorsa, olsun. Onu seviyorum. Onu seviyorum.

Bir şekilde o da bunu istiyor. Amını bana sürüyor, hareketlerime uyuyor, adımı inliyor. Prezervatif yok. İçine girdiğimde ikimiz de bunu biliyorduk. Bunun beni sevdiği anlamına gelmesini ummaktan çok korkuyorum.

Hayır, Naomi'nin onu çiğ olarak almama izin vermesi onu tatmin ettiğimin kanıtı. Aramızdaki çekim sağduyunun ötesinde. Bunu kabul ediyorum. Alabileceğim her şeyi alacağım.

Kıçını acımasızca kavrayarak derine doğru ittim ve onu evle aramda sertçe sıkıştırdım. "Hiçbir erkeğin aleti senin içinde böyle hissetmeyecek. Sadece benimkini." Hıçkırıklarını iğrenç bir öpücükle emiyorum. "Bunu hatırlıyorsun. Jason'ı ve seni dünyanın sonu gelmiş gibi nasıl becerdiğini hatırlıyorsun. Belki de öyledir."

Dudaklarını ıslatıyor. "J-Jason-"

Onu susturuyorum, yavaş bir çarpma ve öğütmeye başlıyorum, sağ elim kalçasına gizlice giriyor, böylece başparmağımla klitorisini okşayabiliyorum. "Amin beni özleyecek. Gecenin bir yarısı benim için ağlayacak, yeni babasının nereye gittiğini merak edecek."

Naomi'nin vücudu şokla sarsılıyor ve sikimin pompalanan uzunluğunun etrafına nem doluyor, sırtı elektrik çarpmış gibi kamburlaşıyor. "Aman Tanrım." Yaşadığı orgazm ve karanlık yüzünden beni görmüyor. Ama onu görüyorum, vücudumun ve ağzımın tedavisinden gelişini izliyorum - bu, zamanın geri kalanında anılarımda saklayacağım en enfes görüntü. "Yapamam, yapamam-"

"Yapabilirmişsin gibi geliyor." Kendi serbest bırakılma ihtiyacımla kavrandım, geri çekildim ve onun rahat seksine tekrar tekrar girip çıkmaya başladım,

doruk noktamın yaklaşmasına izin veriyorum, artık kendimi tutmuyorum. Bizi ayıran lateks bir bariyer olmadan bu kadar uzun süre dayanabildiğime inanamıyorum. "Beni dinle Naomi," diye kulağını törpülüyorum. "Bir daha asla böyle alamayacaksın ve ben de bir daha asla böyle vermeyeceğim. Kendimi bir daha asla böyle vermeyeceğim. O yüzden hepsini al bebeğim. Al ve kaç."

Ona son bir kez daha sokulup gevşiyorum, kollarını başıma dolayıp beni kendine çektiğinde kalbim sıkışıyor, zihnimi uyuşturan hislerin karmaşası içinde yüzümü ve ağzımı öpüyor. *Benim, benim, benim*. Bu aynı anda hem bir sahiplenme hem de bir bırakma. Bu nasıl mümkün olabilir? Sıkmak. Onu içimdeki her şeyle doldurma, hiçbir şeyi geri tutmama... ve sonucu kadere bırakma deneyimi, horozum spazm geçirmeye devam ederken, kalçalarım düzensiz hareketlerle sarsılırken, onu vücuduma sıkıştırarak havayı emmemi sağladı.

Naomi'yi ne kadar tuttuğumdan emin değilim ama bu yeterli değil. Kollarımdan kurtulup gömleğini buluyor, sabah ışığında kızarmış ve doymuş görüntüsü muhteşem. O üstünü örttüğünde ve benim eşofmanlarım yerine oturduğunda bakıyoruz, hareket etmediğimiz halde aramızdaki mesafe açılıyor.

Dönüp merdivenlere doğru uçtuğunda, bir peri gibi merdivenlerden yukarı süzüldüğünde, tıpkı az önce gördüğüme ikna olduğum rüya gibi, az önce olan şeyin kesinliği yerleşiyor ve dönüp duvara bir yumruk indiriyorum.

Bitti. Bitti.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

ConspiracyCrowd.org Kullanıcı

Adı: IWant2Believe2000

The X-Files'tan alıntı yaparsak, "Bazen çılgın bir dünyaya verilecek tek mantıklı cevap deliliktir." Kesinlikle benim Kocaayak uzaylı teorimi destekliyor.

Naomi

Sadece bugünü atlatmak zorundayım. Yarın için yarın endişeleneceğim.

Bir saatlik uykumdan uyanıp kendimi duşa ve yulaf ezmesi ile sosisli bir kahvaltıya zorladığımdan beri tekrarladığım bir mantra bu. Jason'ın dün gece bacaklarımı istediği gibi çekiştirip beni evin içine gömmeye çalışmasından dolayı vücudumun her yeri ağrıyor. Bu acıların dinmesinden korkuyorum. Kırılabilir olmadığımı dair bu kanıtı kaybetmekten korkuyorum. Dışarıda bunu bilen, bana dayanıklı, becerilebilir, güçlü biriymişim gibi davranan biri var. Niyeti bu muydu?

Dur.

Karanlıkta seviştığınız her anı ve ateş içinde söylenen tüm sözleri tekrar etmeyi bırakın. Hayal kırıklığı içinde. Eğer orada kalırsam, bu günü asla atlatamam. Yapılması gerekeni asla yapamam. Ve sorumlu olanı yapmaktan başka seçeneğim yok, yoksa bildiğim hayat asla eskisi gibi olmayacak.

Kafamın arkasındaki, acaba vardiya o kadar da kötü olmaz mıydı... korkutucu ve görkemli olur muydu diye soran sesi duymazdan gelerek saçıma son bir toka takıyorum ve ellerimi elbisemin korsajından aşağı indiriyorum. Yaşlı Naomi lavabonun üzerindeki küçük banyo aynasından bana bakıyor. Düğün günümde bana bakan aynı kadın, ailesinin ellerinde şekillenmiş bir kil yığınının başka bir şey değildi. Yine de onda ince farklılıklar var. Burnu güneşten pembeleşmiş, boynunda bıyık yanığı var.

Yine de en büyük fark gözlerimde. Onlarda daha önce olmayan bir ağırlık var. Baktıkça kalbim daha hızlı atıyor.

Belki niyetim anlamsızdı, ama hepsi boşuna değildi, değil mi?

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve umut ya da memnuniyet içeri sızmadan önce aynadan yüzümü çeviriyorum. Bugün bunlara yerim yok. Sahip olduğum tek şey görevim.

Yine de, yarışma bir sorumluluk gibi hissettirmiyor. Hem de hiç. Heyecanlıyım. Birdie adına gerginim. Yeterince çaba korkuyorum. Ya da ona başarılı olması için yeterince güçlü bir şans vermedim. Aynı zamanda elimden gelenin en iyisini yaptığımdan eminim. Elimden gelen sadece yeterli de değil. Sadece birkaç ay içinde, bir çaylak yarışmacının dönüşümüne yardım ettim ve-

Yine, daha fazla bir şey olabileceğim, kendi yarattığım bir şey olabileceğim umudu şişmeye başlıyor, ama ona bir iğne sokuyorum ve sabırsız bir elimle ışığı kapatarak banyodan çıkıyorum. Odanın öbür ucunda, yatağın üzerinde, bavulum toplanmış ve kapatılmış, çantam da üstünde düzgünce duruyor. Yarışmadan hemen sonra ayrılacağım, bu yüzden bu odada son kez kalıyorum. İstedğim gibi giyinmekte, istediğimi yemekte, makul bir saatten sonra yatakta kalmakta özgür olduğum bu oda. Aşık olmaya direndiğim ve başarısız olduğum bu oda.

Elimi karnıma bastırıp derin bir nefes alıyorum ve zihinsel olarak kişisel çalkantılarımı arka plana atıyorum. Bugün yüzde bin Birdie'ye odaklanmış durumdayım.

Ve ona yardım etmek için içimde belirgin bir istek var.

Bavulumu merdivenlerden aşağıya, Range Rover'ıma kadar taşıyıp arkasına yerleştirirken gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Kargaşayı arka plana atmak buraya kadarmış. Kapağı kapattığımda tüm vücudum tüylerim diken diken oluyor ve yutkunmakta zorlanıyorum. Belki de ironik bir şekilde, kendi yarışma duruşum için derinlere iniyorum ve eve doğru yürüyorum, Birdie ve Jason dışarı yığıldıklarında duraklıyorum, plastik kaplı elbiseler kollarının üzerine dökülüyor, muhtemelen makyaj malzemeleri ve ayakkabılar içeren bez çantalar dirseklerinin kıvrımlarına asılıyor.

Neredeyse imkânsız ama Jason'la göz göze gelmekten kaçınıyorum ve yüzüme geniş bir gülümseme yerleştirerek yükün bir kısmını almak için elimi uzatıyorum. "Peki bugün nasıl hissediyoruz Bayan Birdie?"

"Ee...kusmuk?"

"Bu son derece doğal." Bir bez çantayı omuzluyorum ve daha fazlasına uzanıyorum. "Sahne arkasında kusmuk kapları olacak."

Birdie göz kırpmıyor. "Şaka yapıyorsun."

"Kusmuk hakkında asla şaka yapmam," diyorum göz kırparak, Florida'dan önceki hayatımı anlatan bir oyunda rol alan bir oyuncu gibi hissederek. Ama işe yarıyor. Beni A noktasından B noktasına itiyor. Birdie'yi ve anlaşılmaz Jason'ı hızlı bir bakışla kuşatarak topuklarımın üzerinde Rover'ıma doğru dönüyorum. "Bunları arabama seninle orada buluşacağım. Hadi gidip sihir yapalım!"

Motoru çalıştırıp direksiyona geçer geçmez biraz sönerim, sonra tekrar canlanırım. Devam et. Hareket etmeye devam. Yarışmanın yapılacağı yere arabayla yirmi dakikada varıyoruz ve otoparka aynı anda varıyoruz. Jason tüm kıyafet ve güzellik malzemelerini arka girişe kadar taşımakta ısrar ediyor, Birdie ve ben de oradan devralıyoruz. Anılarımdan fırlamış bir sahnede, sahne arkası kaotik bir kasırgaya dönüşüyor. Genç kızlar yarı çıplak gruplar halinde toplanmış, aşırı kafeinli anneleri garip açılardan makyaj yapmaya çalışıyor, fişi çekilmiş saç maşaları silah gibi kollarının altına sıkıştırılmış. En yakın prize takılmaya ve bir çırpıda kullanılmaya hazır.

Topuklu Pastel Cehennem olarak tanıdığım iki kız koşarak yanlarından geçiyor ve durup Birdie'nin yanaklarına öpücükler kondurarak ona iyi şanslar diliyor. Birdie de onlara iyi dileklerini tekrarlıyor, onların kendisini rahatça kabullenmeleri karşısında omuzları biraz gevşiyor. Peşlerinden koşup onları kucaklamak istiyorum ama elinde bir panoyla yürüyen direktörü dikkatimi dağıtıyor. Çağrı saatlerini sıralıyor ve kalemimi zarifçe kaldırarak soruları yanıtlıyor.

"Geri için çok mu geç?" Birdie dronelar.

"Evet. Hadi."

Birdie'ye açık bir merakla bakan düzinelerce parlak makyajlı kızın arasından geçiyoruz ve bu hiç de şaşırtıcı değil, çünkü Birdie'nin giydiği Guns & Roses tişörtünün kolları o kadar geniş kesilmiş ki sutyeninin yanları görünüyor. "Neden herkes bu kadar erken hazır?" Güzellik istasyonu ve soyunma odasından oluşan hazırlık alanımıza doğru ilerlerken bana fısıldıyor. "Yarışmanın başlamasına daha iki saat var."

"Sosyalleşmek için. Ağ kurmak. Birbirimizin zayıflıklarını öğrenmek. Belki yolda jüri üyelerini görüp ruh hallerini ölçmek. Avantaj elde etmek için her şeyi yaparım."

Yastıklı sandalyeye düşüyor. "Bunların hiçbirinden faydalanamayacağımızı mı düşündün?"

Ona göz kırpıyorum. "Seni erken uyandırmanın kimseye faydası yok Birdie." "Jason sabahın körüne kadar ileri geri volta atarken ben bile uyuyamazdım.

Güneş doğdu."

Ellerim Birdie'nin güzellik setini çantadan çıkarırken duraksıyor. "Ah." Kalbim ağızıma fırladı, ama çantayı pürüzsüz, cilalı y zeyeye yerleştirdim ve aydınlandım. "Başlamadan önce sana bir kahve getireyim mi? Yemek yediniz mi? Kan şekerini dengede tuttuğumuzdan emin olmak istiyoruz."

Birdie bana ölçülü bir bakış attı. "Affedersin ama bu çok boktan."
"Birdie Bristow," diye kızmadan uyarıyorum. "Gerçekten bu işi halletmemiz hazırsın."

"Ben şaheser değilim ama iki saate kesinlikle ihtiyaımız yok." Gömleğinin yakasını çekiştiriyor, hareketleri huzursuz. "Buraya yeni bir bakış açısı için geldin. Bir macera. Bunu bulamadın mı? Bir tane bulamadın mı?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Ve bununla yetiniyorsun? Seni mutlu eden bir şey ve bir yer bulmak ve sadece var olduğunu bilmek bile seni tatmin ediyor." Zor bir matematik problemiymişim gibi başını bana doğru sallıyor. "Bunu anlamıyorum. Seni mutlu eden bir şeye neden tutunmadığını anlamıyorum. Onu  zlemeyecek misin?"

"Her gün."

"O zaman yapma." Kaşları birbirine çarpıyor. "Sakın kaçırma. Sıkı ."

"O kadar kolay değil."

"Neden olmasın, Naomi?" Diğer yarışmacıların boğuk konuşmalarıyla dolan sessizlik aramızda uzayıp gidiyor. "Neden seni mutlu eden şeyi ve kişiye korumak kadar basit olamıyor?"

"Benim için mi? Benim için... benim mutluluğum başkalarını mutsuz etme gücüne sahiptir."

"Siktir et onları."

Gülmek çok iyi hissettiriyor. Son bir saattir tamamen irademin gücüyle eski halime döndükten sonra bu dürüst anı yaşamak. "*Onlar* benim ailem." Duygularım yanaklarımı ağırlaştırıyor ve sertleştiriyor. "Eğer bu gece Charleston'a dönmezsem... aileden ıkarılacağım. Mirasım elimden alınacak."

Oturduğu yerde sarsıldı. "Baban sana bunu söylemeye mi geldi?"

"Evet," diyorum ve Birdie'nin hâlâ elinde tuttuğu elbiseye uzanıp onları program sırasına göre asmaya başladı. "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Jason'a söyledin mi?"

"Hayır." Ortamımda bir gelgit gibi aciliyet yükseliyor. "Ve onun bilmesini istemiyorum. Her şeyden önce..." Kalp ağrımın karmaşasında, babamın tehditlerini Jason'dan şimdiye kadar saklamamın nedeninin sadece kısmen farkındaydım. Ama gerçek ortaya çıktı, kaçınılmaz ve gerçek. "Jason on sekiz yaşında evi terk etti, kendi yolunu çizdi. Orduya katıldı. Mesleğinin zirvesine çıktı ve hâlâ yeterince başarılı olduğu konusunda tatmin olmuş değil. Yapamam... Beni iki ay boyunca kısıtlama olmadan yaşayan kendi kadını olarak hatırlamasını istiyorum. Ailesinin hala onu disipline etme gücüne sahip olduğu bir kız olarak değil. Bu çok üzücü. Anlıyor musun?"

"Yani, anladım mı? Ailenin senden ayrılmayı bu kadar kolaymış gibi göstermesinin nasıl bir şey olduğunu anlıyorum." Bir an sessiz kaldı. "Ama kardeşime karşı dürüst olursan bu işi çözebileceğinizi düşünmeden edemiyorum. Kalmanız için bir yol bulabilir ve..."

Tıpkı benim yaptığım gibi, onun da bu planda pürüzlerle karşılaştığını görebiliyorum. Ya da eğer kalmak söz konusu olsaydı olurdu. "Bana sormadı, Birdie." Ağzım güven verici bir gülümseme oluşturmak için elinden geleni yapıyor. "Jason'ın neden eve gitmekten başka seçeneğim olmadığını bilmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Orası benim ait olduğum yer. Sen mezun olduğunda o da denizaşırı ülkelere geri dönecek." Sarsıntılı bir omuz silkme hareketi yapıyorum ve dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Ben her şeyde iyiyim. Ben iyiyim."

Ben elbiseleri, bornozu ve fitness kategorisindeki kıyafetini asmayı bitirirken Birdie beni dikkatle inceliyor. Sonra, makyajını masanın üzerine seriyorum ve fondöten sürmeye başlıyorum. Makyaj yapma ve saçını şekillendirme süreci boyunca bir daha konuşmuyoruz ama saat ilerleyip iki saati kıyma haline getirirken tavırlarının gerildiğini hissedebiliyorum. Yarışma direktörü bize özel çağrı saatlerimizi vermek için uğruyor, yerel yarışmalarda görmediği Birdie'yi merak ettiği belli. Yine de burada parlayabiliyorum ve salondan alkış sesleri yükselip sunucu konuşmasına başladığında kadın gülüyor ve bize jüri üyeleri hakkında dedikodu yapıyor.

"Tamam, işte bu, Birdie," diyorum, yönetmen uzaklaşırken önünde diz çökerek. "Yarışma bitmek bilmeyecek kadar uzun sürecek ama bittiğinde bir kez bile gözünü kırpmadığına yemin edeceksin. Bunları her zaman yapsaydınız sorun olmayabilirdi ama bu sizin tek yarışmanız. Sadece bu. Bu yüzden yavaşlamayı ve bunu neden yapmaya karar verdiğini hatırlamanı istiyorum. Tamam mı? Birbirimizi bulmamızın bir nedeni vardı, değil mi?" Birdie başını sallıyor, far ışığındaki geyiğe benzemeye devam ediyor. "Tiyatrodaki diğer herkesi unut. Sen buraya

Onlar. Kız kardeşin için buradasın. Biz de onun için buradayız." Çantama uzanıyorum ve ince bir mücevher kutusu çıkarıp Birdie'ye uzatıyorum. "Dışarıda bunalır ve unutursan diye sana bir hatırlatma."

Birdie kutuyu açmadan önce birkaç dakika boyunca kutuya bakar. Tılsımlı bileziği çıkardığında ağlamıyor. Ya da sarkan kalp tılsımının üzerindeki "Natalie için" yazısını okuduğunda. Bunun yerine, omurgası dikleşiyor ve gözlerinde biraz mücadele oluyor. Hayatımda hiç kimseyle bu kadar gurur duyduğumu hatırlamıyorum. O olağanüstü biri.

"Teşekkür ederim," diyor ve bileziği takmam için bana uzatıyor. "Kalabalığa bakıp Jason'ın nerede oturduğunu söyleyebilir misin? Arkadaş canlısı ve kıllı bir yüze odaklanmam gerekirse diye..."

"Evet," diye mırıldanıyorum, ayağa kalkıyorum. Duvardaki saate bir göz atıyorum ve ona fitness kategorisi kıyafetini uzatıyorum. "Tanışma ve fitness ilk sırada. El sallayın ve yürüyün. Dişerinizle gülümseyin. Sahnenin bir tarafından diğer tarafına. Jüri üyeleriyle göz teması kurun. Kolay, tıpkı çalıştığımız gibi. O kadar koşturmaya boşuna katlanmadık."

"Anladım."

"Bunu zihninde canlandır. Onlar seni dizmeden önce döneceğim." "Tamam."

Yarışmacı kızların ve annelerin koşuşturmacasına girip arka kapıdan çıkıp binanın yan tarafına doğru aceleyle ilerlerken Birdie'nin sözlerimi tekrarladığını duyabiliyorum. Seyirciler hala girişe doluşuyor, biletleriyle kendilerini yelpazeleyerek Florida sıcağıyla mücadele etmeye çalışıyorlar. Yan girişin açık olması için hızlıca dua ediyorum ama açık değil. Yine de içeriden biri kolu salladığımı duyuyor ve benim için açıyor.

Cayleigh Benim Parlayan Yıldızım tişörtünü giyen büyükanneye "Söz veriyorum ödeme yapmadan içeri girmeyeceğim," diye güvence veriyorum. "Sadece birini bulmaya çalışıyorum..."

Jason'ın yaklaşık yirmi metre ötede arka duvara yaslandığını görüyorum. Kollarını güçlü göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve Tanrım, eğer bulunduğu ortamda operadaki bir ayıdan daha rahatsız görünmüyorsa. Sanki beni hissetmiş gibi bakışları bana doğru yöneliyor ve orada kalıyor. El sallamıyor, gülümsemiyor ya da benimle buluşmaya gelmiyor. Kalabalığın heyecanlı konuşmaları arasında birbirimizi izliyoruz. Ona doğru koşmamak için kendimi zor tutuyorum ama ne anlatmaya çalıştığımı anlıyorum. Dün gece bizim vedamızdı. Bunu daha da zorlaştırmamanın anlamı yok.

Yan çıkışa doğru dönüp iterek sıcağın içine doğru ilerlerken bacaklarımın altı titriyor. Üşümüş tenimin ısını biraz yükseltiyor ama yeterli değil. Tek umudum, müdürün isimleri söylemeye başlayacağı sırada Birdie'ye tekrar katılırken kendimden emin görünmek.

"Arka duvarın karşısında. Girişin hemen sağında." Birdie nefes verir. "Oturmayacağını biliyordum."

"O iyi. Girişe odaklanın."

Dakikalar sonra Birdie'yi sahnenin yanından perdeye doğru yürürken izlemek neredeyse gerçeküstü. Dikişleri boyunca gümüş çivileri olan siyah bir antrenman kıyafeti ve bir çift kırmızı Converse giyiyor. Sahnede, spot ışıkları onu yıkıyor ve adı hoparlörden memleketi, yaşı, hobileri - organize sosyal aktivitelerden kaçınıyor - ve kalabalığın mırıldanmalarını çeken ilk yarışması olduğu gerçeği ile birlikte söylenirken beyaz ışığa ısıtıl ısıtıl gülümsüyor. Birdie bana evraklarda kız kardeşinden hiç bahsetmediğini söylediğinde, bunun bir hata olacağından endişelendim. Zamanı geldiğinde bu takdir Natalie için isteyeceğinden. Şimdi bunu neden yaptığını anlayabiliyorum. Neden bu görevi kendine yakın tutmaya karar verdiğini. Natalie'nin taşıdığı ağırlığı bilmeyen bir oda dolusu insanla paylaşamayacak kadar kutsaldı. Yarına kadar unutulardı.

Sözüme sadık kalarak, sonraki bir saat bulanık geçti. Tanışma faslından sonra Birdie'yi fitness kıyafetinden soyup retro bir havası olan asimetrik, siyah ve mor payetli bir elbisenin içine sokuyoruz. Saçlarını bir tarafa doğru tarıyorum ve uçlarını kıvrarak tutturuyorum, o da göz farını yeniden sürerek görünümünü tamamlıyor. Odadaki bazı kızların annelerine ek olarak bir kuaförleri ve makyözleri var ama sanırım Birdie mutfakta bu kadar çok aşçı olsa çıldırırdı. Ya da en azından kendimi bu kadar yetersiz hissetmemek için kendime böyle söylüyorum.

"Tanrım. Sana bir bardak Sauvignon Blanc lazım."

Birdie'nin sözleri üzerine, bir saatten beri ilk kez nefes alıyorum. "Sen de benim içki tercihim biliyor musun?"

"Jason teslim ettiği şarap kutusunu dolabımda saklıyor." Rujunu siliyor. "Muhtemelen sen görmeyesin ve iş görüşmenden beri gidici olduğunu fark etmeyesin diye."

Zaman yavaşlıyor, nabzım tüm kritik basınç noktalarında beni sarsıyor. "Neden gidip bana bunu söylemek zorundaydın?"

"Haklısın. Bu çok kabaydı." Sahne girişinden adı anons edildiğinde gözle görülür şekilde geriliyor. İlk defa Birdie'nin gergin değil de biraz dalgın görüldüğünü fark ediyorum. Sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyor gibiydi. "Tamam koç. Gece elbisesi bölümüne geçiyoruz."

Müzik salonda duvarları sarsacak kadar yüksek bir sesle çalmaya başladığında, şimdi ve buraya geri dönüyorum. Yarışmacılar sahneye çıkmaya başladığında ve Birdie sırada beklemek için sahne girişine koştuğunda küçük alkış sesleri yükseliyor. Jason'ın bana bir kasa şarap ısmarladığı gerçeğini düşünmemek için kendimi zor tutarak, "Gözlerini kamaştır," diyorum. Şarap yüzünden soğukkanlılığımın dağılması da neyin nesi? *Gerçekten, Naomi.*

Ne olduğunu anlamadan gece elbisesi bölümü bitiyor ve kuliste soru-cevap turu için Birdie'nin elbisesini bir kez daha değiştiriyoruz. Dans partneri Turner bana mesaj atarak geldiğini ve erkekler için ayrılmış alanda beklediğini söyledi, ben de stres yapacağım şeyler listemden bu maddeyi çıkardım. Biraz pislik gibi davranmış olabilir ama en azından anlaşmanın kendisine düşen kısmını tamamlıyor. Muhtemelen son ödemesi çantamda olduğu içindir.

Ben ve Birdie'nin etrafında, anneler sessizce flash kartlardan alıştırma sorularını okurken, kızları kollarını bacaklarını sallıyor, gözlerini kapatıyor ve havaya girmeye çalışıyor. Bana o kadar tanıdık geliyor ki boğazım düğümleniyor ve kendime etrafa bakmak için bir an veriyorum. Bu dünyadan hoşlanıyorum. Bir bakıma bana çok benziyor, değil mi? Dışarıdan bakıldığında güzel, anlamsız ve biraz da aptalca, ama perde arkasında bir sürü güvensizlik ve doğru şeyi söyleme, herkesin beklediği gibi olma baskısı var. Sahne arkasına dağılmış kızların çoğu kusursuz not ortalamalarına ve yarışmaların çok ötesine uzanan ilgi alanlarına sahip. Buraya burs parası toplamak için geliyorlar ve eğer insanlar bunu anlamsız buluyorsa, o zaman gidip güneşin parlamadığı bir yere çoraplarını sokabilirler.

Kendi isteğim dışında, kendi elimle tasarladığım ve dekore ettiğim bir alanda uygulamalar yaptığımı düşünüyorum. Gümüş ve parlak haşhaş kırmızısı vurgulara sahip zevkli beyaz duvarlar. Pırıl pırıl kırmızı ahşap zeminler ve konsültasyonlar sırasında etrafta uçuşan, kızların sahnedeki parıltılı anlarını hayal etmelerine izin veren tül perdeler...

Sertçe yutkunuyorum ve kendime odaklanmamı ve hayal kurmayı bırakmamı emrediyorum. Gerçi artık kendime olasılıkları hayal etme izni verdiğim için bunu yapmak çok zor. Başkalarının emirlerine uyarak geçen bir hayattan daha fazlasını hayal ediyorum. istenen yerde yüzümü gösteriyorum. Yapmak

Yerel Charleston hayır kurumlarına yardım etmek için telefon görüşmeleri yapıyorum, ancak bunları kişiselleştirmek için zaman ve çaba harcamıyorum. Bir şeye kendi eşsiz damgamı vurmak için. Birdie'nin yarışmasını değerli kılacak olan da bu çaba değil mi?

Kendimi sallıyorum. "Bazı alıştırma sorularının üzerinden geçmek ister misin?" Birdie aynadaki yansımasına bakıyor.

"Birdie."

"Ha?"

"Her şey yolunda mı?" Sandalyesinin yanına çömelıyorum. "Orada inanılmaz bir performans sergiliyorsun. Bunun ilk yarışman olduğunu bilmesem inanmazdım."

"Teşekkürler." Başını sallıyor ve daha dik oturuyor. "Evet, sanırım iyi gidiyor? Söylemesi zor. Dışarıda hiçbir şey göremiyorum. Sadece kafaların belirsiz hatları var."

"Her yarışma farklıdır. Bazılarında spot ışığı yoktur." Alnım kaşlarımı çatarak geriliyor. "Belki de biz-"

"Antrenman için spot ışığı mı kiraladın? Jason bu harcamaya bayılırdı."

Onun adını duymak sırtımdan aşağıya bir özlem dalgası gönderiyor.

"Yani."

Alıştırma soruları?"

"Bristow."

Birdie ve ben yönetmenin ona sırtarak karşılık verdik. "Çok geç." Bileziği baş ve işaret parmakları arasında ovuşturduğunun farkında değil gibi görünüyor. "İşte bir şey yok."

Dakikalar sonra Birdie'nin mikrofona yaklaşmasını, poz vermesini ve sunucuya gülümsemesini izlerken nabzım kulaklarımda hızla atıyor. Yabancılar muhtemelen ürkek görünmüyor ama seyircilerin görüş alanının dışında kalan parmaklarının eteğini ovuşturduğunu görebiliyorum.

"Bayan Bristow. Beş yıl sonra kendinizi nerede görüyorsunuz?"

Bir elimi alnıma götürüyorum ve tiyatronun arka taraflarında bir yerde, alçak sesle, inanmayan bir kıkırdama duyduğuma yemin edebilirim. Sessizlik geçiyor. Bir saniye, iki. Aman Tanrım, cevap vermeyecek. Bu alıştırma sorusuna cevap vermesi için onu zorlamalıydım. Neden ben-

"Plan yapmak önemlidir. Hedefler. Ancak planınızın ne zaman değişmesi gerektiğini bilmek de bir o kadar önemlidir. Hayat... değişim gerektirir. Beş yıl önce bir güzellik yarışmasına katılmayı planlamıyordum. Elbise giymeyi bile sevmiyorum." Sunucu ve izleyiciler gülüyor. "Neyin değerli olduğuna karar vermeli ve yeni olsa ya da hiç beklemeseniz bile uyum sağlamalısınız."

o. Belki de beş yıllık bir plan yapmadan yaşamak da bir o kadar verimlidir. Ya da beş günlük bir planla başlayıp sizi nereye götüreceğini görmek."

Zil çalıyor.

Birdie'nin sözleri derinden etkiliyor ama bana doğru süzülüp perdeden kollarıma düşerken ben tamamen onunla ilgileniyorum. "Kahretsin. Bu mantıklı mıydı?"

"Evet. Evet." Onu daha sıkı sıkıyorum. "Çok mantıklı."

Tam bir dakika geçti. Bir sonraki yarışmacı sahneye çıkar ama Birdie hâlâ bırakmaz. "Onu hissedeceğimi sanmıştım," diye fısıldıyor. "Burada Nat'in bir parçası olacağını düşünmüştüm ama hiçbir şey yok. Sadece bir mikrofon, ışıklar ve..." Bir hıçkırıkla geri adım attı. "Sadece gurur duymasını ya da yakın olmasını istedim. Sadece bir kez daha yaklaşmasını. Ama değil. Bir daha asla olmayacak, değil mi?"

Bu yüzden dikkati dağınıktı. Tam bir döngü anı bekliyordu ve o an henüz gelmemişti. "Bu doğru değil."

"Lütfen bana onu kalbimde taşıdığımı söyleme." Birdie kumaş hışırtısıyla yanımdan geçerken gözlerindeki nemi fark ediyorum. "Turner'ı çağırabilir misin? Şu dansı bitirip eve gidelim."

Birdie'nin istediğini yapmak için döndüğümde yenilgi beni ağırlaştırıyor... ama bir şey beni durduruyor. Birdie'nin sözleri birlikte o ilk koşudan yankılanıyor. *Natalie herkesi bir araya getiren kişiydi. Arkadaşlarla ve aileyle. İkisini de. Aptalca bir oyun oynar ya da yere bir masa oyunu atar ve herkes bir tılsım seçene kadar mızmozlanırdı. Tutkal gibiydi. Şimdi her şey... herkes ayrı çünkü yapıştırıcı yok.*

Aklıma bir fikir geldi. Çılgınca bir fikir.

Bu yarışmayı Birdienin ihtiyacı olan hale getirmek için tek şansım var. Kazanmamız kimin umurunda? Asla kazanmakla ilgili değildi, değil mi? Hayır, bu aileyle ilgili.

Saate hızlıca bir göz attıktan sonra, kulis alanından koşarak çıkıyorum, aciliyet bacaklarımı mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı pompalıyor. Çıkıştan çıkarken Turner'ın yanından geçiyorum ve kayarak duruyorum. "Uh... eve gidebilirsin. Sana çeki postalayacağım."

Selam veriyor. "Bana iki kere söylemene gerek yok."

"Gerçektir," diye bağırıyorum omzumun üzerinden, sonra metal kapıyı fırlatıp açıyorum ve Jason'a çarpıyorum. Beni dirseklerimden yakalıyor, aslında ona tüm ağırlığımla vurmuş olmama rağmen tek bir adım bile atmıyor. Bedenlerimizdeki tüm nefes aynı anda kaçıyor gibi görünüyor, birleştiğimiz her çizgiyi yumuşatıyor. *Sonra* biraz tökezliyor,

Kolları omuzlarıma, saçlarıma doğru kayıyor. Oh Tanrım. Onsuz nasıl hayatta kalacağım?

"Neyin var?" Yüzümün her santimini inceliyor, daha iyi görebilmek için eğiyor. "Son rauntta biraz kötü görünüyordu."

"Öyle." Sahip olduğumu bilmediğim bir iradeyle kendimi çözdüm ve rahatladım. "Onunla dans etmelisin."

Tepki yok. "Şimdi ne diyeceksin?"

"Birdie. Vals. Sen olmalısın." Kendimi aştığımı bildiğim için sinirli bir ses çıkarıyorum. "Natalie'yi yarışmayla onurlandırmak istedi, evet. Ama daha fazlası vardı. Kız kardeşini tekrar *hissetmekle* ilgiliydi. Ona bir şekilde bağlanmak. Onun ihtiyacı olan bağlantı sensin. Bu yarışmayı Natalie'yle, hepinizle ilgili yapmak, başka bir şeyle değil. Bu Natalie'nin sizi eskiden olduğu gibi bir araya getirmesi. Birdie onu burada hissedecek." Kolunu kavradım. "Lütfen. Bunu yapabilecek tek kişi sensin."

"Naomi..." Alay ediyor ama yüzünde anlayış beliriyor. "Yapamam. Bu çılgınlık."

". Onun kahramanı olabilirsin."

Bir sonraki protestosu ne olursa olsun, sözlerimin ardından ölüyor. Bir elini saçlarının arasından geçiriyor ve şakasızca gülüyor. "Yüce Tanrım. Bunu yaptığıma inanamıyorum."

Jason'a olan aşkımdan zaten kurşun gibi olmasaydım, şimdi olurum. Tanrım, hiç olur muydum? "Son dönüşü yapamamalarının nedeni Birdie'nin liderlik etme eğiliminde olması. Alıştırma yapmak için zaman yok. Eğer liderliği alırsa, bırak alsın. Şartları göz önünde bulundurursak, belki de en iyisi budur. Ama adımları biliyorsun. Kilisenin bodrumunda onları sayarken seni izledim. Yapabileceğini biliyorum. Jason, her şeyi berbat etsen bile, bu bir hiç uğruna olmayacak. Her şey için olacak."

Elini tutup onu arka çıkışa doğru yönlendiriyorum ve soyunma bölümüne girmeden önce durduruyorum. "Burada bekle." Hızla ilerleyerek Birdie'ye belirlediğimiz yeri buluyorum ve bana nerede olduğumu sormaya başladığında elimi kaldırıyorum. "Planlar değişti."

"Planlar değişti," diye mırıldanıyor. "Aman Tanrım. O pislik ortaya çıkmadı mı?"

"O yaptı. Onu eve gönderdim." Aralarında bir jimnastikçi ve iki klarnetçinin de bulunduğu telaşlı yarışmacı kalabalığının arasından onu çekiştirerek birkaç dakika sonra Jason'a ulaşıyorum. "İşte yeni dans partnerin."

Jason kalbimin yerinden fırlamasına neden olan bir yay hareketi yapıyor. "Ben de en az senin kadar şaşırdım." Başını sallıyor. "Hadi yapalım şu işi evlat."

Birdie küçük bir ses çıkarıyor, onu bir anda çok daha genç gösteren bir ses. Sonra eliyle sulu bir kahkaha atıyor. "Bunun için giriş fiyatını artırabilirlerdi." Mutluluğunu gizlemeye çalıştığı belli, ama kontrol edemediği gülümsemesi bana doğru şeyi yaptığımı söylüyor. Tanrı'ya şükür. "Ayak parmaklarıma basıp onları ezip toz haline getirmemeye çalış."

Elini uzattı ve Birdie elini . "Söz vermiyorum." "Bristow."

Nefes nefese kaldıktan sonra "Hadi hadi hadi," diyerek onları sahnenin sağına doğru kışkırtıyorum. "Sırada sen varsın."

Her şey çok hızlı geliyor. Birdie ve Jason'ı sahnenin sağındaki bekleme alanına bırakırken kulaklarımda bir nehir çağlıyor. Yarışma direktörüne eşlerin değiştiğini bildirmek için çılgınca bir koşuşturma yapıyorum ve şükürler olsun ki onu daha önce tereyağlamışım, çünkü kokmuyor - ve işte bu yüzden bir yarışmaya erken geliyorsunuz, millet. Birdie ve Jason'a döndüğümde sahneye çağrılıyorlardı ve iyi şanslar deme fırsatım bile olmadı. Çoktan gitmişlerdi ama Jason müzik başlamadan hemen önce bana bir bakış gönderdi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, sadece beni sıcak bir kucak gibi sarıyor ve aynı zamanda dizlerimi .

"Seni özleyeceğim Karasakal," diye fısıldıyorum kendi kendime, kaçırdığımda. Çünkü ben çoktan gitmiştim.

Dans başladıktan sonra kalmak için bir sebep yok. Bunu hemen görebiliyorum. Birdie'nin ifadesi saf, açık bir neşe. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim ve biliyorum. Kardeşinin yüzüne gülümsediğinde ve o da başını sallayarak karşılık verdiğinde, züccaciye dükkanındaki bir boğa gibi dans figürlerini uyguladığında, Birdie'nin aradığı birliktelik duygusunu bulduğunu biliyorum. Hiç tanışmamış olmama rağmen ben bile kız kardeşlerinin ruhunu hissedebiliyorum. Her garip dönüş ve ardından gelen kahkahayla onu onurlandırıyorlar. Alçak bir gümbürtüyle karışan korunaksız bir melodi.

Çok güzeldi. Bunu asla unutmayacağım.

Son nota çalmadan önce arabamdayım ve motor çalışıyor.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

ConspiracyCrowd.org Kullanıcı

Adı: UrDadsMyFave69

Ding, ding, . Bir sosisimiz var.

Bu kadın iki aydır bu işi yapıyor. Tom Hardy GIF'leri şeklinde övgüleri kabul ediyorum.

Naomi

Son yedi gün içinde öğrendiğim bir şey varsa, o da cezanın pek çok biçimi olduğudur. Örneğin, bu sabah ben bir iğne yastığıyım. Ve eğlence.

Charleston'a döndüğümün ertesi sabahı hemen özür turuma çıktım ve iki saat içinde düğün planlayıcısına, yemek şirketine ve papaza ulaştım. En yakın akrabalarım ve nedimelerim de birer telefon görüşmesi ve şarap sepeti aldılar. Her şey bittiğinde ve listemin büyük bir kısmı kontrol edildiğinde yatağa yığıldım ve bir daha kalkmadım.

Odamdan tekrar çıkmam bugüne kadar sürdü ve hemen bir elbise provası için randevu aldım. Annemin yardım balosuna üç hafta kala normal davranmak için biraz pratik yapmam gerekiyor. Bir anda bu kadar zayıf düşmekten nefret ediyorum ama St. Augustine'i geride bırakıp Charleston'a geri dönmek tüm gücümü aldı. Çocukluk evimin kapısından içeri girmek ve son iki ayın tüm pozitifliğinin benden başka kimseye bir şey ifade etmemesi. Bunların herhangi biri gerçekten oldu mu?

Şu anda, terzi bedenimi daha da sıkılaştırırken bir kaidenin üzerinde dururken, bunların hiçbirisi gerçek değilmiş gibi geliyor. Kanser ve yarı uyku hissediyorum. Etrafımdaki yarım dairede, annemin arkadaşları rahat sandalyelerde oturmuş mimozalarını yudumluyor, farklı malzemeler, yeni stiller, ya da buraya bir tutam mücevher öneriyorlar. Onların arasında annem kanarya yakalamış kedi gibi oturuyor ve benim teşhir edilmeme izin veriyor. Merak nesnesi.

"Naomi, çok zayıf görünüyorsun," diyor annemin en eski arkadaşlarından biri olan Doris. "Belki de iki aylığına kaçmalıyım."

Ardından gelen kahkahalar içimden bir parça daha koparıyor. Aynada, annemin sakince şampanya kadehinden yudumlayışını izliyorum, gözleri kenarın üzerinden bana nazik olmaktan başka bir şey yapmam için meydan okuyor. Yokluğumla verdiğim zararı düzeltmekten başka bir şey yapmam için. Evet, cezanın birçok farklı şekli vardır.

"Sen olduğun gibi mükemmelsin," diye mırıldanıyorum Doris'e. "Buna gerek yok."

"Kaçmaktan bahsetmişken..." diyor bir başka kadın içkisini bırakırken. *Çın*. Başlangıç tabancasına benziyor. "Eminim hepimiz teorilerin farkındayızdır ama senden duymayı çok isterim canım. Florida'da nasıl vakit geçiriyordunuz?"

Aşık oluyordum.

Çok sert ısırıldığında dilim itiraz ediyor. Dört dakika. Bu, haftalardır Jason'ı düşünmeden geçirdiğim en uzun süre. Keşke annemin kapıda bir kez daha azarlamasını göze alıp odamda kalsaydım diye düşünerek tekrar çizim tahtasına dönüyorum. Jason şu anda içeri girse ne yapardı? Mimosalar hanım evlatları içinmiş gibi davranır ama yine de bir tane içerdi. Hayır, bu doğru değil. Bu aptal iğneleri teker teker çıkarır ve geride kalan lekeleri öperdi. Ağzımı öperdi, kalabalığın canı cehenneme. O burada olsaydı her şey yolunda olurdu. Birdie de. Topuklarını annemin antika sehпасına vurur ve elbiseme çiviler eklenmesini isterdi. Tanrım, Birdie'yi çok özliyorum.

Onlar gerçektir. Gerçektiler.

Gerçek olmayan benim. Tam olarak başladığım yerdeyim. Kaçtığım yerde. Ancak şimdi üzerimde, muhtemelen tüm hayatımı üstesinden gelmeye çalışarak geçireceğim bir damga var. Ve başaramayacağım. Kayboluşumla ilgili komplo teorileri çoğunlukla gülünçtü ama bazıları inandırıcı geliyordu. Akıl hastanesine yatırılmıştı. Sinir krizi geçirdi. Bahçıvanla kaçtı. Aynada beni süzen kadınları görebiliyorum ve ilk gün hangi teoriyi seçerlerse seçsinler zihinlerinin çoktan karar verdiğini biliyorum. Bu toplantı anlamsız. Acaba annem bunun farkında mı?

Öyle olsa bile, ne olursa olsun beni bir gösteri midillisi gibi koşturmayı planladığını açıkça belirtti. Son birkaç gündür kapımda -ders aralarında- iyimser bir tavır sergiliyor. Elijah' görüşürsem, iyi neden iyi kanla evlendiğini hatırlayacaktır.

Addison Potts'la saçma sapan gezintilerini bırakacak ve mantıklı davranacak. Ailesi böyle istiyor. Beklenen bu.

Yeterince çılgınca, Elijah'a karşı çıktığımız ve nişanlandığımız zamankinden daha fazla yakınlık hissediyorum. Onu telefonla aramak ve ailelerimizin ne düşündüğünün canı cehenneme, gezip tozmaya devam etmesini emretmek istiyorum. Evet, Elijah özür turumun son durağı, ama bunu yapmaya kendimi bir türlü ikna edemedim. Onu görmeye gitmek Jason'a sadakatsizlik gibi geliyor.

Jason.

Kalçama bir iğne daha batıyor ve irkiliyorum, o ana geri dönüyorum. O çirkin broşlu kadın bana ne sordu? Florida'da kendimi nasıl meşgul ettim?

Aynaya baktığımda hepsinin beni merakla izlediğini görüyorum. "Şey...

Bazı eğitim dersleri aldım." Bira yapımı üzerine. "Tüplü dalışa gittim." Sonrasında bir teknede hayatımın en akıl erdirici seksini yaşadım. "Ve bir güzellik yarışmacısı için danışmanlık yaptım..." "Bunun için para aldınız mı?" Doris öne doğru oturur. "Çalıştın mı

Florida
mı?"

Bazı insanların *irin* dediği gibi çalış diyor.

"İş değil," diyorum gülümseyerek, her kelimedede boğuluyormuş gibi hissetsem de. "Daha çok rehberliğe ihtiyacı olan biri için bir iyilik."

"Tina," diye araya giriyor annem terziye hitaben. "Lütfen askılara yarım inç daha ekleyebilir misin? Neden bronz çizgileri olduğunu herkese hatırlatmamıza gerek yok."

"Evet, hanımefendi."

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve kıpırdamadan duruyorum, Tina malzemeyi genişletmeye ve yerinde tutmaya çalışırken ona güven verici bir gülümseme veriyorum. Beni bilerek dürtmüyor. Bu işte yeni olduğu çok açık ve annemin onu bu yüzden işe aldığını düşünmek istemiyorum, çünkü bu çok fazla olurdu. Şu anda her şeyden çok, bu yeşil ipeği vücudumdan söküp atmak ve Florida'da alıştığım bol, rahat kıyafetleri giymek istiyorum. Hâlâ yatağımın altında, açmaya kıyamadığım bavulumun içinde kilitli duruyorlar.

"Florida'da... ilginç biriyle tanıştın mı, Naomi?"

Bu pek de ince olmayan soru Çirkin Broş'tan geliyor ve ona bu gezegendeki en inanılmaz insanla tanıştığımı söylemek için can atıyorum. Huysuz da olabilen ama insanlığı korumak için ölebilecek onurlu bir adam.

sevdiklerini. Gerçeği saklamak için harcadığım çaba boğazımı ağrıtıyor. Tanrım, burada daha fazla duramam. Çılgılık atmak istiyorum.

Hayır, çılgılık atacağım. Göğsümde birikiyor-

Elijah'ın annesi bir hizmetçi eşliğinde odaya girdi. Söndüm. "Bayan DuPont geldi, Bayan Clemons."

"Teşekkür ," diyor annem, onu selamlamak için ayağa kalkarken.

Kaidenin üzerinde donup kaldım, bakışlarım aynada Elijah'ın annesininkine kilitlendi. Şimdiye kadar özür dilemem gereken bir diğer kişi de oydu. Oğlunun düğün gününü mahvettiğim için. Sadece gerçek, fiziksel acı çekmeyi bırakmam için biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Jason'ı bacaklarımın hareket edemeyeceği kadar çok özlemeyi bırakmak için daha fazla zamana.

Elijah'ın annesi bana kızgın görünmüyor. Ya da hayal kırıklığına uğramış. Aksine, kafası karışmış gibi görünüyor. "Eve hoş geldin Naomi," diyor. "İyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, Bayan Du Pont."

Aramızda, kafalar Wimbledon'daki kalabalık gibi hareket ediyor.

"Bayan Clemons," diyor hizmetçi, anneme bir zarf uzatarak. "Bu postayla geldi. Bayan Clemons'a gönderilmiş ama ilgileneceğinizi düşündüm çünkü-"

"Ayrıntıya girmeye gerek yok," diye kestirip atıyor annem, gözlüğünü çıkarıp burnuna dayayarak zarfı inceliyor. Gördüğü şey onu gözle görülür bir şekilde telaşlandırıyor. "Bu Elijah'dan. Senin için, Naomi."

Odada bir patlamanın nazik versiyonu meydana gelir. Mırıldanmalar ve el çırpımlar başladı. Midem yere düşüyor. Hayır. Hayır, bununla başa çıkmaya hazır değilim. Hiçbir şeyle uğraşmaya hazır değilim. Annemden gelen notu kabul etmek için otomatik pilota geçiyorum, Bayan DuPont'un şaşkın ifadesini fark ediyorum ve bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum.

"Açsana Naomi," diye tersliyor annem, biraz da histerik bir kahkaha atarak. Tüm gözler üzerimdeyken, kalp atışlarım kulaklarımı sağır ederken notu zarftan çıkarıyorum.

Sevgili Naomi,

Seni hâlâ seviyorum. Olanları atlatabileceğimizi biliyorum. Lütfen beni görmeye gel.

Elijah

Neredeyse kaideden düşüyordum ama Tina beni sabitledi.

"Peki," diye soruyor Doris. "Ne yazıyor, canım?"

"Evet," diyor Elijah'ın annesi. "Ben çok merak ediyorum."

El ve ayak bileklerimdeki prangalar sıkılaştığında sözcükler üretemiyorum. Derinlerde bir yerde, Elijah ile olan evliliğimin kurtarılabilir olduğuna inandığımdan emin değilim. Olmasını istemedim, kendime itiraf ettim. Tabii ki istemedim. Ben başka birine aşığım. Beni baştan sona tanıyan birine. Bir yabancıyla evlenmek ve hayatımın geri kalanında bir süs eşyası gibi yaşamak istemiyorum. Elijah'ın hayatına devam etmesi daha fazlasına sahip olmak için tek umudumdur. Eğer Jason'a sahip olamayacaksam, en azından yenilenmiş benlik duygumu koruyamaz mıyım? Bunun üzerine inşa edebilirdim. Ancak bu notu okuyunca tüm umutlarım suya düştü. Seçeneklerim ortadan kalktı.

Elijah ikinci bir şans isterse ve ben ona bu şansı vermezsem, evlatlıktan reddedilmiş, maddi güvencem elimden alınmış sayılırım. Başa dönmekten başka gidecek yer yok.

"Burada... onu görmeye gelmem yazıyor," diye idare ediyorum. "İzin verirsiniz." İğnelerle dolu odadan çıkıyorum.

*

Balayımızdan sonra Elijah'la birlikte yaşayacağımız evin merdivenlerini . Tanrım, hatırladığımdan daha korkutucu. Oyalanma ihtiyacı duyarak ikinci kata, meditasyon odam yapmayı planladığım yere bakıyorum. Neden ki? Ben meditasyon bile yapmam. Arkadaşlarım meditasyon odalarının mutfaklar kadar gerekli olduğunda ısrar ediyorlardı da ondan. Benim hiç kendime ait bir aklım oldu mu?

Anılar aklıma geliyor. Augustine'de motel odamı kiralamak, ilk kez yabancı bir yerde yiyecek alışverişi yapmak, göğüs kafesimi okşayan bir boya fırçasının hissi. Jason'a sertçe kullanılmak istediğimi söylemek. Biranın karbonatının boğazımı gıcıklaması.

Jason spot ışıkları altında Birdie ile dans ediyor.

Bu hatırlatmalar... evet, kendim için karar verme ve düşünme, bir fark yaratma yeteneğim var, beni kapıyı çalmak için merdivenlerden yukarı gönderiyor. Mihrapta bıraktığım adamı görmeye hazırım. Özrüm prova edilmiş ve dilimde hazır. İlk vuruşta kimse cevap vermiyor, ama tekrar vurmak için elimi kaldırdığımda kapı uçarak açılıyor.

Vay be. Bu uzun boylu, takım elbiseli beyefendi benim eski nişanlım, ama hatırladığım o sakın ve gösterişli Elijah değil. Koyu renk saçları dağınık, kravat düğümü bir tarafa çekilmiş. Hiçbir şeyi kaçırmayan bir adam.

adım atmaz ya da kendinden emin görünmez. Ama şu anda değil. Çok açık bir şekilde üzgün. Neredeyse...lanetli. Neler oluyor?

"Elijah. Merhaba." Rahatlamak için çantamın askısına yapışmış, alışlagelmiş beyefendi selamını bekliyorum. Yanağa bir öpücük, bir gülümseme, bir iltifat. Yine de hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor... beni tanımıyormuş gibi. Sanki hiç tanışmamışız gibi. Adını tekrar söylediğimde gözle görülür bir şekilde titriyor, yüz ifadesine korku yerleşiyor. "Sen iyi misin?"

"Hayır." Elini kapının pervazına vuruyor, parmak eklemleri sertçe tutmaktan bembeyaz oluyor. "Naomi, kabalık etmek istemem ama şu an uygun bir zaman değil."

"Oh, elbette, ben-" Bekle, ne? Beni buraya davet eden o, değil mi? Çantamı karıştırıp zarfı aradım. "Gelmeyecektim, sadece sen bana not gönderdin."

Domuz Latincesiyle konuşuyormuşum gibi bana bakıyor. "Not mu?"

"Bu öğleden sonra posta kutumdaydı." Karanlık dağılıyor ve kapıyı açtığı anda belli olması gereken şey ortaya çıkıyor, bana bir yabancı gibi bakıyor. Günün ilk tam nefesiyle göğsüm genişliyor. Ürpertici, temkinli bir rahatlamayla. "Sanırım bunu sen yazmadın," diye nefes alıyorum, açılmış kâğıt parçasını ona uzatarak.

Gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyor, okuyor ve içindikiler ağzından bir ses çıkarıyor. Acı dolu bir inkâr. Notu o yazmadıysa, kim yazdı? Şu anda bunun bir önemi yok. Önemli olan beni sevmediği ya da geri istemediği çok açık.

Tanrıya

şükür.

"Naomi..."

Her zaman sahip olmadığım bir cesaretle elimi kaldırıyorum. Ama artık yapıyorum. "Açıklamak zorunda değilsin." Dudaklarımdan acı tatlı bir kahkaha dökülüyor. "Evlenmek üzere nişanlandık ve ben senin el yazını bile bilmiyordum. Eğer bu bir işaret değilse, nedir bilmiyorum," diyorum, içimdeki rahatlama giderek artarken umutsuzca özrümün kelimelerini hatırlamaya çalışıyorum. "Yine de olanlar için üzgünüm Elijah. Özellikle de olayla nasıl başa çıktığım için. Daha fazla gidemeyinceye kadar Florida'ya doğru deli gibi araba sürdüm. Dürüst olmak gerekirse, kendimi zar zor tanıyabildim-"

Jason'ın evinin kapısını ilk kez açışının anısı, çerçeveye yayılan büyük omuzları neredeyse beni boğuyor, bu yüzden dikkatimi dağıtmak için acele ediyorum, saçmalıyorum, gitmem gerekiyor. Geçmiş temsil eden bu evden uzağa. Geçmiş Naomi. *Gerisini çıkar.* ", bir süredir

hemen hemen herkesten özür diliyordum. Annemden, düğün organizatöründen. Bizimle ilgili bir şeyler hiç doğru gelmedi." Başımı sallıyorum. "Belki de başka biriyle doğru hissetmenin ne demek olduğunu bile bilmiyorum. Belki de Florida'da öğrendiğim şey buydu. Emin değilim. Sadece sana yaşattığım sorun için üzgünüm."

"Ben de üzgünüm," diyor ses tonunda samimiyetle. "Bir gün, tüm bunlar geride kaldığında, Addison ve ben seni akşam yemeğinde ağırlamak isteriz. Buna güleriz."

Kiliseden kaçmamın Elijah ve Addison için iyi bir şey olduğunun doğrulanması beni mutluluktan havalara uçurdu. "Bunun doğru olup olmadığını merak ediyordum. Sen ve kuzenim." Geçmiş için son bir iç çekiyorum. Elijah ve benim en iyi niyetlerle, kendimiz hariç herkesi memnun etmeye çalışarak inşa ettiğimiz geçmişe. "Herkes deli olduğumu düşünüyor ve seni yaşamamız gereken bu evde görmek... Sanırım haklı olmalılar," diyorum, ondan yayılan sıkıntıyı hafifletmeye çalışarak. "Umarım Addison benden daha akıllıdır."

"Ben tam tersini umuyorum. O ne kadar zeki olursa, beni affetmesi için onu ikna etmek o kadar zor olacak." Gülüyorum ama o bana katılmıyor, bakışları mesafeli. "Naomi, gerçekten gitmem gerek."

"Anlıyorum. Ama kısa bir şey daha var." Açıklamam planlanmamıştı ama söylenmesi gerekiyordu. Bu sır çok uzun zamandır saklanıyordu ve şu andan itibaren, ailemin kendi seçtikleri kartları dağıtmalarına izin vermekten ve hala nasıl oynanacaklarını dikte etme küstahlığına sahip olmaktan bıktım. "Annemle babamın tartışmasına kulak misafiri oldum. Çok uzun zaman önce." Babamın ilişkisi hakkındaki tartışmalara arabuluculuk etmeye çalıştığım o gergin yemeklerin hepsi aklıma geliyor, ama özellikle bir tanesi öne çıkıyor. Tanık olmamam gereken bir tanesi. "Addison... o benim sadece kuzenim değil, üvey kız kardeşim. Bunu bilmeyi hak . Ona söyler misin, lütfen?"

Elijah'ın çenesi yukarı kalkıyor, sonra bir anda yorgun görünüyor. "Evet, ona söylerim," diyor gülümsemeye çalışarak, ben de karşılık veriyorum. "Hoşça kal Naomi."

"Güle güle, Elijah."

Kapı kapanıyor ve ben dönüp merdivenlerden aşağı süzülüyorum. Öyle görünüyor. Sanki ayaklarımın altında beni ileriye taşıyan bulutlar varmış gibi. Gitmem gereken yer ilerisi. Geri değil. Buraya Elijah'la evlenmenin ve bir ömür boyu poz vermenin tek seçeneğim olduğuna inanarak geldim ama öyle değil. Başka birini sevdiği çok açık ve bu yüzden özgürüm. Ben özgürüm. Ailem bile Elijah'ın yüzünde gördüğüm başka bir kadına olan aşkı görmezden gelemiyor.

Gökyüzünde bir şimşek çakıyor ve ben başımı kaldırıp yağmurun yanaklarıma ve alnıma düşmesine izin veriyorum. Fırtınaya doğru gülüyorum, fırtınanın gücünü içime çekiyorum. Kendi gücümü.

Jason her zaman kalbimde olacak. Onu seviyorum ve özlüyorum ama yaptığımız seçimler bizi birbirimizden ayırdı. Florida'da kalmamı istemedi. İstemezdi. Askeri kariyeri hayatının en önemli parçasıyken olmaz. Ben farklı bir görev seçtim. Şu andan itibaren vazgeçtiğim bir görev, böylece kendi yeteneklerimi kanıtlayabileceğim, bu sefer yedek para olmadan. İşler zorlaştığında geri dönebileceğim bir evim yok. Evet, Jason her zaman kalbimin sahibi olacak. Ama benim cesaretim var. Ben varım. Ve aklıma koyduğumda kendi ayaklarımda durabileceğimi unuttuğum için kendimden utanıyorum. Yapmayı planladığım şey de tam olarak bu.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

ColdCaseCrushers.com Kullanıcı

Adı: StopJustStop

Akliselimin internete geri döndüğünü görmek güzel ama...

...Kaçak Kızımız eve döndüğüne göre onunla ilgili bir güncelleme çok da kötü olmaz.

ConspiracyCrowd.org Kullanıcı

Adı: IWant2Believe2000

Yeni Naomi'ye aldanmayın. O bir bitki. Bununla

birlikte, ben de bir güncellemeye hayır demezdim.

Başka kimseye üzgün görünüyor mu?

Jason

Birdie mezuniyet cübbesi ve kepiyle okuldan eve gelene kadar takvime baktım ve tam bir aydır uyuşmuş olduğumu fark ettim. Tamamen, mide bulandırıcı bir şekilde uyuşmuşum. Eğer Birdie olmasaydı, sabah yataktan kalkacak gücüm olur muydu emin değilim. Sahneden indiğimde ve Naomi orada olmadığında içimde bir şeyler karardı. Karanlık bir odada sönen bir mum gibi, geride sessizliğin temel çizgisinden başka bir şey bırakmadı.

Yine de kız kardeşimin bana ihtiyacı var. O sahnede bana gülümseyene kadar korunmak, destek olmak dışında herhangi bir şey için bana ihtiyaç duyulabileceğine gerçekten inandığımı sanmıyorum. Onun için bildiğimden daha fazlasıymışım. O da benim için daha fazlası. Buna asla izin vermedim, çünkü bu kalmak anlamına gelirdi. Yeteneklerimin dışında hareket etmek. Eve döndüğümde, Birdie'ye bakmayı başka bir görev gibi gördüm. Belki hala bir anlamda öyle bakıyorum, çünkü insanın içinden orduyu çıkaramazsınız. Ama kız kardeşimin her zaman benim en önemli görevim olacağını biliyorum.

Naomi olmasaydı bunu anlayamazdım. Başka birinin beklentilerini karşılamamanın ötesine geçip geçemeyeceğimi düşünemezdim. Korumak. Gardımı indirmenin ya da Birdie aynı şeyi yaptığında onun yanında olmanın kendi başına bir takdir şekli olabileceğini kim bilebilirdi?

Belki de şimdiye kadar kendimi hiç kahraman gibi hissetmemiştim ve bu duyguyu savaş alanında, su altında, her yerde ama evde tekrar tekrar arıyordum.

O kadar derin bir huzur duygusuna sahip olmak korkunç ki, onu bulmak için yeterince uzağa dalamadım... aynı zamanda yüce bir mutsuzluk içindeyim. Artık hangi ucun yukarıda olduğunu bilmiyorum. Naomi buraya geldi ve her şeyi yoluna koydu. Ama sadece onunla doğruydı. Onsuz olmazdı. Onsuz asla. "Selam, kardeşim." Birdie mezuniyet kepinin şöminenin üzerine fırlattı, üçüncülük kupasının yanında, Naomi'nin fotoğrafının yanında onurlu bir yerde duran Natalie. "Ne zamandır burada oturuyorsun?"

Ellerime baktım. Ellerimde komutanımdan gelen ve Haziran ayından itibaren aktif göreve döneceğimi bildiren bir mektup var. "Hiçbir fikrim yok," diyorum kullanılmamaktan sertleşmiş bir sesle. "Bir süre."

Geçen ay boyunca, yaklaşan görevim için düzenlemeler yapmaya başladık. Mezun olduktan sonra Birdie, sonbaharda üniversiteye başlayana kadar ailemizin yanında kalmak üzere Dallas'a gidecek. Gitmek istemediğini söyleyebilirim ama belli etmiyor. Muhtemelen Naomi yüzünden onun korkularıyla başa çıkamayacak kadar berbat durumda olduğumu düşünüyor ve haklı olmasından nefret ediyorum. Elimdeki mektubu zihinsel bir karanlığa düşmeden, Naomi'nin kapıyı çaldığı andan ortadan kaybolduğu ana kadar geçen her anı tekrar tekrar düşünerek zar zor bitirebildim. Tanrım, onu özledim. Bir yanım koparıldı ve geri kalanım çürümeye terk edildi.

Her şeyden çok Birdie için olumlu bir yüz ifadesi takınmak istiyorum. Annemle babamın ona kardeşimizin yürüyen hayaleti gibi davranmayacaklarını söylemek istiyorum ama bu bir yalan olabilir. Onlara en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk ediyorlarsa, Birdie'nin kendine özgü bir insan olduğunu görecektir ve ona bu şekilde davranacak kadar güçlü ya da akıllı değil demektir. Kardeşim daha iyisini hak ediyor ve ben bunu ona nasıl vereceğimi bilmiyorum. Çalışmak acı verirken nasıl bir şey yapacağımı bilmiyorum.

Toparla. Mektubu yere bırakıp ayağa kalkıyorum, kan ayaklarıma hücum ederken yüzüm buruşuyor. Saatlerdir. Saatlerdir boşluğa bakıyor olmalıydım. "Akşam yemeği için şu kaselerden biraz ister misin? Onlara ne diyorsun?"

"Poke kaseleri. Ve geçen sefer onlardan nefret etmiştin."

Tadının nasıl olduğunu ya da ne kadar zaman önce yediğimizi hatırlamıyorum. "İyiydiler."

"Jason."

"Kan şekerini test etmek istersen ben ararım." "Jason."

Ciddi ses tonu odaklanmam gerektiği konusunda beni uyarıyor. Ama istemiyorum. Sadece önümüzdeki bir saati atlatmak istiyorum, Birdie'nin ihtiyaç duyduğundan daha azını yaptığım için kendimi suçlu hissediyorum. "Öyle mi?"

"Evet," diyerek beni taklit etti. "Seni üzgün bırakıyordum çünkü söylediğim hiçbir şeyin o koca kafana girmeyeceğini biliyordum. Ama ben..." Gözleri masanın üzerinde duran ve üzerinde ordu amblemi bulunan mektuba kayıyor. "Endişelenmeye başlıyorum, tamam mı? Naomi'yle bu meseleyi halletmeden gidersen orada sağlıklı düşünemezsin. Sonunda ölmemen için sağlıklı düşünmene gerçekten ihtiyacım var. Tamam mı?"

Hâlâ Naomi'nin adını yüksek sesle duymanın etkisinden kurtulmaya çalışıyorum. Haftalardır kafamın içinde dönüp duruyordu ama sesli ve sessiz harflerin havada asılı kalması iskambil kâğıtlarından evime bir darbe indirdi. "Yerleşti. Bundan daha iyi olamazdı."

"Ölen adam söyledi."

Kendimi tezgâha yasladım. "Birdie, lütfen."

"Eve dönmezse Naomi'nin ailesi onu mirastan mahrum edecekti. Ve onu aileden kovacaklardı ki bana sorarsanız bu bir lütuf olurdu." Nefes alıyor ve ıslık çalıyor. "Güvene ihanet etmekten nefret ederim."

Mutfak teneke folyo gibi buruşuyor. "Ne?" Birdie omuz silkti.

"Fark etmez zaten."

"*Ne fark eder,*" diye bağıriyorum. "Neden fark etmesin ki?"

"Çünkü sen gidiyorsun. Ve onun hayatı başka bir yerde."

"Evet, ama..." Kahretsin, kalbim göğsümden çıkacak. Onunla geçirdiğim o son gün şimdi bambaşka bir ışık altında yeniden canlanıyor. "Neden bana söylemedi?"

"Aman Tanrım, Jason. Okuldan yeni geldim." Buzdolabını açıp içeri dalıyor ve elinde bir diyet kola ile geri dönüyor. "Orada yeterince sorguya çekildim."

"Tanrı aşkına, Birdie."

Kutuyu bana doğrulttu. "Gerisini ancak Naomi hakkında bir şeyler yaparsan anlatacağım." Rahat tavrında çatlaklar belirmeye başladı. "Onu seviyorsun."

"Evet." Bir acı yumağını yutuyorum. "O da beni sevmiyor."

"Oh, hadi ama." İğne gibi dik durur ve Naomi'nin ağzıyla konuşarak saçlarını okşar. "Lütfen Jason'a söyleme. O çok yetenekli

Güçlü ve kahraman... Beni hâlâ ailesine bağımlı, fakir ve zengin bir kız olarak hatırlamasını istemiyorum."

Her bir kelimede derim bedenimden ayrılıyor. " mi dedi?"

"Evet, yukarı."

Mutfağı adımıyorum, ellerim iki yanımda saldırmaya hazır. Buna ihtiyacım var. Tanrım, Charleston'a gitmek ve ellerimi babasının boynuna dolamak istiyorum. "Bu saçmalığa nasıl inanabildi? Ondan önce... Burada kapana kısıldığımı sanıyordum. Ama kendimi kapana kısıtırmışım. Burada her yerden daha fazlası var. Kavga olmadan. Sen varsın Birdie. Olabileceğimiz şey var. Olabileceğim şey. "O olmadan bunların hiçbirini anlayamayacağımı mı sanıyor?"

"Bilmiyorum."

"Ve Naomi. Törende yaptıkları, bizim için yaptıkları bir yana... Tanrım, dokunduğu her şeye hayat veriyor. Bu eve. Daireye. Bana, sana, kendisine. O buraya gelen aynı kadın değil. Ve kendini değiştirdi. Bunu o yaptı. İçinde zaten çok fazla güç olmasaydı bunu asla yapamazdı. Her zaman oradaydı. Nasıl olur da kendini bir başkasıyla kıyaslar ve eksik bulur? Bu..." Tezgâha yaslanıyorum ve aniden zonklayan başımı ellerimin arasında sallıyorum. "Bana sordu. Benim yardımım olmadan başarabileceğini düşünüp düşünmediğimi sordu."

Birdie ağır bir an sessiz kalır. "Ne dedin sen?" "Yanlış bir şey."

"Tamam." Kafamı kaldırdığımda Birdie'nin ilk kez endişeli baktığını görüyorum ve mideme bir demir atılıyor. "Bana ne olduğunu söyleme. Charleston'a onun için savaşmaya gittiğinde gözünün morarmasını istemezsin." Onun için savaşmak üzere Charleston'a gitmek. Böyle bir ihtimal var mı? Umudun tozlanması çevreme lazer keskinliğinde odaklanmamı sağlıyor, ağzımın kurummasına neden oluyor. Naomi'nin beni karşılamak için devasa bir Güneyli malikanesinin ön kapısını açtığını hayal ederken, Birdie'nin mutfak masasına oturup dizüstü bilgisayarını kurcaladığını fark etmiyorum. Ekranda ne olduğunu bana göstermek için cihazı çevirirken duraklıyor. "Ya Jason? Sana bunu söylemekten nefret ama savaşmak zorunda kalacaksın dediğimde ciddiylim."

Daha resmi görmeden içimi bir korku kaplıyor. Yine de hazırlıklı değilim. Bu yeşil dünyada hiçbir şey beni hazırlayamazdı. Naomi beyaz bir malikanenin eşiğinde, masal kitaplarından fırlamış bir prenses gibi görünüyor. Bana hiçbir zaman dağınık saçlı halinden daha güzel görünmeyecek.

ve güneş yanığı bir burnu var, ama pembe bir güneş elbisesi içinde, saçları arkada toplanmış, elleri belinde kavuşturulmuş bir hayal gibi. Gözlerimi kapıyı açan adama çeviriyorum ve içimden bir ses kaçıyor. Bu Elijah. Ve onu görünce kuduruyor. Tabii ki öyle. Naomi'yi aylardır görmemişti. Hangi erkek onu doğurduktan ve kaybettikten sonra kendi kabuğu gibi görünmez ki?

Mutfaktan araba yoluna doğru tökezliyorum, nereye gittiğimi bilmiyorum. Daha önce yaşadığım umut çoktan yok oldu. Onu geri alma şansıyla birlikte gömüldü. *Ona gitti. Ona geri döndü.* Dairesine çıkan merdivenler, saatte yaklaşık bir basamak çıkarken ağır adımlarımın altında gıcırıyor. Etrafım Naomi'yi hatırlatan şeylerle çevriliyken o son ligi de sefaletle düşürebilirim, değil mi? Kaybedecek bir şeyim kalmadı.

Kapıyı açtığımda, onun kokusunu alıyorum. Hayır. Bu nasıl mümkün olabilir? Hayal görüyor olmalıyım. Ama orada. Odanın içinde. Birdie haftalar önce geldi ve çarşafı topladı, çünkü ben oraya adımımı atamadım. Bu koku nereden geliyor? Yatağında izi kaybediyorum ve mutfaka, dolaba geri dönüyorum-

Dolap.

Açtım ve gelinliği buldum. Hala orada asılı.

Bıraktı mı? Neden bıraktı? Tekrar giymeyi planladığı için saklamadı mı? Evet, evet. Evet, tam bu mutfakta onayladı. Bu detayı asla unutamam. Aklımdan çıkmıyor.

Yalan mı söylüyordu? Bana değilse bile, kendine mi?

Elbiseyi raftan çekip yüzüme tutuyorum, onu içime çekiyorum, iliklerime kadar tadıyorum. Tanrım, belki de bu keşifte umut bulduğum için delirmişimdir. Yine de elimde değil. Bir kadına aşığım ve onun bana karşı hiçbir şey hissetmediğine inanmayı reddediyorum. Belki de bu hisler onu elimde tutmama yetmeyecektir. Eğer durum buysa, bununla yaşamamanın bir yolunu bulacağım.

Yine de değerli hiçbir şey kolay gelmez. Değerli hiçbir şey savaşmadan gelmez.

Ve içimde bir atış daha yapacak kadar mücadele kaldı.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

ReadtheComments.com Kullanıcı

Adı: TheRappingTheorist

Kalbim kendiliğinden yanıyor.

Naomi

EVLATLIKTAN ÇIKARILMAK VE MİRASTAN MAHRUM EDİLMEK beklediğimden çok daha az törensel oldu. Üç hafta önce Elijah'la kapısının önünde yollarımızı ayırdıktan sonra eve gittim -saçlarım ve kıyafetlerim fırtınadan sıırıslıklam olmuştu, rimelim akmişti- çantamı topladım ve annem arkamdan tehditler ve hakaretler yağdırırken ailemin evinden ayrıldım. Clemons klanından resmi bir sürgün mektubu gelmedi ve beni nerede bulacaklarını bildiklerinden eminim. Neyse ki eski nedimem Harper, iki ay boyunca nereye gittiğime dair resmi bir bilgi edinmek için yeterince güçlü bir isteğe sahipti. Ben bir sonraki adımımı düşünürken onun misafirhanesinde kalmama izin verecek kadar güçlü. Gerçeği söyledim ve Tanrım, birilerine Jason ve Birdie'den bahsetmek iyi hissettirdi. Şimdiye kadar Charleston'da her şey duyulmuştu ve açıkçası umurumda bile değildi.

Son üç haftadır çok meşguldüm. Sadece birinin misafirhanesinde uzun süre yaşamak istemediğim için değil, harekete geçmeye ihtiyacım olduğu için. Dikkat dağıtma. Her sabah gözlerimi açmadan önce bir anlığına Jason'ın St. Augustine'deki yatağında olduğumu düşünüyorum. Gerçeklik ortaya çıktığında, kalbim yeniden dilim dilim kesiliyor. Bu daha ne kadar sürecek? Kalp kırıklığı iyileşmez. İdare edilebilir hale gelmiyor.

Kendimi onu hatırlatmak için kazara küçük şeyler yaparken buluyorum. Dışarıda tek başıma yemek yediğim gecelerde bir Budweiser sipariş ediyorum. Isle of Palms açıklarında okyanusa inip ayaklarımı suya sokuyorum. Ya da şehir merkezindeki birçok turist standından birinde bir miknatis üzerinde onun adını arıyorum. Günün her anı beni saran kolları için acı çekiyorum ve bunun sonu yok.

Ben de çalışıyorum.

Ve görünüşe göre partileri mahvediyorum.

Tuvalet lavabosunun üzerindeki süslü aynada kendime bakıyorum, yüzüme soğuk su sıçratma ve makyajımı mahvetme dürtüsüne direniyorum. Kapının diğer tarafında bir orkestranın sesi yükselip alçalıyor, gala tüm hızıyla devam ediyor. Kendime bu gece buraya neden geldiğimi hatırlama zamanı. Neden Harper'dan bu gümüş, yere kadar uzanan balo elbisesini ve Tiffany küpeleri ödünç aldım ve ailemle ve bir çığ gibi büyüyen spekülasyonlarla karşılaşacağım garanti olan yardım galasına bir Uber'le geldim?

Çünkü yapabilirim.

Ama en çok da Charleston benim evim olduğu ve hiçbir yere gitmeyeceğim için. Haftalardır planladığım ve organize ettiğim güzellik yarışması koçluğu işi Beauty Queens Unlimited başarılı olacaksa, bu şehrin omurgalı ve kararlı olduğumu bilmesi gerekiyor. Belki benim de kendime bunu sürekli hatırlatmam gerekiyor, ta ki bu inancımdan bir daha asla vazgeçmeyene kadar.

Derin bir nefes alıp lavabodan uzaklaşıyorum ve zihinsel olarak balo salonunda ilk kez yüzümü göstermeye hazırlanıyorum. Evden temelli ayrıldığımdan beri ailemi ilk kez görmeye. Jason'ı düşündüğüm için kendimi suçlamıyorum, yoluna çıkan herkese o kibirli bakışlarını nasıl diktiğini hayal ediyorum. Bu görüntü, çift kapıdan geçip kalabalığın içine doğru ilerlerken göğsümün acıyla çekilmesine neden oluyor, kafalar bana doğru dönüyor. Çenemi kaldırıyorum ve bakmalarına izin veriyorum. Bu doğru. Hiçbir yere gitmiyorum. Beni görmeye alışın. Jason'ın aklımda olması şu anda hem bir lütuf hem de bir lanet, çünkü canımı acıtıyor ama bu gece önüme çıkan hiçbir şey onu kaybetmekten daha kötü olamaz.

Annemle göz göze geldiğimizde dünya etrafımda titreşiyor gibi görünüyor. Bir buz heykelinin yanındaki arkadaş çemberinin içinde duruyor, ağzı cümlelerin ortasında bıraktığı yerde açık duruyor. Yüz hatlarımı düzeltiyorum ve onun kurşuni bakışlarını irkilmeden karşılıyorum. Arkasını dönmeden önce bana gösterdiği şaşkınlık, hatta belki de saygı işaretine minnettarım. Herkes bu jeste tanık oluyor ve ne anlama geldiğini biliyor. Ben de biliyorum. Başımı sallayarak, eski hayatımdan kalan son örtünün de fısıldayarak tenimden ayrılıp yerde birikmesine izin veriyorum.

Bir garson geçiyor ve ikram edilen şampanya flütünü alıyorum, ilk yudumun ortasında odanın karşı tarafında birini fark ettiğimde duraklıyorum. Bana aynı anda hem tanıdık hem de yabancı gelen biri. Addison'ın bakışları benimkilere yönelip orada kalırken midemde kelekler uçuşuyor. Dudaklarını ıslatıyor... endişeyle mi? Hayır, onu sinirlendirmem mümkün değil. Varlığından bile nefret eden bir kadının galasında.

ondan. Belki de bu yüzden buradadır. Benim gibi bununla yüzleşmek için. Bu olasılık ve evet, kendi cesaretim beni daha da yaklaştırıyor.

"Merhaba," diye başlıyorum, çok geniş bir hareket yaptığımda parmak eklemlerime biraz şampanya sıçratıyorum. "Yani... ilginç bir kaç ay geçirdik, değil mi?"

Kadından şaşkın bir kahkaha yükselir. "Oh Tanrım. Lütfen beni kendin gibi yapma."

"Bu bir zorunluluk değil. Söz veriyorum." Gülümsememi bastırıyorum ama bu kolay değil. "Herkes bize mi bakıyor?"

Addison omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyor ve iç geçiriyor. "Evet." Eğildi. "Siktir et onları."

Yavaş bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. Babamızın aynı olması sayesinde aramızdaki benzerliği ilk kez fark ediyorum. Zekice. Sadece inatçı bir çene. Ama o da fark ediyor ve ikimiz de içkilerimizden uzun yudumlar alıyoruz. İçimdeki kibar sosyetik konuyu daha hoş bir şeye çevirmek istiyor, ama bu yeni Naomi? Fırsatların kaçmasına izin vermiyor. "Büyük bir duygusal sahne falan yaratmayacağım Addison. Burada mikroskop altındaki iki böcek gibi dururken olmaz," diyorum sadece onun duyması için. "Yine de söyleyecek birkaç şeyim var ve umarım beni dinler ve her kelimesinde ciddi olduğumu bilirsin."

Bir süre sonra başını sallar.

Hızla atan nabzıma yavaşlamasını emrediyorum, ama sadece hızlanıyor gibi görünüyor. "Birbirimizi tanımıyor olabiliriz ama sen benim kardeşimsin. Sen ailedensin. Sadece seni tanıdığımı bilmeni istedim ve..." Başımı sallıyorum. "Bundan da öte, sana hayranım. Bunun başına kakılmasını ister misin bilmem ama bana kiliseden ayrılma cesaretini sen verdin. Pencereden bir kez baktım. Bir sınavdan geçtiğini anlayabiliyordum ve o merdivenlerden çıkarken gösterdiğin cesaretin bir gramını bile istedim. Dışarı çıkıp bunu hak etmek istedim."

Cevap vermesi uzun zaman alıyor. Titrek bir nefesle, "Görünüşe göre öyle," diyor. "Teşekkür ederim. Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

Elijah smokiniyle şık bir şekilde yaklaşıyor ve Addison'ın sırtına nefes almak kadar doğal bir şekilde kolunu doluyor. Fısıltılar endüstriyel vantilatörler gibi etrafımızı sarıyor. Gerçekte sadece bir adam, sevdiği kadın ve farkında olmadan onları birleştirmede rol oynayan başka bir kadın varken, herkese nasıl da on yılın aşk üçgeni gibi görünüyor olmalı. Görmek

İkisi bir araya gelince Jason'a karşı içimde öyle derin bir özlem uyanıyor ki neredeyse konuşamıyorum. "İyi akşamlar, Sayın Başkan."

"Naomi. Benim için bir zevk." Addison'la bakışıyorlar ve aralarında geçenler gözlerine bir sıcaklık getiriyor. Bana doğru döndüğünde minnettar olduğunu görüyorum. "Söylentilere göre tam zamanlı olarak yarışmacılara koçluk yapmaya başlamışsın. Size nasıl yardımcı olabileceğimizi bize bildireceğinizden emin olabilirsiniz."

"Evet," diye ekliyor Addison. "Yardım etmek isterim. Bir şeyleri kıvılcımlandırma konusunda ben de fena değilimdir."

Elijah ve Addison'ın birbirlerine nasıl çekildiklerine şahit olunca, Jason'ı özlemenin yükü birdenbire çok ağır gelmeye başladı. Her şeyin çok tanıdık olduğu bu yere geri döndüm... ama artık eskisi gibi değilim. Popülerliğim, ailem ve sıradan sohbetlerim artık seçenek değil. Ve yeni temelim yerine bunları asla geri istemesem de, güçlü bir yer ile kasırganın gözündeki savrulmaya hazır bir kuzu gibi hissetmek arasında gidip geliyorum. Tanrım, onsuz çok yalnızım.

"Pekala," diyorum yüksek sesle. "Yeterince zamanınızı aldım." Şansımı deneyerek eğilip Addison'ın yanağına bir öpücük konduruyorum. "Umarım ikiniz için de en iyi şans dilediğimi biliyorsunuzdur."

"Teşekkür ederim. Sana inanıyorum." Kaşlarını birleştiren Addison bana hızlıca sarılıyor. "Kahretsin. Sanırım birbirimizi daha çok görmemiz gerekecek. Korkunç olacak."

"En kötüsü," diye gülerek karşılık veriyorum.

Üvey kız kardeşim geri çekiliyor ve Elijah yaklaşıyor, yanağıma kibar bir öpücük konduruyor, kısa bir sarılma. İhtiyacım olduğunun farkında bile sıcak bir yakınlaşmaydı bu ama tek düşünebildiğim etrafımda olmasını arzuladığım kollar. Beni herkesten daha iyi tanıyan adama ait olanları.

"Bu bakışı biliyorum," diye mırıldanıyor Addison Elijah'ın sağında, bakışları kapıya doğru kayıyor ve genişleyerek düşünceli bir hal alıyor. "Ve az önce içeri giren beyefendinin bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum." Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ben deli miyim Naomi? Yoksa senin için burada olduğunu belli mi ediyor?"

Jason'dan bahsediyor olabileceği aklıma bile gelmedi. Belki bir magazin muhabiri ya da babamın bir ortağı iltifat kılığına girmiş bir azarlamaya hazırlanıyordu. Son birkaç hafta içinde bunlardan çokça yaşadım. Bu yüzden neredeyse arkamı bile dönmüyorum. Yine de Tanrı'ya şükür dönüyorum. Şükürler olsun.

Balo salonunun çift kapısının hemen içinde, Jason masmavi gökyüzünde bir şimşek gibi göze çarpıyor. O kadar güzel ki bacaklarım neredeyse altımda kalacak. Tanrım. Oh Tanrım. Resmi ordu kıyafeti giymiş, zeytin yeşili ceketinin sol tarafı renkli madalyalarla süslenmiş, saçları geriye taranmış, sakalları kesilmiş. Gri gözleri perçinleyici. Mümkünse, dalgıç kıyafeti ya da kot pantolon giydiğinde olduğundan daha da fazla çekim gücüne sahip. O sadece *çok fazla*.

Ve bana sanki alım gücünü kaybetmiş ve bir uçurumun kenarından aşağı kayıyormuş gibi bakıyor.

*

Derinden derine, ona geri döneceğine inanmıyordum. Ama işte burada. En kötü korkularımın doğrulanması. Yıllardır tekrarlayan kabuslarımdan çok daha kötü bir kabus, tam önümde gerçekleşiyor. Yine de bununla yüzleşmekten başka seçeneğim yok. Buraya hayatım-Naomi için savaşmaya hazır olarak geldim.

Daha önce hiç bu kadar yakından şahit olmadığım kadar zarif görünmesi... ve Elijah denen herifin sanki onun yanına aitmiş gibi görünmesi... hiç yardımcı olmuyor. Her neyse. Öfkeyle ileri atılıp onları birbirinden ayırmamak için kendimi zor tutuyorum. O benim. Bu lanet odadaki herkesin onun benim olduğunu bilmemesi beni o kadar rahatsız ediyor ki, avizeler sallanana kadar bağırarak istiyorum.

"Jason?" Naomi dönerek fısıldar. "Ben... Burada ne yapıyorsun? I..."

Adımı fısıldaması odanın hareketini durdurmaya yetiyor ve belli belirsiz kafaların teker teker bize doğru döndüğünü fark ediyorum. Bunların hiçbirisi umurumda değil. Yaklaştıkça onun görüntüsünü içime çekmekle, kokusunu duymak için saniyeleri saymakla, gözlerimi teninde gezdirmekle meşgulüm - artık başka bir erkeğe ait olduğu gerçeğinin canı cehenneme. Onun benim olduğunu biliyorum. *Bunu biliyorum*.

Ona ulaşma mesafesine geldiğimde duruyorum, Charleston'a giderken yaptığım konuşmayı unutuyorum. Mantığın ötesinde sevdiğim bu kadının varlığında tamamen kayboldum.

"Florida'da bensiz de başarabilirdin. Bir krallık kurabilir, onu yönetebilir ve gelişebilirdin. Ben sadece kapıyı açan ve seni bir süreliğine elinde tutan şanslı bir orospu çocuğuydum. Daha fazlası olmam için bana meydan okudun. Senin sayende daha fazlasıyım ama sensiz bir *hiçim*." Duygular boğazımı tıkıyor ama de devam ediyorum. "İşte ben de

sana söylemeliydim. Duymayı hak ettiğin şey buydu ve zayıf anımın seni aşağı çektiği için üzgünüm bebeğim. *Bizi* de düşürdü." Dikkatim Elijah'ın üzerinde ve ona gönderdiğim muhtemel nefrete kaşlarını kaldırıyor. "Onu benim yapmaya geldim. Beni durdurmaya çalışabilirsin."

Naomi, Elijah ve yakınlarda duran esmer bir kadın şaşkın bakışlar atıyor.

"Ah, Jason," diye nefes alıyor Naomi, gözleri kısa süreliğine kapanıyor. "Lütfen seni Addison Potts ile tanıştırmama izin ver. Elijah'ın kız arkadaşı."

"Onun..." İçimdeki her santimetrekareyi dolduran beton çatırdıyor ve parçalanıyor, ani gerilim kaybı neredeyse beni deviriyor. "Tekrar birlikte değil misiniz?"

Başını sallıyor ve renk yeniden dünyama sızıyor, ciğerlerim yenilenen nefesle genişliyor. Birlikte değil. Ona geri dönmedi. Aman Tanrım. "Hayır," diyor gülümseyerek. "Hayır, o birlikte olması gereken kişiyle birlikte."

"Peki ya sen?" Kısık sesle söylüyorum. Cevap alamayınca, bir haftadır üzerinde çalıştığım konuşmaya uzanıyorum. Artık dalga geçmek yok. Eski nişanlısına geri dönmedi ve kaybından dolayı üzgün görünmüyor. Hem de hiç. Bunu hâlâ bana karşı bir şeyler hissettiği şeklinde yorumlamaktan korkuyorum. Ama yine de şansımı denemek zorundayım. Ona bir bak. *Ona* bir *bak*. Uğruna dizlerimin üstüne çökmeye değer. "Naomi, eğer yükümlülüklerimi yerine getirmezssem, sana layık bir adam olamam. Denizaşırı ülkelere geri dönüyorum, çünkü döneceğimi söyledim. Söz verdim, tıpkı sana verdiğim gibi. Ve bana güvenen adamlar var. Ama senden rica ediyorum... hayır, beni beklemen için sana yalvarıyorum." Bir elini göğsüne bastırıyor, hiçbir şey söylemiyor. "Senden büyük bir fedakârlık istediğimi biliyorum bebeğim. Zamanını vermeni. Ailenden ve güvenliğinden vazgeçmeni. Bu yüzden ben de bir fedakârlık yapacağım. Charleston senin evin, o yüzden ben de benim evim yapacağım. İşimi buraya taşıyacağım. Eğer beni bekleyebilirsen, seni mutlu etmek için her şeyi yaparım. Birlikte bir ailemiz ve güvenliğimiz olacak. Bunları *birlikte* inşa edeceğiz."

Naomi'nin sesi tüy gibi hafif. "Neden?"

Buna karşılık ben bağıriyorum. "Ne demek *neden*?" "Tüm bunları neden yaptın?"

Farkındalık bir an bile geçmeden üzerime çöktü. Konuşmamı yazarken en önemli faktörü atlamayı benim cahil kıcıma bırakın. "Çünkü sana aşığım, Naomi Clemons. Şu anda

Burada sensizlikten yarı canlı duruyorum." Nefes almak zorundayım çünkü sesim titriyor. "Hadi, güzellik kraliçesi. Canlandır beni."

Elleri belinde birleşmiş, birbirine dolanıyordu. "Ve Birdie?"

Göğsümde bir sızı hissediyorum. "Mezun olduktan sonra ailemin yanına gidecek."

Naomi'nin alnı kırılıyor ama gümüş ayakkabılarının içinde bir o yana bir bu yana kayarak başını sallıyor. İşte oldu. Sunduğum her şeyi dikkate alacak ve beni ya yaşamaya ya da ölmeye mahkum edecek. Kaderimi beklemekten başka yapabileceğim bir şey yok, tıpkı yargıç karşısındaki bir adam gibi, bir yanımda giyotin, diğer yanımda mutluluk.

"Hayır," diyor sonunda.

"Hayır," diye mırıldanıyorum, başımdaki kan çekiliyor. "Lütfen-"

"Sen yokken Birdie gelip benimle yaşamalı," diye araya giriyor. "Sence de öyle değil mi?"

Rahatlamanın etkisiyle iki büküm olmaya başlıyorum ama Naomi koşup kollarıma atlıyor ve beni geriye doğru sendeletiyor. "Ben de seni seviyorum," diye hıçkırdı. "Seni seviyorum Jason. Senin için onlarca yıl bekleyebilirim. Onlarca yıl bekledim *zaten*."

Zar zor konuşabiliyorum. "Bu oluyor mu? Seni geri getirdim mi?"

"Evet. Evet."

"kadar benim misin? Sen benim misin?" "Tamamen. Geri dönülmez bir şekilde."

"Aman Tanrım."

Dudaklarımız sert bir öpücükle buluşuyor ve Naomi'yi olabildiğince yakınımda tutarken, onu kendime doğru çekerken ve gitmesine asla izin vermeyeceğime yemin ederken gözlerim nemlenmiyorsa ne olayım. Asla. Etrafımızı tekrar fark ettiğimde Elijah kız arkadaşına eşlik ediyordu ama yanımızda durup boğazını temizlemeden önce değil. "Bu bilgiyi faydalı bulup bulmayacağınızı bilmiyorum ama balo salonundan sağa dönerseniz köşede ve üç kapı aşağıda boş bir ofis var."

Ona bir bakış attım. "Bana kendini sevdirme."

Naomi yüzünü boynuma gömüyor ve gülüyor. Bizi kapılara kadar götürüp arkamızdan tekmeleyerek kapatıyorum ve müziği... ve alkışları bastırıyorum. Evet, belli bir alkış ve ıslık sesi var ama kalbimin çarpıntısından zar zor duyabiliyorum. *Onu yalnız bırakmalıyım*. Birlikteyiz ve bu gerçek hâlâ yatmıyor. Sanmıyorum.

ama onun bana sarılması, ağzının benimkinde olması bunu gerçek kılacak. Gerçek, değil mi?

"Seni çok özledim," diye fısıldıyor boynuma, bacakları gizlice kalçalarımdayanıyor ve takıntılı bir şekilde hayalini kurduğum şekilde geriliyor. "Burada olduğuna inanamıyorum."

"Bilmeliydin. Sensiz yaşamamanın benim için bir seçenek olmadığını bilmeliydin." Köşeyi döner dönmez onu duvara yaslamak için durmak zorunda kalıyorum, ağızlarımız sıkı nefeslerle dolu bir öpücüğe kilitleniyor. "Seni sevdiğimi bildiğinden emin olmadan gitmene izin vermemeliydim bebeğim. Çok berbat durumdaydım. Tanrım, başka biriyle olduğunu sanıyordum."

Ağzından *hayır* kelimesi çıkıyor, acı yüz ifadesini renklendiriyor. "Ve sen yine de geldin."

"Sonsuza dek birlikte olacağımızı bilen tek kişi ben olamazdım Naomi. Bunu senin de bilmen gerekiyordu. Buna inanmak zorundaydım yoksa kırılırdım."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Ben seninim, Jason. Senden başka hiç kimse olamam. Beni bir yere götür ki sana gösterebileyim."

Naomi'yi boş ofise taşıyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum - ve canımı yaksa da Elijah'a sessiz bir *teşekkür* gönderiyorum. Hayatımın aşkını bırakacak bir yer arıyorum, ama o beni şaşırtarak elimden kurtuluyor, ceketimin yakalarından tutup beni tahta bir sandalyeye fırlatıyor. Tamam, iyi, kendimi fırlatmasına *izin verdim* ama bunu ona söylemeyeceğim. Kalçalarının benimkiler üzerinde kaymasının keyfini çıkarmakla meşgulüm ve o da bana biniyor, parmakları aşağıda pantolonumun fermuarıyla meşgul.

"Bu üniformayı beni delirtmek için mi giydin?" İnlen fermuarımın çıkardığı ses, onun baştan çıkarıcı sesinin bir uzantısı gibi. "Çok... çok seksi görünüyorsun. Seni neden hiç böyle görmedim?"

"Merak etme, bebeğim." Sikimi avucunun içine alıp hafifçe iki kez, sonra sert, sert, sert okşarken inliyorum. "Artık ne kadar hoşuna gittiğini bildiğime göre emin olabilirsin."

"Bayıldım." Kalçalarımdayanırken taşaklarım yukarıya, sıkıca bastırıyor ve tıpkı bunun gibi, bacakları arasında diz çökmüş bir tanrıçam var. Benim tanrıçam.

"Hayır. Hayır, bebeğim, bebeğim. Hayır." Beni görmezden gelerek sikimin ucunu yalıyor, sonra da beni tepeden tırnağa sarsan bir iniltiyle boğazlıyor. "Siktir." Can havliyle tutunduğum sandalyenin kenarları gıcırıyor. "Ağzını seviyorum. Tanrı biliyor, ben de seviyorum ama bir aydır sana dokunmadım."

Sana ihtiyacım olduğu için perişan haldeyim. Bununla başa çıkamıyorum. Yukarı gel. Buraya gel. Lütfen."

Naomi de beni özlemiş olmalı, çünkü beni emmeden duramıyor. Topuklarımı yere sertçe basıyorum, kalçalarımın ağzına doğru yuvarlanmasını durdurmak istiyorum ama elimde değil. Acımasız bir mükemmellik sergiliyor, beni tekrar tekrar derinlere batırıyor, sıkı bir elin içinde beni boşaltıyor.

"Boşalacağım," diye homurdanıyorum. "Dur." Tabii ki tatlı dudaklarını patlatarak sikimi bıraktığında ağlamak istiyorum. Ama sonra ağlamıyorum çünkü kucağıma tırmanıyor, inanılmaz göğüsleri elbisesinin yakasında sallanıyor. "Lanet olsun. Sana ihtiyacım var bebeğim. Canım çok yanıyor."

"Benim de sana ihtiyacım var, Jason," diye geveliyor o çok özlediğim Güneyli kız aksanıyla, gözleri açıktan parlıyor. "Çok ıslağım."

Bu iddianın kanıtını hissetmek için çaresizce elbisesinin kumaşını olabildiğince hızlı bir şekilde ellerimde topluyorum. "Prezervatif cebimde. Prezervatif."

"Önemli değil. İki hafta geciktim."

Nabzım durma noktasına geldi. "Ne?"

Naomi'nin gözleri bir anda açılır ve avucunu ağzına götürür. "Aman Tanrım. Şimdiye kadar fark etmemiştim ama... iki hafta geciktim, Jason."

Buraya kadar gelmemiştim. Çocuklar. Tüm umudumu ve enerjimi Naomi'yi geri kazanmak için harcarken denkleme nasıl girmiş olabilirler? Bir günden diğerine hayatta kalmaya? Yine de şu anda beni saran mutlak sevinçte hata yok. Daha önce hiç yaşamadığım bir şey, yüzüm tüm ruhumla sevdiğim şaşkın kadından birkaç santim uzakta. "Bir bebek." Sesim boğuk çıkıyor. "Bebeğime hamilesin."

Elini çeker. "Garaj yolundaki o gece..." Alt dudağının titrediğini görünce kısık bir ses çıkardım. "Ben... seni bir şekilde yanımda tutmaya mı çalışıyordum?"

Zihnim o geceye geri dönüyor. Naomi'nin içine gömüldüğüm ve o ilkel enerjinin beni sardığı o ana. Kırılmaz bir bağ kurma ihtiyacı. Onu korumak için. "Hayır. Birbirimizi korumaya çalışıyorduk. Birbirimize bağlı kaldığımızdan emin olmaya çalışıyorduk." Elbiseyi beline dolamayı bitirdim ve onu daha da yaklaştırdım. Sert bedenimi içinde gezdiriyor, bir yandan iniltilerini ısıırken bir yandan da onun güzel soluklarını öpüyorum. Kendimi patlamadan tutmaya çalışıyorum. Çok uzun zaman olmuştu. "Bir bebeğimiz olacak, Naomi. Vay anasını. Seni seviyorum."

Gülümsemesi ağızımda çiçek açıyor. "Ben de seni seviyorum." "Ben de bebeğimizi seviyorum."

"Ben de onları seviyorum. Hem de çok."

Mutluluğumu bir bıçak kesiyor, durumun gerçekliği başıma düşüyor. "Tanrım, güzellik kraliçesi. Ben gidiyorum. Sen hamileyken burada olmayacağım." Baş dönmesi sert bir şekilde iner ve hemen ardından panik başlar. "Naomi-"

"İyi olacağız." Beni bir öpücükle kesti. Bir tane daha. Bir tane daha. "İyi olacağız. Ben bir krallık kurup yönetebilecek bir kızım, unuttun mu? Kendin söyledin."

Yüzümü görmeden, yüzümdeki ifadenin tam bir acı olduğunu hissedebiliyorum. Benim kadını. Hayatım. Böyle bir zamanda onu nasıl yalnız bırakabilirim? Yine de o haklı. Paramı ağızımın olduğu yere koymalıyım yoksa sözlerim hiçbir şey ifade etmez. Ve yüzde yüz inanmadığım hiçbir şeyi ona söylemeyeceğimi bilmesi gerekiyor. Ya onun için yüzde yüz olurum ya da hiç olmam. O bunu yapabilir. Ona inancım tam. "Senin için eve geleceğim, beni duyuyor musun?" Boğazımdaki yumrunun etrafından dolaşıyorum. "Sana ve kurduğun krallığa geri döneceğim Naomi. Bana bunu bildiğini söyle."

"Bunu biliyorum," diyor, kendime olan güvenim gözlerimin önünde çiçek açmasına neden oluyor. "Bize geri döneceğini biliyorum. Seni bekliyor olacağız."

Ceketimin yakasına yapışıyor ve kalçalarını yukarı ve geriye doğru hareket ettiriyor, ikimizin de özlediği tatmine doğru daha hızlı ve daha hızlı ilerlerken altımızdaki sandalye gıcırıyor. İhtiyaç. Özlem. Ve inleyerek, her iki elimle de arkasını tutarak hareket etmesine yardım ederken, kendimi kaybediyorum. Naomi'nin, geleceğimizin güzelliğinde kayboldum. Önümüzdeki engeller bile güzel, çünkü bu kadın onların diğer tarafında olacak. Bu hayatın her saniyesini onunla birlikte yaşamak için sabırsızlanıyorum.

EPILOG

ConspiracyCrowd.org Kullanıcı

Adı: UrDadsFave69

Lanet olsun. Sonunda, benim bile uğruna tek eşliliği göze alacağım bir adam.

Naomi

Yedi ay sonra

Bir elimi ağrıyan belime bastırıyorum, Birdie görevi devraldığında minnettarlıkla inliyorum, başparmaklarını ağrıma bastırıyor ve daireler çizerek masaj yapıyor. Aslında çok çevik ve aktif bir hamileyim -ya da doktorum öyle söylüyor- ama iki saattir havaalanı pistinde duruyoruz ve dayanma gücüm azalıyor. Ancak heyecanım azalmıyor.

Jason bugün eve geliyor.

Tanrım, aslında biraz gerginim. Kocamı altı aydır yüz yüze görmedim. Karnımın benden tam bir dakika önce odaya aldırmayacaktır. Hayır, iki hafta önceki son sonogramım sırasında onunla Skype üzerinden konuşmayı başardık ve bana birkaç kez dağ gibi karnımın ve benim hayatında gördüğü en güzel şey olduğumuzu söyledi. Bunu duymak çok güzeldi, değil mi? Çok tatlı. Gerçekten öyleydi-

Yüzümün önünde bir mendil beliriyor. "Yine ağlıyorsun," diyor Birdie. "Kendini kontrol altına alır mısın? Jason son altı ayda yeterince su gördü."

Mendili alıyorum ve makyajımı lekelememeye dikkat her iki gözümün altına dikkatlice bastırıyorum. "Korkarım bu kaybedilmiş bir savaş. Bu sabah bir kedi maması reklamında ağladım."

Birdie başını sallar, sonra iç çeker. "Biliyorsun, bence çok şirin. Ağla bakalım."

İşaret üzerine tekrar ayıldım. "Teşekkür ederim."

Yedi ay önce Jason Charleston'a geldi ve beni St. Augustine'e geri götürdü - hala gümüş balo elbisemi giyiyordum. Orada bir hafta geçirdik... tabiri caizse yeniden tanıştık. Şiddetle. Yatak odasının duvarında, yatak başlığımızın arkasında hala oyuklar var.

Birdie okuldayken tabii ki.

Gece, o evdeyken, plan yaptık. Jason ve Birdie'nin ebeveynleri Birdie ile aralarını düzeltme şansını kaybettikleri için gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı, bu yüzden ziyaretler planlandı. Jason göreve başladığından beri Birdie ve ben, yeni kayınvalidem olarak da bilinen anne ve babasını görmek için birkaç kez Dallas'a uçtuk. İlk başlarda onlarla kızları arasında bir gariplik vardı. Birdie'yi Natalie'den ve kederlerinden ayırmak için gözle görülür bir çaba sarf etmeleri gerekti ama Birdie tüm bunlar boyunca beni çok etkiledi. Yarışmanın yapıldığı gün içine bir şeyler yerleşti ve gün geçtikçe beni daha da gururlandıran bir şekilde olgunlaştı. Jason'ın yokluğunu onsuz atlatabilir miydim bilmiyorum. Onun da bensiz atlatabileceğinden emin değilim. Biz bir takımız.

Üçümüz de.

Sanki çağrılmış gibi, küçük adamım karnımın içinde kıvrılıp dönüyor ve en sevdiği yere, mesanemin üstüne yerleşiyor. Jason'la aylar önce o gece yarattığımız yaşam mucizesine hayret ederek bir elimi onun üzerine koyuyorum. Tanrım, kocamın dokunuşunu hayal edebileceğimden çok daha fazla özlüyorum. Geceleri ona uzanıyorum, gündüzleri nefesimin altında onunla konuşuyorum. O benim eksik yarım ve içimde büyüyen bu yeni hayata sahip olduğum için ne kadar mutlu olsam da, ona geri ihtiyacım var. Şimdi. O daha yere inmedi bile ama ben şimdiden dikiş atmaya başladım.

Jason. Benim kocam. Benim kocam.

O gitmeden önceki ay, sanki dünyada çok zamanımız varmış gibi yaşadık ve zamanımızı Charleston ile St. Beauty Queens Unlimited Charleston'da olduğu için bir daire kiraladık ve Birdie'nin mezun olmasını beklerken hafta sonları orada kalıyorduk. Bu süre zarfında Jason beni tüplü dalışa götürdü. Yatmaya. Hem de çok. Ve randevulara. Çok fazla randevu. Yeni şeyler deneyimleme arzumu anlayan bu randevular biraz... alışılmadıktı. Yunuslarla yüzmeye gittik, Georgia Eyalet Fuarı'na gittik ve her bir gezintiye çıktık. Kapalı alanda kaya tırmanışı, bana verdiği başarı hissi nedeniyle en sevdiğim randevuydu ve hatta Jason gittiğinden beri birkaç kez geri döndüm. Görevlendirilmeden önce onu Daytona Beach'teki bir sonraki vücut sanatı festivaline katılmaya ikna etmeye *çok yaklaştım*. Görevim hâlâ devam ediyor ama sanırım pes edecek.

Büyük savaşçımı pembe kelebeklerle kaplı görmek için sabırsızlanıyorum.

Düğünümüz bir randevu olarak sayılmaz sanırım ama sonrasında dansa gittik. Daha doğrusu ben dans ettim, Jason da bana baktı.

Elleri kalçalarımda geziniyor, maharetli dili alt dudağımın üzerinde kayıyor.

Tanrım, hamilelik bir kadını azdırıyor. Bu gün gerçekten yeterince hızlı gelemezdi.

Küçük bir kızken, güvercinler ve pırıltılarla süslü, ayrıntılı bir düğün hayal ederdim. Kaçtığım düğüne çok benziyordu. Belki de sadece öyle olması gerektiği için abartılı bir düğün bekliyordum. Çünkü beni bekleyen şeyin bu olduğunu biliyordum. Bir Çarşamba günü belediye binasında yapılacak resmi bir törenin hayal ettiğim en romantik düğün olacağını nereden bilebilirdim ki? Jason kendi geçimimi sağlayabileceğime ve bebeğimize bakabileceğime inandığını söyledi ama en kötü ihtimalle askerlik hizmetinin avantajlarına sahip olmamı istiyordu. Ben de ona bu huzuru vermek istedim. Ayrılmadan önce her türlü güvenceye sahip olmasını istedim, böylece dikkati dağılmayacaktı. Bu adamla evlenmeyi hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istediğimi söylemeye gerek bile yok.

Biz de öyle yaptık. Hayatımın aşkıyla evlendim. Çünkü içimde daha fazlasını aradım ve buldum. Birine sunacak kadarını buldum ve karşılığında beklediğimden fazlasını aldım.

Daha fazlasını buldum. Bir maceraya doğru koştum ve hiç bitmeyecek bir macera yaşadım.

Beauty Queens Unlimited kendi başına bir hayat kurdu. Güney Carolina'nın dört bir yanından yarışmacılar ders ve danışmanlık için Charleston'a geliyor. Programımın bir kısmını derslere parası yetmeyen kızlar için açık tutmaya özen gösteriyorum ve bu işi karşılıksız olarak yapıyorum. Birdie Tallahassee'deki kampüste yaşıyor ve bazen Jason'la birlikte, temsil ettiği anılar nedeniyle hala sık sık ziyaret etmeyi umduğum St.

Birdie de hafta sonları sık sık Charleston'a geliyor. Bana en çok ücretsiz yarışmacılar konusunda yardım etmeyi seviyor ve bu bana Natalie'nin adına koçluk bursu başlatma fikrini verdi. Birdie'nin ikizinin anısını yaşıyoruz ama Birdie'yi her gördüğümde biraz daha kendi kişiliğine büründüğünü izliyorum. Sanırım bir erkek arkadaşı bile olabilir, ama maldan vazgeçmiyor.

"İşte orada."

Birdie'nin sözleriyle vücudumdaki her hücre aydınlanıyor ve artık ayaklarımdaki acıyı hissetmiyorum. Kocamı bana geri getirdiği için evrene duyduğum minnettarlıktan başka bir şey hissedemiyorum. Uçağın merdivenlerinden bir aksiyon kahramanı gibi iniyor.

sırtına bağlanmış. Saçları daha uzun, sakalları gür ve yüzünde yeni çizgiler bile olabilir. Jason'la ilgili her şey onu hayatımda gördüğüm en yakışıklı, en harika adam yapıyor. Alnı çatık, diğer askerlerin ve kalabalığın arasından geçerek bana doğru ilerleyişini izlerken nefesim kesiliyor. Yüz ifadesi o kadar yoğun ki, yer yerinden oynarken nasıl ayakta durabildiğimi merak ediyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Jason, Birdie'yi ve beni hayatımın en sıkı, en hoş kucaklaşmasıyla sarıyor. Kendimi ona sarıp sarmalıyorum, üniformasını gözyaşlarımla ıslattığımdan eminim ve umursamıyorum. "Aman Tanrım." Sesi titriyor. "Eve döndüğünde bunu gören şanslı piç kurusu ben miyim?"

"Tamam, , aşkı hissediyorum," diyor Birdie, sarılmayı göğsüne vurarak. "Son nefesini vermeden önce gelinini öp, dostum."

Birdie sulu emrini tamamlamadan Jason'ın ağzı yere iniyor, dudakları kırık bir sesle benimkileri ayırıyor. Nasırlı elleri çenemi iki yandan kavırıyor ve başımı eğmek için saçlarımın arasına giriyor. Ağzı benimkindede açgözlü ama altında yatan o kadar çok şefkat ve huşu var ki, yanaklarımdan süzülen nemi bir daha engelleyebilecek miyim merak ediyorum. Dili benimkine karşı titriyor, sonra daha kapsamlı bir tat için geri dalıyor, rahmimde yankılanan hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla çekilmeden önce.

Rahmimde olan tek şey bu değil. Jason'ın elini tutup karnımın üzerine koyuyorum, böylece oğlunun tekmelerini hissedebiliyor ve alnımızı birbirine bastırıp en sevdiğim yüzüme gülümserken yüzündeki şaşkınlık ifadesini asla unutmayacağım.

"Evine hoş geldin, Karasakal."

Kararsız bir nefes bırakır. "Seni bir daha asla terk etmeyeceğim, Naomi."

SON

TESSA BAILEY HAKKINDA

Tessa Bailey aslen Carlsbad, Kaliforniya'dan. Lise mezuniyetinin ertesi günü yıllığını, yırtık kot pantolonunu ve dizüstü bilgisayarını toplayıp dört günden kısa bir sürede New York'a doğru yola çıktı.

En değerli yaşam deneyimlerini amcasının sahibi olduğu Manhattan'daki K-Dees adlı barda garsonluk yaparken edindi. Bu dört duvar arasında kocası ve en iyi arkadaşıyla tanıştı ve klasik rock'ın büyüsünü keşfetti, aynı zamanda Kingsborough Community College ve Pace Üniversitesi İngilizce programını bitirmeyi başardı. Gazeteci olarak iş gücüne katılma girişimleri birkaç kez sekteye uğradı, ancak romantizm yazarlığı dikkatini çekmeye devam etti.

Şu anda on yıllık kocası ve altı yaşındaki kızıyla birlikte Long Island, New York'ta yaşıyor. Ciddi derecede uykusuz olmasına rağmen, aşık olan insanlar hakkında yazma hayalini yaşamaktan inanılmaz derecede mutlu.

Web sitesi:

www.tessabailey.com

Instagram:

[instagram.com/tessabaileyisanaauthor](https://www.instagram.com/tessabaileyisanaauthor)

Facebook:

[facebook.com/TessaBaileyAuthor](https://www.facebook.com/TessaBaileyAuthor)

Twitter:

twitter.com/mstessabailey

Goodreads:

[goodreads.com/author/show/6953499.Tessa_Bailey](https://www.goodreads.com/author/show/6953499.Tessa_Bailey)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

